

Siêu quậy nổi loạn

Contents

Siêu quậy nổi loạn	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	9
3. Chương 02 Phần 1	15
4. Chương 02 Phần 2	19
5. Chương 03 Phần 1	23
6. Chương 03 Phần 2	29
7. Chương 04 Phần 1	36
8. Chương 04 Phần 2	41
9. Chương 04 Phần 3	46
10. Chương 05 Phần 1	51
11. Chương 05 Phần 2	58
12. Chương 05 Phần 3	65
13. Chương 05 Phần 4	72
14. Chương 05 Phần 5	78
15. Chương 06 Phần 1	84
16. Chương 06 Phần 2	91
17. Chương 06 Phần 3	96
18. Chương 07 Phần 1	103
19. Chương 07 Phần 2	108
20. Chương 07 Phần 3	113
21. Chương 08 Phần 1	118
22. Chương 08 Phần 2	124
23. Chương 09 Phần 1	130
24. Chương 09 Phần 2	136
25. Chương 09 Phần 3	142
26. Chương 10 Phần 1	148
27. Chương 10 Phần 2	152
28. Chương 10 Phần 3	158
29. Chương 11 Phần 1	163
30. Chương 11 Phần 2	170
31. Chương 12 Phần 1	176
32. Chương 12 Phần 2	183
33. Chương 12 Phần 3	188
34. Chương 12 Phần 4	194
35. Ngoại Truyện 1	199
36. Ngoại Truyện 2	202
37. Ngoại Truyện 3	208

Siêu quậy nổi loạn

Giới thiệu

- Nó – Lâm Ngọc Du: Một siêu quậy đình đám ở trường cũ, không ngày nào là không có điện thoại c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-quay-noi-loan>

1. Chương 01 Phần 1

Cuộc chạm trán của những siêu quậy

- Oáp.

Nó đưa tay lên che miệng, đôi mắt dán chặt vào quyển truyện, chân đặt lên thành ghế, nhìn rất nhàn nhã.

- Ngọc Du.

- Hô, ba à – Nó không ngẩng đầu lên nhưng vẫn biết giọng nói quen thuộc này là của ai.

- Ba vừa mới nhận điện thoại của...

- Vâng.

Chưa cần đợi ba nói hết câu nó cũng biết là điện thoại của ai rồi. Ngày nào cũng như ngày nào, không biết mới gọi là lạ. Ba nó thở dài, chán nản nhìn cô con gái cưng không sợ trời, không sợ đất này. - Con càng ngày càng bỏ học nhiều, ý thức ngày càng kém. Ba tuyệt đối không thể để con tiếp tục thế này. Vì thế...

- Sao hả ba? – Miệng nói nhưng mắt không rời quyển truyện lấy một giây.

- Ba quyết định chuyển trường cho con.

- Dạ...

1 giây... 2 giây...

3 giây...

- AAAAAAAAAAAAAA... – Một tiếng thét “thảm thiết” vang lên, làm chim đang bay trên trời cũng phải đau tim mà đâm bổ nhào xuống đất (=.=) – Ba...ba...ba...ba nói cái gì cơ?

- Ba muốn con chuyển trường.

- Sao tự dưng lại phải chuyển trường. Con học trường này rất tốt mà.

- Tốt? Tốt mà ngày nào cô cũng phải gọi điện về ca thán về chuyện nề nếp của con?

- Thì...thì...con... Nhưng ba muốn con chuyển đến trường nào?

- Trường Thanh Phong.

BỊCH

Nó té luôn từ trên ghế xuống đất khi nghe tin “động trời” từ miệng của ba. Lồm cồm bò dậy, nó méo mặt hỏi:

- Ba. Tại sao lại là trường đó?

- Không được sao?

- Không...không được – nó lắc đầu nguầy nguậy, rồi lấp tức trưng ra bộ mặt cún con cực kì đáng yêu – Trường đó chán lắm ba ơi, cho con ở lại trường cũ đi mà.

- Không được.

- Ba... Nó cố dùng hết sức nũng nịu, cố gắng làm ba nó mềm lòng. Nhưng xem ra chiêu này dùng quá nhiều nên “nhờn” luôn rồi. Gương mặt ba nó vẫn nghiêm nghị, không có ý thay đổi “thánh chỉ” vừa ban bố. Nó xịu mặt, đá chân vào chiếc ghế.

Cuộc đời nó thế là xong. Vào ngôi trường ấy nó biết quậy sao đây. Nghe nói ngôi trường này đã trị không biết bao nhiêu siêu quậy rồi. Kiểu này nó không sống nổi mất. Nó thâm kêu trời, trong lòng gào thét: “Ba bất công, hu hu, con ghét ba. Ba thật quá đáng”. Nhưng tất nhiên, nó đâu dám nói ra miệng. Nếu nói ra có khi nó đi thỉnh kinh cùng Đường Tăng luôn cũng nên (=.=). Liệu ở trường Thanh Phong có siêu quậy nào dám làm loạn không nhỉ? Nếu không có thì có thể nó sẽ là người đầu tiên. Để xem ai có thể trị được nó nào?

* * *

- Ngọc Du, dậyyyyyyyyyyyyyyyyyy...

Một tiếng gọi “nhẹ nhàng” cất lên làm nó lặn một phát từ trên giường xuống đất. Nó nhăn nhó đưa tay ngoáy ngoáy tai, miệng càu nhàu:

- Mẹ, có cần vặn volume to thế không? Con sắp thủng màng nhĩ rồi. - Không nói to một tí thì con có dậy không?

Mẹ nó đứng tựa vào tường, miệng cười rất ranh mãnh. Nhiều lúc nó thật không hiểu, tại sao tính mẹ nó rõ trẻ con mà lại có thể lấy người chín chắn như ba nó nhỉ? Nó đưa tay lên che miệng, ngáp dài, leo tót lên giường, trùm kín chăn:

- Mẹ để con ngủ thêm chút nữa. Trước giờ con có bao giờ đi sớm vậy đâu.

- Sớm gì nữa, gần 6 rưỡi rồi. - Mọi khi 8 giờ con mới đi.

- Nhưng bây giờ khác rồi.

- Vẫn như mọi khi mà mẹ. Bản tính con lười từ bé. Có bao giờ dậy sớm được đâu.

- Hôm – nay – con – tới – trường – mới.

Mẹ nó nhăn mạnh từng chữ, làm cho cái con người lười biếng đang nằm ườn kia bật ngay dậy, phóng vào nhà vệ sinh với tốc độ ánh sáng. Mẹ nó mỉm cười, ngồi xuống giường, đưa tay lên nhìn đồng hồ. - WAO, 1 phút 12 giây. Kỉ lục nha. Mọi khi thấy con phải ở trong nhà vệ sinh tới nửa tiếng cơ mà, còn tưởng con ngất luôn trong đó chứ. - Mẹ đừng đùa nữa – Nó nhăn nhó vớ lấy bộ quần áo trong tủ – Mới có ngày đầu tiên. Con chưa muốn bị liệt vào danh sách các học sinh đen của các “sếp” trong trường đâu. Bị chú ý thế thì bày trò sao được.

- Trước giờ con vẫn là tâm điểm chú ý của mấy giáo viên mà.

- Nhưng ở trường này khác.

- Mẹ tưởng con không biết sợ là gì. - AAAAAAA, mẹ ơi, tiếng tăm ngôi trường này kinh khủng đến thế, con làm sao không sợ được. Với lại, con phải thăm dò tình hình trước đã rồi mới tính kể quậy chứ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

- Hà hà, đúng là con gái mẹ. Giống mẹ ngày xưa quá – Mẹ nó tỏ vẻ hoan hỉ – Ngày xưa mẹ cũng là siêu quậy nổi tiếng. Còn bố con lại là một hot boy cực kì gương mẫu, thế mà lại thích mẹ mới lạ chứ. - Thế mẹ tán bố con à? – Nó chống tay vào cằm, mở đôi mắt to tròn nhìn mẹ. BỐP

Một quyển sách bay vèo trong không trung và đáp cánh rất “nhẹ nhàng” trên cái trán tội nghiệp của nó (___). Nó vội đưa tay xoa xoa trán, mặt nhăn nhó nhìn rất đáng thương:

- Mẹ, sao mẹ toàn dùng chiêu này thế?

- Thế con muốn mẹ phi gì? Chối nhá?

- Á không. Mẹ phi chối thì con chỉ có nước u đầu.

- Biết thế là tốt. Cho con chừa cái tội phát ngôn linh tinh – Mẹ nó khẽ cốc nhẹ lên đầu nó, cười rất tinh nghịch.

- Mẹ. Thế mẹ nói đi, tại sao bố thích mẹ?

- Mẹ sao biết được – Mẹ nó thở dài bất đắc dĩ – Hỏi bố con, bố con cũng chẳng nói gì, chỉ cười thôi.

Khẽ liếc mắt nhìn lên đồng hồ. Kim dài sắp chỉ 7 giờ kém 15. Nó hốt hoảng, nhảy cẫng lên, mau chóng ôm lấy cái cặp. Chạy một mạch xuống dưới nhà nhanh như được gắn tên lửa đằng sau ==)) sau khi ném lại câu nói:

- Mẹ con đi học đây.

Mẹ nó đứng dựa lưng vào tường, hai tay vòng trước ngực, nở nụ cười dịu dàng, khẽ lắc đầu:

- Con bé này, bao giờ mới lớn được đây?

- Tiểu thư.

Vị quản gia già cúi đầu mở cửa xe. Nó mỉm cười gật đầu, chui vội vào trong xe. - Cảm ơn bác. Cháu đi đây.

Ôm cái cặp trong tay, nó không ngừng lẩm nhẩm cầu nguyện. Hy vọng hôm nay đến trường không muộn. Chiếc xe lướt nhanh qua đường phố đông vui náo nhiệt và dừng lại trước cổng một ngôi trường khang trang. Nó choáng suýt ngất khi nhìn thấy trường Thanh Phong. Thật là rộng kinh khủng khiếp. Ngôi trường trước đây nó học đã thuộc loại quý tộc rồi, ai ngờ trường này còn đẹp hơn thế. Khuôn viên rộng đến vài nghìn mét chứ chẳng chơi. Tòa nhà 3 tầng hình chữ U được xây dựng rất sang trọng. Sơn màu trắng toát, cửa kính dài chạm đất, trông rất giống mấy ngôi nhà giàu có trong phim Hàn. Nó thầm nghĩ nếu trường nó mà dùng cái cửa kính kiểu này, đảm bảo đã phải thay không dưới 100 lần với nó. Xung quanh sân trường đặt rất nhiều cây cảnh, toàn là loại giá lên tới trên chục triệu chứ không ít. Ngôi trường này đúng là giàu đến đáng sợ. Cũng dễ hiểu thôi, ở đây tập hợp toàn con của những quan chức cấp cao, những nhà kinh doanh nổi tiếng, toàn là những dân chơi nổi tiếng một thời nhưng một khi đã vào trường Thanh Phong thì lại trở thành con ngoan trò giỏi hết lượt. Nó ngẩn ngơ ngắm nhìn đến mức bác tài xế phải lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu thư, sắp đến giờ vào lớp rồi.

- A! – Nó chợt sực tỉnh – Cảm ơn bác.

Nó lập tức đẩy cửa xe, chạy biến vào trong với một tốc độ cứ phải gọi là nhanh như báo đốm (Tg có dùng biện pháp nói quá ==)). Chạy được đến giữa sân trường nó mới chợt nhớ ra, nó còn chưa biết mình học lớp nào (Em bó tay với chị rồi ==). Tính sao nhỉ? Nó gãi đầu gãi tai trông rất khổ sở. Hay là đi tìm ban giám hiệu? Nhưng mà nó còn chưa thấy cái văn phòng hiệu trưởng ở chỗ nào.

“AAAAAAAAAAAA...”

Nó hét thầm trong lòng. Tất nhiên chỉ dám hét thầm thôi chứ đâu dám mở mồm ra, không có người lại chỉ bảo nó là con điên thì khổ (___). Mà cái trường chết tiệt này, sao sân trường vắng tanh vắng ngắt thế này? Hình như học sinh ngồi trong lớp hết rồi. A, chết nó thật rồi!

Còn đang lo lắng nhìn đông nhìn tây, chợt một giọng nói vang lên làm nó giật thót:

- Em đang làm gì thế? Giờ này còn chưa vào lớp sao? - Dạ...em...

Nó quay lại định giải thích. Nhưng vừa mới nhìn thấy khuôn mặt đằng sau, nó đông cứng ngay lập tức. “Á, mỹ nam. Chết mất, sao trường này lại có người đẹp dữ vậy trời. Sắp chảy máu mũi rồi, aaaaaaaa...” Lòng nó không ngừng than. Nó từng thấy nhiều mỹ nam ở trường cũ. Người theo đuổi nó cũng không hiếm kẻ đẹp trai, nhưng đẹp như cái người trước mặt kia thì...hình như không có. - Tôi hỏi em không trả lời à? Hay muốn quy vào tội thiếu tôn trọng giáo viên?

- Dạ, không phải...

Mà khoan, cái gì cơ? Giáo viên á? Nhìn cái mặt búng ra sữa thế kia mà là giáo viên sao? Không phải đây chứ.

- Dạ, em là học sinh mới ạ.

- À... - Ông thầy trẻ vớ lẽ, nở một nụ cười thiên thần khiến cái đứa đối diện suýt trào máu cam ==)) - Vậy em tới phòng hiệu trưởng hỏi lớp xem. - Nhưng em không tìm thấy phòng hiệu trưởng ở chỗ nào.

- Em đi thẳng đường này, rẽ bên trái, đến cuối hành lang rẽ phải là đến.

- Dạ, cảm ơn thầy. Nó mừng húm, ôm vội cái cặp chạy học tốc đi. Chưa đầy 3 phút sau, nó đã có mặt ở trước cửa phòng hiệu trưởng. Phải công nhận một câu là hôm nay nó làm cái gì cũng nhanh gấp mấy lần bình thường =.=.

“Cộc cộc cộc”

- Vào đi! Một giọng nữ giới vang lên lạnh lùng. Nó vuốt mồ hôi lạnh. Hiệu trưởng trường này xem chừng cũng không dễ đối phó.

“Cạch”

Cánh cửa được đẩy ra. Nó đưa mắt liếc nhìn bên trong. Trên ghế, một người phụ nữ trung niên đang cầm cúi ghi chép cái gì đó. Người này có lẽ là hiệu trưởng chăng? Người phụ nữ ngước mắt lên, đẩy gọng kính đen:

- Tên?

- Dạ...

- Tên em là gì?

- A, em là Lâm Ngọc Du ạ. - Có việc gì? - Em là học sinh mới ạ, em muốn... - Học sinh cũ của trường Lam Kiều.

- Dạ...

- Được rồi.

Bà hiệu trưởng lật giở cuốn sổ màu đen bóng, đặt ngón trỏ di theo từng dòng chữ. - Em vào 11A.

- Dạ...nhưng...

- Còn chưa đi à?

- Dạ em không rõ lớp ở chỗ nào ạ.

- Tòa nhà ở giữa, tầng 2.

- Dạ...em...em chào cô ạ...

Nó cúi đầu, bước vội ra khỏi phòng. Thở phả nhẹ nhõm. Đã thoát khỏi tầm mắt hiệu trưởng. Híc, hiệu trưởng gì nhìn lạnh thấy ớn. Hồi thì vô cùng ngắn gọn súc tích. Ngôi trường này đúng là...thật kinh khủng.

Sau một hồi bò lê bò lết (vì quá mỗi khi cuốc bộ trong cái trường rộng quá mức ạ ==]], cuối cùng nó cũng đã đến phòng học 11A. Nuốt nước bọt cái “ực”, nó vuốt ngực, lấy tinh thần, đứng trước cửa lớp học.

- Dạ, thưa cô, em...

- Em đến muộn? – Vị giáo viên già nghiêm khắc nhìn nó. - Dạ, không ạ. Em là học sinh mới – Nó vội vã xua tay, lắc đầu nguầy nguậy.

- À, tôi vừa được thông báo. Em là Lâm Ngọc Du, học sinh trường Lam Kiều?

- Dạ.

- Được rồi, em vào đây.

Nó nhanh chóng bước vào.

- Em ngồi bàn kia.

Nhìn theo tay giáo viên, nó thấy vị trí chiếc bàn mà nó sẽ ngồi. Vị trí cuối lớp, còn khá khuất nữa. Hà hà, hay lắm, rất thuận lợi cho bản tính quậy phá của nó.

- Em vào chỗ đi. Chúng ta sẽ bắt đầu bài học. - Dạ...

Trường này kì quá. Học sinh mới mà không để người ta giới thiệu gì cả. Mà mọi người trong lớp dường như cũng chẳng để tâm chút nào. Thật hết hiểu nổi.

...

15 phút học trôi qua nhàm chán. Nếu như bình thường, nó đã lôi ipod ra nghe nhạc rồi. Nhưng vấn đề là sáng nay đi vội, nó đã quên mang. Thế là xong, ngồi nghe giảng kiểu này chắc nó chết mất. Suy đi tính lại, giải pháp cuối cùng là...ngủ o_o. Nó thận trọng dịch người sang mép bàn, tránh tầm mắt giáo viên. Vừa gục đầu xuống bàn, còn chưa kịp nhắm mắt thì...

“Vèo”, “cộp”

- Ái.

Hình như có cái gì vừa đập vào trán nó. Cái gì đây? Sao lại là viên phấn nhỉ?

- Lâm Ngọc Du, em không biết nội quy trường cấm học sinh ngủ trong giờ à? - Ồ, dạ...dạ...

- Đứng dậy. Cả giờ này em đứng học cho tôi.

Oài, gì thế này? Sao mà bà giáo này mất tinh quá vậy. Đến là khổ. Mà phải công nhận một điều, bà giáo này giống mẹ nó thật. Lúc bực mình toàn vớ lấy mấy thứ đồ xung quanh mà...phi (Èc). Nó tự hỏi hai người này có quan hệ gì không nhỉ? Sao bà ấy không đến ở với mẹ nó luôn cho hợp cạ =)).

- Đừng tưởng tôi không biết em nghĩ gì. Ngẩng đầu lên nhìn bảng. Nếu không tôi đảm bảo sẽ có thêm một viên phấn vào trán em đấy. Ác, gì thế? Bà giáo này đọc được suy nghĩ của học sinh à? Oa, số nó thật là thảm. Tại sao không đầu lại phải chôn thân trong cái ngôi trường vô cùng đáng ghét này? Đành ngậm ngùi mở to mắt nhìn bảng vậy. Quả thực là từ bé đến giờ, đây là giờ học đầu tiên nó nghe trọn vẹn. Từ lúc mới đi học đã thích quậy phá rồi.

“Renggg...”

Tiếng chuông cứu tinh vang lên, báo hiệu đã hết giờ học. A, cuối cùng cũng thoát khỏi tiết học “tra tấn” rồi. Nó rất muốn nhảy cẫng lên thoải mái nhưng không thể để hành động này lọt vào mắt giáo viên được rồi =)). Mà khoan, có cái gì đó là lạ. Ày, biết rồi! Giờ ra chơi mà các học sinh không ai ra khỏi lớp mà còn cầm một quyển sách dày cộp đọc. Sao lạ vậy trời? o_o - Lâm Ngọc Du, sách của em đâu?

- Dạ? – Mặt nó ngơ ra, chẳng hiểu cái mô tê gì.

- Điều thứ 116 nội quy của trường, mỗi giờ ra chơi, các học sinh đều phải có một cuốn tiểu thuyết dày trên 400 trang của các nhà văn nổi tiếng để đọc. Cuối năm viết bài báo cáo thu hoạch về nội dung, ý nghĩa của cuốn sách đó. Lại gì nữa đây? Quy định gì kì quá vậy? Trường này còn có thể có quy định gì kì quặc hơn nữa không? Còn điều thứ 116 nữa chứ. Cái nội quy ấy có bao nhiêu điều vậy? Cứ đà này nó chết sớm với cái trường này mất. Hức.

- Dạ thưa cô, em không biết quy định này. Em là học sinh mới ạ. - Em chưa đọc nội quy trường?

- Chưa ạ.

- Đây!

Bà cô đi xuống đặt trước mặt nó một cuốn sách, chắc dày tầm hơn 100 trang, đề tên “Nội quy trường Thanh Phong”. Ách, nội quy nhiều dữ vậy sao. Lật trang cuối, đập vào mắt nó là con số 300. 300 điều nội quy, sao lắm dữ vậy?

- Em cầm quyển này về, đọc hết cho tôi. Tiểu thuyết thì em có thể xuống thư viện trường để lấy. Trang đầu cuốn nội quy có sơ đồ trường. Nếu em còn vi phạm lần nào nữa thì đừng trách tôi.

- Dạ...

Nó trả lời lí nhí, mắt vẫn không rời quyển sách đỏ chót trước mặt. Chắc chưa đến nỗi học thuộc hết cái chỗ này đây chứ? Thật là biết cách tra tấn học sinh mà! Quả nhiên là ngôi trường nổi tiếng về việc trị các siêu quậy. Không có điểm nào là bình thường cả. “Rengggg..”

Oái, đã vào lớp rồi. 5 phút nhanh dữ. Giờ sau là gì vậy? Giờ nó mới nhớ ra một điều, nó còn chưa có thời khóa biểu (___). Đừng nói lại là giờ của bà cô này nha. Chịu một tiết là đủ lắm rồi đó.

Bà giáo đứng dậy, xách chiếc cặp đen ra khỏi lớp. Nó thở phào. Thoát rồi! Ngồi phịch xuống ghế, gục đầu xuống bàn, vừa nhắm mắt lại thì...

- Cả lớp đứng!

Tiếng bạn nữ lớp trưởng vang lên đồng thanh. Thật là bực mình nha. Hôm nay toàn bị quấy phá, chẳng ngủ được chút nào.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mắt, lập tức bao nhiêu bực bội trong nó tan biến. Thật có duyên. Kia chẳng phải là...

- Chào các em! – Ánh mắt thầy giáo trẻ lướt khắp lớp, dừng lại ở chỗ nó –Ồ, hôm nay chúng ta có bạn mới à?

- Dạ, thầy ơi, thầy hát một bài mừng bạn mới nha – Một nữ sinh hét lên. - Đúng đây thầy ơi, thầy hát đi. - Thầy ơi hát đi mà.

- ... Gì đây? Sao vừa rồi lớp còn trật tự ngoan ngoãn, ngồi im phăng phắc, mà giờ thì... Híc, chẳng ngờ cái ông thầy gặp hồi sáng lại dạy đúng lớp nó.

- Ê hèm. Cả lớp trật tự để thầy nói nào.

Chưa đầy một giây, tất cả đã ngồi im lặng, ngoan ngoãn khoanh tay trên bàn, mắt chăm chú nhìn thầy.

Thầy giáo mỉm cười – nụ cười có sức sát thương cực lớn với các nữ sinh.

- Chào em. Vì em là học sinh mới, thầy sẽ giới thiệu về mình một chút. Thầy là Hạ Tử Minh, năm nay 22 tuổi, giáo viên dạy nhạc của 11A.

- Ơ...ơ...dạ...em ...em chào thầy... Nó nói hết sức ấp úng. Cũng chỉ tại ai kia, cười làm cái gì để ba hồn bảy vía của nó bay tuốt lên mây =)). Có cười cũng đừng có kiểu “mặt trời tỏa nắng” thế chứ (ẹc =.=). Cứ thế thì đảm bảo chả mấy chốc, nó sẽ phải xuống phòng y tế nằm vì chảy quá nhiều máu mũi mất ^o^.

- Em giới thiệu một chút về mình chứ?

Giọng nói dịu dàng cộng thêm cái nháy mắt tinh nghịch làm tim nó cứ phải gọi là đập 100 nhịp/1 phút =)). Ai, người đâu đẹp trai dữ nha. Kiểu này thì đánh cắp trái tim của bao nhiêu nàng rồi.

- Dạ...em là Lâm Ngọc Du, học sinh cũ của trường Lam Kiều ạ. -Ồ, rất vui được biết em. Em hát một bài tặng các bạn mới chứ nhỉ? - Ơ...dạ...

- Hát đi, đừng ngại. Nhiều học sinh mới vào lớp cũng hát rồi mà.

- Đúng đây, hát đi bạn, không có gì phải lo đâu – Một cô bạn dễ thương bàn trên kéo áo nó. Nháy mắt tinh nghịch.

“Ừc”

Nó nuốt nước bọt, cố nở một nụ cười đáng yêu, nhẹ nhàng cất giọng hát oanh vàng. Nói không ngoa đâu nha, giọng hát của nó có thể sánh ngang với mấy ca sĩ đình đám đấy. Nhưng có điều, nó chỉ có mỗi tài này thôi (— —”).

“Từ ngày qua trong lòng em vẫn nhiều lúc mơ

Một giấc mơ luôn có anh trong vòng tay

Ngồi kề bên nhau cùng nhau ngắm sao lung linh

Thầm nguyện ước có nhau trọn đời.

Và rồi anh đi xa vòng tay của em

Tình yêu giờ đã vụt mất

Như cánh chim cuối trời không nói thêm một lời

Bỏ lại con tim xót xa từng ngày.

Từng giọt nước mắt đắng vẫn thấm ướt trên môi

Vì trong lòng em chỉ có riêng một mình anh thôi Cũng không thể xóa hết nỗi buồn, cũng không thể xóa hết nỗi nhớ

Trong con tim em vụn vỡ.

Phải làm sao để quên đi hết những kí ức năm xưa

Dù em đã cố níu kéo bước anh trong mưa

Thôi đành ôm riêng mình em nỗi xót xa từ đây”

(Nỗi đau xót xa – Minh Vương)

- Oa, hay quá! – Một cô bạn kinh ngạc thốt lên.

“Bộp bộp bộp”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên làm nó xấu hổ, mặt đỏ chảng khác gì quả gấc chín. Thầy Minh mỉm cười (lại cười. Thầy ơi em nói nghe nè, thầy làm ơn ngậm hàm răng trắng sáng như dùng P/S lại đi, không là có người sắp chết rồi đó =.=).

- Hay lắm. Rất có năng khiếu. Được rồi, em ngồi xuống đi. Chúng ta bắt đầu bài học. Nó ngồi thụp xuống, khều khều vai cô bạn dễ thương bàn trên, hỏi nhỏ:

- Ê, bạn ơi, ình hỏi chút. Sao này thấy lớp im dừ mà giờ thoải mái thế?

- Tại thầy mình dễ tính lắm. Trong trường thầy cô nào cũng đáng sợ, chỉ có mỗi thầy Minh là tâm lý, lại còn đẹp trai. Thầy cũng học giỏi lắm ý, nghe đâu nhảy cóc mấy lớp liền.

Nhảy cóc mấy lớp liền? Thảo nào làm giáo viên mà mới có 22 tuổi. Đẹp trai? Cái này thì phải công nhận rồi. Còn tâm lý? Để xem xét xem sao đã. Với nó, cứ thầy cô nào thả cho nó quây, không nói câu nào thì tức là tâm lý rồi =)).

...

Tiết học này có vẻ thích hơn tiết trước. Một là vì giáo viên thoải mái hơn, còn hai là...giáo viên nhạc...siêu đẹp trai (=.=).

- Bài học của chúng ta đến đây là kết thúc. Mời các em nghỉ.

Thầy Minh mỉm cười, xách cặp. Mọi khi câu này là câu nó thích nhất, thế mà hôm nay tự dưng lại thấy tiếc. Nói thật nha, đây là lần đầu tiên nó cảm thấy tiếc một tiết học thì phải. Oa, đúng là điên thật rồi.

2. Chương 01 Phần 2

* * * Một ngày học trôi qua mệt mỏi. Cuối cùng cũng đến giờ về rồi. Lần này nó quyết phải năn nỉ bằng mọi giá để ba cho chuyển về trường cũ mới được. Chứ ở đây e nó chết sớm mất.

Ủa, lạ thế? Sao đến giờ về mà cổng trường không mở nhỉ? Bảo vệ trường đâu rồi? Sao lại làm ăn vô trách nhiệm đến như thế nhỉ?

- Em kia làm gì ở đây? Sao chưa về kí túc xá?

Ai vậy? Nó quay mặt lại, hằm hằm tức giận. A, đúng lúc quá. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền. Kia chẳng phải là bảo vệ trường Thanh Phong sao? Nó biết điều này là do bên tay trái của bác bảo vệ có đeo chiếc băng đỏ.

- Bác ơi, đến giờ về rồi, sao chưa mở cổng vậy? - O hay, cô định đi đâu? Hết giờ phải về kí túc chứ.

- Cháu có nhà, sao phải ở kí túc xá? - Trường có nội quy, các học sinh đều phải ở kí túc xá. Không ai được phép về khi chưa được cho phép.

What? Lại một nội quy kì quặc. Bực rồi đó nha. Nếu có thể, nó muốn đập tan cái trường này luôn quá. Ở trong trường? Lại còn không được ra ngoài khi chưa được cho phép. Thế không phải là giam lỏng học sinh à? AAAAAAAAAA...p>

- Bác ơi, cháu là học sinh mới, còn chưa mang đồ đạc tới đây, làm sao ở kí túc xá được. Bác mở cổng cho cháu đi mà – Nó nín tay bác bảo vệ với vẻ mặt năn nỉ.

- Học sinh lớp nào thế?

- Dạ...à 11A ạ.

- Em này là học sinh lớp tôi. Để tôi xử lí cho.

Một giọng nói đằng sau vang lên làm nó giật mình, tim suýt bay khỏi lồng ngực (=.=). Ô kìa, sao lại là bà giáo khó tính dạy lớp nó sáng nay nhỉ?

- À chào cô Thanh. Em học sinh này có lẽ chưa biết quy định của trường, cô nên giảng giải cho em ấy hiểu.

- Dạ. Phiền bác rồi – Quay sang nó – Lâm Ngọc Du, em đi theo cô.

- Dạ... Nó xịu mặt đi theo bà giáo khó tính. Đi qua đằng sau dãy phòng học, hiện lên trước mặt nó là một cánh cổng có đề tấm biển “Kí túc xá nữ”. Oa, đẹp thật. Kí túc xá ở đây đẹp chẳng kém khách sạn là mấy, hoàn toàn khác xa với kí túc xá của những trường bình thường.

Dừng chân trước cửa một căn phòng, cô Thanh quay đầu lại:

- Đây là phòng của em. Từ giờ trở đi, sau khi kết thúc buổi học, em phải về đây ngay, cấm la cà ở đâu.

- Dạ...Nhưng cô ơi, em chưa có quần áo ở đây. Làm sao mà...

- Em không biết gì à? Khi học sinh bắt đầu vào trường, phụ huynh đã đưa đồ tới sẵn rồi. Các em chỉ việc đến ở đây thôi. Còn nữa, tôi nói với em chưa nhỉ? Tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp 11A cho nên mong em nghe theo sự sắp xếp của tôi. Tiện đây nói với em, trường có quy định cấm học sinh sử dụng điện thoại trong 3 tháng đầu nhập học. Sau 3 tháng, nếu em không gây quá 10 lỗi thì sẽ trả điện thoại cho em, còn không thì sẽ đưa về cho phụ huynh của em. Đưa đây! - Dạ... – Mặt nó lại ngơ ra. - Đưa điện thoại đây cho tôi!

- Em...không có ạ! - Hừ!

Cô Thanh chẳng nói chẳng rằng, xoay người nó, lục hết các túi đồ. Cuối cùng móc ra một con Iphone Apple bóng loáng (oa, tg thích cái này lắm nha T_T).

- Không trung thực, em mắc một lỗi, đừng có để mắc thêm lỗi nữa. Nói xong bà cầm luôn chiếc điện thoại bước đi. Ủây, con Iphone 3G thân yêu của nó. Hức, sao lại nhần tâm lấy thế. Nhưng có điều, tình huống này nó đã đề phòng, chuẩn bị sẵn một con Iphone 4G để trong...giày =.=. Ha ha, nó thấy tự phục mình quá đê. Kiểu này có khi nó phải đi mua thêm vài cái điện thoại nữa...dự trù.

Cầm điện thoại lên, nó choáng ngay lập tức. 87 cuộc gọi nhỡ. Gì đây hả trời, toàn của con bạn thân nó.

- Haizzz...

Nó thở dài, bấm số gọi cho con bạn. Vừa mới có tín hiệu bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói cực kì “nhẹ nhàng” với tần số “cực thấp” =.=:

- Con điên kia, sao mày chuyển trường không nói với tao? Tao gọi mày cũng không chịu nghe là thế nào hả? Muốn lột da hay là chìm nước?

- Ách, mày bình tĩnh. Mày nghĩ tao sắp thủng rồi – Nó đưa tay ngoáy ngoáy tai, mặt nhăn nhó – Tao có nỗi khổ riêng mà. Với lại, hề hề, quên thông báo à cái vụ chuyển trường.

- Aish, con kia, tao có còn là bạn mày không?

- Sorry mày mà, tha lỗi cho tao nha. Tao mời mày đi bar, được không?

- Ê hềm, tạm chấp nhận. Thế bây giờ đi luôn nha.

- Ok, tao cũng đang bức mình. Đi giải khuây tý. Mày đến trường tao đi.

- Mày đang học trường nào?

- Thanh Phong.

- What? Mày đùa tao à? Mày có bị điên không mà vào trường đó?

- Mày nói bé thôi. Đầu phải tại tao. Ba tao bắt đó chứ. - Thôi được rồi. Vậy để tao đến đó. Nhưng trường Thanh Phong đâu có cho học sinh tự ý ra ngoài.

- Sao tao phải cần sự cho phép của ai? Tao trèo tường ra ngoài không được à?

- Rồi. vậy tao đến ngay.

Hà hà, xong rồi. Đi chơi đã rồi về tính sau.

Nó lĩnh ra phía sau khu kí túc xá. Nhìn bức tường khác cao, nó đưa tay lên gãi cằm nghĩ ngợi. A ha, đằng kia có cái cây. Hay lắm, khoả trèo cây này thì nó rất thạo. Hồi bé nghịch ngợm toàn bị ba mẹ nhốt ngoài cổng. Lần nào nó trèo theo cái cây cạnh tường nhảy vào nhà o_o. Trèo nào, trèo nào. Phù, cuối cùng cũng trèo xong. Á, sao cái tường này cao thế? Để đến 4 mét chứ chẳng ít. Hu hu, nhảy xuống có gãy xương không?

- Ê, làm gì ngồi đó nhìn hoài vậy?

- A, My.

Con bạn thân yêu của nó đến rồi. Có cứu viện rồi.

- Sao biết tao ở chỗ này mà lái thẳng đến đoạn này thế?

- Nhìn từ xa thấy có đũa ngồi trên tường nên biết ngay là mày.

- Êo. Mày ơi, mang cái đệm lò xo không? Cho tao mượn đi, cao thế này nhảy xuống gãy xương.

Tình hình là nó hay trèo tường trốn khỏi nhà ra ngoài. Để đảm bảo an toàn cho cô bạn thân, My mua giúp nó một cái đệm lò xo bật nhảy có thể gấp lại cho gọn, để trong cốp xe. Mỗi lần lái xe đến nhà nó đều mang đi cho nó “tập nhảy”.

- Hề hề, xin lỗi mày. Cái đệm ấy tao cho người khác mượn rồi.

- Ách, con kia, sao lúc tao cần mày lại đem cho người khác mượn thế hả? Mày đúng là cái đồ...

Còn chưa kịp nói hết câu thì tiếng bảo vệ đằng sau đã cắt luôn lời nó:

- Đây học sinh kia, làm cái gì thế?

- Á!!!!!!!!!!!!

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, kèm theo đó là âm thanh “bịch”. Mặt nó nhăn nhó rất khó coi. Vẫn còn bảo toàn được tính mạng, xương cũng không gãy cái nào. Chỉ mỗi tội cái mông của nó...Ai, cái mông đáng thương, đau quá đi. Nhưng cũng nhờ bác bảo vệ mà nó có “dũng khí” để nhảy xuống =)).

- Aish, con điên này. Còn mặc áo đồng phục à? - Chết cha, tao quên. Tí nữa sao đây? - Thôi kệ, đi luôn chứ không lẽ mày định quay trở lại.

- Ài, thôi được rồi. Và thế là. Chiếc xe trở hai cô gái của chúng ta lập tức lướt đi với tốc độ...ánh sáng == 15 phút sau, tại quán bar Angel & Devil...

- Tao xin lỗi mà, để bữa sau tao đãi. Tại vội quá tao để ví ở trường luôn rồi – Nó khổ sở lục tung tất cả từ túi áo đến túi quần, tìm mãi vẫn không thấy cái ví đen bóng của mình đâu.

- Aish, con kia. Tao bức mình với mày rồi nha. Con Iphone của mày đâu, đưa đây tao cầm tạm. - Ặc, mày có cần ác với tao thế không? Tao còn có mỗi con này để dùng thôi đấy. Mày lấy rồi tao dùng bằng cái gì?

- Nhà mày không đủ giàu để sắm cái mới chắc?

- Tao có được về nhà đâu mà xin tiền.

- Hừm. Thôi được. Vì là bạn thân, lần này tao trả, lần sau mày phải đãi tao.

- Ok, duyệt liền. lần sau nhất định không để mày thiệt.

- Thôi được rồi, đi vào nhanh.

- Hê hê, vào liền!

Bước chân vào quán Bar, nó lập tức thu hút hàng chục ánh mắt đổ dồn vào mình. Cũng dễ hiểu thôi. Ai bảo nó còn mặc đồng phục, lại còn là đồng phục của trường Thanh Phong – ngôi trường nổi tiếng về nề nếp cực...hoàn hảo. Tự dưng thấy học sinh của một ngôi trường chuyên trị các siêu quậy trong quán bar, không nhìn mới là lạ ==. Nhưng mà kệ, nó chẳng quan tâm. Quan trọng bây giờ là chơi cho thoải mái. Chẳng biết tí về trường có còn được yên bình không nữa. - Ê, trường Thanh Phong thế nào? Nói tao nghe coi – Mày vừa đi vừa quay sang nó cười tinh nghịch.

- Ờm, nói chung là đẹp khỏi bàn cãi. Nhưng mà... – Nó thở dài đau khổ – Cái trường quái quỷ, nội quy gì mà tới những 300 điều lặn, lại còn dài hơn 100 nữa.

- Cái gì??? – Mày hét ầm lên làm nó phải nhảy ngay vào bật chặt mồm con bạn.

- Mày hét be bé thôi. Muốn thu hút sự chú ý của mọi người à? - Rồi biết rồi – Mày hất tay nó ra – Thế cuộc sống sau một ngày ở trường đó của mày thế nào?

- A, chán hết chịu nổi mày ơi. Ngày đầu nhập học đã phải gặp bà giáo chủ nhiệm khó tính không đỡ được. Tao mới gục đầu xuống bàn, còn chưa kịp ngủ đã bị phi ngay một viên phấn vào đầu rồi, lại còn bị giáo huấn cho nghe một đồng nội quy nữa chứ. Thật là...

Đang thao thao bất tuyệt kể cho cô bạn thân để giải tỏa bức dọc, thành ra nó chẳng nhìn đường tí nào. Và thế là...

“Cốp”

Ái ui, hôm nay nó bước chân nào ra khỏi nhà vậy trời? Sao mà đen thế không biết? Hu hu, cái trán của nó thật là tội nghiệp. Một ngày mà bị thương tích đến mấy lần. Cái số nó sao mà đen hơn cả mực. - Đây, cô đi đứng thế hả???

Tiếng nói giận dữ vang lên làm nó ngừng ngay cái việc...đếm sao trên đầu =)). Ngẩng đầu lên, nó bắt gặp một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nó đến mức...tóa lửa. Không đùa đâu nha, nó còn nhìn thấy cả ngọn

lửa bốc cao ngùn ngụt của cái người đối diện đủ để thiêu rụi sạch sành sanh cái quán bar này ấy chứ =)). Làm gì dữ vậy? Là ai đi đứng không cẩn thận? Để xem nào. A, hình như...là nó thật =)). Híc, nhưng mới va có một lần, chắc chưa đến nỗi muốn lột da nó đấy chứ. Chắc, nó còn đọc được cả trên mặt của cái tên kia bốn chữ: “Cô tới số rồi”. Ách, cái mặt đẹp mà sao nóng tính dữ vậy?

Thấy nó cứ ngơ ra, người đối diện hết kiên nhẫn, lập tức xách cổ nó dậy. Tên này cao 1m8, trong khi nó có...mét rưỡi =.= nên dễ dàng nhấc nó cách mặt đất đến hơn 10 cm. Giờ nó mới sức tỉnh, vội vã cười cầu hòa:

- Hê hê, bạn thân yêu, tớ không cố ý mà. Vô ý, vô ý thôi.

- Không cố ý hả? Ê hèm, dù thế nào cô cũng đã va vào cái trán quý hóa (ặc =.=), ý lộn (chị ấy thấp thế mà vô trán của anh thế nào) va vào người của tôi. Không thể dễ yên cho cô được. Cô muốn xử thế nào, đền bù hay là chịu đánh.

- A, hôm nay tôi không mang tiền. Xin...xin lỗi.

- Thế thì chịu đánh hả?

- A, tôi...ừ...ừ...ừ...Oaaaaaaaaaaaaa. Đường cùng, nó đành phải sử dụng chiêu này (=.=) – khổ nhục kế. Nó bắt đầu bưng mặt khóc y như đứa trẻ bị bắt nạt làm cái tên đối diện kia bối rối không biết làm gì. Tiếng khóc “đang thương” của nó làm mọi người xung quanh chú ý. Những người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ:

- Sao lại bắt nạt con gái thế kia?

- Thật chẳng ga-lăng tý nào.

- ...

- IM HẾT ĐI!!!

Vốn là người nóng tính, cái tên kia đâu thể chịu để yên ọi người chỉ trỏ. Ngọn lửa bấy giờ đã bốc cao gần chạm đến trời rồi =)). Nó nhân cơ hội kẻ đối diện đang ồn sự chú ý vào người khác, lập tức giằng cái cổ áo đang bị túm ra, kéo tay con bạn thân chạy như bay ra khỏi quán bar, để lại một kẻ mặt ngơ ngác như con...nai vàng (anh này cũng chậm tiêu dữ ta =]]~). Một lát sau, trên gương mặt ấy khẽ nở một nụ cười gian xảo:

- Đồng phục trường Thanh Phong à? Hãy đợi đấy, nhóc con. Trần Vũ Kiệt này chưa để cho ai dễ dàng thoát như thế cả.

- Phù! Phù! Mệt chết mất!

Nằm ngả người xuống giường, nó thở không ra hơi. Tình hình là sau khi quậy phá một hồi ở quán bar, nó trở lại trường và phải...trèo theo đường cũ =.=. Đi lòng vòng mất bao nhiêu lâu mới tìm được chỗ bám để leo lên. Đã thế tường còn trơn nữa chứ, suýt thì ngã u đầu. Đúng là khổ thật!

- Em về rồi? - AAAAAAAAAA!!!!!!

Có ma à? Sao khi không trong phòng nó lại có tiếng nói thế?

- Em không cần phải hét to thế đâu.

- Dạ...

Phù, không phải ma, là bà giáo chủ nhiệm của nó. Hú hồn. Bà này tính dọa chết người ta sao? Nó thuộc loại yếu tim nha. Trên đời này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ...ma =.=”.

- Em đã đi đâu? - Em...em có đi đâu đâu cô...a...em đi vệ sinh ạ.

- Trong phòng có cả nhà vệ sinh rồi. - Dạ, thì...thì...

- Em khỏi chối, lúc này bảo vệ đã nhìn thấy có học sinh trèo tường nên nhà trường đã đi kiểm tra khu kí túc xá. Chỉ có mỗi mình em thiếu.

Óa, còn có vụ kiểm tra này nữa à. Chết thật, tính sao đây?

- Em đã mắc 2 lỗi. Nếu mắc 3 lỗi em sẽ bị phạt một lần. Nhớ đấy, còn một lần nữa là em chết với tôi.

Bà giáo quay ngoắt lưng, bỏ ra bên ngoài. Nó ngồi trong lè lưởi...lườm theo: - Một đồng nội quy chết bầm. Khi nào phải đột nhập phòng hiệu trưởng xé hết chỗ văn bản nội quy kia mới được.

Haizzz, có vẻ như đó đang dần bị cái trường quỷ quái này điều khiển thì phải. Không được. Một siêu quậy đình đám như nó sao có thể chịu bó buộc thế này. Nó đứng bật dậy, giơ tay cao quyết tâm: - Không thể chịu đựng hơn được nữa. Ta là Lâm Ngọc Du, đầu đội...mũ, chân đạp...giày =.=, là siêu quậy Ngọc Du, bỏ giò một chỗ thế này chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao (sến quá chị ơi =.=). Nhất định phải nổi dậy khởi nghĩa mới được. Nhưng trước khi lên kế hoạch khởi nghĩa, ta phải...đi vệ sinh cái đã =)). Híc, hôm nay nó bị sao quả tạ chiếu trúng à? Sao làm cái gì cũng đen đui vậy hả trời? Cái trường chết tiệt, nhà vệ sinh đẹp đẽ sang trọng mà lại...mất nước. Hừ, ra nhà vệ sinh công cộng của kí túc xem sao.

Oa, đường thì đầy đèn sáng sửa nhưng mà sao vắng quá, làm nó cũng thấy...sợ sợ =.=. Liệu có con ma nào trong trường này không nhỉ? (ợc).

- Sao lại có đến 20 em chuyển vào trường thế?

Tiếng nói vang lên làm nó giật thót. Tiếng của bà hiệu trưởng thì phải, có việc gì thế nhỉ? Nó len lén nép sát cửa phòng hiệu trưởng, áp tai vào nghe.

- Có 2 học sinh là đặc biệt quậy phá. Nghe đồn là siêu quậy đình đám của hai ngôi trường thì phải. À, có một trường hợp tôi thấy rất lạ. Em này tự mình xin học trong trường chúng ta, xin vào lớp 11A.

Hả, tại nó có bị làm sao không nhỉ? Nó không nghe nhầm chứ? Có người tự mình nhảy vào hang cọp à? Xem ra người này bị điên thật rồi. Không đâu lại xin vào cái trường mắc dịch này trong khi nó đang muốn ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. - Lớp 11A à? Được rồi. Vậy để em đó vào lớp ấy. Còn 2 em siêu quậy kia nên xếp vào hai lớp khác nhau. Tuyệt đối không thể để mấy em đó gặp nhau, nếu không tôi sợ chúng kết hợp với nhau làm loạn thì khó mà ngăn nổi mất. Ê, ý hay nha. Bà hiệu trưởng này đã vô tình cho nó một gợi ý về cuộc “khởi nghĩa” trong trường học của nó. Sao nó không đi tập hợp mấy siêu quậy đình đám lại nhỉ? Như thế chẳng phải là có đồng minh sao?

- Hai em ấy tên gì?

- Hoàng Thiên Lâm và Triệu Tĩnh Nhiên.

- Được rồi, vậy tạm xếp vào lớp 11B và 11C. Các học sinh còn lại phân đều sang các lớp khác.

- Dạ.

- Chúng ta tạm nghỉ đi ăn tối một lát.

“Xoạch”

Óa, cửa mở. Nó vội vàng nấp vào một góc. Đợi cho tiếng bước chân đi xa, nó mới ló đầu ra. Nhìn quanh một hồi, xác định là không có ai ở lại, nó mới rón rén vào phòng hiệu trưởng.

Hồ sơ đâu rồi ta? A, đây rồi! Hai siêu quậy vừa nãy mấy “sếp” vừa nói tên gì ấy nhờ (thông cảm, trí nhớ chị ấy kém =.=)? Ày, nhớ rồi. Coi nào. Hoàng Thiên Lâm lớp 11B, Triệu Tĩnh Nhiên lớp 11C. Không được, phải để hai siêu quậy này chung lớp với nó mới dễ lôi kéo đồng minh. Bút đâu? À há, sửa gấp. Cho hai bạn này vào lớp 11A. Hê hê, xong rồi. Các học sinh khác mấy giáo viên cũng sắp xếp hết cả rồi. Đạo này nhiều người chuyển vào đây ghê ta. Tội nghiệp, chắc bị ba mẹ ép đây. Á quên, có một người tự nguyện. Chắc người này bị điên quá.

“Cộp, cộp” Á, có tiếng bước chân ngoài hành lang. Nó vội vã lao ra khỏi phòng như tên bắn, chạy một mạch về chỗ mình. Sém chút nữa là bị phát hiện, hú hồn.

* * * “Renggg...”

“Vù” “Bộp” Một cái gạt tay nhẹ nhàng, giải quyết xong một...em đồng hồ =.=. Đây là thói quen muôn đời của nó. Cứ cái đồng hồ nào kêu bên tai là đảm bảo được nó tiến về...thế giới bên kia =)).

“Ấy, không đúng lắm, bình thường mình đâu có để chuông đồng hồ.” Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu nó và lập tức giúp nó nhận ra: Nó đang ở kí túc xá trường Thanh Phong.

- AAAAAA!!!!!! Bật dậy y như một cái lò xo, nó lập tức xông vào nhà vệ sinh. Đánh răng rửa mặt, thay đồ xong, nó ôm theo cái bản đồ dò la nhà ăn của trường. Đến là khổ. Cai trường rộng khủng khiếp. Đi đâu cũng phải ôm theo cái sơ đồ trường, không thì chỉ sợ lạc đường thôi =)).

Sau một hồi đi loằng ngoằng mà vẫn không tìm ra cái nhà ăn, nó bực mình vút luôn tờ sơ đồ vào cặp, quyết định không thèm ăn sáng nữa mà lên lớp luôn. Công nhận một điều là khả năng xem sơ đồ của nó kém thật. Cầm cái sơ đồ ngay trên tay mà nửa tiếng trôi qua vẫn chưa tìm được phòng ăn. Hình như nó còn đi qua cái nhà ăn đấy rồi mà không nhìn thấy ấy chứ =)).

Hây, ngoài cổng trường có mấy cái xe kìa, chắc là đưa học sinh mới đến.

“Rầm”

Đang mải nhìn mấy cái xe đen bóng, mắt mũi nó cứ phải gọi là để ở đằng sau thành ra...

“A, ai để cái khúc gỗ chết bầm này trên đường thế. Đau quá đề”. Nó lằm bằm trong miệng và trợn mắt quay đầu lại thì bắt gặp “khúc gỗ” đang...nhìn nó chằm chằm (???). Hỏa khí bốc lên ngút trời. Nó bực mình xấn tay áo đứng bật dậy:

- Này, cậu có sao không đấy? Khi không tự dừng lại ngáng chân người khác là sao?

- Không phải tôi ngáng chân, tôi vẫn ngồi đây từ nãy đến giờ. Là tại cậu không chú ý. Còn đổ lỗi cho tôi à?

- Hấn lạnh lùng cất tiếng, ánh mắt hờ hững. - Cậu...cậu...cậu...

Nó tính **** cho hấn một trận nhưng có điều...đuối lí rồi (_ _). Bởi căn bản người sai là nó thật =.=.

Nó đành phải tay bước đi mặc dù lòng vẫn rất ầm ục. “Phịch”

Vút cái cặp lên bàn. Nó ngồi thụp xuống, đếm từng giây chờ đợi. Bao giờ mới đến giờ vào lớp nhỉ? Nó đang nóng lòng muốn gặp mấy đồng minh tương lai của mình ý mà =)). Trời không phụ lòng nó nên đã đẩy thời gian qua nhanh. Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên. Nó ngồi ngay ngắn, rất ra dáng học sinh ngoan hiền (=.=). - Chào các em, hôm nay chúng ta có ba bạn mới. Các em vào đây. Oa, hay quá. Giờ phút nó mong đợi đã đến. Ủa, sao lại là cái tên ban sáng vậy? Có duyên ghê ta.

- Hoàng Thiên Lâm, Triệu Tĩnh Nhiên, Trần Vũ Kiệt, các em ngồi...

- Ở đây còn chỗ trống nè cô.

Nó lẳng xăng hét ầm lên. Bà cô khề cau mày, nhưng nhận ra chỉ còn mấy chỗ trống cuối lớp nên gật đầu:

- Được rồi. Vậy các em ngồi xuống cuối lớp.

- Dạ.

Tiếng dạ ran của hai người, còn cái tên hồi sáng thì vẫn im lìm. Nó bắt đầu ghét hấn rồi nha. Người đâu là lạnh chẳng khác gì tảng băng di động.

Đi qua nó, một tên con trai với mái tóc nâu mềm khề mỉm cười. Nó bực mình quát nhỏ:

- Nhìn cái gì thế?

- Không có gì. - Hấn tiếp tục cười - Gặp lại rồi, cũng có duyên đó.

Gặp lại? Gặp lần nào chưa mà lại? Thôi mặc kệ, nó đang vui không thèm để tâm. Hà hà, cuộc sống của nó ở đây bây giờ mới thực sự bắt đầu.

3. Chương 02 Phần 1

Những kẻ cùng hội cùng thuyền

Liếc liếc... Lại liếc liếc...

Cả một giờ học nó ngồi liếc đi liếc lại hai cái người ngồi bên kia không biết bao nhiêu lần, đến nỗi mắt nó sắp lác luôn rồi =.=. Tình hình là nó đang tính kế làm quen với hai siêu quậy đình đám. Cái tên mặt lạnh kia có vẻ hơi khó. Tạm gác lại. Làm quen với cô bạn đáng yêu trước đi. Nhìn mặt bạn này có vẻ hiền (cũng chưa chắc nha =]]~).

Nhưng có một chút vấn đề là...làm quen như thế nào đây? Không lẽ lại ra chào rồi bắt tay “hợp tác” à. Nghe có vẻ sao sao á (sao tác giả không thấy có vấn đề gì nhỉ, bình thường vẫn làm quen với nhau thế mà =.=). Suy đi tính lại, cuối cùng nó quyết định viết thư.

Lật trang giữa của quyển vở, nó hý hoáy viết mấy chữ, xong xé tờ giấy, gập thành máy bay, chuẩn bị phi sang bên kia. Ngó thấy bà giáo Thanh đang mải mê viết bài trên bảng, nó chớp thời cơ phi ngay lập tức. Nhưng có vẻ số nó là số con mực thật =.=. Đúng lúc chiếc máy bay “cất cánh” thì trời...đổi gió. Và thế là, nó lập tức chuyển hướng, lại thêm cánh tay ai đó vô tình đập vào làm máy bay giấy bị đẩy lên...bàn giáo viên =)).

“Oa, xong rồi, cuộc đời ơi, thật bất công. Đời ta thế là xong rồi, hu hu”. Lòng nó không ngừng gào thét. Cũng phải công nhận là nó giỏi phết nha. Từ bàn cuối bên phải mà phi được cả máy bay lên bàn giáo viên tít góc trên bên trái lớp. Tài năng không tệ =)).

- Em nào làm cái này đây? Bà giáo giơ chiếc máy bay lên, mắt liếc xéo cả lớp.

Im lặng

~ Tim nó đập thình thịch trong lồng ngực. Hô hô, 2 lỗi rồi. Nốt lần này là đủ để nhận hình phạt nha.

- Lâm Ngọc Du, mang vở lên đây cho tôi.

Hả? Sao lại là nó? Đừng nói là nó đã vào tầm ngắm của bà giáo này rồi nha. Số nó thật thê thảm. Kiểu này có vẻ là bị chú ý rồi.

Lê từng bước nặng nhọc trên nền gạch, cuối cùng nó cũng ôm được cuốn vở chỉ nặng có vài trăm gam mà nó cứ ngỡ như là cả tấn lên trước bàn giáo viên. Bà giáo cầm quyển vở, rồi lại cầm lá thư nó viết, nhìn cả hai. Xong quay ra nó:

- Lâm Ngọc Du, đây rõ ràng là chữ của em. Em còn gì để chối cãi không?

- Dạ, đó là vở em, đương nhiên là chữ em rồi – Gương mặt đầy vẻ vô tội =)).

- Lâm Ngọc Du. Tôi không đùa với em. Tôi đang nói về lá thư này kìa.

- Hê, nhớ chữ giống nhau thì sao cô?

- Lâm Ngọc Du – bà giáo hết kiên nhẫn, quát ầm lên làm mấy cái lá xanh tươi trên cây cũng phải rụng lá tả =)) – Tôi đã nhìn thấy em làm rồi. Cho em cơ hội trung thực mà còn muốn chối.

Nhìn thấy á? Bà giáo này có mắt sau gáy à? Người gì mà kinh khủng thế? 0_0.

- Tôi không có mắt sau gáy mà là lúc nào tôi cũng để ý phía dưới. Em đừng tưởng tôi không biết em làm gì bên dưới. Hơn nữa, đừng có nghĩ xấu tôi. Tôi có thể đoán khá chính xác ý nghĩ của người khác đấy. Theo tôi xuống phòng hội đồng.

Hở? Bà giáo này siêu nha. Đọc được ý nghĩ của người khác luôn à? Lần sau chắc nó nên cẩn thận hơn.

Nó theo sau chân bà giáo qua dãy phòng học, “ghé thăm” phòng hội đồng.

“Cạch”

Cửa mở. Một người ngồi bên trong lạnh lùng liếc mắt nhìn ra. Lại “sếp” hiệu trưởng khó tính đây mà. Mặt lúc nào cũng lạnh y hệt tảng băng. Nhìn đã thấy nản.

- Chào cô hiệu trưởng. Em này đã mắc 3 lỗi, đủ điều kiện để nhận hình phạt rồi.

Điều kiện? Lại còn “nhận” nữa chứ. Nghe cứ như được vinh danh ý=.=.

- Được, cô cứ tự nhiên xử phạt. - Lâm Ngọc Du, em lại đây. Bà giáo Thanh lôi ra một cái hộp nhỏ đựng đầy những tờ giấy bị gấp lại, đưa ra trước mặt nó:

- Em chọn đi. Chọn cái nào thì sẽ nhận hình phạt đó.

Hả? Gì đây? Phạt mà cũng phải bốc thăm nữa sao ta? Liệu trong này có lá thăm nào đề là “được xóa hết lỗi” không nhỉ =)). Trò này ăn may nha =)).

Nó thò tay vào bốc thăm. Lật lá thăm ra, mắt nó trợn trừng, to đến mức không thể to hơn được nữa. Đúng là ngôi trường kì quái. Sao hình phạt mà cũng kì quặc đến thế nhỉ?

Trên tay nó là một tờ giấy đề dòng chữ: “nhảy lò cò 10 vòng quanh sân”. Còn có thể loại hình phạt kì vậy sao? Bó tay hoàn toàn với cái trường này luôn. Chưa thấy trường nào như thế hết á.

- Đưa đây tôi xem nao. Bà giáo giật tờ giấy trên tay nó.

- Cô ơi đổi hình phạt được không? Cái này... – Nó nuốt nước bọt cái “ực”, xuống giọng năn nỉ

- Không, em đã bốc vào rồi thì phải nhận thôi. Phụ huynh học sinh đã kí thỏa thuận cho phép nhà trường áp dụng mọi loại hình phạt không ảnh hưởng đến sức khỏe, danh dự, nhân phẩm của học sinh. Nên hình phạt này hoàn toàn bình thường.

Ặc, cái sân trường rộng thế kia, nhảy 10 vòng để “ngõm củ tỏi” à? Vậy mà kêu không ảnh hưởng đến sức khỏe học sinh. Hu hu...p>

- Em phản đối. Sao lại có hình phạt kì dị thế này được. - Em không tuân theo quy định của trường à? – Bà giáo nheo mắt – Nếu em không chịu phạt, tôi sẽ cắt bữa trưa hôm nay của em.

Đấy nha, vậy mà kêu không ảnh hưởng tới sức khỏe. Cắt bữa trưa chẳng phải là bắt người ta nhịn đói sao. Mà đã nhịn đói tất có hại cho cái dạ dày thân yêu=.=. Nhưng mà kệ. Nó sẽ tự mình kiếm đồ ăn. Đến lúc này nó đã chính thức tuyên bố: Cái trường này là kẻ thù số một của nó. Thế nên từ giờ trở đi, nó phải phất cờ khởi nghĩa, không thể chần chừ thêm nữa.

- Được, em đồng ý tùy cô.

Nó gật đầu cái “rụp”. Đút tay vào túi áo, quay người bước ra cửa.

- Lâm Ngọc Du...em...em...em... (tức quá nói không nổi rồi =]]~)

- Ấy da, cô nói lấp rồi kìa. Có cần em giúp không? Em có mấy biện pháp rất hữu hiệu. Đảm bảo chữa xong khỏi nói luôn =)). - Em...

- Thôi chào cô nha. Em đi đây.

Nó tinh nghịch đưa tay vẫy vẫy. Miệng cười khoái trá bỏ đi để lại sau lưng một ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt tưởng chừng như sắp thiêu rụi mọi vật xung quanh rồi =)). Ra đến ngoài, nó lập tức lôi điện thoại ra, bấm một dãy số dài:

- Các hạ có việc gì muốn nhờ tại hạ? – Đầu dây bên kia vang lên tiếng chán nản.

- Hô hô, bạn My thân yêu. Sao lần nào tao gọi điện ày, mày cũng chơi ngay cái câu này thế?

- Hừ. Mày chỉ có việc thì mới gọi cho tao. Chứ bình thường, mày mà gọi chắc là trời sập, hoặc không thì hôm ấy cũng có bão. - Hi hi. Đúng là con bạn thân của tao. Hiểu tao chỉ có mình mày thôi. - Nói đi. Có việc gì?

- Tao đang bị bỏ đói.

- Hả??? – My hét toáng lên – Đừng nói với tao là cái trường ấy nghèo đến nỗi không có cơm ày nha. - Ặc, mày hâm à. Cái trường giàu cỡ này mà không có cơm ột học sinh á? Tao mắc lỗi, không nhận hình phạt, thế là cắt cơm trưa.

- Thế mày muốn tao giúp mày ra ngoài.

- Há há. Yêu mày nhất My ạ. Chút – Nó chu mỏ hôn một cái rất kêu vào điện thoại. - Eo, ghê quá. Được rồi, ra chỗ hôm nọ đi, tao đến ngay.

Cúp điện thoại, nó lập tức lỉnh ra chỗ lần trước. Cẩn thận nhìn trước nhìn sau, khẳng định là không có bóng dáng bác bảo vệ, nó mới dám trèo lên trên. Lần trước bị giật mình nhảy một phát xuống dưới làm nó hãi lắm rồi. Lần này mà còn thế sợ bị u đầu như chơi.

Ngồi trên cây tầm 10 phút, nó thấy chiếc xe đen bóng của My lù lù xuất hiện:

- Ê. Lần này mang đệm cho tao không?

- Có, yên tâm. Lần này không để mày phải “biểu diễn” nhảy tường nữa đâu.

- Được, vậy lôi ra đi. Một chiếc đệm nhảy được đặt ngay gần bên dưới. Nó nhanh chóng nhảy phắt xuống.

Oái oái, mất thăng bằng. Và thế là...

“Rầm”

- Thật là hết cách với mày. Đứng trên đệm mà cũng không xong – My lắc đầu ngán ngẩm.

- Híc. Từ ngày chuyển đến cái trường rắc dịch này, số tao đen đen sao á mày ạ.

- Thôi được rồi. Dậy nhanh đi ăn đi. Mày “yêu” đất đến mức đấy à. Còn nằm bò không chịu dậy.

- Được. Đi liền.

Nó đứng phắt lên, phải sạch bụi trên chiếc váy đồng phục.

- Ôi, con hôm này. Lại đồng phục à. Lần trước vào bar mày đã ở trong tình trạng “dù bạn không cao nhưng người khác vẫn phải ngoái nhìn” rồi. Sao hôm nay lại tiếp tục phát huy à?

- Thế không lẽ tao lại phải thay đồ à. Đi ăn có một tí thôi mà. - Thôi được rồi. Lên xe.

* * *

Tại nhà hàng Đông Vệ...

- Ngồi bên cửa sổ đi. Tao thích bên đó. Nó lòi xềnh xệch My qua cái bàn trống bên cạnh cửa sổ.

- Được rồi. Gì thì mày cũng phải từ từ chứ. Cứ vội vàng. Bỏ áo tao ra! – My nhăn nhó giật phăng cái cổ áo đang bị nó nắm kéo ngược đi.

- Hê hê, xin lỗi. Rồi rồi. Ra ngồi đi. Tao đói lắm rồi đây.

- Khoan – Mặt My tỏ vẻ nghiêm túc.

- Gì?

- Có mang tiền chứ?

- Có, yên tâm. Lần này tao đãi. Lần trước để mày đãi bar rồi mà.

- Tốt. Thế thì vào thôi.

Hai đĩa ngồi trên bàn. Tay lật giở quyển menu:

- Chị ơi! – Nó vậy tay gọi chị phục vụ.

- Chào quý khách. Quý khách dùng gì?

- Chị cho em một đĩa mì xào bò, một gà quay, một súp măng tây cua, một cơm chiên Dương Châu, một bò nướng vĩ, một thịt heo kho tàu, một đùi gà rô Ti, một salad Nga, một bông cải xào nấm, một... Nó nói nguyên một tràng làm chị phục vụ và Diệp My cứ tròn mắt lên nhìn. Biết sức ăn của nó kinh khủng, nhưng gọi đến thế thì nó ăn sao hết?

- Hết rồi chị ạ. À tí quên, cho em một suất tráng miệng hoa quả nữa nhé. Với lại một...uống gì được nhỉ...à, cho em 1 ly cocktail sweet love nha (cái này ta bịa, chẳng biết có hay không nữa ==”).

- À...ừ...được rồi – Chị phục vụ giờ mới hoàn hồn, vội vàng ghi chép, xong quay sang My – Còn em?

- Cho em một ly sinh tố thanh long là được ạ. Chị phục vụ lúi húi ghi chép rồi ôm quyển sổ lĩnh vào trong, vẫn còn khá shock vì danh sách món dài ngoằng của nó ==)).

- Mà có ăn hết không đó? Sao gọi lắm món thế?

- Yên tâm, chưa hết nhưng chắc cũng phải được 1/3.

- Ặc. Thật là báỉ phục mà. Mà ăn như heo ý. Mà sao không thấy béo nhỉ?

- Ha ha, tao mà.

Nó cười hoan hỉ. Tình cờ liếc mắt sang bàn bên kia, bắt gặp một người...

A, trên đời cũng lắm chuyện trùng hợp a. Đi đâu cũng gặp tên này là sao nhỉ?

Nó xoay mặt đi, cố tình bơ hẩn. Nhưng xem ra hẩn đã nhìn thấy nó. Hẩn nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

“Phùng”

Một ngọn lửa bùng cháy đang thiêu đốt dần oxi trong nhà hàng ==)). Từ bé đến giờ chưa có ai dám bơ nó cả. Mặc dù người cố tình làm bộ không quen biết đầu tiên là nó ==)). Cái “khúc gỗ” chết bầm ngáng chân nó hôm nọ đang ngồi cười nhăn nhở bên phía bàn đối diện với một cô gái xinh đẹp, trông có vẻ hiền thực. Mà thôi, gọi luôn là “tảng băng di động” đi. Nhìn hẩn sao mắt nó thấy ngứa quá à. Cười gì mà lắm thế? Nhưng lưu ý một chút. Thực ra hẩn chỉ cười kiểu nhếch mép thôi. Vậy mà vào mắt nó lại thành nhăn nhó ==)). Không hiểu sao nhìn thấy hẩn với con bé bên kia, ngọn lửa trong lòng nó lại càng lúc càng bùng cháy dữ dội, thấu tận trời xanh (ta biết tại sao đấy ==]]~).

“Bộp”

Nó bất giác đập mạnh tay vào bàn. My giật mình nhìn nó, đưa tay lên sờ trán mình, xong lại sờ trán nó:

- Nhiệt độ bình thường mà. Trời hôm nay cũng đâu nóng đến mức làm mày bị ầm đầu đâu.

- A! – Nó giật mình hất mạnh tay My ra – Mày làm trò gì đấy? Tao không có làm sao.

- Thế sao ngồi ngẩn ngơ thế? – Liếc mắt qua bàn đối diện – Đừng nói với tao là có đối tượng rồi nha.

- Ặc. Mày điên à? Cái “tảng băng di động đó” làm sao tao thích được. Không phải mẫu người của tao.

- Nhiều cô gái thích boy lạnh lùng mà.

- Trong đó không có tao.

- Thôi được rồi. Mày có biết yêu là cái quái gì đâu.

- Còn mày thì lại yêu quá nhiều.

- Nhảm to nha. Tao có yêu ai đâu. Chọn đại người yêu cho vui thôi. Xong thì đá “piu” đi. Rảnh nợ.

- Ặc. Mày đúng là đồ tàn nhẫn.

- Ha ha, giờ mày mới biết à. Có muện qua không đấy?

“Cạch”

Một đĩa thức ăn nhẹ nhàng đặt xuống. Nở nụ cười tươi tắn, chị phục vụ nhẹ nhàng:

- Xin mời quý khách dùng bữa.

- Cảm ơn chị! Tay nó ngay lập tức cầm đĩa lên, gấp lia lịa, ăn không khác gì một con hổ đói ==. Chị phục vụ lại một lần nữa sốc toàn tập với nó. Ngoại hình là một vị tiểu thư đài các mà ăn uống thì...==. Thật là không còn gì để nói.

My có vẻ đã quen với cảnh này nên không để tâm gì, bình thản gấp thức ăn. Nhưng có một người ở phía bên kia đang nhìn đến nỗi mắt muốn rớt ra. Nói thực lòng thì đây là lần đầu tiên hắn bắt gặp một tiểu thư ăn uống mà không có chút câu nệ gì như nó. Khóe miệng hắn co giật, dần dần nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng. Môi mấp máy hai chữ: “thú vị”.

“Phù”

Xoa xoa cái bụng căng tròn. Nó thỏa mãn tựa người vào ghế, tay cầm ly cocktail hút xùm xụp. Còn My vẫn đang ăn rất từ tốn, nhẹ nhàng, y hệt một vị tiểu thư đài các. Nó sốt ruột giục: - Ê, nhanh lên đi. Tao ghét nhất là ngồi nhìn mày ăn đấy.

- Bình tĩnh xem nào. Tao ăn từ tốn, chứ ai ăn như mày bao giờ. Mày xem mày đang là tâm điểm chú ý của mọi người rồi đấy.

Nó đưa mắt nhìn xung quanh và quả thực, nó đang ở trong tình trạng: dù bạn không cao nhưng người khác vẫn phải...ngoái nhìn =.=.

Nó cụp mắt xuống, mặt đỏ bừng. Từ trước đến nay, đi ăn nhà hàng đã nhiều nhưng toàn trong phòng riêng nên thói quen của nó không có vấn đề gì. Nhưng lần này thì... Haizzz, bức mình thật nha. Sao nó lại quên mất mình đang ngồi ăn cùng mọi người nhỉ? Xấu hổ quá đi

4. Chương 02 Phần 2

My hiểu đầu óc nó đang nghĩ gì nên tất nhiên sẽ không thể để cô bạn thân tình quái của mình biến thành quả cà chua được rồi =)). Đặt đĩa xuống, My vẫy phục vụ: - Chị ơi. Tính tiền. - Của quý khách là 896000 đồng.

- Dạ em gửi chị. Nó dúm vào tay chị phục vụ hai tờ năm trăm rồi kéo tay My chạy biến.

- Ô em ơi còn tiền thừa này. Vẫn chạy. Không thể đứng lại được. Mọi nười “chiêm ngưỡng” thế là đủ rồi đó. Ngồi một tí nữa chắc nó sẽ thành hòn than luôn mất =)).

“Rầm”

Ai da. Đạo này mắt mũi của nó để ở đâu thế nhỉ? Rõ ràng mắt vẫn trên mũi, mũi vẫn trên mặt mà =.=. Sao toàn đâm linh tinh vào người ta là thế nào?

- Xin...

Đang định nói lời xin lỗi nhưng một giọng nói lạnh lùng đã cắt ngang lời nó:

- Lại là cô. Nếu muốn được tôi chú ý thì cũng không phải dùng cách này đâu. Cứ mạnh bạo làm quen có khi còn có cơ hội.

Nó ngẩng đầu lên. Lại là “tảng băng di động” chết tiệt kia. A, cái gì? Muốn gây chú ý á? Tên này nằm mơ giữa ban ngày à? Được đấy. Lần này nó quyết phải cho hắn biết tay mới được. Sao lại có chuyện “ta càng nhân nhượng thì địch càng lấn tới” ở đây được nhỉ? Đợi đấy cái tên kiêu ngạo kia. Xem người còn hách dịch được đến bao giờ?

- Đây tên điên kia. Cậu nghĩ mình là ai mà tưởng ai cũng thích cậu hả? Cậu cũng đẹp trai đấy nhưng trên Trái Đất này thiếu gì kẻ đẹp trai hơn cậu. Cậu chẳng phải mẫu người của tôi đâu. Ồ đó mà mơ đi.

Cô gái đứng bên cạnh hắn mở to mắt, hết sức ngạc nhiên. Hắn cũng sốc chẳng kém. Con gái bên cạnh hắn thì nhiều nhưng chưa có ai dám ăn nói thế này với hắn cả. Nó thực sự đã đưa hắn hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Nhếch môi lên, hắn cười khẩy:

- Lại tiếp tục muốn gây chú ý thêm nữa hay sao? – Hấn ghé sát mặt nó – Cũng xinh đấy. Nếu muốn tôi có thể cho cô cơ hội.
 - Cậu... Mặt nó đỏ bừng, ngọn lửa tức giận đã cháy dữ dội, làm người đứng cạnh cũng sắp tan chảy ==)). My vội vàng xông vào ôm lấy nó kéo đi. My biết nó mà tức lên thì thể nào cũng xông vào đánh người ta. Mặc dù người bại trận luôn là...nó ==.
 - Bỏ tao ra. Tao không thể để yên cho cái tên hồng hách kia được.
 - Thôi nào. Mà mà xông vào đánh hấn là tao lại phải đi mua bông băng, thuốc đỏ đấy. Ờ yên đó cho tao nhờ.
 - Nhưng nhìn cái bản mặt ấy thấy ngứa mắt quá.
 - Ngứa thì dụi đi. Không thì che mắt lại cho khỏi phải nhìn. Nói xong đẩy nó vào trong xe. Nhiệt độ cơ thể nó vẫn chưa có dấu hiệu hạ xuống. Mắt nó không ngừng nhìn ra đằng sau.
 - Thôi được rồi, được rồi. Hạ hỏa đi chị. Cháy xe em bây giờ.
 - Kệ tao. Không hạ hỏa được.
 - Tao có nước lạnh đây. Dội lên người cho hạ ==)).
 - Ặc. Con hâm. Dội lên xong về trường với tình trạng ướt như chuột lột à.
 - Thì chẳng thế. Không lẽ dội nước lên mà vẫn còn khô ráo chắc?
 - Thôi tao chưa điên. Mà đưa giùm tao về trường đi. - Ok. Đi liền. My nhấn ga, chiếc xe lao đi vun vút.
 - Ấy, từ từ, dừng lại đã – Nó hét lên My giật mình, suýt chút nữa thì đập đầu vào vô lăng ==.
 - Mà đừng có hét lên như thế. Tao tai nạn như chơi đấy.
 - Hê hê. Xin lỗi. Lần sau tao hứa sẽ không thế nữa (nghe cứ như trẻ con 3 tuổi á ==).
 - Sao thế? Tự dưng đòi dừng lại. - Mà xem kia có phải cây mắt mèo không? - Ừ. Sao?
 - Hay lắm. Chờ tao xú.
- Nó đẩy cửa. Chạy ào vô lề đường. Gạt mấy nhánh cỏ dại ra. Nó với tay bẻ một cành mắt mèo.
- My vuốt cằm cười cười:
- Mà lại tính bày trò hả?
 - Ha ha. Tất nhiên. Bà giáo chết tiệt. Hãy đợi đấy.
- * * *
- Về đến trường, nó khỏ sở trèo theo đường cũ vào trong. Cái trường mắc dịch, không mở cổng gì cả. Toàn làm nó phải leo trèo thế này.
- Phù, trơn quá. Chân đau hết cả rồi. Híc.
- Sao trèo tường mà cậu cũng kém vậy nhỉ? Nó ngược mặt lên. Lại là hấn. Sao cái tên này toàn ám nó thế nhỉ? Đúng là xúi quẩy. Đi đâu cũng phải nhìn cái bản mặt đáng ghét này.
 - Kệ tôi. Liên quan gì đến cậu? – Nó chu mỏ lên, gương mặt đáng yêu khiến tên đối diện phải ngáy ngẩn trong chốc lát rồi mau chóng lấy lại vẻ lạnh lùng.
 - Có cần tôi giúp không? Cậu trèo thế thì đến bao giờ mới xong?
 - Cậu giúp đỡ người khác á? Cái này khó tin nha.
 - Haizzz. Tôi giống người độc ác thế à? - Tất nhiên.
 - Cậu...- Hấn trợn trừng mắt nhìn nó.

Nó cười thầm trong bụng. Hà hà, sự tức giận của hắn chính là niềm vui của nó. Nhưng nó tất nhiên không dám cười thành tiếng. Sợ cái tên hâm kia bức mình đập cho nó một phát là rơi xuống ê mông luôn nha. Vì cố nén cười nên là...

“Á” Tay nó tuột khỏi bờ tường và cả người chuẩn bị “ôm” đất.

Ủa, sao không thấy đau ta? Không phải rơi luôn xuống địa ngục rồi đấy chứ? =))

- Đây, mở mắt ra đi. Cậu chưa rơi xuống đâu. Nó từ từ mở mắt. Hô, chuyện lạ nha. Cái “tảng băng” kia đang nắm chặt tay nó, giữ không cho nó rơi xuống. Liệu có phải nó hoa mắt không nhỉ?

- Nhìn gì mà lảm thế? Đưa nốt tay kia đây tôi kéo lên – Hắn quát.

- Không đưa.

- Cậu...- Hắn khê thở dài – Vậy cậu từ từ leo tiếp đi.

- Ê ê, làm gì đấy? Cậu mà thả tay là tôi rơi xuống đấy – Nó hét toáng lên khi thấy hắn sắp sửa bỏ tay ra.

- Thì có sao đâu. Từ đây rơi xuống chỉ khoảng gần 3 mét chứ mấy. Chưa chết được đâu.

- Cậu...cậu...cậu...Thôi được rồi, giúp tôi với – Nó xuống nước năn nỉ.

- Ê hèm. Được rồi. Vì lòng thương người (ặc =.=), tôi sẽ cứu cậu.

Hắn nắm lấy hai tay nó, kéo mạnh lên. Chắc là do dùng lực mạnh quá nên cả nó và hắn...đổ xuống bên dưới.

Và thế là, một cảnh tượng rất chi là...lẽnh mệnh xuất hiện =)). Nó nằm đè lên người hắn. Cả hai đang trong tình trạng...môi kề môi với hai đôi mắt mở to đến nỗi không thể nào to hơn được nữa =)).

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

Sau một phút...trợn trừng mắt nhìn hắn =.=, nó hét ầm lên, vùng ngay dậy. Lấy tay xoa môi, nó chỉ vào mặt hắn:

- Cậu...cậu...cậu...Cái tên điên kia!!! Cậu dám lợi dụng hả?

- Cậu nghĩ cậu là ai mà khiến tôi phải làm như thế?

- Cậu...huhu. Đồ đáng ghét, đồ khó ưa, đồ...đồ điên, đồ...

Gì nữa nhỉ? Chắc, bí từ rồi. Hê hê, lười học, lười đọc sách báo luôn nên chưa chi nó đã hết vốn từ để...chửi =.=.

- Thôi được rồi. Có sao đâu. Chỉ là hôn thôi mà.

Hắn đứng dậy, phủ bụi trên áo. Nó trợn mắt nhìn hắn. Sao hắn có thể nói bình thản đến vậy nhỉ?

- Cậu đúng là cái đồ thần kinh. Tôi ghét cậu. Huhu, cái first kiss của tôi... - Được rồi được rồi. Nếu cậu không thích thì có thể hôn lại này =)). - Hả? Cậu điên à? A, tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Đợi đấy. Tôi sẽ cho cậu biết tay. A. Cái hôn đầu của tôi. Sao lại là cậu cơ chứ? “Tảng băng” chết tiệt.

Nó vừa gào vừa vò đầu bứt tai quay bước đi, nhìn không khác gì một người vừa từ bệnh viện ra (bệnh viện nào thì các bạn tự hiểu nhé. Zu không muốn thắng =]]~). Hắn đứng đằng sau, nở một nụ cười – một nụ cười thực sự, không phải là cái cười nhếch mép kia nữa. Liệu có nên nói với nó không nhỉ? Đây cũng là nụ hôn đầu đời của hắn (*Zu: Ta nghe cái này nghi nghi nha, có thật không đó=.=? *Hoàng Thiên Lâm: Không tin thì thôi=.=, khỏi cần cho vô. *Zu: Kệ, ta thích cho vô cho hay, xây dựng hình tượng nam chính đẹp thêm chút, mặc dù ngoài đời hồng đẹp chút nào =)). *HTL: =.= giờ ngồi một chỗ nhìn làm tg sém lông mày =.=*).

Còn về nó, nó đang bức bối giậm chân mạnh làm người đứng cạnh có cảm giác đang có động đất (Zu đứng ngay cạnh á =.=). Tay nó chuẩn bị đưa lên gỡ cằm thì chợt phát hiện, nó còn cầm...cành mắt mèo =.=.

Hú hồn, để cái quả này vô mặt thì có mà hôm nay nó biến thành con khỉ, và cái mặt thì, nói sao nhỉ, chắc là đỏ như cà chua vì gãi quá nhiều =)). Haizzz, sao chiều không có tiết nhỉ. Để đến sáng mai mới bày trò

được. Thôi đành chịu chờ đợi chút vậy. Một nụ cười gian xảo nở trên khuôn mặt nó. Để coi mai bà giáo thân yêu sẽ ra sao?

* * * - Oa oa...oáp...

Nó ngáp dài rồi gục đầu lên bàn. Hôm nay đến rõ sớm nên tất nhiên nó cũng phải dậy từ lúc gà còn chưa gáy (ở đây thì làm gì có gà =.=). Đừng ai cho rằng nó dậy sớm học bài nhá, vì với nó, thế giới này không có hai chữ “học hành”, chỉ có duy nhất một chữ: QUẬY (— —). Việc đến sớm hôm nay là để trét quả mắt mèo lên ghế giáo viên, bầy bà giáo Thanh khó tính. Nó để phòng đến sớm một chút, kéo có giáo viên nào phát hiện ra thì khổ, lại bầy không được mà còn rước họa vào thân.

Nằm...ngủ được một lúc, chính xác là hơn 30 phút á, thì tiếng chuông vào giờ vang lên, đánh thức nó dậy. Nó ngẩng đầu lên. Mọi người cũng đã đến đông đủ cả rồi. Bà giáo thân yêu ới, giờ này người ở đâu rồi? Sao vẫn còn chưa thấy tăm hơi đâu nhỉ? - Chào các em!

Hô, bà nào đây? “Sếp” Thanh “đáng yêu” của nó đâu rồi?

- Hôm nay cô Thanh bận chút việc gia đình nên sẽ không lên lớp nữa. Cô dạy thay cô Thanh tiết này.

Hả? Không phải chứ? Mất công nó bày trò mà bà này lại biến mất tăm là sao?

- A!!! Cô ơi đừng...

Nó hét âm lên khi thấy bà giáo kia ngồi xuống ghế. Cái này nó dành riêng cho “sếp” Thanh mà. Có mỗi một quả thôi đấy nha.

- A, cái gì thế này. Sao mà lại...

Bà giáo vùng đứng dậy, không ngừng gãi chân. Haizzz, xong rồi. Không phải tại nó đâu nha. Nó đã có “lòng tốt” cảnh báo, nhưng bà giáo này không nghe đấy thôi.

- Xin lỗi các em. Cô xuống phòng y tế một lát.

Bà giáo ôm vội cái cặp, chạy ngay ra khỏi lớp. Nó ngồi nhìn ôm bụng cười sằng sặc. Cái điệu bộ của bà này cũng hài ra phết.

- Này! Trò này cậu bày ra đúng không?

- Hả?

Nó giật mình quay lại đằng sau. Một cô bạn dễ thương mỉm cười với nó: - Chào cậu, mình là Triệu Tĩnh Nhiên, học sinh mới của lớp này.

- A, chào cậu.

- Trò vừa rồi là do cậu? - Oh yes. Tất nhiên là mình rồi.

- Hi, cậu tên gì? - Mình Lâm Ngọc Du. -Ồ – Về mặt Tĩnh Nhiên đầy kinh ngạc – Cậu là siêu quậy Ngọc Du nổi tiếng đó hả? Ha ha, hay quá. Gặp cậu ở đây. Vậy là có đồng minh rồi.

- Chúng ta bắt tay hợp tác nhé! Sẽ tập hợp một nhóm siêu quậy cho nổ tung cái trường này luôn.

- Rất vui được hợp tác với cậu – Tĩnh Nhiên mỉm cười, bắt tay nó.

- Có cần thêm người không? Tôi tham gia được chứ? – Một tên con trai tóc nâu mỉm cười, chống tay xuống bàn, nhìn nó hỏi.

- Tên? – Nó nhăn mặt. - Trần Vũ Kiệt, siêu quậy Kiệt Kiệt đình đám giang hồ.

- A – Nó nhảy cẫng lên – Cậu là Trần Vũ Kiệt. A, hay quá. Tôi nghe mọi người nhắc nhiều đến cậu rồi. Đồng ý cả hai tay luôn.

Trần Vũ Kiệt mỉm cười, tựa lưng vào tường. Về mặt hài lòng. Xem ra độ nổi tiếng của cậu cũng không tệ.

Tĩnh Nhiên rụt rè liếc mắt nhìn qua bàn bên kia, nơi có một kẻ đang ngồi nhắm mắt, gục đầu trên mặt bàn. Nhỏ quay sang giật tay Ngọc Du: - Ngọc Du, tớ muốn mời cậu ấy tham gia được chứ?

- Ai cơ? – Liếc mắt sang bàn bên – Hắn ấy hả?
- Ủ. Cậu ấy là siêu quậy đình đám mà. Rất giỏi trong việc bày trò.
- Ủm, vậy cứ thử xem.

Hơi khó chịu nhưng nó không nỡ từ chối Tình Nhiên. Trong lòng nó vẫn cho rằng hắn nhất định sẽ từ chối. Dù sao hắn với nó cũng giống như hai khắc tinh của nhau mà, chung một nhóm sao được.

- Thiên Lâm.

Tình Nhiên nhẹ nhàng giật tay áo hắn. Hắn cau có ngồi dậy, giọng tức giận:

- Ai đấy? Làm phiền... – Ngược mặt lên, bắt gặp ánh mắt cô gái trước mặt, giọng hắn lập tức dịu lại – Là cậu à Nhiên? Có việc gì không?
- À, Du có ý định thành lập một nhóm siêu quậy trong trường này. Mình muốn cậu tham gia. Được chứ?
- Du...
- Là tôi.

Nó liếc xéo hắn, gương mặt đầy vẻ thách thức. Khẽ cười, hắn hắng giọng:

- Được, mình tham gia.

Phụt

Nó tức suýt thổ huyết. Gì đây? Muốn thách thức nó nữa hả? Hay hắn muốn có chiến tranh nội bộ =.=? Cũng có thể là do nụ cười tỏa nắng của ai kia làm hắn mềm lòng rồi. Hai người này có vẻ thân thiết thì phải. - Vậy bốn người chúng ta đủ chưa Du? (Ày da, tên nữ chính phát âm giống tên tg nha). - Vậy là khá ổn rồi. Chúng ta lấy một cái tên cho nhóm đi. Tên gì được nhỉ? Mọi người nghĩ giùm đi, mình rất kém trong cái khoản đặt tên này, hì hì. Ba người kia nhìn nó chán nản. Có cái tên đặt cũng không xong =.=.

- Để mình nghĩ chút đã – Nhiên gãi cằm về suy tư. Một lát sau, búng tay cười vui vẻ – Lấy tên “Hiện thân của ác quỷ” nhé.
- Có vẻ hay á, khá hợp. Hai người nghĩ sao? – Nó quay sang hai tên con trai.
- Tôi đồng ý, cũng tạm được – Trần Vũ Kiệt mỉm cười, vuốt mái tóc mềm mại (hơi điệu nha =.=).
- Không ý kiến – Hắn vẫn cái giọng lạnh lùng đó.

Lườm hắn một cái rất nhanh rồi mau chóng quay ra, cười tươi rạng rỡ, nó tuyên bố:

- Nhóm “Hiện thân của ác quỷ” được thành lập. Chúng ta sẽ bắt đầu hành động từ ngày mai. Cố lên các bạn, vì một ngôi trường...nổi loạn =)).

Vậy là xong, mọi việc đơn giản hơn nó nghĩ. Đã có người cùng hội cùng thuyền, cuộc sống của nó ở ngôi trường này không còn cô đơn nữa rồi. Hura, yêu đời quá đi.

5. Chương 03 Phần 1

Siêu quậy hành động

“Cốp”

- Thế không được. Ý kiến cũ quá. Sáng tạo thêm đi. “Bốp”
- Kế hoạch quá nhiều sơ hở. Đẹp hết đi. “Bình” - Nói vậy mà nghe được à? Nói lại.

... Đố các bạn biết cuộc nói chuyện trên là trích từ đâu đấy ạ? Trả lời luôn cho khỏi mất thì giờ. Cái này lấy từ buổi họp bàn kế hoạch “tác chiến” trong trường của nhóm siêu quậy mới thành lập của chúng ta. Mặc dù là họp bàn nhưng sách vở, bút thước và tất cả những thứ gì...phi được đều được huy động tối đa =.=. Cuộc thảo luận mà chẳng khác gì một bãi chiến trường. Các thành viên thi nhau bác bỏ ý kiến của người khác, nhất là nó với hần. Sách vở không ngừng bay qua bay lại giữa hai đũa. Làm cho Trần Vũ Kiệt và Tinh Nhiên cứ phải gọi là hoa mắt nhìn theo những cuốn sách xinh đẹp đầy màu sắc =)).

“Rầm”

Một cái đập bàn làm nó nghiêng ngả, suýt ngã. Cái bàn cũng đã có dấu hiệu rạn nứt =.=. Nó giật mình khi thấy cô bạn Tinh Nhiên của mình đã có dấu hiệu tăng nhiệt độ cơ thể =)).

- Hai người cãi nhau đủ chưa? Bàn vào vấn đề chính đi.

- Hê hê. Bạn yêu của tớ. Hạ hỏa, hạ hỏa nào. Nào nào, có nước lạnh này. Làm một ngụm cho hạ nhiệt =)).

- Lâm Ngọc Du.

- Dạ, có – Nó đứng thẳng người, ưỡn ngực, đưa tay lên chào theo kiểu công an.

- Cậu bớt lo cãi nhau đi. Lo vào việc chính nhanh. Mất thời gian quá – Quay qua hần – Cả cậu nữa đó, Lâm.

- Được rồi được rồi – Nó cười cầu hòa – Tớ đã biết lỗi. Tớ hứa sẽ sửa đổi. Hì hì. Cậu ngồi xuống đi nhiên, đừng có nóng. - Vậy bây giờ bàn vào việc chính.

Nó hắng giọng.

- Ê hèm. Đầu tiên chúng ta nên bắt đầu với những trò quậy mức độ nhẹ, dần dần sẽ tăng lên. Như vậy được không?

- Được. Điều này tôi đồng ý – Hần lãnh đạm trả lời.

Hừ. Nó muốn đập tan cái bản mặt của hần ra quá. Hần ngồi trong này làm nó thấy lạnh run người mặc dù nắng đang rọi cháy đất =.=.. “Tăng bằng” chết bầm. Kiếp trước nó là kẻ thù của hần hay sao mà kiếp này lại giống khắc tinh của nhau thế? Nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

- Vậy bắt đầu thế nào đây? – Hần héch mắt về phía nó.

- Bắt đầu bằng...bằng...bằng – Nó áp úng gãi đầu gãi tai. Không biết phải nói thế nào, vì nó đã nghĩ ra đầu =.=.

- Không biết thì nói thẳng ra đi. Biết đâu tôi lại giúp cho.

Nó bực mình liếc xéo hần một cái. Gì chứ tên này đúng là không biết sợ mà. Hay là thực sự muốn có chiến tranh nội bộ rồi. Nếu thế nó cũng không ngại war với hần đâu.

- Sao câm như hến thế? Nói gì đi chứ.

- Cậu không biết làm phiền khi người khác đang suy nghĩ là rất bất lịch sự à? Sao cậu không động não đi.

- Tôi tất nhiên không thiếu gì kẻ. Còn cậu thì sao? Chẳng nghĩ ra được gì đúng không?

- Ai bảo thế. Cậu đừng có mà thách thức sức chịu đựng của tôi nhé. Tôi sẽ...

- Sẽ làm gì? Cậu thì có thể làm được gì? Chẳng hiểu mọi người bị làm sao. Người như cậu mà cũng được coi là siêu quậy đình đám à?

- Thế cậu nghĩ mình là ai?

- ...

Thôi xong rồi. Đến là khổ. Nó với hần không thể yên ổn lấy một phút. Hai người cứ ở cạnh nhau là y như rằng sẽ có người châm ngòi nổ cho chiến tranh =.=. Thật hết hiểu được. Hai cái người này ăn gì mà cãi nhau khỏe thế? Không có ai thấy rất cổ à?

- Thôi!!! – Lần này người mất kiên nhẫn lại là Tình Nhiên – Hai cậu cãi đủ chưa? Bàn bạc mãi vẫn không xong. Trưa rồi. Tắt đi ăn cơm đã. Tạm dừng cuộc họp tại đây.

- Đồng ý. Đi liền, đói quá. Nghe nhắc đến ăn là nó lập tức hưởng ứng. Lấy ví nhảy bộ ra ngoài, quên luôn cả cái tên còn đang cãi nhau với mình kia làm hấn bực đến nỗi muốn túm cổ đá bay nó sang châu Mỹ ngay tức khắc.

Trần Vũ Kiệt xách chiếc áo khoác bước theo hai cô gái. Hôm nay cậu có vẻ trầm. Thật không giống với tính cách bình thường của cậu chút nào. Đơn giản là chỉ vì cậu đang âm thầm đánh giá nó và phát hiện ra một điều rằng, nó là một con bé vô cùng thú vị. Xem ra, cậu đã tìm được đối tượng đáng để theo đuổi rồi (chết anh Lâm nhà ta =]]~) Sau một lúc đứng chôn chân tại chỗ, hấn cũng bắt đầu đi theo mọi người. Vậy là buổi họp hôm nay đã kết thúc. Và kết quả là...không có kết quả gì =.=. Thật phí công quá đi.

Tại nhà ăn trường Thanh Phong...

- Tôi gặp trước cơ mà. Cậu bỏ ra – Nó hét ầm lên, giữ chặt lấy đôi đũa.

- Cậu mới là người phải bỏ ra. Tôi gặp trước rồi – Đến lượt hấn hét.

- Là tôi. - Tôi.

- ... Tình hình là nó với hấn đang tranh nhau một...miếng thịt bò =.=. Nhìn cả hai phồng mồm trợn mắt, lườm đối phương đến...sém lông mày =)), chắc ai cũng nghĩ đang được chứng kiến một trận đấu ác liệt.

Còn hai người kia thì chỉ biết thở dài, lắc đầu ngán ngẩm vì cái tính trẻ con của nó và hấn.

- Mai chúng ta đi chơi được không?

Nó giật mình thả luôn miếng thịt, quay ra Nhiên:

- Cậu định đi đâu cơ?

- Kế hoạch đầu tiên sẽ là bùng tiết. Mai tất cả ra công viên Vincy chơi. OK? - Đi liền. Lâu quá rồi tớ chưa ra đó.

Nó cười tít mắt, nhìn trẻ con hết sức. Rồi như chợt nhớ ra, nó quay vội qua hai người kia:

- Còn hai người? - Sao cũng được.

Cả hai nhún vai. Nó lè lưỡi về phía hấn, lườm nguýt một cái rồi rất mau chóng cúi xuống, chú tâm vào...sự nghiệp ăn uống =)). Ngày mai chắc là sẽ vui đây.

* * * 6 giờ 30 phút, tại phía sau kí túc xá trường Thanh Phong...

- Bây giờ tính sao?

- Thì tất cả trèo tường ra ngoài chứ còn sao nữa.

- Được, mọi người tự trèo nha. Tôi lên trước – Hấn bắt đầu bám vào tường, leo lên trên.

- Ê, cậu không định giúp đỡ ai à. Ít ra cậu cũng phải giúp Nhiên chứ. Cậu ấy... – Nó chỉ tay lên, quát hấn.

- Cậu ấy leo tường còn giỏi hơn tôi nữa kìa.

Giỏi hơn? Nó quay qua nhiên, vẻ nghi hoặc. Nhiên mỉm cười, không nói gì. Nhẹ nhàng bám vào tường, tìm chỗ đặt chân rồi mau chóng leo thoát lên bên trên. Động tác quá nhanh gọn, làm nó mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên, không tin nổi. Nhiên thường ngày nhìn rất hiền lành, trông còn có vẻ có chút yếu đuối. Sao bây giờ...

- Ê. Cậu còn đứng đó làm gì? Leo lên đi chứ. Mọi người đang đợi cậu đó. Nó giật mình nhìn lên. Cả đám đã trèo hết lên từ lúc nào, chỉ còn mình nó. Oa, sao toàn người giỏi vậy? Xem ra nó là người kém cỏi nhất rồi. Xấu hổ quá >.<. nó="” vội="” ôm="” lấy="” thân="” cây,="” trèo="” dần="”>

- Cậu thật kém cỏi. Xem mọi người có ai phải leo bằng cây như cậu không?

Giọng điệu khiêu khích của hấn làm nhiệt độ cơ thể nó tăng lên ngàn ngạt. Tức khí rồi. Lần này phải trèo cho hấn xem. Lâm Ngọc Du này không hề tầm thường chút nào.

Thế là, ngay lập tức, nó bỏ cái thân cây, trèo trực tiếp lên tường. Híc, khí thế bùng bùng, quyết tâm cao ngất, nhưng khả năng...hạn hẹp thì cũng...bó tay thôi =.=. Cái tường chết bằm. Sao mà trèo dã man? Thế này trèo sao đây? Hức, lại làm trò cười cho hần rồi.

- Để tôi giúp cậu. Tiếng nói đằng sau làm nó giật mình, suýt ngã ngã ra. Nó quay ra, bắt gặp gương mặt tươi cười của Kiệt. ậu đang đưa tay ra, ngỏ ý giúp nó.

- A, không...không cần đâu...

- Không sao đâu. Đừng ngại. Cậu trèo lên vai tôi lên trên nhé. - Vậy...vậy thì...phiền cậu quá.

Nó áp úng, mặt đỏ bừng. Hần ngồi trên nhìn xuống thấy ngứa mắt không sao chịu nổi (ghen rồi =]]~).

- Ê, nhóc lảm chuyện. Đưa tay đây. Tôi kéo lên.

- Ai lảm chuyện? - Nó quắc mắt nhìn hần - Ai là nhóc hả? Cậu lớn lảm hay sao mà dám kêu tôi là nhóc.

- Tôi không lớn, nhưng so với chiều cao khiêm tốn như cậu thì tôi vẫn hơn. - Cậu...cậu...cậu...

Hỏa khí bốc lên ngút trời. Chết, đúng là không cái đại nào giống cái đại nào. Nó ghét nhất bị người khác nhắc đến chiều cao khiêm tốn của mình. Đây là điều đau khổ nhất của nó. Mỗi khi đi cùng bạn bè, nó toàn phải mang đôi boot cao đến 12cm chứ chẳng ít. Giờ tự dưng hần lại động chạm vào thì tất nhiên, nó bực mình là chuyện dễ hiểu. Vậy là hần đã châm ngòi cho cuộc chiến tranh thế giới rồi.

Nó không ngần ngại trèo lên vai Kiệt, nhanh chóng leo lên bức tường, tất nhiên là ở cách xa hần ra. Làm hần đơ ở đó với cánh tay vẫn hướng xuống dưới mắt mấy phút. Sau vài giây trấn tĩnh, hần lập tức quay mặt lại lườm nó với đôi mắt rực lửa, xong lại quay qua Kiệt với ánh mắt đó. Hần đang bực mình thực sự!

Nhiên im lặng nhìn ba người. Đường như, nhỏ đã phát hiện ra...có điều gì đó không bình thường trong quan hệ của ba người này. - Hy vọng là không phải như vậy - Nhiên thở dài, quay mặt đi, ánh mắt phảng phất nỗi buồn. - Oa, lâu lắm rồi mới được thấy người, công viên thân yêu.

Nó hét ầm lên làm mấy người xung quanh nhìn chằm chằm. Có khi họ đang tưởng được thấy một đứa trốn viện đây...=.=. Cả lũ bó tay nhìn nó. Thật là hết cách luôn mà. - Nhiên thân yêu, chúng ta đi đâu trước? - Nó ôm cổ Nhiên, vẻ mặt hết sức háo hức.

- Để xem nào. Tớ muốn đi nhà ma. - Hả???

Sự háo hức của nó lập tức bay mất tiêu không thấy tăm hơi khi nghe cô bạn thân nói. Tác giả đã nói chưa nhỉ? Hình như là rồi á. Ngọc Du nhà mình sợ ma số một. Trời không sợ, đất không sợ, ba mẹ cũng không sợ, chỉ sợ duy nhất...ma =.=. Đường như nhận ra vẻ sợ sệt của nó, hần đưa tay lên miệng che đi nụ cười...toe toét =.=. Hắng giọng một cái, hần mỉm cười quay sang nói với Nhiên:

- Không vấn đề. Nếu Nhiên thích, chúng ta đi.

Lừ mắt nhìn hần, nó xuống giọng năn nỉ: - Nhiên yêu quý. Nhà ma có cái gì hay đâu. Đi chỗ khác vui hơn đi.

- Cậu sợ à? - Nhiên cười ranh mãnh.

Không phải chứ? Ngay cả cô bạn thân thiết của nó cũng muốn trêu nó à. Hức. Không thể nói là nó sợ được, như thế thì mất mặt quá. Cố tỏ vẻ bình thản, nó nói với giọng tự tin:

- Tớ không sợ trời, không sợ đất mà. Mấy con ma trong đó toàn là người đóng giả. Có gì phải sợ.

- Nếu đã không có gì phải sợ thì đi thôi.

Híc, hồi hận rồi nha. Lần này vào đó đảm bảo sẽ có người điếc tai vì giọng hét với tần số kinh hoàng của nó đây =.=.

Cả lũ nhanh chóng mua vé, đi vào trong. Đúng là nhà ma, nhìn quanh toàn màu đen với vài thứ ánh sáng le lói kì dị. Nó rùng mình đi lùi dần lại phía sau. Hần được thể trêu chọc: - Ê nhóc con. Sợ thì cứ nói từ đầu đi. Sao phải đi phía sau mọi người chứ?

- Ai...ai...ai...sợ...chứ...

Mặc dù cố để vẻ mặt mình bình thản hết sức nhưng cái giọng nói run run đã cho biết, nó đang cực kì sợ. - AAAAAAAAAAAAAA!!!

Một tiếng hét ầm trời, nó nhào lên ôm lấy hân, nhắm tịt mắt lại, người run bần bật. Tình hình là nó nhìn thấy một cái bóng trắng lướt qua trước mặt và thế là, quên hết trời đất, cứ túm lấy ai đó mà...ôm cho đỡ sợ =.=. Hân giật mình cúi xuống nhìn nó. Cả hai đứa đang ngả nhào trên sàn bởi cái đẩy của nó.

“Thịch”

Trái tim một ai đó đang lỗi nhịp khi thấy gương mặt của nó ghé...rất sát mặt mình. A, điên rồ quá. Sao hân lại có một cảm giác kì quặc thế này? Sốt nặng rồi, tý về phải kiểm thuốc uống mới được =)). - Này, bỏ tôi ra. Cậu làm gì đấy? - A.

Nó vội vã buông hân ra, mặt đỏ bừng, bối rối. Xấu hổ quá. Tự đứng lại ôm người ta thế này. Con gái con đứa.

- Xin...xin...lỗi. Tôi...không...cố ý... - Thôi được rồi.

Hân đứng dậy phui áo. Nhìn quanh, không thấy hai người kia đâu, hân liếc mắt sang nó, càu nhàu:

- Tại cậu đẩy. Lạc nhóm rồi.

- Híc, tôi có cố ý đâu.

- Thôi được rồi. Đi thôi. Đằng nào ra đến bên ngoài cũng sẽ gặp nhau. Làm gì vậy?

Hân giật mình, sững sốt khi nó chạy đến...nắm tay hân. Mặt hân dần đỏ bừng lên. Giọng nó run run cất lên:

- Không...có gì đâu...Đừng...để tâm. Tôi...thấy hơi...sợ...thôi.

Haizzz, vậy là hân đã ăn dưa bở =)). Thở dài một tiếng, hân và nó bắt đầu lần mò đường ra ngoài trong tình trạng...tay trong tay.

Một bóng người xuất hiện sau lưng, đúng lúc nó quay mặt lại, và... - AAAAAAAAAAAAAA!!!

Một phút sợ hãi. Không biết nó đã làm cái gì. Chỉ biết rằng, sau tiếng hét của nó, cái người đóng giả ma kia đã nằm lăn ra đất với hàng trăm ngôi sao...trên đầu =)).

Hân nuốt nước bọt cái “ực”. Nó thật lợi hại nha. Không ngờ trong lúc sợ hãi, nó lại có nội công thâm hậu thế. Chỉ cần một cái gạt tay đã khiến người ta ngất xỉu trên mặt đất rồi.

Híc, nhưng có lẽ bây giờ hân không nên để tâm nhiều tới điều đó. Quan trọng lúc này là, làm thế nào để nó nhảy xuống khỏi...cái cổ của hân đây? Thật hết cách với nó luôn. Đúng là trong cái khó ló cái khôn, trong lúc “nguy hiểm” mới khám phá ra khả năng đặc biệt của nó á. Không ngờ nó giỏi đến vậy. Từ mặt đất mà nhảy một phát lên...vai hân, ôm chặt cái cổ hân không buông. - Này, cậu xuống đi. Sao ngồi hoài trên cổ tôi thế? - Ừ...ừ...ừ...oaaaaaaaaaaaaaaaa...

Ách, lại gì nữa thế? Sao chưa chi đã khóc rồi. Hân không biết dỗ con gái đâu nha. Bản tính hân vốn lạnh lùng mà, có nói ngon ngọt với ai bao giờ đâu.

- Này, cậu nín đi. Đừng có khóc nữa. Cậu mà nín tôi sẽ cho cậu...cho...cho...cái gì nhỉ? Kẹo nhá (Ặc, như đồ mấy đứa bé 3 tuổi á =.=).

- Hức hức...oaaaaaaaaaaaaa... - Nó lại càng khóc to hơn.

Giờ thì hân bối rối thực sự. Nó đã nhảy xuống khỏi cổ hân, nhưng vẫn đang trong tình trạng nước mắt nước mũi tèm lem =.=. Sau một hồi dùng đủ lời dỗ dành, toàn những lời cho...trẻ con =.=. Cuối cùng nó cũng nín khóc. Tuy nhiên, có một điểm lưu ý ở đây. Nó nín không phải do khả năng...dỗ trẻ dưới mức trung bình của hân, mà là do mệt quá, và thế là chìm trong...giấc ngủ =)).

Hân thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng nó cũng yên lặng. Híc, nhưng biết tính sao với nó đây? Bỏ nó ở lại thì không được. Tý tỉnh dậy thế nào nó cũng khóc um lên cho coi. Ngồi chờ nó dậy thì đến bao giờ? Suy đi tính lại, cuối cùng chỉ còn mỗi giải pháp là công nó ra khỏi đây. Xốc nó lên lưng, để hai tay nó vòng qua cổ

mình, hần chậm rãi bước từng bước. Hơi thở nhẹ nhàng của nó luồn qua má làm mặt hần càng lúc càng đỏ bừng. Thậm chí còn đang có những triệu chứng của...bệnh tim nữa =)). Thế này là thế nào đây?

Lia máy quay sang cặp bên kia chút nhé ^^ . Vì đường rất tối, lại đang mãi tìm lối ra, nên cả hai không ai để ý nó và hần đã lạc mất nhóm từ lúc nào.

- Đây Du và Lâm đâu rồi? Nhiên đột ngột dừng lại, đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

- Không biết nữa. Tôi đâu có để ý.

- Hừ, có khi nào họ lạc đường rồi không?

- Tại cậu đấy. Đi gì mà chẳng để ý gì đến bạn bè.

Vốn nóng tính, Trần Vũ Kiệt bắt đầu...bốc hỏa. Nhiên cũng không vừa. Nhỏ đâu thể để người khác vô cớ mắng mình được. - Đây! Cậu coi lại mình đi. Chính cậu cũng không để ý gì, còn nói ai nữa? Nếu cậu chú ý đến họ một chút thì bây giờ chúng ta đâu có lạc nhau.

- Tại cậu thì có. Tôi còn đang mãi tìm đường.

- Tôi không phải tìm đường chắc?

- Cậu là con gái, việc tìm đường phải giao cho con trai chứ.

- Ở đâu ra cái lẽ đó? Ai tìm đường chẳng được. - Tôi không cần biết, tóm lại là tại cậu.

- Tại cậu...

- Tại cậu... Xem ra cặp này cũng chí chóe chẳng khác gì cặp kia. Nhiên nhà ta cũng thật lạ. Bình thường rất điềm đạm, chín chắn mà bây giờ trẻ con y hệt Ngọc Du. Sao ai cũng thay đổi hết vậy nè?

“Hừ”

“Bốp”

Một “con ma” không biết từ đâu nhảy ra và đã trúng ngay một...cú đấm của Nhiên (bạo lực dữ =.=).

- Phiên phức. Đang cãi nhau còn chưa xong.

“Bốp”

Lại một “con ma” nữa bị hạ đo ván bởi Kiệt. Thật tội nghiệp quá đi, chẹp chẹp.

- Một quá! Từ đâu chui ra thế không biết.

- Thôi được rồi. Chúng ta lo đi tìm hai người kia đã. Cuối cùng Nhiên cũng đã lấy lại vẻ chín chắn bình thường. Kiệt gật gù:

- Được rồi, tạm bỏ qua cho cậu.

- Ai bỏ qua cho ai? – Vừa nói xong đã lại thấy tính trẻ con rồi.

- Thôi thôi, ai cũng được. Lo tìm người đã. Để tôi hỏi thăm đường.

Cậu nhìn quanh, chỉ thấy mấy “con ma” đang thập thò.

- Ê này, cho tôi hỏi...

Không lên tiếng thì thôi. Vừa lên tiếng một cái là mấy “con ma” chạy mất tăm không thấy đâu nữa. Họ tất nhiên là không muốn cùng chung số phận với hai người đồng nghiệp vừa bị hai siêu quậy bạo lực kia cho...ngủ một giấc rồi.

Kiệt gỡ đầu gỡ tai, vẻ mặt hết sức...ngơ ngơ =.=: - Sao vậy nè? Vừa mới gọi họ thôi mà. Tôi có làm gì đâu.

Nhiên khoanh tay trước ngực, lắc lắc đầu:

- Thôi kệ họ đi. Không hỏi thăm được thì chúng ta tự đi tìm. - Vậy giờ đi chung hay là chia ra.

- Chia ra đi, cậu đi hướng đó, tôi đi... - Không cần nữa đâu. Chúng tôi đây.

Tiếng nói đằng sau làm cả hai giật mình, quay phắt lại. Cảnh tượng trước mắt là: Hấn đang công nó, thở hồng hộc. Công nhận là nhìn nó nhỏ nhắn vậy mà cũng nặng ra phết. Còn nó đang nằm trên lưng hấn, mắt nhắm nghiền, ngủ rất say, gương mặt bầu bĩnh, đáng yêu như đứa trẻ.

- Hai cậu thật là...Làm bọn tớ lo quá. Đền tiền cho cái công lo lắng của tớ đi. Nhiên làm vẻ trách móc. Hấn cười xòa, huých nhẹ vai, gọi nó dậy:

- Ê nhóc con, dậy mau đi. Mau lên còn tìm đường ra khỏi đây.

Vẫn yên lặng... Hấn hít một hơi thật sâu và...:

- NHÓC CON!!! DẬYYYYYYYYYYYYY!!!!!!!!!!!!

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

Nó giật mình ngã luôn khỏi lưng hấn và tiếp đất bằng...mông =.=. Bên cạnh, Nhiên và Kiệt cũng đang trong tình trạng cần kiểm tra màng nhĩ bởi tiếng hét kinh thiên động địa của hấn. Có khi sau hôm nay bệnh viện lại đón khoảng chục bệnh nhân đến kiểm tra tai mắt =.=.

- Cậu làm cái gì đấy?

Nó quắc mắt về phái hấn. Hấn thản nhiên cười rất ranh mãnh:

- Gọi cậu dậy.

- Gọi nhẹ nhàng không được à?

- Gọi nhẹ rồi, nhưng cậu không dậy.

Nó xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Đây là thói quen rất xấu của nó. Mỗi lần gọi nó dậy, mẹ nó đều phải vặn volume to hết cỡ, chứ nếu gọi nhỏ nhẹ thì chắc chắn không bao giờ đánh thức nổi nó.

- Được rồi, nhanh nhanh đi, chúng ta còn phải đi một vài trò khác nữa chứ.

Cuối cùng là Nhiên lên tiếng “giải vây” giúp nó. Nó ngược mắt long lanh tỏ vẻ cảm ơn.

- Đứng dậy đi. Còn muốn ngồi đó đến bao giờ?

Lại cái “tảng băng” chết bầm. Kiếp trước nó mắc nợ hấn à? Tạo sao giờ không thể để nó yên một chút vậy?

6. Chương 03 Phần 2

* * *

Sau một hồi lê lét hết nhà ma, cả lũ đi ra về chán nản. Nó vẫn đang được “hộ tống” đằng trước. nguyên do là cả lũ lo nó đi sau lại sợ hãi mà lạc tiếp thì mệt. Thành ra nó được ưu ái đi trước mọi người để tiện đường...trông coi =.=.

- Đi đâu nữa bây giờ?

Nó lên tiếng hỏi khi đã ra bên ngoài.

- Chúng ta đi tàu lượn siêu tốc nhé!

Lại là Nhiên nêu ra ý kiến. Mặt nó tái mét. Không phải chứ? Cô bạn thân yêu sao toàn đưa ra mấy trò làm nó...kinh hãi thế này? - Lâu không đi rồi. Thử cảm giác mạnh một chút cho sáng khoái đầu óc.

Lại được bạn Kiệt nhà mình nữa. Hai cái người này, kẻ tung người hứng, hợp cạ ghê ha. Liếc mắt sang hấn cầu cứu. Hấn quay đi, vẻ không quan tâm. Tất nhiên nhìn mặt nó, hấn biết là nó sợ, nhưng lại cố tình trêu nó.

- Đi thôi nào!

Nhiên lồm xềnh xệch nó đi, làm nó không kịp phản kháng chút gì. Ra đến nơi, hấn leo tót lên, ngồi trước mọi người. Hấn kéo tay làm nó suýt ngã nhào.

- Nhóc con, ngồi đây đi. Ngồi cạnh tôi, nếu cậu có rơi tôi còn kéo lên được.

- Ai rơi chứ? – Nó lườm một cái sém lông mày hấn – Có dây bảo hiểm, khỏi cần cậu kéo.

- Được rồi, cứ ngồi đi. Sợ tôi chắc?

- Được. Ngồi thì ngồi, sợ gì.

“Lát nữa kéo tóc cậu cho chết luôn đi”. Nó nghĩ thầm trong bụng, lườm cái tên đang nhăn nhó ngồi cạnh. Thực ra hấn đang muốn xem, vẻ mặt sợ hãi cự độ của nó là như thế nào. Biết thần kinh nó yếu nên hấn lại cực kì thích trêu nó bằng mấy trò này.

Về mặt Nhiên có nét gì đó thoáng qua, có vẻ như là có chút buồn, rồi sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường. nhỏ ngồi cùng Kiệt ở hàng ghế sau.

Tàu bắt đầu chuyển động. Nó nhắm chặt mắt, vẻ rất sợ hãi nhưng vẫn ngậm chặt miệng, không dám kêu tiếng nào vì sợ cái tên ngồi cạnh sẽ được thể cười nhạo. Hấn cười thầm. Để xem nó chịu được đến bao giờ?

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

Nó hét ầm lên khi chiếc tàu bắt đầu lao xuống và lộn vòng tròn. Hấn ngồi cạnh còn chưa kịp cười thì...

- Á!!! Bỏ áo tôi ra, cậu làm gì thế?

Mắt nó vẫn nhắm tịt, tay thì kéo áo hấn tưởng như sắp rách đến nơi. Tình hình là nó đang trong tâm trạng hoảng loạn nên chẳng cần biết bên cạnh là ai, cứ túm được cái gì là cầm cho bớt sợ cái đã =.=.

Hấn bắt đầu hối hận vì đã để nó ngồi bên cạnh mình. Nó hét túm áo hấn thì bây giờ lại chuyển sang...tóc =)). Tóc hấn cũng thuộc dạng khá dài, kiểu như mấy anh chàng ca sĩ Hàn Quốc á. Thành ra nó dễ dàng túm vào. Đầu hấn đau đến mức da đầu muốn bay mất luôn. Cố nén nhịn tiếng hét thảm thiết sắp cất lên, hấn quay qua, hét vào tai nó:

- Này! Cậu bỏ ra đi, cậu đang nắm tóc tôi đấy.

Nó vẫn không có phản ứng gì.

- Lâm Ngọc Du!

Vẫn giữ nguyên vị trí...

- LÂM NGỌC DU!!!

- Á!!!

Cuối cùng thì cũng có chút phản ứng rồi. nhưng vấn đề là...nó chỉ hét chứ nhất quyết không buông tóc hấn ra =.=. Hấn hết cách với nó, đành ngồi bó giò bên cạnh mặc cho nó muốn kéo tóc hấn thế nào thì kéo.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi đi chơi. Cả lũ trở về với gương mặt...nói sao đây nhỉ...có vẻ như là không có ai vui cả. Đặc biệt là nó và hấn. Nó thì sợ đến mức tím tái hết cả mặt. Còn hấn, vì bị nó hét túm tóc, kéo áo, lại đến...cắn tay =.= nên trông không khác gì một tên...ăn mày. Vì tình trạng này nên cả lũ quyết định đi về, để khi khác đi tiếp sau. Trở về theo con đường cũ, cả lũ vừa an toàn đặt chân xuống đất thì.

- Các em đi đâu về thế?

Đứng ngay phía sau bức tường mà tụi nó vừa trèo qua là bà giáo Thanh với đôi mắt rực lửa, muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy. Hấn phủi phủi tay, vẻ rất đối bình thản:

- Không có gì? Bọn em đi xả stress thôi.

- Các em nghĩ đây là đâu mà muốn ra thì ra, muốn vào thì vào.

- Đây là trường học mà em thấy kì quái nhất trên đời.

Nó nói xen vào, vẻ cũng bình thản chẳng kém gì hẳn. Nhìn hai cái người này có vẻ hợp cạ ghê ha. - Các...các em...

Mặt bà giáo đỏ gay lên, chắc là bực mình lắm rồi đây.

- Các em đi theo tôi. Lần này tôi phải đưa các em lên gặp hiệu trưởng mới được.

- Được thôi, nếu cô muốn.

Kiệt nhún vai. Còn Nhiên cũng tỏ vẻ bất cần, chẳng mấy để tâm. Tức giận lên đến cực điểm bởi sự coi thường của mấy học trò. Bà giáo bực dọc bước nhanh đằng trước, để cả lũ tụi nó lững thững bước theo sau.

“Cộc cộc cộc”

- Mời vào!

- Cô hiệu trưởng! – Vừa có tiếng nói bên trong, bà giáo Thanh ngay lập tức đẩy mạnh cánh cửa bước vào.

- Cô Thanh – Bà hiệu trưởng nhũn mày – Cô có cần phải mạnh tay thế hay không?

- Xin lỗi. Tại tôi đang bực mình quá thôi. Cô hiệu trưởng, tôi đề nghị xử lý trường hợp bỏ học của mấy em này.

- A! Có phải vụ bốn học sinh lớp cô bỏ học sáng nay?

- Dạ phải. Tôi nghĩ nên xử lý thật nặng tay, làm gương ấy em khác.

- Được. Cô đưa bọn chúng vào đây.

- Chúng em ở đây rồi. Không cần đưa đâu.

Nó lên tiếng, thản nhiên ngồi bịch xuống cái ghế bên cạnh chiếc bàn uống nước. Ba người còn lại cũng ngồi bên cạnh, tự nhiên như thể không có ai ở đây vậy. Thậm chí nó còn lôi hộp trà bên trên, bỏ vào ấm pha mà rót ọi người uống nữa. Bà hiệu trưởng xám mặt tức giận:

- Các em đang làm cái trò gì thế? Đây không phải nhà các em. Các em không có phép tắc lịch sự tối thiểu sao?

- Ồ không phải đâu cô. Chúng em coi đây là ngôi nhà thứ hai mà. Mà đã là nhà của mình thì phải được tự nhiên chứ.

Hắn cười khẩy, ngồi vắt chân, hai tay vòng qua đầu, tựa vào thành ghế. Lần này thì đã đến lượt bà hiệu trưởng thực sự bốc hỏa.

- Các em nói thế mà nghe được sao? Dù đây là có là nhà các em đi chăng nữa thì cũng phải có phép tắc chứ. Không nói nhiều, ra đây, mỗi người làm một bản kiểm điểm và một bản tường cho tôi. - Xin lỗi cô, em không có giấy – Nó giả vờ ngáp dài, vẻ chán nản,

- Đây – Bà hiệu trưởng ném xấp giấy A4 trước mặt cả lũ – Cả bút nữa đây. Tôi cho các em 30 phút để viết. Mau!

Cả lũ ngán ngẩm cầm bút, xoay trên tay mà chưa chịu viết chữ nào. Bà hiệu trưởng quay sang bà giáo Thanh:

- Vừa tới giờ vào lớp. Tôi nghĩ cô nên trở lại lớp. Mấy em này để tôi xử lý cho.

- Dạ. Vậy phiền cô.

Bà giáo Thanh đi khỏi, cả lũ vẫn ngồi nhàn nhã chẳng chịu động chút gì. Bà hiệu trưởng lạnh lùng ra lệnh:

- Các em nên biết điều một chút. Mau ngồi vào viết. Nếu không cha mẹ các em sẽ được biết tình hình học tập của các em ở trường này.

- Ồ, vậy sao cô? – Nó mở to mắt, giả bộ lo lắng – Được, vậy em phải viết thôi. Nhiên ơi – Nó nhảy tót sang chỗ cô bạn thân – Dạy tớ viết đi. Từ bé đến giờ chưa viết bao giờ.

- Tớ cũng không biết viết – Nhiên nở nụ cười gian xảo – Hai bạn kia thì sao?
- Tôi cũng không biết. Chưa từng phải viết – Kiệt nhún vai.
- Tớ cũng chẳng khác gì – Hấn cũng hòa theo.
- Các...các em...

Bà hiệu trưởng trợn mắt, tay chỉ vào bọn nó. Nó nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu: - Cô ơi, chỉ trở như thế là rất bất lịch sự đấy.

- Các em...Tôi không cần biết. Nhất định hôm nay các em phải hoàn thành bản tường trình và kiểm điểm nộp cho tôi. Nếu không sẽ có hình phạt khác cho các em. - Thôi được, có mỗi hai cái bản đó thôi mà, sợ gì đâu chứ.

Nó cầm bút, viết lia lịa. Được vài dòng thì...

- Ai da, viết hỏng rồi. Không được.

Thế là tờ giấy bị vò nát trong tay nó và phi về phía kẻ đối diện – tức là hấn. Hấn trợn mắt lên nhìn nó:

- Cậu...cậu làm cái trò gì thế.

Đưa tay lên che miệng, vẻ mặt hoảng hốt, nó cười cười:

- Lỡ tay. Lỡ tay thôi. Có gì to tát đâu mà. Cậu đâu phải nhỏ mọn đến nỗi chấp nhận tôi đấy chứ?
- Cậu...

Hấn bực mình nhặt tờ giấy vừa rồi lên, ném qua bên nó. Nó cũng tức khí vo một tờ giấy khác ném vào hấn. Cả hai cứ trong tình trạng...ném qua ném lại như thế cho đến khi...

- Các em dừng ngay cái trò này lại cho tôi – Bà hiệu trưởng quát.

“Bộp”

Một tờ giấy bị vo tròn từ tay nó bay vèo trong không trung, lạc đường và trúng ngay...trán bà hiệu trưởng. Nó vội vã nhảy bổ lại gần, vẻ lo lắng nhưng kì thực đang cười thầm trong lòng bởi đơn giản, tờ giấy vừa rồi là do nó cố ý ném như thế:

- Ấy, cô ơi. Em vô ý quá, xin lỗi, xin lỗi cô nha.

- Các em...Lần này không thể tha thứ được nữa. Bà hiệu trưởng gần giọng, tướng trừng như sắp thấy lửa bốc lên rồi. Và cả lũ tụi nó thì được “vinh dự” đứng trên...sân trường ngợp nắng buổi trưa

Nguyên do là thế này, vì đã “lỡ” chọc tức bà hiệu trưởng đáng kính nên bây giờ, cả lũ bị phạt đứng hai tiếng đồng hồ trên sân trường với lực lượng khoảng chục bảo vệ...đứng canh. Vì thế dĩ nhiên, không ai có thể trốn được rồi. Xui xẻo thế nào sân trường hôm nay lại nắng tươi “rạng rỡ” đến mức...chói mắt. Hic, cứ đà này thì nó say nắng mà ngất xỉu mất. Nhưng có điều, hình phạt không dừng lại ở đó. Bà cô quái thai này còn bắt mỗi đứa đội trên đầu một tập sách, kiểu như mấy cô người mẫu luyện tập dáng đi á. Mỗi lần rơi là y như rằng bị bảo vệ đặt thêm lên một quyển sách. Cái trường này quả thực là biết cách hành học sinh mà.

- Du, có thấy nắng không? – Kiệt khều vai nó, hỏi khê.

- Có chứ. Nắng sắp chết rồi đây này.

Nó cần nhàn, mặt nhăn nhó chẳng khác gì con khỉ. Kiệt mỉm cười, chẳng nói chẳng rằng từ từ bước lên chắn trước mặt nó. Nó giật mình:

- Cậu làm gì thế?
- Cậu không thấy như vậy bớt nắng hơn sao?
- A...

Hiểu rồi. Kiệt nhà ta đang giúp nó che nắng. Nó cảm động, mắt bắt đầu long lanh. - Thôi đi. Nhìn cậu kia. Sao mà mít ướt thế không biết.

Nó lừ mắt nhìn hấn. Cái tên phá đám. Người ta đang...cảm xúc dâng trào, tự dưng làm một câu khiến cảm xúc của nó trở về điểm xuất phát.Đang định lên giọng nạt cho hấn một trận thì giọng nói dịu dàng của Kiệt đột ngột vang lên:

- Thôi Du. Bỏ đi. Đang đứng chịu phạt mệt lắm rồi, giữ sức đi.

Cũng đúng. Nãy giờ đứng thế này đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng rồi. Hơi sức đâu đi chấp nhặt với hấn nữa. Nó lườm hấn một cái rồi quay ra Kiệt cười toe (thay đổi nhanh dữ ==):

- Ủ, cảm ơn Kiệt nha.

- Không có gì – Cậu lại cười hiền.

Nó nhoẻn miệng, lòng thầm khen Kiệt quả là rất dịu dàng với con gái. Nhưng nó đâu có biết, trước mặt nó là bộ mặt “giả nai” cực đỉnh của cậu. Chứ trước giờ, cậu đâu có dịu dàng với con gái bao giờ. Không phải cộc cằn, thô lỗ nhưng lại cực kì nóng nảy. Kể từ khi quen nó, cậu mới bắt đầu dịu dàng, nhưng lưu ý là, chỉ với một mình nó thôi nhé.

- Du, đói không? – Kiệt vẫn giữ nụ cười ngây thơ vô (số) tội.

- Hả? A...không...không có... “Ọc ọc ọc”

Trời ạ, cái bụng phản chủ. Thật ngại hết biết. Mọi người còn chưa có ai lên tiếng than đói. Thế mà cái bụng của nó đã sôi lên thế này rồi. Xấu hổ quá đi.

Nhìn cái mặt đỏ bừng của nó, Kiệt cố nén cười, nhẹ rút ra hai chiếc bánh đưa cho nó.

- Đồ ăn sáng của mình, mình chưa ăn, Du ăn đi cho đỡ đói.

- Hả? Thôi. Vậy ngại lắm. Cậu còn chưa ăn mà.

- Không sao đâu. Mình không đói.

- Vậy...vậy...cảm ơn cậu nhé!

Nó ngại ngừng nhận lấy. Hấn đứng bên cạnh, vẻ mặt rõ ràng đang rất bức bối: - Hừ, giả vờ. Tổ vẻ ngại ngừng gì chứ? - Nói cái gì đấy?

- Tai cậu điếc đến thế à? Nói vậy mà không nghe rõ. - Cậu...

Nó trợn mắt, phóng tia lửa về phía hấn. Hấn cũng chẳng chịu thua kém, cũng quay ra nhìn thẳng vào mắt nó. Hai đứa cứ đấu...võ mắt như thế cho đến khi...

- Được rồi. Hết hai tiếng. Cho các em đi ăn trưa. - Oh yeah!!!

Nó sung sướng hét ầm, nhảy cẫng lên, rơi hết chỗ sách trên đầu xuống, quên luôn cả vụ đang đấu...mắt với hấn ==”. Nhìn nó bây giờ, có khi lại có người tưởng bắt gặp một bệnh nhân mới trốn viện ra ==”.

- Đi thôi, chúng ta đi ăn nào. Đói quá đi.

Nó kéo tay Kiệt đi hết sức tự nhiên làm cậu đơ người trong chốc lát rồi rất nhanh chóng, nở một nụ cười hạnh phúc, để lại đằng sau một gương mặt đang tức giận hết sức, thậm chí khóe còn bốc ngùn ngụt trên đầu nữa kia. Nhiên điềm đậm để chồng sách xuống, mỉm cười đặt tay lên vai hấn: - Lâm, đi ăn trưa thôi.

- Ủ, được rồi.

Hấn cũng quay ra nở nụ cười thân thiện đáp lại. Hấn đối với nó chẳng khác gì nước với lửa, nhưng với Nhiên lại có tình cảm đặc biệt. Tuy nhiên, tình cảm này không vượt quá giới hạn của một người anh trai đối với em gái. Điều này thực sự khiến Nhiên rất buồn. Bởi nhỏ luôn mong nhiều hơn thế. Mong đợi một thứ tình cảm khác, sâu sắc, và...nồng đậm hơn thế này.

* * *

Tại nhà ăn trường Thanh Phong...

Hắn đang ngồi...cắn dưa ==” với gương mặt không lấy gì làm...sáng sủa. bởi đơn giản, trước mặt hắn đang có hai người ngồi ăn mà chuyện trò rất vui vẻ, quên hết sự có mặt của người khác (trong đó có hắn). Chắc các bạn cũng đoán ra hai người này là ai rồi phải không ạ. Vâng, đây chính xác là hai siêu quậy Ngọc Du và Vũ Kiệt nhà ta. Kiệt đang nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau giúp nó dầu mỡ bám bên miệng (ăn uống kìa, xấu hổ quá ==”). Nhìn tụi nó bây giờ chẳng khác gì một cặp đôi cả, vừa ăn uống vừa cười nói rôm rả. Làm hắn nhìn mà ngứa mắt không chịu nổi. Tâm trạng hắn bây giờ chỉ có thể diễn tả bằng hai từ: BỰC BỘI. Mặc dù thật lòng mà nói, chính bản thân hắn còn không biết tại sao mình bực nữa. Ai, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra với hắn đây?

- Ê này, thế bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Nó cười tươi hỏi. Hắn cau có không trả lời. Nhiên trầm tư trong chốc lát rồi bất ngờ nói:

- Chúng ta sẽ đi phá phòng mấy bà giáo. - Hay lắm! Có cơ hội trả thù rồi!

Nó đứng hẳn dậy, hét to làm mọi người trong nhà ăn quay ra nhìn tụi nó với đôi mắt không thể...mở to hơn ==”. Nhận ra hành động quá khích của mình, nó xấu hổ ngồi thụp xuống ghế, gương mặt đỏ rực như quả cà chua chín ửng. Kiệt ngồi cạnh cười xòa, nhẹ nhàng gấp vào bát nó một miếng sườn:

- Được rồi. Du cứ ăn đi đã. Gì thì từ từ rồi tính.

- Cảm...cảm ơn...

Nó nói giọng lí nhí. Con gái con đũa gì mà không biết kiềm chế gì hết. Cứ vui quá là thể nào nó cũng hét ầm lên, mặc kệ xung quanh đang có bao nhiêu ánh mắt. Chắc, kiểu này mất điểm trong mắt anh chàng ngồi cạnh rồi. Đó là hôm nay, nó còn cố kìm nén cái tật ăn như hổ đói của mình đấy. Chứ nếu không, chắc mất hết hình tượng con gái ngoan hiền trong mắt Kiệt mất. Có vẻ như là nó đang dần dần dành cho Kiệt một vị trí quan trọng trong lòng, mà lại không hề nhớ ra cuộc gặp gỡ đầu tiên với công tử “lịch lãm” Trần Vũ Kiệt trong quán bar Angel & Devil. Nó cũng không hay biết rằng, ở đối diện bên kia, một người đang trong tâm trạng hỗn loạn cực độ, không lí giải nổi cảm giác của mình.

* * *

- Đây là phòng bà hiệu trưởng mắc dịch vậy?

Nó đứng chỉ trỏ trước dãy phòng của giáo viên. Ôi hoa mắt mắt! Kí túc xá của học sinh đã thuộc dạng sang trọng như khách sạn rồi, mà npi này còn kinh khủng hơn thế. Chắc phải xếp vào tầm khách sạn năm sao đây.

- Tổ không biết – Nhiên nhún vai. “Rầm”. Nó ngã ngửa trước cô bạn mình.

- Cậu là người nêu ý tưởng mà không biết là sao? - Thì hôm nay tới thăm dò mà. Rồi mới bắt đầu tiến hành kế hoạch chứ – Nhiên cười – Được rồi. Chúng ta chia nhóm nha. Tổ và Lâm, Du với Kiệt, mỗi nhóm đi một hướng. Thăm dò tất cả các phòng, vẽ lại sơ đồ để tiện lần sau hành động.

- Ok, đi lẹ thôi.

Nó hào hứng kéo Kiệt đi. Miệng lẩm nhẩm hát vui vẻ khiến người đứng cạnh cũng muốn vui lây.

- Phòng bà hiệu trưởng mắc dịch ở đâu rồi? Sao lẩm phòng vậy chứ?

Nãy giờ nó đã đi quá mấy chục cái phòng, phòng nào cũng có đề tên hết mà không sao tìm nổi phòng của hiệu trưởng ở đâu cả. Kiệt đứng cạnh mỉm cười:

- Sao nãy giờ Du toàn tìm phòng đó vậy?

- Phải tìm để trả thù chứ. Bà giáo mắc dịch, dám hành hạ lâm Ngọc Du này đứng phơi nắng hai giờ đồng hồ dưới sân trường liên. Không thể tha thứ được.

Kiệt phì cười với điệu bộ trẻ con của nó:

- Được rồi. Tập trung vẽ lại sơ đồ đi. Cứ tìm thế thì đến bao giờ? Biết đâu phòng đó lại ở phía bên Lâm và Nhiên rồi. - Cũng phải.

Nó gật gù, cúi xuống viết lên cuốn vở bên dưới, vẽ rất chăm chú, có lẽ là đang tập trung cực kì cao độ. Tầm 30 phút sau, tất cả đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

- Thế nào, xong chưa Du?

- Đây này Nhiên. Thế bước tiếp theo làm gì đây?

- Tiếp theo chúng ta sẽ thực hiện việc phá bỏ bình yên của cái trường này.

- Làm thế nào?

- Bây giờ tất cả đi tìm những món đồ có thể dùng để dọa mấy bà giáo. Tối nay bảy giờ tập trung ở đây. Giờ đó mấy bà ấy còn đang bận họp bàn công việc. Chúng ta sẽ đi từng phòng.

- Nhưng chìa khóa tính thế nào đây? – Nó hỏi với cái vẻ mặt ngơ không thể tả.

- Chìa khóa thì không lo. Bảy giờ tối, các bảo vệ đi kiểm tra học sinh trong kí túc xá. Tổ sẽ đột nhập vào phòng bảo vệ ăn cắp chìa khóa.

- Oa! Cậu làm sao mà biết hết vậy Nhiên – Mặt nó đầy vẻ ngưỡng mộ. - Hỏi học sinh trong trường là ra hết mà – Nhiên nhún vai.

“Rầm”. Nó ngã ngửa lần thứ hai với cô bạn thân. Nhưng lưu ý là lần này nó bó tay với...chính mình ==”. Chỉ số IQ của nó cũng đâu có thấp mà sao lăm lăm lại lơ ngơ như bò đeo nơ vậy trời (_ _ ”). Có vậy thôi mà cũng không nghĩ ra được nữa. Thật là hết hiểu nổi. - Được rồi. Quyết định vậy nhé! Tối nay ai mà thiếu là sẽ biết tay đó nha.

Nhiên cứng giọng hăm dọa làm nó cũng thấy lạnh sống lưng. Tối nay phải nhớ kĩ mới được. Cố gắng khắc phục cái tật hay quên, nếu không ngày mai, có khi nó nằm trong bệnh viện luôn cũng nên==.

* * * Bảy giờ tối tại khu nhà giáo viên trường Thanh Phong...

- Cái này là cái gì thế ? ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ !!! – Nó hét ầm lên khi thấy trong tay hấn là một...con chuột chết. Nhiên vội vã xông tới bịt miệng nó lại.

- Cậu hăm rồi à? Muốn để người khác nghe thấy à?

- Xin...xin lỗi...

Nó vừa gỡ tay Nhiên ra vừa lí nhí xin lỗi. Nhiên thở dài ngao ngán.

- Rồi, hành động mau. Đi cài bẫy mấy bà giáo tổ đã đánh dấu trên sơ đồ nha. Có một số phòng không có người ở thì đừng có cài vô đó, phí cả đồ. Đây, sơ đồ đây. Phân như hôm nọ nha.

- Ok. Chúng ta đi!

Nó hí hửng vừa đi vừa nhảy, nhìn ngó không nói nổi ==.

Cả lũ bắt đầu “bày biện” nhưng món đồ “xinh xắn” lên bàn, giường và đủ mọi góc ngách trong phòng mấy bà giáo. Chắc, thật tội nghiệp ấy giáo viên không quen biết gì tụi nó mà vẫn bị “xử lí” như thường. Chẹp chẹp. Mà tội nghiệp nhất chắc phải kể đến bà giáo Thanh và bà hiệu trưởng. Bà hiệu trưởng là do nó “xử”, còn bà chủ nhiệm Thanh là do Nhiên. Giường ngủ của hai bà giáo này thì cứ phải là “thơm” mùi chuột chết. Trên sàn nhà thì đổ đầy dầu. Mấy cốc uống nước bị bôi đầy mực. Đến mấy đôi giày cũng bị bọn nó thả đầy gai xương rồng vào. Thế này không biết hai bà giáo sẽ sống thế nào nhỉ ==. Xong việc, cả lũ yên vị ra về kí túc xá để tránh “bão táp” sắp sửa ập đến.

Một giờ sau...

- AAAAAAAAAAAAAA!!! Cái quái gì thế này? - Ôi, cứu với! Có chuột!

- Mùi gì vậy trời?

- Á!!! Dầu ở đâu ra thế ? - ...

Khu nhà ở giáo viên đang trong tình trạng vô cùng hỗn loạn, mặt mũi ai nấy đều nhăn nhó khó coi. Họ không biết rằng, bên khu kí túc xá học sinh, có bốn con người đang ôm bụng cười sặc sụa khi nhìn qua ống nhòm bộ dạng thảm hại của họ. Tệ nhất tất nhiên là bà hiệu trưởng và bà giáo chủ nhiệm Thanh. Vừa bước vào cửa đã ngã “oạch” trên mặt đất, vừa xỏ vào đôi dép trong nhà thì bị gai xương rồng đâm vào, đau đến mức phải nhảy dựng lên. Vào được bên trong, chưa kịp ngã người xuống giường thì tá hỏa khi thấy cả lô lốc chuột chết hôi rình, uống nước cũng không nổi vì có đầy mực. Mất đến hơn tiếng đồng hồ, khu nhà ở giáo viên mới gọi là tạm ngăn nắp. Tạm thôi, bởi đơn giản, bọn nó bày quá nhiều chỗ, dọn không thể xuể.

Bà hiệu trưởng tức run người, hét âm lên:

- Em học sinh nào dám bày trò này?
- Chị bình tĩnh đi. Ở đây có học sinh nào đâu ? Hỏi vậy ai trả lời cho chị.
- Vậy nhất định phải điều tra ra, em nào liên quan đến việc này. Nhất thiết phải nghiêm trị, nếu không chắc chắn học sinh trong trường sẽ mất hết nề nếp.
- Tôi đồng ý. Chúng ta nhất định phải tra cho ra nhẽ – Bà giáo Thanh tiếp lời.
- Đúng, tôi cũng đồng ý với điều này.
- ...

Xem chừng các bà giáo đều muốn nghiêm trị cái lũ tiểu quỷ tụi nó rồi. Nhưng có điều, tụi nó đã có gan làm thì đương nhiên, chẳng sợ gì cả. Vậy thì ai trị được tụi nó đây?

7. Chương 04 Phần 1

Gặp đối thủ - Các em muốn nhận hình phạt như thế nào đây? Bà hiệu trưởng tức giận nhìn tụi nó. Nó thừa biết thể nào việc hôm qua của cả lũ cũng sẽ bị phát hiện, bởi đơn giản, trường này có quy định điểm danh học sinh trong kí túc xá lúc bảy giờ tối. Bọn nó đều vắng mặt giờ đó. Các sinh viên còn lại thì vẫn ngoan ngoãn ở trong phòng. Hỏi làm sao không bị phát hiện được cơ chứ.

Nó bình thản nhún vai, ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó, đưa tay lên che miệng, ngáp dài : - Tụi cô.

- Em...Tôi còn chưa cho phép em ngồi, sao em dám...
- Chưa cho tức là sẽ cho phải không ạ ? – Nó cười ranh mãnh – vậy thì em ngồi trước có sao đâu.
- Em... – Bà hiệu trưởng chỉ trỏ, vẻ mặt rất tức giận.
- Được rồi, được rồi. Cô muốn phạt gì thì nó mau đi. Em không có thời gian – Nó khoát tay về chán nản.
- Em cũng không có rảnh rồi mà ngồi nói chuyện với cô thế này đâu – Nhiên ngồi xuống bên cạnh nó, thân nhiên rót trà uống.
- Các em...Các em quá lắm rồi. Lần này tôi sẽ mời phụ huynh các em tới.
- Cô cứ tự nhiên. Em không ý kiến. Mời bố mẹ nó ? Không vấn đề gì. Ba nó bận nhiều việc ở công ty, chắc chắn sẽ không đến. Mẹ nó rảnh hơn. Bà là nhà thiết kế thời trang nên công việc chưa đến mức bọn bề giống ba nó. Vậy nên chắc chắn, người đến họp là mẹ nó. Mà thế thì nó đương nhiên an tâm không chút lo sợ. Mẹ nó không những chẳng bao giờ ý kiến về những trò quậy của nó, lại còn dung túng cho nó là đằng khác. Mấy người còn lại cũng có vẻ ung dung chẳng kém. Toàn những kẻ gan to bằng trời, lại đã quá quen với cảnh giáo viên yêu cầu cha mẹ đến rồi. Hay nói cách khác, hầu như tuần nào cũng có một lần ba hoặc mẹ họ phải đến họp. Song mấy vị phụ huynh này toàn là những người bận trăm công ngàn việc, hiếm lắm mới thấy có mặt một buổi. Mà dù là quậy tung trời nhưng thành tích học tập của bọn nó lại cao ngất, thành ra ba mẹ cũng an tâm phần nào. - Vậy các em đợi đó. Tôi sẽ mời bố mẹ của tất cả các em tới. Nhất thiết không thể để yên thế này được. - Thế bọn em về được chưa?

Nhiên gác chân lên thành ghế, vẻ chán nản hỏi. Bà hiệu trưởng cũng thấy chẳng có lí do gì giữ bọn nó ở đây nữa nên gật đầu:

- Được, cho các em về kí túc xá.

- Về kí túc xá á ? – nó mở tròn mắt rồi lại ra vẻ nghĩ ngợi – Có nên không nhỉ? Em nghĩ mình đi chơi xả stress tốt hơn cô à. Tạm biệt cô thân yêu, moahh, hê hê hê.

- Các em...các em đứng lại mau...

Nó kéo ngay tay Nhiên lĩnh mất, để lại bà cô đang nổi giận đùng đùng đằng sau lưng. Nhưng chỉ là nói thể thôi chứ đến giờ nghỉ trưa rồi, còn đi chơi cái gì nữa? Về ngủ một giấc cho khỏe, thừa hơi đâu mà ở đó chơi với bà cô già khó tính kia chứ.

* * * - Oáp...

Nó vừa đi vừa đưa tay che miệng, ngáp một cái rõ...vô duyên =.=. Mấy giờ rồi nhỉ? Đồng hồ đâu hả trời? Ai dám động đến cái đồng hồ “thân yêu” của nó đây? Để xem nào, não bộ của nó bắt đầu hoạt động, và chợt nhớ ra, mới sáng nay nó đã “xử đẹp” một “em” đồng hồ rồi. Chắc, thảo nào...

Lười nhác lục tìm trong túi xách, mãi mới thấy cái Iphone thân yêu. Vừa liếc nhìn giờ, nó liền tá hỏa. Gì đây ? Gần bốn giờ rồi. Chiều nay nó hẹn hai rưỡi đi chơi với nhóm “Hiện thân của ác quỷ” của mình. Chết, chết thật rồi. Nó trẻ hên thế này liệu có ai bấm nó ra luôn không nhỉ. Híc, dám khẳng định 100% là có đấy. Nó vội vã nhảy bổ đến bên tủ quần áo. Lục tung tất cả lên mới tìm thấy cái váy màu trắng tinh rất dễ thương. Nó mỉm cười quay đầu lại và... “Cốp”

Ai da, lộn bên rồi =.=. Bên đó là cánh cửa tủ mà. Bên kia mới là chỗ có thể đi =)). Cuống quá hóa lẫn thần rồi =)). Sau một hồi “vật lộn” với bộ quần áo, nó mới mặc xong được. Bởi đơn giản bộ quần áo này mặc hơi phức tạp, thắt lưng rồi buộc dây lằng nhằng. Nó hình như còn chưa mặc bộ này bao giờ. Ngắm mình thêm 15 phút nữa. Nhìn lên đồng hồ, nó cuống cuống chạy ra ngoài với tốc độ tên bắn khi thấy cái đồng hồ đã chỉ 4 giờ 20 phút. “Cạch”

Khẽ vận tay nắm cửa mà cánh cửa không hề nhúc nhích, nó thử lại, đẩy mạnh hơn, vẫn không có dấu hiệu gì. Nó toát mồ hôi. Cánh cửa mắc dịch, cả người cũng muốn bắt nạt ta. Chuyện quái gì đây ?

- Tạm thời em ở trong đó một ngày đi!

Hả? Hình như vừa rồi là giọng nói đáng ghét của bà cô Thanh. Bà này đang đứng ngoài cửa à? Tính làm gì đây?

- Vì hành vi của các em. Cả bốn em sẽ bị nhốt trong phòng mình một tháng, ăn riêng, học riêng. Sẽ có giáo viên riêng kèm. Sinh hoạt bình thường, yên tâm. - Cô đừng có đùa, mở cửa cho em đi!

- Tôi không đùa. Nếu như ra ngoài các em vẫn tiếp tục quậy phá trong trường, chúng tôi sẽ xử lí mạnh tay hơn.

Đùa, ở trong phòng một tháng nó chịu sao nổi. Một ngày ngồi yên trong phòng nó đã khó chịu lắm rồi. - Thế nhé! Tôi đi thông báo với mấy bạn kia.

- Ô, cô ơi. Dù gì cũng phải mở cửa cho em đã chứ! Híc, bà ấy đi rồi. Gì thế này? Cái trường mắc dịch. Đường đường là một siêu quậy đình đám, tại sao nó lại phải chịu cảnh “cầm tù” thế này? Nước mắt lưng tròng, nó đau khổ ngồi co ro trong góc tường. Oa, đối với nó, việc một ngày không được đặt chân ra khỏi nhà là một việc vô cùng đáng ghét, đáng ghét nhất thế gian này luôn. Đang đập đầu vào...chân =.=, nó chợt nghe tiếng cánh cửa phòng nó mở.

- Du, làm sao thế ? A! Là Nhiên. Không đúng. Cửa khóa rồi, sao Nhiên vào được. Nó ngược gương mặt đầm đìa nước...mũi lên ==”. Là Nhiên thật. - Sao...sao...cậu vào được thế ? - Cậu quên lần trước tớ đã từng đánh cắp chìa khóa rồi à? Tớ đã cẩn thận đem đi đánh mấy chum của tất cả cá phòng trong trường, phòng khi có việc cần đến. Ai ngờ giờ cần dùng thật.

- Hi hi. Nhiên thân yêu. Cậu đáng yêu quá!

Nó nhảy căng lên, ôm trầm lấy Nhiên, làm Nhiên giật mình, đẩy nó ra. Lừ mắt nhìn nó một cái, Nhiên quay nhanh ra cửa: - Thôi, quá khích cũng vừa thôi cô nương ạ. Mau đi “giải thoát” cho hai người còn lại.

- Ê, chờ tở với – Nó vội vã chạy theo rồi như sức nhớ ra điều gì, nó quay ngoắt 180 độ lại – Khóa cửa phòng vào đi nhiên. Như thế mấy bà giáo đi qua cũng không chú ý.

- Được rồi. Đây – nhiên rút chiếc chìa khóa phòng nó ra khỏi chùm – Cậu cầm luôn đi. Như thế tiện hơn nhiều.

- OK, vậy càng tốt. Khóa cửa phòng xong, cả hai đi với điệu bộ...lén lút qua chỗ hai người còn lại để tiến hành kế hoạch “vượt ngục”. Và tất nhiên, với kinh nghiệm của những siêu quậy đình đám trong ngôi trường cũ của mình. cả lũ đã tiến hành kế hoạch một cách thành công.

Sau khi ăn uống, đập phá cả buổi chiều với “tổng thiệt hại” của mỗi người không dưới một triệu, tất cả yên vị trở về trường, vẫn là cách quen thuộc mọi lần : Trèo tường.

- Ê nhóc, có cần giúp đỡ không?

Hắn cười khẩy, vẻ chế giễu.

“Phùng”

Ngọn lửa bốc cao nghi ngút, khói tỏa đầy trời bắt nguồn từ...đầu nó. Có người dám coi thường nó? Quả là một nỗi nhục không để đâu cho hết.

- Cảm ơn, tôi tự làm được.

Nó tức khí hất cánh tay đang chìa ra của hắn, tự mình bám vào tường, trèo dần lên. Vừa mới ngồi được lên trên bức tường, giọng bà hiệu trưởng vang lên làm nó suýt chút là ngã lộn cổ xuống dưới.

- Tình hình của cháu Lâm Ngọc Du ở đây rất không tốt. Chúng tôi hi vọng có sự phối hợp của gia đình để rèn lại cháu. - Chúng tôi sẽ cố hết sức. Cô cần gì cứ nói – Một giọng nam trầm ấm.

Khoan, cái giọng này nghe quen quen. Hình như là...ba nó. Sao lần này đến gặp bà hiệu trưởng khó tính lại là ba nó? Không may rồi, chắc gặp đúng lúc ba nó rảnh quá.

Nghe tiếng chưa được bao lâu, dáng người cao ráo của ba nó đã xuất hiện. Và lẽ dĩ nhiên, hành động bây giờ của nó đều lọt hết vào mắt ông. Ông cau mày nhìn cô con gái rồi lại nhìn sang lũ tiểu quỷ xung quanh.

- Ngọc Du! - Dạ...ba... – Nó méo mặt cười. - Thế này là thế nào? - Thế nào là sao hả ba? – Nó giả ngây.

- Đừng giả vờ nữa. Còn càng này càng không coi ai ra gì – Giọng nói ba nó đã có phần tức giận – Bà nghĩ ở đây con lại có đồng minh rồi phải không? Nếu vậy, ba sẽ tiếp tục chuyển trường cho con.

- Dạ???

Đùa. Nó vừa chuyển đến đây, còn chưa kịp thích nghi mà. lại chuyển là sao nữa? Ba ơi ba, ba còn định chuyển con đến mấy lần nữa.

- Kìa chủ tịch Lâm, mong ông đừng nóng. Xin hãy tin tưởng vào chúng tôi. Chúng tôi sẽ tìm cách giáo huấn lại mấy học sinh này.

Bà hiệu trưởng có vẻ không muốn mất uy tín trường mình nên tìm cách xoa dịu ba nó. - Được. Vậy xin nhờ cả vào cô – Quắc mắt sang nó – Còn con, liệu hồn đấy. Cứ tình trạng thế này là không yên với ba đâu.

- Mời ông đi hướng này, chúng ta sẽ cùng bàn bạc kế hoạch với các phụ huynh khác.

- Vâng, mời cô.

Nhìn bóng dáng hai người bước về phía phòng hội đồng, nó nuốt nước bọt cái “ực”. Họ đang tính kế gì đây?

- Sao các em ra được khỏi phòng?

Liếc mắt sang bên trái, nó lập tức thấy bà giáo Thanh đang đưa đôi mắt “xẹt tia lửa” về phía tụi nó. Không phải chứ, hôm nay xui xẻo đến thế là cùng. hết người nọ lại đến người kia giáo huấn nó. Hôm nay có phải ngày 13 đâu cơ chứ.

- Dạ, không, tụi em...

Nó lấp bắp nói không nên lời. Bà giáo lườm cả lũ một cái, bước đến bên cạnh nó :

- Lâm Ngọc Du, em trèo xuống!

- Dạ. - Nhanh, tôi không có nhiều thời gian cho em.

- Cô Thanh, sao giờ này cô còn ở đây. Cuộc họp bắt đầu rồi.

Tiếng bà hiệu trưởng vang lên đã giúp nó thoát khỏi nanh vuốt của bà giáo chủ nhiệm.

- À vâng, tôi sẽ đến ngay – Bà giáo Thanh mỉm cười, nói với hiệu trưởng, xong lại quay sang đe dọa tụi nó

- Các em đợi đấy. Đang bị phạt mà dám tự ý phá bỏ hình phạt. Tôi không dễ yên thế đâu.

* * *

- Sao cơ? Đi dã ngoại ă?

Nó đứng bật dậy, vẻ mặt giống như không – thể – nào – tin – nổi khi nghe từ miệng giáo viên chủ nhiệm của mình, rằng tuần tới sẽ cho cả lớp đi dã ngoại.

- Sao? Em không thích hả?

- Dạ đâu có. Nhưng em cứ tưởng... Cứ tưởng lần này sẽ lãnh phạt nặng chứ. Tại sao lại thành ra được nghỉ ngơi thế này? Không ổn, chắc chắn là không ổn. - Em tưởng gì? Bà giáo vẫn không buông tha. Nó đành thở dài, ngồi xuống: - Dạ không có gì.

- Vậy được rồi. Chúng ta quyết định thế nhé! Thứ bảy tuần này sẽ bắt đầu đi. nghỉ một tuần, các em chuẩn bị đi.

Cả lớp có vẻ háo hức. Riêng bốn đứa vẫn đang rơi vào trầm tư. Không cần nói các bạn cũng biết bốn người là ai rồi phải không ạ? Tất cả đang rất nghi ngờ. Rõ ràng lỗi vừa rồi của tụi nó có thể nói là không nhẹ, vậy mà lại chẳng hề hấn gì. Trong khi các phụ huynh đều đã được mời đến rồi. Liệu có gì bất ổn ở đây không nhỉ? Trên bục giảng, giáo viên chủ nhiệm Thanh đang nhìn chằm chằm vào biểu hiện của tụi nó. Thực ra lần này, việc tổ chức ấy cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là...

Tua lại đoạn họp giữa phụ huynh và giáo viên một chút...

- Tôi thấy chúng ta vẫn chưa thực sự hiểu tâm tư của các em ấy. Nếu hiểu, có lẽ sẽ dễ dàng uốn nắn các em ấy hơn một chút – Giọng bà hiệu trưởng đều đều.

- Vậy cô định làm thế nào?- Một vị phụ huynh lên tiếng.

- Mọi người nghĩ tổ chức một buổi dã ngoại giữa giáo viên, phụ huynh và các học sinh thì thế nào. Chúng ta phải thể hiện, mình là những người tâm lý với giới trẻ. cần phải làm sao để kéo gần khoảng cách giữa các giáo viên và học sinh, phụ huynh với học sinh lại. Như vậy, chắc chắn sẽ bảo ban được các em ấy.

- Tôi thấy ý này cũng khá hay. Cứ quyết định vậy đi.

Trở lại với hiện tại. Cả lũ vẫn không tài nào lí giải nổi hành động lần này của mấy bà giáo. Thôi kệ, cũng chẳng có vấn đề gì. Mặc mấy bà ấy định làm gì. cứ đi chơi cho vui đã. Nó quay qua Nhiên, thấy nhỏ vẫn đang đăm chiêu:

- Ê Nhiên, cậu nghĩ gì thế? - Tớ đang nghĩ liệu lần này có gì bất ổn hay không? - Ôi, kệ nó đi, chẳng có vấn đề gì đâu. Thoải mái chút đi bạn thân yêu.

- Ủ. Có lẽ tớ lo xa rồi – Nhiên cười – Một buổi dã ngoại thì có thể làm gì được chứ?

- Thế thì chúng ta chuẩn bị một chút đi. Dã ngoại một tuần, cũng tốt để xả stress đấy.

- Ủm.

* * *

Cả lũ hăm hở kéo nhau lên xe. Sau khi điểm danh cẩn thận, vị giáo viên gật đầu, gấp cuốn sổ lại, ra hiệu cho bác tài xế cho xe chạy. Vậy là cuộc hành trình bắt đầu.

8. Chương 04 Phần 2

* * *

Trên đường đi... “Cốp”

- Ai da!

Nó ôm cái trán tội nghiệp vừa bị đập vào thành ghế đằng trước. Liếc xéo cái tên đang sau một cái, nó hừ lạnh:

- Cậu làm cái trò gì đấy? Tôi thù oán gì với cậu?

- Xin lỗi, tôi chỉ “lỡ tay” đẩy cậu một cái thôi mà. – Hấn nhe răng cười. – Tại xe phanh gấp thôi, đâu phải do tôi.

- Cậu cố ý thì có.

- Tôi đã nói không là không.

- Tôi bảo có. - Không có.

Nó nghiêng rằng, vớ đại mấy cái vỏ bánh vừa ăn, vo tròn, ném vào mặt hấn. Hấn không chịu thua, bèn với tay lấy lên, ném trả nó. Cả hai cứ tiếp tục như vậy cho đến khi...

- Hai em làm trò gì vậy? Xuống xe nhanh, đến nơi rồi.

Tiếng cô giáo trẻ vang lên làm cả hai đứa giật mình quay ra. Hay thật, tất cả đều xuống xe cả rồi, chỉ còn lại mỗi hai đứa chúng nó. Đây gọi là đánh nhau quên trời đất trăng sao luôn.

- Dạ, em xuống đây ạ – Nó đỏ mặt lí nhí.

- Dạ, em biết rồi. – Mặt hấn cũng đỏ không kém.

Đặt chân xuống xe, nó há hốc mồm. Trường nó cũng thật biết cách chọn địa điểm. Đẹp quá! Thơ mộng quá!. AAAAAAA, nghỉ một tuần ở đây cũng không tồi.

- Du, lại đây giúp bọn tớ đi.

Một cô bạn vẫy tay gọi nó. Đám bạn ấy đang chuẩn bị nấu cái gì đó. Oh my god! Nó kém nhất cái khoản nấu nướng. Ở nhà có bao giờ nó đặt chân xuống bếp đâu mà...

- Cần mình giúp gì à?

Nó hỏi tất nhiên là theo phép lịch sự. Cô bạn gật đầu.

- Bọn mình chuẩn bị nấu chè ấy mà. Mọi thứ chuẩn bị hết từ trước rồi. cũng đã cho hết vào nồi rồi. Chỉ cần bạn ở đây trông. Đợi một lát nữa cho đỡ xanh vào, rồi cho đường vào. Bọn mình đi chuẩn bị các món khác. Bạn trông giùm nhé!

- Được, cái này không thành vấn đề. – Nó cười hí hửng.

Cô bạn cũng những người bên cạnh vội vã chạy qua chỗ khác, tất bật chuẩn bị món ăn. Nó ngồi xuống bên cái bếp, cầm đôi đũa đợi chờ.

...Một lát sau...

- Có lẽ được rồi. Cho đỡ vào thôi.

Nó hăm hở ôm bát đồ. Cho bao nhiêu nhỉ? Thôi kệ, cho hết. Cả đường nữa. Không lẽ cho hết cả túi vào. Không được, nhiều thế đồ vô nôi ngọt quá. Nhưng nó cũng không biết cho thế nào. Kệ, đồ thừa đi. Nó cất cái túi, từ từ đồ thừa vào.

- Du!

Nhiên từ đâu chạy tới, gọi bất ngờ làm nó giật mình và thế là...

“Ừ”. Cả túi đường rơi vào nôi chè. Nó tròn xoe mắt nhìn. Cô bạn nhờ nó trông vừa này cũng vừa quay trở lại, và đang tròn mắt không kém gì nó. Tiêu rồi. cả một nôi chè to bự nấu cho cả lớp đã vì nó mà hỏng hết. Kiểu này có người xé xác rồi.

- Cậu...cậu...cậu...cậu làm gì thế này?

Cô bạn kia lắp bắp, chỉ tay vào nôi chè đang sôi ùng ục đầy đường. Nó gãi đầu, vẻ hối lỗi:

- Xin lỗi, tại...mình không cẩn thận...nên...Vậy giờ tính sao đây. - Bỏ đi.

- Hả? Cho thêm nước chắc là được mà. Bỏ đi vậy phí lắm.

- Chúng ta hết nguyên liệu rồi. - Vậy...vậy...

- Thôi cậu đồ thừa đi. - Cô bạn lắc đầu bất lực.

- Vậy được. Nó hăm hở xông vào, nhấc cái nôi lên. Nhưng xem ra sức nặng của cái nôi này không nhỏ tí nào. Và thế là...

- Á! Cái gì vậy.

Nước sóng ra ngoài bắn vào tay một cô bạn đứng cạnh. Nó hốt hoảng vội vã chạy lại gần, định hỏi thăm. - Ai làm cái trò này?

Cô bạn kia giận run người, hét âm lên. Nó lí nhí, cười cầu hòa:

- Là...là tớ...

Lửa giận trong lòng cô bạn bốc cao ngùn ngụt.

- Cậu làm cái trò gì vậy hả? Muốn gì?

- Tôi...tôi...tôi không cố ý mà. Với lại, cậu không định đi rửa qua nước lạnh sao. Nhỡ lát có bị phỏng rộp lên thì sao?

Ngỡ người ra vài phút, cô bạn kia bất chợt hét lên rồi chạy vụt đi:

- Á! Chết rồi!

Nó nhìn theo cái dáng cô bạn ấy mà ôm bụng cười nghiêng ngả. Vừa rồi đáng về hông hõ cỡ đó mà giờ thì...

- Lâm Ngọc Du, cậu đùa đủ chưa?

Cô bạn nhờ nó trông nôi chè lúc này đang bốc hỏa nhìn nó. Nó giật mình cười hì hì:

- Thôi mà, đừng giận thế chứ.

- Vậy mau đồ thừa đi. Bọn tớ lấy nôi nấu thứ khác. - Được.

Lần này nó cẩn thận lót tay, nhấc nôi lên. Rất may là đã êm xuôi trót lọt. Nó quay lại nhìn cô bạn kia cười:

- vậy còn cần tớ giúp gì nữa không?

- Thôi khỏi! - Cô bạn ấy vội vã xua tay, vẻ mặt hoảng hốt. - Cậu giúp thế được rồi, nghỉ ngơi đi. - Nhưng tớ đã giúp được gì đâu. - Nó nhệt mặt ra.

- À, cũng không còn việc gì nữa đâu. Thế ổn rồi.

Nó cũng không nói nhiều nữa, chán nản ngồi tựa đầu bên gốc cây, mắt lim dim. Oáp! Buồn ngủ rồi. nghỉ ngơi một lát chắc cũng chẳng vấn đề gì. Đôi mắt nó dần nhắm lại, từ từ chìm vào giấc ngủ. Gương mặt nó lúc này trông rất hiền, lại đáng yêu vô cùng, khiến người ta muốn cắn một cái vào đôi má bầu bĩnh kia.

Thả mình trong giấc mộng, nó không hề chú ý gì đến xung quanh. Không hề biết rằng, có hai ánh mắt đang nhìn nó, rất trù mến.

Kiệt nhẹ nhàng lại gần, ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười ngắm gương mặt say ngủ của nó. Từ đằng xa, hắt nhìn thấy vậy, cũng lập tức xông vào, ngồi phía bên kia. Hai tên bắt đầu trừng mắt nhìn nhau, vẻ rất khó chịu.

- Ừm...

Nó khẽ ngo nguẩy, có vẻ tư thế không được thoải mái. Cả hắt và Kiệt đều giật mình. hai cánh tay đưa ra, muốn giúp nó tựa đầu vào vai mình. Hai đôi mắt lại mở to lên, nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Không ai chịu nhường ai. Cái đầu nó bắt đầu ngo nguẩy, ngả dần về phía Kiệt. Cậu vui mừng nơi lỏng bàn tay, lập tức đầu nó đã ngả vào vai hắt. Nhìn Kiệt với ánh mắt đắc thắng, hắt dứt tay vào túi áo. Kiệt tức giận trong lòng, nhưng nhìn khuôn mặt nó, lại không nỡ đẩy lại, sợ làm nó thức giấc. Thế là, hai tên con trai bắt đầu ngồi đầu...vô mắt =.=. Không biết hai tên đó đầu đến bao nhiêu lâu nữa. Không thấy mỗi mắt tí nào à _ _”?

- Các em, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi. Tiếng một giáo viên vang lên làm hai tên kia sực tỉnh.

- Du, dậy đi! Kiệt nhẹ nhàng lay vai nó. - Ừm...

Nó không mở mắt, chỉ khẽ ngo nguẩy. Thôi xong. Nhớ ra rồi. Một đặc điểm của nó là đã ngủ thì rất khó để gọi dậy. Không lẽ giờ lại hét vào tai nó? Cũng không ổn cho lắm. Nếu hét ở đây e là lại thành tâm điểm chú ý của mọi người mất =.=. Cả hai tên còn đang do dự không biết nên làm thế nào thì...

- A, mùi gì thơm vậy?

Nó nhồm dậy, dụi dụi mắt, nhìn y hệt con mèo nhỏ còn đang ngái ngủ ~^.^~.

- Oa, có cơm rồi sao? Đói quá!

Nó tỉnh ngủ hắt, nhảy chân sáo về phía đang bày đồ ăn. Còn lại hai tên kia ngẩn ngơ một lúc. Rồi mới thở dài, bước theo nó. Nó đúng là cái đồ vô tâm, chỉ biết ăn với ngủ (sao nghe giống con pig ế nhờ >.<), chẳng=“” quan=“” tâm=“” gì=“” đến=“” ai=“” cả.=“” nhưng=“” cũng=“” phát=“” hiện=“” thêm=“” một=“” cách=“” mới=“” để=“” đánh=“” thức=“” nó=“” dậy=“” rồi=“”).>

* * *

- Oa! Mệt quá!

Sau một buổi chiều chạy nhảy lung tung, nó tỏ vẻ mệt mỏi ngồi xuống ghế, ngáp ngắn ngáp dài. Thật lòng mà nói thì như nó có gì mà mệt? Ngủ trể tới tận một tiếng rưỡi, bao nhiêu người phải kéo vào lôi nó dậy mới xong. Đi chơi thì toàn là người theo sau cùng, vừa đi vừa...ngắm cảnh >.<. làm=“” mọi=“” người=“” tức=“” muốn=“” đập=“” chết=“” nó=“” luôn.=“” mệt=“” vậy=“” ta=“” cũng=“” muốn=“” mệt=“”>

- Các em, chuẩn bị đi. Tối nay chúng ta sẽ đi thám hiểm.

Cô giáo phụ trách nháy mắt nghịch ngợm. Nó uể oải ngóc đầu lên nhìn cô. - Cô ơi, thám hiểm gì thế ạ? - Đến lúc đó sẽ biết. Haizzz. Lại chơi cái trò khiêu khích trí tò mò này. Thật quá đáng quá mức >.<>

9 giờ tối...

- A! Cô ơi, cái trò thám hiểm cô nói là khám phá hang động à?

Nó hét toáng lên, chỉ vào cái hang tối om. Híc, đùa à? Nó vốn bản tính sợ mà mà. Sao lại có thể...T_T

- Sao thế? Em sợ à?

Cô phụ trách cười tủm tỉm.

Dĩ nhiên là em sợ. Không sợ em hét lên thế làm gì? Nó than thầm trong lòng. Muốn dọa chết nó à? Nó thần kinh yếu lắm hén.

- Các em, chúng ta bốc thăm nhé! Hai người một đội. Cả các thầy cô cũng tham gia với các em.

Cô phụt rách tiếp tục cười ngọt sớt. Nó toát mồ hôi, tay run run bốc lá thăm. Tên ai vậy nhỉ? Ủa, không có tên. Có màu. màu này là...lam tím.

- Ai có lá thăm màu lam tím vậy?

Một giọng nam vang lên. Ê, giọng ai nghe hay quá ^^ . Nó liếc mắt nhìn sang.Ồ! Là thầy Minh kìa. Thầy Minh đẹp trai đó ^^ . Mà thầy vừa nói cái gì ấy nhỉ? Màu lam tím? Chẳng phải là màu lá thăm của nó sao? Nói thế có nghĩa là nó cùng đội với thầy Minh? - Dạ...là...em ạ...

Nó e dè đưa lá thăm cho thầy. Thầy Minh mỉm cười. - Ồ, chào cô bé dễ thương. Vậy chúng ta là một đội nhỉ?

- Dạ. – Mặt nó đỏ bừng.

- E hèm, các em nghe này. Cái hang này thông ra ngoài. Mấy thầy cô đã kiểm tra tất cả các góc ngách bên trong rồi. Ngách nào cũng thông ra ngoài hết. Nhưng mà...chỉ có một ngách là ra đúng địa điểm, sẽ có một lá cờ cắm ở đó. Đội nào đến đích đầu tiên sẽ lấy cờ đem về đây. Đội về trước sẽ được thưởng. – Cô phụ trách hồ hởi phổ biến luật chơi. – Nào! tất cả uất phát.

- Chúng ta đi nhé!

Thầy Minh nắm tay nó, mỉm cười, dắt nó đi dần vào trong hang. A! Tối quá T__T. Nó bắt đầu thấy sợ. Tay run run.

- Em sợ à?

Thầy Minh nhẹ giọng hỏi. Nó giật mình:

- A...dạ không...à...thực ra...có hơi...chút ạ...

Người run quá nên giọng cũng run luôn theo kìa.

- Đừng sợ. Thầy sẽ bảo vệ em mà. Có thầy đi bên cạnh rồi, không có gì đáng sợ đâu ^o^.

- Dạ.

Nó cũng cười, nắm chặt tay thầy Minh hơn. Bỗng...

- A!!!!!! Nó giật này mình khi thấy có bàn tay chạm vào vai. Một tiếng nói khó chịu vang lên:

- Bạn hét cái gì thế? Bạn vừa dẫm vào chân tôi. Tôi chỉ định nhắc bạn thôi mà.

- Ơ...ơ...vậy à? Mình xin lỗi nhé! – Nó lí nhí.

- Xin lỗi mà xong à? Bắn hết cả đôi giày trắng của tôi rồi.

- Mình...mình không có ý mà.

- Tôi không cần biết. Tôi muốn bạn đền. – Cô bạn kia vẫn không buông tha. Cái giọng nghe có vẻ quen quen nhỉ, nhưng nó không nhớ ra là ai nữa. Chẳng thấy gì cả, tối quá. A! Thấy rồi! Có ánh đèn pin rọi qua giúp nó nhìn rõ mặt cô bạn. Chẳng phải cô bạn vừa rồi bị nó làm sóng nước ra tay hay sao?

- Bạn...- Cô bạn này có vẻ cũng đã nhận ra nó. Nó còn thấy tay cô bạn ấy phải băng vào nữa kìa. Ai, tội lỗi quá!

- Thôi, đừng có cãi nhau ở đây. Tốt nhất là nên giữ hòa khí.

Giọng thầy Minh đều đều vang lên. Cô bạn kia nghe thấy, vội rút ngay tay lại, nhìn thầy Minh với ánh mắt dịu hiền, khác hẳn lúc nãy: - Dạ, em chỉ nhắc nhở bạn thôi ạ. Em đâu định cãi nhau.

Thầy Minh cười, không nói gì. Cô bạn kia cũng im lặng luôn, ánh mắt dần nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt nhau của nó và thầy Minh, gương mặt tỏ ra vô cùng khó chịu. Nhưng nó cũng chẳng để ý cho lắm.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

Nó hét ầm lên khi thấy có cái gì màu trắng...bay lướt qua. Nhìn giống mà lắm, liệu có phải... (dám cá mấy trò này là do thấy cô trong trường bày ra lắm).

- Du, em bình tĩnh nào!

Thầy Minh nói nhưng nó không nghe gì. Trong này tối quá, đáng sợ thật. Nó chạy vội vã, kéo tuột thầy Minh chạy cùng.

- Du, em bình tĩnh lại đi! Đi thế này sẽ lạc đường mất đó.

Thầy Minh đứng sững lại. Nó cũng giật mình, sợ hãi ngồi thụp xuống.

- Hức...em...em...sợ bóng tối...hức...lắm...hức...

Nó đang khóc? Trời, cô bé này yếu đuối quá. nhưng cũng có phần rất...dễ thương ^o^. Thầy Minh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy nó:

- Du, cô bé ngoan, bình tĩnh nào!

- Em...Hơ! – Nhớ ra điều gì, nó vội vã ngẩng lên. – sao thầy biết tên em?

- Cô bé ngoan. Thầy có ấn tượng với em ngay từ lần gặp đầu tiên rồi. Cô bé dễ thương!

Thầy Minh cười dịu dàng làm nó đỏ mặt, xấu hổ cúi gầm xuống.

- Á!

Lại một cái bóng trắng lướt qua làm nó giật nảy mình, vội cúi đầu vào người thầy Minh. Thầy Minh hơi giật mình, rồi cũng mỉm cười, ôm lấy nó, khẽ hôn nhẹ lên trán nó. - Du, đừng sợ. Không sao đâu. Thầy đưa em ra khỏi đây nhé.

Nó im lặng, không trả lời Thầy Minh dịu dàng bế nó lên (giống như kiểu bông công chúa vậy á ^.^). Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn pin, không nhìn rõ lắm nhưng vẫn có thể thấy được gương mặt nó đang ửng hồng, rất dễ thương.

“Thịch”

Trái tim ai đó đang dần lỡ nhịp khi bế ai đó trên tay ^~. Mặt thầy Minh dần dần cũng chuyển sang màu...mặt chín ^.^.

- Du, ra đến bên ngoài rồi này.

Thầy Minh mỉm cười bảo với nó. Nhưng hình như nó vẫn chưa có ý định xuống, còn ôm chặt cổ thầy Minh, gục đầu, như đang sắp ngủ.

“Xẹt xẹt” Hấn và Kiệt đang đứng ngay gần cửa hang nhìn nó được ôm ấp trong vòng tay của thầy Minh. Ba ánh mắt nhìn nhau...tóc lửa “Xoạt”. Là Lâm phản ứng trước. Hấn bực bội kéo mạnh nó xuống, lôi đi xềnh xệch. Nó vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu rốt cuộc là có chuyện gì. Hấn kéo nó đi trong vô thức, cũng chẳng biết định đi về đâu. Miễn là cách xa ông thầy kia là được. Không hiểu sao khi nhìn thấy nó trong vòng tay người khác, hấn cảm thấy rất khó chịu. Rốt cuộc đây là cái cảm giác gì vậy? - Nói đi!

Hấn ép nó vào bức tường, chống tay vào, giam nó bên trong. Nó ngược đời mắt long lanh, khó hiểu:

- Nói gì cơ? - Nói nhanh đi!

Hấn lại tiếp tục hét lên, có vẻ đang rất mất bình tĩnh. Nhìn nó nằm im trong vòng tay của người con trai khác, lại còn cười nữa chứ, hấn vô cùng khó chịu. Có cảm giác gì đó...rất khó chịu, cảm thấy...rất khó thở.

- Nhưng cậu phải nói muốn tôi nói cái gì đã chứ!

Mắt nó đã rơm rớm nước mắt. Nhìn hấn...đáng sợ quá. Chưa bao giờ nó thấy hấn thế này. Mặc dù hấn chuyên gây sự với nó. Cả hai đứa cũng chưa từng bình yên. Nhưng dù thế nào thì nó cũng cảm thấy hấn có đôi phần...đáng yêu >.<. Sao bây giờ đáng sợ thế này? T_T Hấn đập tay lên trán cái “bốp”. Hấn bực quá hóa lẩn thẩn rồi >.<. còn=“” chưa=“” hỏi=“” gì=“” đã=“” bắt=“” nó=“” trả=“” lời.=“” nó=“” biết=“” nói=“” cái=“” gì=“” cơ=“” chứ=“” chắc=“” hôm=“” này=“” hấn=“” đang=“” điên=“” quá.=“”

lợi=“” dụng=“” lúc=“” hân=“” buông=“” tay=“” ra,=“” nó=“” vội=“” vã=“” nhích=“” người,=“” định=“” chuẩn.=“” bỗng...một=“” bàn=“” tay=“” từ=“” đằng=“” sau=“” kéo=“” ngược=“” nó=“” trở=“”>

- Cậu định đi đâu? Ổ yên đó cho tôi! Hân nắm chặt cổ tay nó, quyết không cho nó đi.

- Nói cho xong đã, không thì không thể đi được. – Hân khẽ cười, nhưng mặt vẫn có vẻ gì đó bức bối, còn...gian gian nữa chứ >.<.

- Nói...nói gì? – Nó bắt đầu thấy run.

- Kể lại mọi chuyện cho tôi. Từ lúc cậu bắt đầu vào trong hang cùng tên thầy giáo đó. Có những việc gì, kể lại hết.

- Sao tôi phải nói với cậu? – Nó chu mỏ lên, vẻ không bằng lòng. – Còn nữa, thầy ấy tên Minh, đừng có gọi là “tên thầy giáo đó”.

“Phùng”. Xong rồi, xong rồi! Lâm Ngọc Du ơi là Lâm Ngọc Du! Không nói thì thôi, vừa nói xong, ngọn lửa trong lòng hân đã bốc cao ngùn ngụt. Câu này của nó chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Hân đang...ghen với thầy Minh mà ~^o^~. Nó lại tỏ vẻ bênh vực nữa, chẳng phải là càng làm hân thêm bức bối sao.

- Cậu thích tên đó à? – Giọng hân bức bối vang lên.

- Hả??? – Nó nhất thời không tiêu hóa nổi câu hân vừa nói. - Tôi hỏi cậu thích cái tên 6thayf tên Minh gì đó hả? – Hân đột nhiên gắt lên.

Nó giật mình. Mắt đã ngân ngấn nước. - Sao...sao lại quát tôi? Tôi...có...làm gì đâu. Nó nắc nhen, mắt ai oán nhìn hân. Hân hành động kì quặc quá! - Tôi...tôi xin lỗi! Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má nó, hân giật mình, vội vã xin lỗi, cũng nói lỏng bàn tay đang nắm cổ tay nó ra. nó ngồi thụp xuống đất, chẳng những không nín mà còn khóc to hơn.

- Cậu...sao...sao...thế? Tôi...tôi...tôi...tôi...đâu có...làm gì đâu. Nín đi!

Hân bối rối cực độ, chẳng biết nên làm thế nào. Nó vẫn ngồi im, chẳng nói gì, chỉ khóc như thế. Hân thở dài và cúi xuống...hôn lên môi nó ^O^. Nó ngỡ ngàng, quên cả khóc, mắt cứ trân trân lên nhìn hân (_ _”). Gì chứ có ai hôn như nó không vậy? Nhận ra nó đã ngừng khóc, hân mới chịu buông ra. Còn nó giờ mới hoàn hồn, chỉ tay vào mặt hân:

- Cậu...cậu...cậu...cậu làm trò gì thế?

- Tôi hả? – Hân cười vẻ ranh mãnh. – Tại cậu không chịu nín mà.

- AAAAAA!!! Đồ chết tiệt! Cái đồ lợi dụng! Đồ...

Nó gào ầm lên, vò đầu bứt tóc về vô cùng bức bối. Hân lại đứng bên cười rất tươi, có vẻ rất vui =.=, cũng quên luôn dò hỏi vụ của nó với thầy Minh rồi.

9. Chương 04 Phần 3

Trở lại chỗ Kiệt và thầy Minh đẹp trai ^o^. Ngay khi thấy hân lòi nó đi, thầy Minh đã có ý định đuổi theo, sợ hân định làm gì quá đáng, nhưng lại bị Kiệt giữ lại.

- Thầy, em nghĩ chúng ta cần nói chuyện một lát! – Kiệt nghiêng đầu, để mấy sợi tóc nâu rủ xuống, nhìn vô cùng đẹp trai ~^o^~. - Có gì em cứ nói. – Thầy Minh tiếp tục nở nụ cười thiên thần.

- Thầy thích Du? – Kiệt không ngần ngại, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

- Sao em nghĩ như vậy? – vẫn giữ nụ cười trên môi. - Nhìn ánh mắt của thầy em có thể thấy rõ. Mắt thầy nhìn Du, có một tình cảm gì đó.

- Nhớ đâu đó chỉ là sự quan tâm đối với học trò của mình.

- Không phải! – Giọng Kiệt quả quyết. – Nó rất khác. Chưa hoàn toàn là tình yêu, nhưng cũng có thể nói là thích. Em có khả năng đoán suy nghĩ của người khác qua ánh mắt. Vậy nên...thầy đừng nên giấu. Đã là con trai, phải thẳng tính. Không nên giấu giếm chuyện gì.

- Được thôi. Tôi cũng chẳng cần giấu gì. Tôi cũng cảm thấy có phân thích em ấy. Một cô bé rất dễ thương, rất đặc biệt. Thực sự khiến tôi muốn che chở. Còn em. – Thầy Minh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Kiệt. – Em cũng thích em ấy? Nếu không đâu cần quan tâm nhiều như vậy.

- Phải, em thích bạn ấy. Nhưng chưa từng nói. – Cậu nhóc kia cũng thế phải không? – Thầy Minh đánh mắt về phía hân và nó vừa đi.

- Có lẽ. – Kiệt gật đầu. – Em nghĩ vậy.

- Haizzz. – thầy Minh khẽ thở dài. – Tình cảm thật kì lạ.

- Chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng nhé! – Kiệt bắt chợt cười, quay qua nhìn thầy Minh.

- Được, cạnh tranh công bằng, cả ba chúng ta. – Thầy Minh cũng cười.

Hai người lặng im, nhìn theo hướng nó vừa đi. vậy là ba chàng hoàng tử đã cùng nhau bước vào cuộc đời của một nàng công chúa. nàng công chúa của chúng ta sẽ như thế nào đây? Mời các bạn đón xem ^o^.

* * * - A! Đau tay quá!

Nó xoa xoa đôi bàn tay trắng hồng. Mấy tảng đá chết bầm, sao lại sắc nhọn vậy chứ. Làm nó bám vào mà chảy cả máu T_T. Tình hình là lớp nó đang leo núi, thành ra nó phải vất vả men theo đường đá mà đi. Vừa khó đi lại còn đau hết cả chân nữa chứ >.<. máu=" trên=" tay=" bắt=" đầu=" chảy=" nó=" hốt=" hoảng,=" vội=" vã=" đưa=" tay=" định=" chùi=" vào=" áo=" thì...=" một=" bàn=" tay=" giữ=" chặt=" tay=" nó=" lại=" nó=" giật=" mình=" ngược=" lên=" là=" kiệt.=" cậu=" đang=" mồm=" cười=" dịu=" dàng=" nhìn=" vết=" thương=" trên=" tay,=" rồi=" lại=" nhìn=" lên=" gương=" mặt=" đang=" ửng=" hồng=" của=" nó.=" nó=" ngại=" ngừng,=" cúi=" mặt=" xuống,=" -=" sao=" lại=" không=" cần=" thận=" thể=">

Kiệt hồi vể rất quan tâm. Tay cậu còn lòi ra một góí bông nhỏ, xé ra, thấm nhẹ máu cho nó. Nó mở tròn mắt. Cậu mang theo cái này làm gì vậy?

- Sao cậu lại mang bông theo? Kiệt ngược mắt lên. Đôi mắt sáng ánh lên nét cười:

- Vì biết có người rất hậu đậu. Thế nào cũng sẽ bị thương.

Nó xấu hổ, cúi mặt, không nói thêm điều gì. Nó tất nhiên hiểu người cậu vừa nói đến là nó. Nó thật sự...hậu đậu sao >.<? Sao nó không thấy vậy nhỉ? =.= Kiệt lấy một tí băng ra, băng chỗ bị thương vào cho nó rồi bảo.

- Đi thôi nào, không tụt lại phía sau bây giờ.

Kiệt hất mặt về phía trước, giục nó đi. Nó vội vàng hấp tấp chạy theo. Gương mặt vẫn đỏ ửng trông dễ thương vô cùng ~o~. Bám nhẹ theo bờ đá bên cạnh, chân nó dò dẫm bước từng bước chậm chạp.

Đột nhiên...ba cánh tay cùng giờ ra trước mặt nó. Nó ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên. là hân, Kiệt và thầy Minh. Cả ba còn nhìn nó cười rất tươi mới chết chứ >.<. sắp=" xị=" máu=" mũi=" rồi=">

- Nhóc con, đưa tay cho tôi. Tôi giúp cậu lên. – Hân héch mặt và phía nó.

Nó bối rối đứng trước ba người. Nên chọn ai bây giờ? Suy nghĩ một lúc, nó gạt tay tất cả ra.

- Không cần mọi người lo thế đâu. Mình vẫn tự đi được mà. – Nhưng tay bạn bị thương rồi! – Kiệt ái ngại nhìn bàn tay vừa được băng bó của nó. – Mình không sao thật mà! – Nó cũng nhìn theo rồi giấu bàn tay ra sau lưng. – Mình vẫn tự đi được.

- Vậy được. Nếu có gì không ổn thì nói nhé! – Thầy Minh dịu dàng.

- Dạ, em biết rồi.

Nó tíu mắt, bước theo ba người kia. Cũng chẳng có vấn đề gì. Cẩn thận một xíu là được. Vết thương ở tay cũng không đau cho lắm. Nhưng dù sao thì mọi người cũng đi nhanh quá T_T Sao thấy nó hình như đi chậm nhất nhỉ. Tại nó...chân ngắn mà >.<. ủa,=“ mà=“ hình=“ như=“ cũng=“ không=“ thấy=“ nhiên=“ đầu=“ thì=“ phải=“ nhiên=“ đạo=“ gần=“ đây=“ có=“ về=“ buồn=“ buồn,=“ chẳng=“ chịu=“ nói=“ chuyện=“ với=“ ai.=“ nó=“ còn=“ thấy=“ mắt=“ cô=“ bạn=“ mình=“ có=“ lúc=“ còn=“ đỏ=“ hoe=“ nữa.=“ rớt=“ cuộc=“ có=“ chuyện=“ gì=“ vậy=“>

- AAAA!!!

Một tiếng thét thảm thiết vang lên. Và ngay sau đó là hình ảnh nó bị trượt chân, rồi lập tức thực hiện một động tác “ôm đất” vô cùng “đẹp mắt”. Khóe môi hần giật giật. Rõ ràng là đang cố nén cười mà >.<>

- Em có sao không vậy?

Thầy Minh vội vã chạy lại, đưa tay ý muốn đỡ nó dậy. Nó khổ sở nắm lấy bàn tay thầy Minh, vừa mới đứng dậy được đã lại ngã ngay xuống, nước mắt giàn giụa.

- Sao vậy? Thầy Minh khẽ nhíu mày. Nó nắn nắn cổ chân mình rồi ngược đôi mắt long lanh nhìn lên:

- Hình như...hình như...em bị bong gân rồi.

- Tính sao đây? Biết vậy mình đã mang thêm cao dán. – Kiệt cũng chạy lại, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Hần lặng im, không nói gì. Rồi cũng tiến về phía nó, ngồi xuống trước mặt, xoay lưng lại với nó. Nó còn đang ngỡ ngàng thì giọng hần đã đều đều vang lên: - Lên đây!

- Hả? - Lên đây tôi công! Không lẽ cậu định ngồi đây luôn?

- A... Không cần đâu. Nếu cổ một chút chắc cũng có thể...

- Mau lên, không nói nhiều! Hần quát lên làm nó giật mình, rầm rập nghe theo. Sao lúc này lời nói của hần lại có hiệu lực lớn thế không biết? Đến cả Kiệt và thầy Minh đều đứng ngẩn ra một lúc rồi mới mỉm cười đi theo. Nó nằm yên, đầu tựa vào lưng hần. Lưng hần rộng ghê, lại rất vững chắc, có cảm giác như đang được che chở vậy ^o^.

“Thịch”. Cái gì vậy nhỉ? Hình như là tiếng tim hần. Sao nghe rõ quá vậy? Có vẻ nó đang đập rất mạnh. Nó bắt đầu ngộ ngộ, áp sát tai vào lưng hần...nghe ngóng >.<>

- Cậu nằm yên cho tôi nhờ! – Hần gần giọng quát. Nó giật mình, vội nằm thẳng dậy, mắt chớp chớp nhìn hần. Mặt hần đang đỏ gay lên kia. Sao giờ trông hần...đáng yêu thế không biết >.<. nhưng=“ sao=“ mặt=“ hần=“ đỏ=“ quá=“ vậy?=“ không=“ bình=“ thường=“ cho=“>

- Lâm, cậu bị ốm à? – Nó nghiêng nghiêng đầu hỏi. - Sao cậu hỏi vậy? – Hần ngạc nhiên.

- Thấy mặt cậu rất đỏ, giống như đang sốt vậy á.

“Bốp”. Kiệt đập tay vào đầu một cái. Cả cậu, thầy Minh và hần đều bó tay hoàn toàn trước câu hỏi của nó. Sao nó ngây thơ đến thế cơ chứ? Ai nhìn vào cũng biết hần đang...xấu hổ mà >.<. nó=“ lại=“ quy=“ thành=“ bị=“ ốm.=“ kiểu=“ này=“ chắc=“ là=“ nó=“ không=“ hiểu=“ tình=“ yêu=“ là=“ gì=“ quá=“>.<>

- Không, tôi bình thường. Có cậu ốm thì có.

Hần lại gất lên. Lần này có vẻ rất bức bối. Nó chớp chớp mắt vô tội. Nó làm gì sai đâu? Chỉ quan tâm tới hần một chút thôi mà. Sao cũng bị mắng vậy? Muốn hỏi hần nhưng lại thấy hần đang có vẻ rất tức giận nên nó lại thôi. Tốt nhất lúc này im lặng là hơn hết. Nó lại gục đầu vào vai hần, thực sự cảm thấy rất mệt. Haizzz, sao thấy hơi thở có vẻ nóng quá vậy nè? Lại còn rất buồn ngủ nữa. Ai, bao giờ lên đến nơi chắc nó phải làm một giấc cho thật đã mới được. - Đến nơi rồi. Xuống thôi, cậu nặng quá!

Hần nhẹ nhàng đặt nó xuống chiếc thảm đã được trải sẵn. Nó bực mình lườm hần suốt...cháy >.<. Nặng á? Nhìn nó bé nhỏ xinh xắn thế này mà dám kêu nặng. Bộ tên này sức yếu thế à? Nó còn đang định cãi lại hần mấy câu. nhưng bỗng nhiên, hình ảnh trước mắt nó mờ dần đi, rồi dần dần, dần dần chuyển thành màu đen. Nó có cảm giác mình đang ngã xuống, còn nghe văng vẳng bên tai tiếng gọi của ai đó...

- Cậu ấy không sao chứ?

- Không sao. Chỉ là hơi sốt thôi. Chắc dạo này thời tiết thất thường nên cô bé bị ốm.

Nó mệt mỏi nghiêng nghiêng đầu. Hình như giọng vừa rồi là của hắn và...một giọng nữ giới khá lạ. Chắc của cô giáo nào đó. Mệt quá! Sao đầu nó có cảm giác đau thế này? Mắt vẫn cứ díp lại mặc dù đã khá tỉnh, không tài nào mở ra được. Cũng cảm thấy hơi lạnh thì phải. Ai, hình như nó ốm thật rồi.

Một bàn tay nhẹ vuốt mái tóc nó, rất dịu dàng. Có cái gì đó đặt lên trán nó, khá là mát. Có lẽ là một chiếc khăn ẩm. Cũng chẳng có gì lạ, nó đang sốt mà. Nhưng ai đang ngồi bên cạnh nó vậy? Từng động tác chăm sóc rất cẩn thận, cố hết sức nhẹ nhàng, giống như sợ làm nó tỉnh giấc vậy. Một giọng nói trầm ấm vang lên trong không gian im lặng, làm nó giật mình:

- Cô bé đáng ghét, toàn chỉ khiến người khác lo lắng.

Đó là...là giọng của hắn. Hắn...nói vậy là sao? Lo cho nó chẳng? A, có mùi gì thì phải? Thơm quá! - Cậu không định dậy ăn uống gì sao? Thế này sao uống thuốc được.

Hắn vẫn nhẹ vuốt tóc nó, giọng nói trầm ấm dịu dàng hết mức. Sao nó thấy lạ quá. Hôm nay, hắn có cái gì đó...rất kì. A! Mùi cháo thơm quá! Mắt nó bắt đầu mở được rồi kìa >.<.

- U...

Nó dụi dụi mắt, nhìn trông y như con mèo con đang ngái ngủ. Đáng yêu quá >.

- À! - Hắn vội vã bỏ tay ra khỏi tóc nó. - Cậu ăn cháo đi. Ốm rồi đó!

- Cảm ơn.

Nó vớ luôn bát cháo trên tay hắn. Hắn tròn mắt nhìn nó. Gì đây? Nó đang ốm cơ mà. Tâm hồn ăn uống xem ra chẳng lúc nào giảm sút =.=. - Á! Nóng!

Nó hét toáng lên, sém làm rơi bát cháo. May mà hắn đỡ kịp, không thì thôi hết ăn =.=. - Có ai tranh của cậu đâu. Vội vàng thế làm gì?

Hắn quát ầm lên làm nó giật mình, nép vào một góc, mắt nhắm tịt lại. Về mặt của hắn quả thực đáng sợ quá! Đợi một lúc lâu vẫn không thấy hắn nói gì, nó mới chậm chậm mở mắt ra. - Đưa tay đây cho tôi!

- Hả??? - Nó ngơ ngác không hiểu hắn định làm gì. - Đã bảo đưa tay mà!

Hắn vớ lấy tay nó, dùng một chiếc khăn nhỏ lau bàn tay cho nó. Thì ra lúc này ăn vội, nóng quá làm nó suýt hất tung cái bát, thành ra bị rớt một chút ra tay. Nhìn ánh mắt dịu dàng của hắn, nó không khỏi tò mò. Rõ ràng gần đây hắn rất lạ, cụt hể là từ cái hôm “thám hiểm” hang động đến giờ. Ngày thường cả hai như chó với mèo cơ mà, sao bây giờ lại thay đổi 180 độ vậy nhỉ? Khó hiểu quá, mặc kệ đi! - Nào há miệng ra!

- Hả? - Nó tròn mắt nhìn hắn, đến khi hiểu hắn định làm gì thì vội vã lắc đầu. - Tôi tự làm được.

- Há miệng ra!

Hắn lại quát lên. Nó giật mình rằm rắp nghe theo. Bản thân cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại nghe những gì hắn bảo nữa. Hắn múc từng thìa, thổi nguội bớt rồi mới đút cho nó. Động tác nào cũng rất cẩn thận. Nó nhìn mà cảm động muốn trào nước mắt. Sao giờ hắn quan tâm nó quá vậy? Sống mũi bắt đầu cay cay. Nó vội lắc đầu thật mạnh. Tự dưng bây giờ khóc có bị hắn coi là hâm không =.=? Cháo trong miệng dường như đang có một vị gì đó rất lạ, rất ngọt. Đây là vị của cái gì vậy?

- Đây! Thuốc của cậu đó! Uống đi!

Hắn chìa trước mặt nó mấy viên thuốc. Nó gật đầu cái “rụp” rồi nhận lấy. Vừa đưa vào miệng, vị đắng của thuốc đã khiến mặt nó nhăn nhó, “biến dạng” đến thảm hại. Nó vốn không quen uống thuốc, mà thậm chí ghét nhất là uống thuốc. Thuốc hơi đắng một tí nó đã nhất quyết không chịu uống rồi. Bao nhiêu lần ba mẹ nó phải đề ra, ép uống thuốc mới nghe =.=. Tóm lại một câu là nó cực lười uống thuốc. Nó còn đang định nhè đám thuốc đắng ngắt trong miệng ra thì bất gặp cái nhìn “xẹt lửa” của ai kia. Biết thân biết phận

nên nó lập tức ngậm miệng lại luôn, không dám ho he gì nữa. Hắn có vẻ hài lòng với thái độ “hợp tác” của nó, cười nhẹ rồi dịu giọng:

- Được rồi. Không phiền cậu nữa. Ngủ đi.

Hắn nói nhanh rồi bước luôn ra ngoài lều, để lại một mình nó bên trong. Nó chớp chớp mắt ngạc nhiên. Hắc...sao...sao...dịu dàng thế nhỉ? Trời hôm nay có bão không ta? Kệ, bỏ đi. Hắc dịu dàng càng tốt. Sau này đỡ bắt nạt nó (tên này có thật là bắt nạt Du hay không nhỉ? Hay là Du bắt nạt lại?).

Nó ngả người xuống đệm, nhưng quả thực không ngủ nổi, mắt cứ mở trừng trừng. Lúc này nó ngủ bao lâu thế nhỉ? Sao giờ không tài nào nhắm mắt ngủ nổi vậy. “Cộp cộp”. Có tiếng giày. Hắc quay lại chẳng. Nó vội vàng nhắm chặt mắt, giả vờ ngủ. Có người nào đó đứng ở cửa thì phải. Nó thấy ánh sáng đang bị che lấp. Người đó nhẹ nhàng tiến về phía nó, dịu dàng vuốt lên mái tóc nó. Ai vậy nhỉ? Là hắc sao? Người đó chỉ lặng im, vuốt mái tóc nó, không nói bất kì điều gì. Nó bắt đầu tò mò. Có phải hắc thật không vậy? Mắt nó hơi ti hí, cố nhìn cho rõ người ngồi cạnh mình là ai. Và kết quả là nó phát hiện ra, người ngồi cạnh nó...là Kiệt. Cậu đang nhìn nó với ánh mắt hết sức dịu dàng. Nó thoáng đỏ mặt. Phải công nhận một câu là nhìn gần sao mà...Kiệt đẹp trai thế không biết >.<. mặt=“” kiệt=“” đường=“” như=“” cũng=“” đang=“” đỏ=“” dần=“” lên=“” thì=“” phải.=“” thật=“” lòng=“” mà=“” nói,=“” nhìn=“” nó=“” lúc=“” ngủ=“” rất...dễ=“” thương,=“” y=“” như=“” con=“” mèo=“” nhỏ=“” đáng=“” yêu=“” (lúc=“” thức=“” chắc=“” như=“” con=“” sư=“” tử=“”]]~).” cậu=“” nhẹ=“” nhàng=“” xoa=“” đầu=“” nó.=“” trán=“” nó=“” vẫn=“” còn=“” khá=“” là=“” nóng.=“” tội=“” nghiệp!=“” cô=“” nhóc=“” này=“” còn=“” sốt=“” đến=“” mức=“” ngất=“” đi=“” nữa.=“” cậu=“” dịu=“” dàng=“” cúi=“” xuống,=“” đặt=“” một=“” nụ=“” hôn=“” lên=“” mi=“” mắt=“” nó.=“” nó=“” giật=“” mình,=“” hai=“” gò=“” má=“” càng=“” đỏ=“” đậm=“” hơn.=“” kiệt=“” đường=“” như=“” cũng=“” phát=“” hiện=“” ra.=“” cậu=“” hăng=“” giọng,=“” cười=“” cười:=“” -=“” cậu...tỉnh=“” rồi=“”>

Biết là đã bị phát hiện việc giả vờ ngủ, nó đành mở mắt, vẫy vẫy tay với Kiệt, nở một nụ cười...méo mó: - Hi, chào...chào buổi sáng!

- Nhưng giờ là trưa rồi mà!

- Ó...thế...thế thì trưa ầm áp vậy >.<. -=“” à=“” ừm.=“” xin=“” lỗi=“” vì=“” đã=“” làm=“” phiền=“” cậu=“” nghĩ=“” ngơi.=“” cậu...tiếp=“” tục=“” ngủ=“” đi=“” nhé!=“” -=“” à...ừ...chào=“”>

Kiệt đỏ mặt, vội vã rời đi. Nó cũng trong tình trạng không khác gì, mặt đỏ như gấc.

- E hèm.

Có ai đó đứng ngoài cửa lều thì phải. Nó vội quay ra. Ra là thầy Minh đang tùm tùm cười >.<. mặt=“” nó=“” lại=“” càng=“” đỏ=“” rục=“” rở=“”>

- Em...em chào thầy...

- Ừ.

Thầy Minh cười hiền, tiến lại gần chỗ nó, dịu dàng đặt tay lên trán nó, khẽ hỏi:

- Đã đỡ chưa?

- Em...rồi ạ!

Nó đỏ mặt lí nhí. Thực sự được người khác quan tâm, mà lại là một...mĩ nam quan tâm thế này rất là ngại =.=. Mặt nó lại chẳng khác gì quả cà chua chín. Kì thật. Sao dạo này tự dưng nhiều người quan tâm đến nó dữ vậy? Tình hình là rất bất bình thường.

- Ngọc Du! - Dạ!

- Có vẻ sức khỏe em không tốt lắm nhỉ.

- Dạ! Nó cười trừ. Đúng là thế thật! Trước tới giờ nó luôn rất dễ bị ốm. Có vẻ như là sức đề kháng của nó khá là...kém >.<. Nhưng cái này do trời sinh mà, làm sao nó tự quyết định được T_T.

- Vậy thì chú ý giữ gìn sức khỏe một chút nhé! Thời tiết dạo này diễn biến thất thường lắm. - Dạ! Cảm ơn thầy!

Nó cười toe. Thầy Minh cũng cười, xoa đầu nó: - Thầy đi đây. Còn có rất nhiều việc. Chúc em mau khỏi bệnh nhé.

Rồi rất nhanh, thầy Minh lập tức đặt nhẹ một nụ hôn lên má phải của nó. Nó còn đang ngơ ngác, thầy Minh đã mỉm cười dịu dàng, nháy mắt tinh nghịch, nói đùa:

- Một cái thơm làm liều thuốc miễn dịch cho cô bé nhé! Đùa thôi, em nghỉ đi. Chúc em sớm khỏe.

Nói rồi thầy Minh vẫy tay chào nó rồi ra ngoài. Nó chớp chớp mắt nhìn theo một hồi. Gương mặt lại đỏ lên tiếp, lần này có thể nói là đỏ như một hòn than còn đang nằm trong lửa vậy. Nhiệt độ gương mặt cũng nóng bừng bừng như thế. Nó đang...xấu hổ quá! May mà ở đây không có ai.

Nhưng có lẽ nó đã nhầm. Ở ngay ngoài cửa, một gương mặt xinh đẹp mà sắc sảo đang nhìn nó, tức giận. Gương mặt này trông rất quen. Hình như...đã từng xuất hiện. Cũng mới xuất hiện gần đây – một nhân vật còn chưa rõ tên. Các bạn đoán ra là ai không? Đó là Hà Yên, một nữ sinh giàu có, xinh đẹp, cũng chính là cô nữ sinh mà nó vô tình làm đổ nước nóng vào tay, lại dẫm vào chân trong cái lần đi “khám phá” hang động.

- Chị! Sao thế ạ? – Một cô nữ sinh đứng cạnh cổ ghế cổ nhìn vào bên trong xem có việc gì lại khiến cho Hà Yên có vẻ giận vậy. Nhưng xem ra với chiều cao khiêm tốn của mình, cô bé không thể nhìn thấy gì.

- Mĩ An, em đang làm cái gì vậy? – Hà Yên nhú mồm.

- Ô...dạ...Em...hì, đâu có gì đâu chị. Chỉ là em tò mò xíu thôi mà. – Mĩ An cười vẻ ngây thơ. - Hừm, con nhóc này thật quá đáng quá mức!

- Ô...dạ. Em có làm gì đâu chị.

- Chị không nói em. – Hà Yên lại nhú mồm. – Chị nói con bé ngồi bên trong đó. Đã hai lần gây sự với chị, chị đã không thèm chấp rồi. Lại còn dám ở gần thầy Minh nữa. Lần này không dạy cho nó một bài học thì nó không chừa nổi.

- Vậy chị định làm gì? – Mĩ An có vẻ hân hoan. Lâu rồi không thấy cô chị mình có hành động gì nổi loạn, tự dưng giờ lại bắt đầu, cô bé cũng thấy...thú vị =.=.

- Cứ từ từ. Chị sẽ dần dần đùa với con nhóc này cho vui. Lâu rồi không có trò vui để nghịch. Giờ có lẽ là có rồi.

Hà Yên lại liếc mắt vào bên trong. Nó vẫn nằm im trên giường, có vẻ như lại ngủ rồi =.=. Khẽ nhếch môi, Hà Yên cười khẩy:

- Có lẽ sẽ khá thú vị đây!

10. Chương 05 Phần 1

Đổi đầu

- Ý chị là sao?

Một cô nữ sinh trông có vẻ ăn chơi với mái tóc được nhuộm đỏ rực nhuộm màu ngọc nhiên hỏi Hà Yên. Hà Yên ngả đầu bên thành ghế, cười khẩy:

- Chẳng phải chị nói quá rõ rồi sao?

- Chúng ta lâu rồi không hoạt động. Em còn tưởng chị định giải tán nhóm luôn chứ.

- Chị chưa bao giờ có ý định nó. Đạo gần đây chán, không muốn bày trò thôi.

Hà Yên vẫn cười. Chán chỉ là một cái có. Còn lí do chính... Nói sao nhỉ? Để lấy lòng một người chẳng? Để trong mắt người đó chỉ lưu giữ những hình ảnh đẹp của mình? Chắc, cái này được gọi là sức mạnh của tình yêu đây.

- Thế mấy đứa có muốn có cơ hội quậy phá hay không? - Tất nhiên là muốn rồi. - Một nữ sinh tóc vàng bật dậy. - Thế nhưng chẳng phải chị muốn tạo thiện cảm trong mắt “người đó” sao? Sao bây giờ lại...

- Thì...tại có lí do đặc biệt... - Mặt Hà Yên đỏ ửng. - Tóm lại mấy đứa không cần hỏi nhiều. Mà này, có ai biết mấy đứa siêu quậy mới vào trường không?

- Mấy đứa siêu quậy đợt vừa rồi làm loạn chỗ ở của giáo viên á? - Lần này là giọng nói của một tên con trai. - Nhưng sao tự dưng chị lại hỏi chuyện mấy đứa đó? - Vì chị muốn...chúng là đối thủ của ta. - Hà???

Năm đôi mắt mở tròn về “không hiểu gì hết”. Hà Yên uể oải phát phát tay: - Mấy đứa đừng có trợn mắt nhìn chị như thế! Chị không thích! Nếu không phải con bé Ngọc Du gì đó chiếm tình cảm của thầy Minh thì bà chị đây cũng chẳng rảnh rỗi ra tay làm gì.

- À! - Nam sinh khác lên tiếng vẻ đã hiểu. - Ra là lần này đại tỷ đánh ghen.

- Nói gì đấy? - Hà Yên lừ mắt. - Chị mà sao phải làm cái trò đó? Chỉ là dạy cho nó một bài học để biết điều hơn tí thôi. Được rồi, được rồi! Giải tán! Có gì chị sẽ thông báo sau. Chị mệt rồi, đi chơi cả tuần phải nghỉ chút đã. Mấy đứa cũng nghỉ đi.

- Vậy tụi em chào chị!

Nắm cái đầu cúi rạp rồi rời khỏi phòng. Còn lại mình Hà Yên nghịch ngợm cốc nước trên bàn. Nở một nụ cười “tươi tắn”, nhỏ khẽ nói, giống như đang thầm thì: - Ngọc Du, chúng ta thử đối đầu chút xem sao nhé!
* * *

- Hắt xì!!! Nó gãi gãi mũi. Quái lạ! Nãy giờ hắt hơi đến mấy lần rồi đấy. Không biết kẻ nào cứ nhắc đến nó hoài vậy nhỉ? Mệt quá! Ngủ tí cũng không xong. Nó tặc lưỡi, cuốn chặt cái chăn, nhắm mắt vào tính ngủ tiếp.

“Ọc ọc ọc”. Cái bụng biểu tình làm nó nhớ ra là nó vẫn chưa ăn tối gì hết. Oài, mệt chỉ muốn ngủ. Quên luôn cả việc xoa dịu cái dạ dày. Kiểm cái gì ăn chút đã, Giờ này nhà ăn của trường cũng đóng cửa luôn rồi. Hay là ra canteen? Nhưng mà lưỡi đi lẩm. Ở phòng cho khỏe =.=. Kiểm trong nhà chắc cũng có đồ ăn chứ nhỉ? “Cộp”. Ái ui! Cái gì thế? U trán rồi! nó méo mặt nhìn lên. Và nguyên nhân là do...cái giường. Tình hình là nó ngủ không biết trời đất trăng sao gì nên ngã lăn xuống giường lúc nào cũng không hay. Mà lạ một điều là nó còn...chui tọt luôn xuống giường nữa =.=”. Thành ra vừa nhồm dậy là bị cốc đầu luôn. Khổ quá!

Sau một hồi lục lọi cái tủ lạnh, kết quả là...chẳng có cái gì =.=”. Nó tiếp tục “kiên trì” lục thêm mấy cái tủ trong phòng nữa. Cuối cùng cũng tìm ra một gói bánh còn nguyên chưa bóc. Ăn tạm vậy. Còn uống thuốc nữa. ời, nó chúa ghét thuốc! Nhưng không uống không được. đành vậy, ai bỏ nó ốm cơ chứ.

“Cộc cộc”. Có tiếng gõ cửa vang lên. Nó ngạc nhiên ngoái lại. Giờ này còn ai đến vậy nhỉ.

- Ai vậy?

- À...là...tớ...Kiệt đây. Tớ đến...thăm cậu. - Người đứng ngoài có vẻ khá ngại. Cũng dễ hiểu. Nãy giờ đi trong cái khu kí túc xá nữa này, cậu bị không ít ánh mắt nữ sinh nhìn với đôi mắt...lấp lánh hình tim (___). Mấy cô nữ sinh này thật hết cách. cậu đã đứng trước cửa phòng nó nhưng mấy đôi mắt “chan chứa yêu thương” kia vẫn không buông tha. Nếu là bình thường cậu đã nổi khùng đuổi hết mấy cô nữ sinh này đi rồi. Chỉ có điều đang đứng trước cửa phòng nó. cậu không muốn nó nhìn thấy BỘ MẶT ÁC QUỶ của mình.

- À...Chờ tớ xíu.

Nó đứng dậy, định ra mở cửa. Nhưng vừa bước được hai bước thì...nó tá hỏa luôn với chính căn phòng của mình. Chẳng là vừa tìm đồ ăn, nên nó vút hết đồ đạc lung tung qua một bên để...tìm cho dễ. Thế là...tên...tên...tên...một bãi chiến trường đã được hình thành. Bình thường thì nó bữa bộn thật, nhưng lúc này...còn gấp mười lần thế. Nó vội vã nhảy bổ vào dọn dẹp cấp tốc.

- Du! Cậu làm gì lâu thế? Có chuyện gì à? Minh vào nhé!

- Không dừng... “Cách”. Nó còn chưa kịp nói xong Kiệt đã đẩy cửa bước vào. Nó lại còn quên khóa cửa chứ. Đáng trí quá! Và thế là... Kiệt lại hóa đã lần thứ hai khi bước vào căn phòng của nó. Còn nó không biết làm gì hơn ngoài việc... cười trừ.

- Du... Du... à... phòng... phòng cậu sao vậy?

Khổ thân, Kiệt nhà ta sốc quá nói không nên lời. Thực lòng thì phòng cậu cũng đâu có thuộc dạng ngăn nắp, nhưng để đạt đến trình độ như nó thì... quả là một quá trình gian khổ “rèn luyện” đây =.=.

- Hê hê... chào... cậu.

Nó nở một nụ cười... méo xẹo... nhìn Kiệt, tay vẫy vẫy chào. Kiệt nhìn điệu bộ cười như mếu của nó mà suýt bò lăn ra cười. Cậu nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh nó, cùng nó thu dọn mấy thứ đồ đang vương vãi đầy trên sàn nhà. Nó đỏ mặt, ngượng ngùng đẩy cậu ra chiếc ghế bên cạnh.

- Cậu cứ ngồi đi. Để mình làm cho. Cái này... là do mình bày mà.

- Không sao. - Kiệt cười dịu dàng. - Một mình cậu dọn chẳng phải lâu hơn là có hai người cùng dọn sao. Mình giúp cậu một tay. Không có vấn đề gì đâu. Chúng ta là bạn mà.

- Nhưng... nhưng... - Cậu không cần ngại. Để mình giúp cho.

Nó còn chưa kịp nói thêm gì, Kiệt đã hăng hái xắn tay vào giúp nó. Nó không biết làm gì hơn, đành để cậu muốn làm gì thì làm vậy.

- Cậu làm gì mà lực tung hết đồ đạc nên thế. Con gái không nên quá bừa bộn. Như vậy tớ làm sao thích được.

- Hả???

Hình như nó vừa nghe thấy Kiệt nói cái gì mà “làm sao mà thích được”. Ai thích? Thích cái gì? Mãi dọn dẹp quá làm nó chẳng nghe rõ cái gì hết.

- À không! Không có gì. Tớ chỉ hỏi cậu làm gì để phòng bừa vậy thôi. - Kiệt lắc đầu, cười. - À tớ... tớ muốn kiếm ít đồ ăn. Tớ thấy...

- Đói hả? - Kiệt nghiêng đầu.

- Ừm. - Nó gật nhẹ, cúi mặt xuống.

- Vậy chúng ta làm cái gì ăn nhé!

- Hả? Thật sao? - Nghe nhắc đến đồ ăn là nó hai mắt nó lập tức sáng lên như đèn pha ô tô =.=.

- Ừ. Nhưng ở đây có cái gì dùng để nấu không? - Không... không có. Á! Nó hét toáng lên, vẻ ngạc nhiên hết sức, đứng bật dậy nhanh đến mức không kịp nhìn mà cộc luôn đầu vào cánh cửa tủ chưa kịp đóng hết. Nhấn nhó xoa xoa cái đầu, nó không ngừng nguyên rửa... cái tủ =.=. Tại sao toàn là đầu nó chấn thương thế? Thế này giảm hết chỉ số IQ chứ còn à? - Cậu có sao không? - Kiệt vội đứng dậy, lo lắng nhìn nó.

- Tớ không sao đâu. Chỉ đau đầu chút thôi mà. - Nó cười gượng. - À mà này, vừa rồi cậu nói là đồ dùng để nấu á?

- Sao? Có gì không ổn à?

- Nhưng... nhưng... ai sẽ nấu? Không... không phải cậu đẩy chứ? - Tớ có gì không ổn?

- Cậu... cậu biết nấu thật sao? Nhưng cậu là con trai mà.

- Hơi kì đúng không? Nhưng tớ thực sự thích việc này. Cũng là do... tình yêu của mẹ tớ truyền lại thôi...

Giọng Kiệt đột nhiên trầm lại. Cậu mỉm cười. Nhưng sao nụ cười ấy có cái gì đó... chua chát. Đôi mắt cậu hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm, nơi có những ánh sao lấp lánh đang tỏa sáng. - Mẹ cậu rất thích nấu ăn sao? - Ừ. Mơ ước của bà là có thể trở thành một đầu bếp. Nhưng đáng tiếc là không được. Bà đã phải từ bỏ những giấc mơ ấp ủ bao năm rồi. Còn giờ thì... dù có muốn... bà cũng không thể thực hiện

được điều ước ấy. - Kiệt, sao trông cậu có vẻ buồn vậy? – Nó đưa đôi mắt long lanh, lấp lánh sự lo lắng nhìn về phía Kiệt.

- Tớ à? Không có đâu. Tớ rất yêu đời mà. Giống Du đó. – Kiệt cười xoa, xoa xoa đầu nó.

- Cậu làm sao bằng tớ được. Tớ là số một. – Nó chun mũi, vẻ mặt tinh nghịch.

- Ủ. Du là số một. Vậy tớ là số hai. Được không? – Kiệt lại nhường nó một bước. - Ủ. Vậy còn tạm chấp nhận được.

Nó cười, đưa tay véo mũi cậu bạn. Kiệt không chịu thua, cũng đưa ta véo má nó. Nó hét ầm lên, xoa má, miệng không ngừng kêu đau rồi lại 2uay qua trả thù, bẹo má Kiệt.

- Á! Cậu làm gì đấy? Cái má của tớ quý lắm đấy! – Kiệt cũng hét lên.

- Không quý bằng mà tớ.

Nó lè lưỡi rồi đứng dậy, chạy vụt đi. Kiệt vui vẻ chạy theo sau. Hai đứa đuổi nhau khắp căn phòng. Bỗng... “Bộp”. Nó vấp phải một “chướng ngại vật” trên sàn nhà, vá thể là cả người nó “rơi tự do” xuống mặt đất >.<. -“” du!“” căn!“”>

Tiếng Kiệt hét lên rồi nhanh như át, cậu vòng tay qua eo nó, giữ chặt nó lại.

“Thịch”. Khoảng cách gần quá. Nó nghe rõ cả tiếng tim Kiệt đập nữa kìa. Nhưng sao lại thấy nhịp tim của cậu hơi nhanh nhỉ. Mà hình như...còn có...tiếng tim nó nữa thì phải. Cả hai giữ nguyên tư thế ấy đến mấy phút mà không hề nhúc nhích. Gương mặt hai đứa cũng đang ngả dần sang màu cà chua chín.

- A! Tớ...xin lỗi...

Kiệt vội vã buông tay và ngay sau đó... “Rầm”. Có vẻ cậu đã quên mất một điều quan trọng là cậu đang giữ nó thì phải =.=.

- Ái da! Cậu làm gì ác với tớ thế? Tớ nhớ mình đâu có gây thù chuốc oán gì với cậu.

Nó nhăn nhó ngồi dậy, tay xoa xoa cái lưng, miệng không ngừng kêu than. Kiệt chỉ cười trừ, đỡ nó dậy:

- Xin lỗi...tớ...lỡ tay.

- Tại cậu mà cái lưng tội nghiệp của tớ đau thế này đấy! – Nó lườm cậu, vẻ hờn dỗi. – Vậy nên...cậu phải bù cho tớ một bữa tiệc thịnh soạn.

Nhìn cái mặt nhe nhớn của nó, Kiệt chỉ còn biết lắc đầu bó tay. Cậu khẽ cốc nhẹ vào đầu nó:

- Rồi rồi! Tớ đồng ý, được chưa? Nhưng trước hết, cùng tớ ra ngoài mua đồ ăn nhé!

- Duyệt liền. Nhớ mua nhiều thứ một chút, tớ không ngại “giải quyết” đâu.

- Được. Đi thôi. - Ủm.

Nó gật đầu, vớ vội cái áo khoác dày rồi chạy theo sau Kiệt. Cậu cười, vòng tay ôm nhẹ bờ vai nó. Nó giật mình, ngược mắt nhìn lên. - Đi như vậy cho ấm. – Kiệt vẫn cười.

- Ủ.

Nó gật đầu, không nói gì thêm, để yên cho cậu ôm. Kiệt lúc này rất muốn cười thành tiếng, nhưng tất nhiên không thể. Cô bé này ngây thơ quá mức. Nhưng không sao, vậy càng tốt =.=.

- Cậu trèo lên đi. Tớ sẽ đỡ cho. Kiệt cúi người xuống, ý bảo nó trèo lên để dễ leo lên tường.

- Không sao đâu, tớ tự trèo được mà. dbr>< dbr!“”> - Cứ trèo đi. Mau lên. Chúng ta đi nhanh còn về nhanh.

< d!“”> - Vậy...tớ trèo nhá!

d> Nhanh như cắt, nó lập tức leo lên vai Kiệt rồi nhảy phắt lên bức tường. Công nhận có người làm đệm ở dưới nhảy dễ hơn thật >.<. thoát!“” một!“” cái!“” kiệt!“” đã!“” nhảy!“” lên!“” ngồi!“” bên!“” cạnh!“”>

- Tổ nhảy xuống trước. Sau đó cậu nhảy theo nhé! Tổ sẽ đỡ. Chưa kịp để nó trả lời, Kiệt đã vội vàng nhảy xuống. Nhìn cậu tiếp đất rất nhẹ nhàng. nó có thể khẳng định việc này với cậu dễ như trở bàn tay, thậm chí là đã được thực hiện không ít lần rồi >.<. tuy="” nhiên="” với="” nó="” mà="” nói="” thì="” dù="” nó="” đã="” tập="” nhảy="” tường="” không="” ít="” nhưng="” cũng="” chẳng="” thể="” đặt="” tới="” trình="” độ="” cao="” như="” vậy="” được="” vì="” nó="” toàn="” dùng="” đệm="” thôi="”>

- Du, nhảy đi!

Kiệt đứng dưới, giơ tay ra chuẩn bị...hứng nó, môi còn nhếch lên tạo thành nụ cười vô vùng...cute >.< làm nó ngẩn người, rầm rập thực hiện theo lời cậu. “Bộp”. Tiếp đất an toàn. Nó đã nằm trọn trong vòng tay Kiệt, trông khung cảnh có phần rất...lẽnh mệnh ~^o^~.

- Được rồi! Chúng ta đi thôi.

Kiệt đặt nó xuống, tiếp tục rút tay túi quần bước đi. Nó vội vã chạy theo sau.

Sau 15 phút cuộc bộ...

- Oa! Mỗi quá, sắp đến nơi chưa vậy?

Miệng nó không ngừng than vãn. Kiệt đi bên cạnh cũng sắp không chịu nổi. Ai đời đi bộ có 15 phút mà nghe nó kêu than không dưới 30 lần =.=”. Hi vọng mau đến cái siêu thị chết tiệt kia đi. - A! Đến rồi!

< dogp="”> Kiệt mừng rơn, hét ầm lên khi nhìn thấy cái tên Siêu Thị Pinzey trước mặt. Thế là xong. Đỡ nghe nó ca thán nữa.

- Oa, là đây sao? Hay quá, vào thôi!

Nó lôi tuốt cậu chạy vèo vào trong. Kiệt không kịp phản ứng, nhìn cái mặt nghệt ra đến tội nghiệp. Sao vừa rồi thấy nó uể oải lắm mà. Giờ lạ hí ha hí hửng đến thế? - Chúng ta bắt đầu chọn từ đâu nhỉ? A! Bánh socola này! Nhìn ngon quá! Cả loại bánh này nữa, nhìn đáng yêu ghê! Oa, kẹo gì vậy? trông xinh quá cơ!

<3loq> Hiện tại thì có vẻ như nó đang làm việc rất có năng suất. Miệng nói không ngừng, còn tay cũng không ngừng...tiện thể lấy đồ ăn vặt bỏ vào xe đẩy. Mặt Kiệt lúc này chỉ có thể diễn tả bằng hai từ: méo xệch. Thật hết nói nổi nó rồi. Đến lúc này chắc có lẽ cậu cũng chẳng thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Lâm Ngọc Du! Chúng ta đi kiểm đồ để nấu chứ không phải là đồ ăn vặt.

Tần suất âm thanh không hề nhỏ đã thu hút sự chú ý của mọi người vào cặp đôi này. Nó giật mình, mắt chớp chớp vô tội nhìn Kiệt. Rồi tiếp theo đó, mắt vẫn nhìn Kiệt, tay thì nhanh nhẹn xếp lại chỗ đồ ăn vặt vừa lấy vào chỗ cũ. Kiệt mềm lòng, đành dịu giọng:

- Được rồi, được rồi. Nếu cậu thích thì cứ lấy. Nhưng lấy vừa phải thôi. Chúng ta dùng làm đồ tráng miệng cũng được.

- Thật không?

- Thật!

- Yeah!!!

Chỉ đợi có thế, nó lập tức lôi hết mấy thức vừa mới trả lại vào xe đẩy. Lại còn lấy thêm một đồng đồ nữa. Mặt Kiệt lại một lần nữa rơi vào trạng thái...méo mó. Biết vậy cậu đã không mềm lòng rồi.

Sau gần một tiếng đồng hồ chọn đồ trong siêu thị, Kiệt cùng nó trở về cùng với trên dưới...chục túi đồ lớn =.=. - Du, như vậy chúng ta vào trường kiểu gì?

- Hả? À thì...chuyển dần dần chắc cũng lọt hết được đồng đồ này chứ. - Mặt nó cũng đã méo mó.

- Thôi được. Thử xem sao vậy.

Một hồi chật vật cùng đồng đồ. Cuối cùng cả hai đã trót lọt vào trong trường. Nó thì vẫn nhe nhớn. Chỉ khổ thân Kiệt nhà mình thôi, haizzz.

- Ở đây có bếp chứ? – Kiệt vắt vẻo...vác mấy túi đồ vào.

- Ủ có. – Nó gật đầu cái “rụp”. – Cái trường này cũng hay ghê. Có đủ mọi thứ. Bên kí túc xá nam cũng vậy chứ? dbr d=“”>< dbr=“”> - Ủ. Cũng đầy đủ cả. Được rồi. Bắt đầu nào. Cậu vào chuẩn bị đồ nấu nướng. Tớ sẽ sắp xếp mấy thứ đồ này vào tủ giúp cậu. - Được.

<3loq> Nó lon ta lon ton chạy ngay vào trong bếp. Nhưng chưa đầy 10 phút thì... “Xoảng xoảng”. “Choang”. “Keng”. Những âm thanh “vui tai” liên tiếp nối đuôi nhau vang lên. Kiệt hốt hoảng chạy vào bếp. Xem chừng cái bếp cũng chưa đến mức kinh khủng như cậu tưởng, nhưng nó còn...hơn thế nữa >.<. độ=“” chục=“” cái=“” đĩa=“” và=“” bát=“” võ=“” tan=“” tàn=“” dưới=“” sàn.=“” đĩa,=“” nôi,=“” chảo,...cũng=“” là=“” liệt=“” dưới=“” nền=“” nhà.=“” nó=“” thì=“” đang=“” chặt=“” vật=“” dọn=“” dẹp=“” cái=“” đóng=“” đồ=“” vừa=“” bày=“”>

- Sao...sao...lại thế...này? – Kiệt shock đến mức nói còn lắp bắp nữa.

- Hơ...tớ...tớ định mở tủ lấy vài thứ đồ. Ai ngờ vừa mở ra nó đã đổ ào hết xuống >.<>

Biết ngay lại là do cái tính ăn ở luộm thuộm, vứt đồ đặc linh tinh của cô bạn, Kiệt đành thở dài bất lực:

- Được rồi. Vậy cậu nhận phần xếp đồ ăn đi. Để tớ dọn dẹp cho. - Ủ.

Chỉ đợi có vậy, nó lướt ngay lên phòng khách. Để lại mình Kiệt đau khổ...dọn bãi chiến trường =.=. Du, xong rồi này!

Kiệt vui vẻ bưng lên hai chiếc khay với hai đĩa mì bốc khói nghi ngút, hai bát canh gà thơm lừng, hai chiếc bánh kem sô cô la nhỏ cùng với hai cốc nước ngọt. Kiệt nhẹ nhàng đặt hai chiếc khay xuống bàn. Nó đang ngủ. Đôi môi nhỏ mỉm cười về măn nguyện, chắc đang có một giấc mộng đẹp đây. Kiệt cười, vuốt mái tóc nó. Gương mặt say ngủ của nó thật sự dễ thương quá. Mặc dù đã bắt gặp vài lần nhưng giờ vẫn khiến trái tim đập rộn trong lồng ngực. Kiệt cúi đầu xuống, tiến gần đến bờ môi nó. Một chút nữa...một chút nữa...< dr=“”> - Oa! Mùi gì thơm quá!

Nó đột ngột choàng dậy. Kiệt vội vã ngồi thẳng dậy,, về mặt hết sức ngây thơ =.=”.

- O, cậu làm xong rồi sao? Nó cười gượng, chớp chớp mắt nhìn khay đồ ăn trước mặt.

- Ủ.

- Cậu...Giỏi quá đi! Nhìn ngon chết đi được!

Nó vui vẻ ôm trầm lấy Kiệt, không để ý rằng mặt cậu đã chuyển sang màu...đỏ rực rỡ từ lúc nào.

- A! Được rồi. Chúng ta cùng ăn nhé!

- Ủ. Nó ngồi thụp xuống ghế, tay bắt đầu cuộn một ít mì lên chiếc đĩa, nếm thử. Mùi vị rất thơm ngon. Kiệt tài quá đi mất ^o^! dbr>< dbr=“”> - Sao cậu biết làm đồ ăn ngon thế? Dạy tớ đi!

- Ủ. Khi nào rảnh, tớ sẽ dạy cậu nhé ^^ . Sau này còn nấu cho tớ ăn nữa ^o^ .

- Nghe cứ như cậu là chồng tớ không bằng. – Nó bĩu môi.

- Tớ mong là vậy... – Tất nhiên giọng Kiệt noi rất nhỏ.

- Hả? Cậu bảo gì?

- Không có gì. Mau ăn đi.

- Ừm. Nó gật đầu cái “rụp”, cất lực “chiến đấu” với chỗ thức ăn. Và chưa đầy nửa tiếng sau, tất cả các đồ đĩa, bát, cốc đều trong tình trạng “sạch bong kin kít”.

- Oa, nó quá. Cậu xong chưa kiệt? – Nó ngược nhìn Kiệt. Cậu mới chỉ ăn được một nửa.

< jyok=“”> - À, chờ tớ một lát. Xong ngay đây.

Kiệt vội vàng ăn thêm một chút nữa rồi dọn đồ. Tất nhiên, việc rửa bát cũng là do cậu đảm nhiệm. Nó mà làm thì không biết lại vỡ bao nhiêu đồ nữa đây =.=”. Cô nhóc hậu đậu này, nếu sau này lấy nhau, chẳng lẽ cậu cũng là người dọn đồ o_0. Ai da, nghĩ linh tinh rồi. Bỏ đi. - Bây giờ mới 9 giờ, chúng ta đi chơi nhé!

Kiệt dịu dàng nhìn nó, khuyến mãi thêm một nụ cười rất chi là cute >.<. dbr=""> - Đi đâu đây?

d jyok=""> - Qua bar chơi. cậu thấy sao?

- A, được lắm. Lâu rồi tớ không đi đấy.

- Vậy chúng ta đi.

Kiệt mỉm cười, bất diện thoại, nói gì đó với người ở đầu dây bên kia rồi nắm tay nó, kéo ra ngoài bằng...lời trêu trọc ==.

“Kéttttttt”. Một chiếc xe đen bóng loáng đỗ ngay trước mặt hai người. Nó còn đang ngơ ngác thì Kiệt đã nhanh nhẹn lôi tuột nó vào trong.

- Ô! Cái này...là của cậu?

- Ủ. Tớ vừa gọi đến. – Kiệt ngả người xuống ghế, đôi mắt đen tuyệt đẹp nhắm hờ. Mấy sợi tóc nâu mềm rủ xuống gương mặt cậu, trông quyến rũ vô cùng >.<>

Nó ngẩn ngơ ngồi nhìn, mắt không hề chớp lấy một cái. Cậu lúc này nhìn đẹp trai đến lạ. Liệu có hơn hẳn không nhỉ? Xùy xùy. Nó lập tức xua ngay cái ý nghĩ trong đầu. Đang yên đang lành nghĩ đến hần làm gì cơ chứ >.<. nó="" lời="" điện="" thoại="" ra.="" chụp="" lại="" mới="" được,="" dễ="" thương="" quá="">

~ - Lâm Ngọc Du, cậu không cần chụp lúc tớ ngủ đâu. Chụp lúc thức không phải đẹp trai hơn sao? Nó giật mình, cuống quýt cắt điện thoại đi.

- Làm...làm gì có.

Kiệt không nói gì nữa, chỉ thấy khóe môi cậu khê nhếch lên.

- Anh, đến rồi. Anh chàng lái xe phía trước đột ngột lên tiếng. Kiệt mở mắt, ngồi dậy, kéo nó ra bên ngoài. Nói lại với anh chàng vừa lái xe kia:

- Cảm ơn! – Quay qua nó. – Chúng ta vào thôi!

Ồ là quán bar Angel & Devil, quán mà nó hay vào. Hay thật! Vậy có phải Kiệt cũng hay vào quán này? Tại sao nó chưa gặp cậu nhỉ? có lẽ là do quán bar này đông khách, nó cũng chẳng để ý nổi ai với ai nữa.

- Cho một ly Whisky! – Kiệt nói với anh chàng đang tắt bật bên mấy ly cocktail.

- Cho một cocktail Grasshpper. – Nó cũng mỉm cười bảo với anh chàng.

Anh chàng kia gật đầu. Sau khoảng năm phút, cả hai ly rượu và cocktail của hai người đều đã có mặt.

- Du cũng hay đến đây chứ? – Kiệt cười, nâng ly rượu lên.

- Sao cậu biết – Nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Đoán!

- À! Còn cậu?

- Tớ cũng vậy.

Nó đưa ly cocktail lên miệng, nhấp một ngụm. Mùi bạc hà tươi mát làm đầu nó tỉnh hẳn, thoát khỏi cảm giác mệt mỏi vì ngủ quá nhiều từ chiều tối tới giờ. Nó đảo mắt quanh quán bar. Hôm nay khá là nhộn nhịp. Cắc do là thứ bảy, nhiều người rảnh rỗi đây. Chợt...mắt nó dừng lại ở chỗ một người. Là hần. Tại sao hần lại đến đây nhỉ? Hần cũng đang nhìn về phía nó, ánh mắt...xẹt lửa. Sao lại dùng ánh mắt ấy chứ? Nó có lỗi gì với hần sao?

Có vẻ như hần đang rất tức giận đây. Nhìn cái cách hần uống rượu thì biết. Cái này phải gọi là nốc chứ không còn là uống nữa. Rượu mà hần uống chẳng khác gì nước lã. Thật kinh khủng!

<>

< dbr="">

11. Chương 05 Phần 2

- Du, ra nhảy chút cho vui nhé! Kiệt nháy mắt, dịu dàng gọi nó. - À thôi. Tớ lại thấy hơi mệt rồi. Cậu cứ ra đi.

- Vậy tớ ra một lát. cậu ngồi yên đây nhé!

- Ừ.

Kiệt quay đi, hòa mình vào đám đông đang nhảy trong ánh đèn lập lờ. Tự dưng giờ nó lại có cảm giác không quen với nơi này. Nó lách mình, luồn ra nhà vệ sinh.

“Ào”. Dòng nước mát lạnh chảy tràn trong lòng bồn rửa mặt. Nó hất nhẹ nước lên mắt. Chà, dạo này ngủ ít, bắt đầu có dấu hiệu trở thành họ hàng với gấu trúc rồi >.<. “Cạch”. Nó xoay tay nắm cửa, bước ra ngoài.

“Vụt”. Một bàn tay tóm chặt lấy cổ tay nó, lôi đi xềnh xệch. Nó hoảng hốt, định hét lên thì phát hiện ra, cái người đang kéo nó đi kia...chính là hắn. Không sai, 100% là hắn. Nó lại càng hoảng. Sao trông hắn có vẻ tức giận đến vậy.

- Nói. sao cậu với tên đó lại cùng đến đây? Hắn ghì chặt tay nó vào bức tường, ánh mắt vằn lên tia tức giận. Nó tỏ vẻ bình thản, nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Thì sao nào? Tôi đi cùng bạn, cậu có quyền gì mà hỏi?

- Bạn? Sao nhìn thân thiết đến thế? – Hắn không quan tâm đến câu hỏi thứ hai của nó.

- Đó là việc của tôi. Sao cậu phải quan tâm làm gì?

- Tại sao à? Bởi vì...tôi sẽ ghen...

Nó mở tròn mắt. Hắn...hắn vừa nói gì? Ghen? Cậu say rồi! – Nó giằng tay hắn ra.

- Tôi không say. Tôi rất tỉnh táo. – Hắn vẫn giữ rất chặt, không hề có ý định buông ra.

- Còn bảo không say? Toàn mùi rượu thôi >.<. tôi=“” mệt=“” rồi,=“” không=“” có=“” rảnh=“” mà=“” ở=“” đây=“” đùa=“” với=“” cậu=“”>

- Tôi đã nói là tôi...

- Du! Cậu đâu rồi!

Là tiếng Kiệt. Nó đang định lên tiếng, nhưng...đã bị chặn họng bởi...nụ hôn của hắn. Mắt mở to hết sức có thể, nó nhìn chằm chằm vào hắn. Tên này hôm nay bị làm sao vậy hả trời? Mà cũng không phải là chỉ có hôm nay. Phải nói là dạo này mới đúng. Hắn...thực sự rất lạ.

- Du...cậu làm gì lâu... – Bước chân Kiệt bỗng khựng lại. – Thế...thế này là...?

Lửa giận trong người bốc lên ngàn ngọn, Kiệt không ngần ngại gì, ngay lập tức kéo mạnh hắn ra và...

“Bóp”. Một cú đấm mạnh giáng vào mặt hắn. Hắn lão đảo rồi ngồi phịch dưới nền nhà. Nơi khoe miệng bắt đầu có một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra. Là máu!

- Kiệt, bỏ đi. Cậu ấy say rồi.

Nó hốt hoảng ngăn Kiệt lại. Không hiểu sao khi nhìn thấy hắn bị thương như thế, nó lại thấy...đau lòng. Xùy xùy, lại nghĩ vớ vẩn rồi. Đau lòng cho tên đó làm cái gì cơ chứ? Đẹp, đẹp hết.

- Không thể bỏ qua được. Làm gì có chuyện hắn ngang nhiên như thế chứ. Du chấp nhận được nhưng tớ không làm được. Tớ phải dạy cho tên này một bài học.

Có vẻ Kiệt vẫn chưa nguôi cơn tức. Cậu lao lên, định đấm cho hắn thêm phát nữa.

“Vụt”. “Bốp”. Hấn đứng thẳng dậy, trả đòn bằng một lực chẳng kém gì Kiệt lúc nãy. Kiệt lão đảo lùi về phía sau. Cậu đưa tay lên, chùi nhẹ máu vừa chảy ra ở mũi, khóe miệng khẽ nhếch lên: - Hay đấy! Như thế mới đang mặt con trai.

- Các cậu đánh đủ chưa?

Lần này nó hết chịu nổi rồi. Nhìn hai tên này còn muốn đánh nữa sao?

- Chuyện này là việc riêng của bọn tớ. Cậu không cần lo.

Hết hiểu nổi. Sao tự dưng hai cái người này lại gây gổ với nhau thế? Nó thật không hiểu được. Cách suy nghĩ của nó về mọi việc vốn đơn giản mà. Làm sao để ngăn được hai cái tên này đây? Tốt nhất là...

- Tớ về đây!

Nó quay ngoắt ra ngoài. Hấn và Kiệt ngó ra một lúc rồi vội vã đuổi theo.

- Để tôi đưa cậu về! – Hấn kéo tay nó lại.

- Không cần. – Kiệt gạt phăng tay hấn ra, kéo nó về phía mình. – Tôi đưa cậu ấy đến nên có trách nhiệm đưa cậu ấy về.

- Để tôi chuộc lỗi lúc nãy. – Hấn lại kéo tay nó. - Tôi đã nói là không cần mà. – Kiệt lại kéo lại.

Kéo, kéo. Hai cái người này coi nó sợi dây hay sao thế? Chơi kéo co vui nhỉ? >.< Nó tuyên bố lúc này nó đã chính thức bực mình rồi đấy. Mặc kệ hai người. Có thích thì đánh nhau tiếp đi. Nó đi về một mình.

- Tôi đi taxi.

Nó giằng tay cả hai ra, chạy ra ngoài đường, bắt đại một chiếc taxi rồi đi luôn, để lại hai tên mặt như ngác nhìn theo.

* * *

- Oáp!

Buồn ngủ quá. Nó ngã “phịch” một cái xuống chiếc giường êm ái, còn chẳng thay đồ gì, cứ thế úp mặt xuống gối, ôm lấy cái chăn thi u thi u ngủ. Ngủ nhiều vậy rồi, gần như cả ngày mà vẫn chưa hết buồn ngủ. Chứng tỏ đạo này đúng là thiếu ngủ trầm trọng >.<>

“Cộc cộc”. Một tiếng gõ cửa vang lên. Nó giật mình liếc mắt ra bên ngoài. Im ắng~. Có lẽ nó nghe nhầm chăng? Bỏ đi. “Cộc cộc”. Lại một tiếng gõ cửa nữa vang lên. Lần này nó bật ngay dậy. Phải xem xem cái tên đáng ghét quấy phá giấc ngủ của người ta là ai.

“Cạch”. cánh cửa bật mở. Gương mặt người con trai cao ráo, đẹp như một tuyệt tác được tạo ra từ đôi bàn tay của các vị thần., đập vào mắt nó. Là hấn. Hấn cúi đầu, để mấy sợi tóc màu hung đỏ rũ xuống mặt. Gương mặt cũng đang đỏ rực rở, có vẻ như đang ngại. Không đúng! Hấn ngại cái gì được chứ? Chắc tại uống rượu thôi.

- Tôi...muốn xin lỗi về...chuyện lúc nãy. – Hấn ngập ngừng.

Nó chớp chớp mắt. Ồ, hấn cũng biết xin lỗi cơ đấy. Nhìn sao...đáng yêu quá >.

Hấn gật nhẹ đầu, quay lưng đi, nhưng gương mặt vẫn cúi xuống. Trong ánh sáng lờ mờ của bóng đèn hành lang, nó vẫn kịp nhận ra trên mặt hấn có vài vết bầm tím.

- Khoan đã!

Bước chân hấn khựng lại. Nó vội vã chạy lại gần.

- Mặt cậu làm sao vậy?

- Tôi hả? – Hấn quay mặt đi. – Tôi chẳng sao cả.

- Quay mặt lại cho tôi xem! – Giọng nó đột nhiên đanh lại, khiến hấn cũng phải giật mình.

- Không có gì đâu. Đẹp đẽ gì đâu mà xem.

- Quay lại. Nó kéo mạnh gương mặt hắn về phía mình. Chiều cao vốn khiêm tốn nhưng may là vẫn đủ để với tới cái mặt hắn >.<. nhìn=“” những=“” vết=“” thương=“” trên=“” mặt=“” hắn,=“” nó=“” khẽ=“” cau=“”>

- thế này là sao? Cậu với Kiệt vẫn đánh nhau hả?

- Không. Là vô ý đụng phải mấy tên trong bar.

- Cậu đúng là...Vào đây! Nó lôi tuột hắn vào phòng mình. Hắn đỏ mặt, đứng khựng lại giữa cánh cửa.

- Lại sao nữa? – Nó bắt đầu bực. - Đây là...phòng riêng của cậu.

- Ủ. Có vấn đề gì sao?

Rõ ràng dọn dẹp sạch sẽ rồi mà. Không có vấn đề gì đấy chứ?

- Tôi nghĩ...mình không nên...vào phòng riêng của con gái. Ngớ người chốc lát, nó ôm bụng cười sặc sụa.

- Ha ha, cậu đáng yêu quá đi! Trông cái mặt kia, ngổ không thể chịu được. Lo gì chứ? Ở đây có ai đâu, còn sợ hủy hoại “thanh danh” của cậu à? - Không phải nhưng...

- Thôi dẹp đi. Nhanh lên. Vào tôi bằng mấy vết thương cho. Nó nắm chặt tay hắn, dúi mạnh xuống ghế ngồi. Còn mình thì nhanh nhẹ lục trong tủ lấy ra gói bông băng và thuốc sát trùng. ngồi xuống bên cạnh hắn, nó nhẹ nhàng lấy bông thấm thuốc sát trùng lau vết thương trên gương mặt kia rồi cẩn thận băng tất cả lại. Nhìn mặt hắn bao nhiêu vết thương. Tội nghiệp!

- Được. Xong rồi!

Nó vút chỗ băng vừa dùng vào thùng rác, quay ra cười toe với hắn.

- Ủ. Cảm ơn.

Hắn đứng dậy, tự biết ý mà trở về phòng mình. Nhưng rước khi đi, một ý nghĩ chợt thoáng qua làm bước chân hắn ngừng lại. Đút hai tay vào túi quần, không quay lưng, hắn dịu giọng nói với nó, một tiếng nói trầm ấm, chan chứa tình cảm:

- Những điều tôi nói lúc nãy...là thật đấy.

Rồi vội vã bước đi ngay, từng bước chân nhanh như sợ sẽ có điều gì đó...làm mình buồn, hoặc là, một điều gì đó...khiến trái tim mình lạc nhịp chẳng?

Ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng hắn đi, nó chớp chớp đôi mắt ngây thơ. Ý hắn là thế nào? Chẳng lẽ là lời hắn nói rằng...hắn đang ghen?

Và...bên căn phòng đối diện, một gương mặt xinh đẹp tựa thiên thần đang dầm nước mắt. Một cô gái tựa mình vào bức tường, khóc...Khóc cho cuộc tình thâm lặng...đơn phương bao năm tháng. Yêu một người không yêu mình...thì mãi mãi là một điều đại dột.

Nó đứng trước gương, chớp mắt tự ngắm nhìn mình. Nhe răng ra mỉm cười, nó khẽ gật đầu hài lòng. Răng đủ độ trắng (__), mắt cũng bớt tình trạng gấu trúc. Có vẻ hình dáng này ổn rồi đấy.

“Cạch”. Cánh cửa phòng bật mở. Nó tung tăng ra ngoài, mắt vẫn đang tít lại, cười rất khoái chí. Sao hôm nay nó lại vui thế nhỉ? Vì lời “tổ tình” đêm qua của hắn sao o_0? “Bộp”.

- Á! Hình như nó đâm sầm vào ai đó thì phải. Chắc, cái tội mất mũi để đi đâu không biết, cho chưa =.=. Xoa xoa cái trán đáng thương vừa bị cộc vào trán người đối diện kia, nó ngược mắt nhìn lên. Ô, là Nhiên.

- A, Nhiên! sao dạo này ít thấy cậu nói chuyện với tớ thế? Cậu có gì...giận tớ hả?

- Không có. Tớ chỉ là...cảm thấy hơi mệt, không muốn nói chuyện với ai thôi. – Nhiên quay mặt đi, không nhìn vào nó.

- À vậy hả? Vậy cậu có cần đến bệnh viện kiểm tra không. Tớ sẽ...

- Lâm Ngọc Du! Tôi nói là tôi mệt, không muốn nói chuyện với ai cậu nghe rõ chưa? Mặc kệ tôi. Tôi tự lo được, không cần người khác quan tâm, nhất là cậu.

Nhiên tức giận gạt phăng cánh tay đang định nắm lấy tay mình của nó. Nó thần thờ. Như vậy là sao? Sao tự dưng Nhiên lại có thái độ lạ đến thế? Chẳng phải trước giờ hai đứa vẫn thân lắm sao? Hay là...nó làm sai điều gì? * * *

Một mồi vút chiếc cặp lên bàn, nó gục mặt xuống. nhiên vẫn vậy. Lạnh nhạt, thờ ơ, dường như coi nó là không khí mất rồi. Có chuyện gì xảy ra với cô ấy chẳng? - Mày là Lâm Ngọc Du?

Giật mình, nó ngẩng đầu lên. Một cô gái có vẻ sành điệu với mái tóc màu vàng chói đứng rước mặt nó, cười nửa miệng vẻ giễu cợt. - Nhìn cũng bình thường. Sao thầy ấy có thể thích nhỉ?

Nó khẽ cau mày. Cô gái này là ai? Sao tự dưng đứng đây mà chê nó? Lại còn “thầy ấy”, là ai vậy chứ?

- Cậu tìm tôi?

- Phải. À không. Là chị của bọn tao tìm mày. - Có việc gì không?

- Không có gì. Chỉ là có vài việc cần nói với mày thôi. Đi theo tao.

- Sao tôi phải đi?

Nó ương bướng, nhất quyết không thể đi nếu chưa biết rõ mục đích của bọn họ. Nó còn lạ gì mấy cái vụ bạo lực học đường kiểu này. Gọi người ta ra góc kín rồi ra tay chỉ với lí do...nhìn ngứa mắt =.=. Muốn lừa nó à? Mơ đi! - Mày không muốn đi? - Hàng lông mày của cô gái xô lại.

- Phải. - Lôi nó đi.

Cô gái hét với hai người đang đứng ngoài cửa. Hai tên con trai một tóc đỏ, một tóc xanh (ba đứa này gộp lại là thành cái cột đèn giao thông =.=) tiến tới, lôi xềnh xệch nó đi.

- Á! Bỏ ra! Bỏ tôi ra! Giờ này còn khá sớm. trong lớp không có nhiều người. Có mấy bạn học thôi nhưng cũng chẳng ai dám ra tay giúp nó. Ngược lại, họ chỉ nhìn nó, e dè, lại còn xì xầm bàn tán cái gì đó.

- Đó chẳng phải người của Lục đại ác ma sao? Chẳng phải họ tan rã rồi à? Giờ lại tự dưng hoạt động thế nhỉ?

- Ai biết được. Thật tội nghiệp cho Du.

- Họ lại hoạt động công khai thế này sao? Kì lạ quá!

...

Lục đại ác ma? Nhóm này nổi tiếng trong trường lắm sao? Sao ai cũng tỏ vẻ e dè vậy? Khó hiểu quá! Nó cố hết sức giăng tay ra khỏi tay hai cái tên kia nhưng không được. Dù gì nó cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà. Nhiên vẫn ngồi đó. Lặng lẽ nhìn theo nó. Gương mặt bình thản nhưng trong ánh mắt kia, có một điều gì đó, một tia sáng...lo lắng. “Bịch”. Nó bị ném mạnh một cái xuống chiếc ghế gỗ. Đau chết mất. Cái đồ...chẳng ga-lăng tí nào. Muốn người ta chết à T_T.

- Chào bạn Lâm Ngọc Du!

Một cô gái nổi bật với mái tóc đỏ rực ngồi trên chiếc ghế đối diện với nó, nhoẻn miệng cười. Nó để ý là chiếc ghế bên phía cô ta còn có đệm trong khi ghế của nó thì... Không công bằng nha (ặc). nếu bị ném vào chiếc ghế bên kia thì chắc sẽ không đau thế này T_T.

- Tôi đang nói chuyện với bạn đấy! - Cô gái có vẻ đã bắt đầu bực.

- A, xin lỗi. Chúng ta quen nhau sao? - Nó nghiêng đầu, vẻ mắt ngơ ngác.

- Không nhớ tôi sao? Tôi là người bạn đã làm đổ nước sôi vào rồi còn dẫm vào chân lúc đi cắm trại đó.

Nó cố lục lại trí nhớ kém cỏi của mình. Hình như có hình ảnh của cô gái này thật. không phải chứ? Nó chỉ lỡ một chút thôi mà. sao lại thù dai thế? T_T

- Tôi...tôi thực sự là...vô ý thôi...vô ý thôi...hì hì.

- Tôi cũng đâu nói là bạn cố ý. Cũng chẳng có ý định trả thù gì bạn cả. Chỉ là...thấy bạn rất thú vị. - Cô gái ghé sát mặt mình vào mặt nó. - Tôi là Hà Yên. Tôi muốn...quyết đấu với bạn.

- Hả? Quyết đấu? Là sao?

- Chẳng sao cả. Tôi chỉ nói ngắn gọn thế này. Chúng ta sẽ quyết đấu theo nhiều phần. Ai thua toàn cuộc sẽ phải rời khỏi trường, đồng thời chấp nhận một yêu cầu của đối phương.

- Nhưng tại sao tôi phải...

- Bạn không nhất gan đến vậy chứ? Có vậy thôi mà cũng không dám sao? Thật là...

- Ai nói tôi không dám? – Động chạm vào lòng tự ái rồi. Nó đứng phắt dậy, vẻ mặt rất hùng hổ. – Quyết đấu thì quyết đấu. Ai sợ ai chứ?

- Vậy được. Chúng ta sẽ ra đề xen kẽ nhé. Tức là yêu cầu quyết đấu lần một là tôi chọn, lần hai là bạn, lần ba lại là tôi,... Cứ thế. OK?

- Được. Vậy lần một là.

- Thể thao, bóng rổ.

- Hả???

Đùa à? Sao lại chơi hiểm hóc thế? Chiều cao của nó...quả thực không thích hợp với bóng rổ tẹo nào.

- Đừng lo! Bạn được quyền mời thêm ba người nữa chơi cùng.

- Ồ, vậy còn được. – Nó khẽ thở phào.

“Rầm”. Cánh cửa căn phòng đột nhiên đổ mạnh, thu hút tất cả sự chú ý của những người trong căn phòng. Một gương mặt điển trai xuất hiện. Ồ, chẳng đúng lúc gì cả. Thỏa hiệp xong rồi thì mới tới =.”

Duuuuuuuuuuuu!!!

Hắn chạy xộc vào, vẻ mặt hết sức hốt hoảng. Nhìn thấy nó đang ngồi trên chiếc ghế đối diện với một cô gái tóc đỏ, xung quanh là năm người khác, đầu nhuộm đủ sắc màu cầu vồng =.=. Hắn vội vã lao tới, để nó sau lưng mình, như đang muốn che chở. Nó nhìn hắn khó hiểu:

- Cậu làm cái gì vậy?

- Cậu không sao chứ? – Hắn phớt lờ câu hỏi của nó.

- Ừ, không sao. Họ chỉ mời tôi đến để ra điều kiện quyết đấu thôi.

- Quyết đấu? – Mặt hắn ngơ ngác, nhìn thấy nguyên đầu chấm hỏi to đùng.

- Ừ. Có vấn đề gì sao?

- Nhưng...quyết đấu cái gì? Tại sao lại quyết đấu?

- Chúng tôi có lí do riêng. – Hà Yên đột ngột lên tiếng. – Dù sao cũng là đấu công bằng mà.

- Thật không? – Hắn nhíu mày nghi ngờ, liếc mắt nhìn mấy người ngồi trên chiếc ghế bên cạnh.

- Cậu không tin sao? Lo gì chứ? Tôi có ăn thịt bạn gái cậu được sao? – Tất nhiên là cô không dám rồi. – Hắn cười khẩy.

- Thôi hai người đi đi. Tôi không giữ. – Liếc mắt sang nó. – Cậu nhớ đó. Sau 2 tuần nữa, chúng ta sẽ gặp nhau.

- Được.

Chưa để hắn kịp nói gì thêm, nó đã nắm lấy tay hắn mà lôi đi. Ra đến cửa, bóng dáng thấp thoáng bên ngoài làm nó giật mình.

- Nhiên! Cậu... Nhiên có vẻ không để ý gì đến nó. Nhỏ lạnh lùng, thờ ơ đi lướt qua. Nhưng...nếu như để ý kĩ, sẽ thấy trên môi nhỏ, thấp thoáng...một nụ cười...một nụ cười an tâm.

- Cậu làm gì lôi tôi đi như bị ma đuổi thế hả? – Hắn vẻ cáu gắt. – A...tôi...tại... – Nó gãi đầu, không biết nói thế nào.

Hắn nhìn nó suýt phì cười, nhưng cố kìm lại, làm ra vẻ nghiêm túc nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt tay mình của nó.

- Vậy bỏ tay ra được chưa?

- A! – Nó giật mình, vội vã buông tay. – Xin..xin lỗi!

- Không sao. – Hắn bình thản. – Để chuộc lỗi, nói cho tôi tất cả.

- Hả? - Cậu và đứa con gái trong kia đã nói cái gì? Tại sao lại quyết đấu? Quyết đấu cái gì?

- À...thì...tôi cũng không biết nói thế nào nữa. Nhưng mà, cái vụ quyết đấu này đến tôi cũng không hiểu lí do nữa là...

- Gì cơ? – Hắn nói mà gần như là hét. – Không biết mà cậu lại nhận lời?

- Tại cô ta nói khích mà. – Nó cũng bắt đầu hét. - Thôi được rồi. – Hắn dịu giọng. – Vậy cậu đấu cái gì?

- À...thì...bóng rổ.

- Hả??? – Hắn lại hét lên lần nữa.

- Bé mồm thôi. Sao cậu hét lảm thế?

- Nhìn cậu vậy mà đòi đấu bóng rổ? – Hắn lắc đầu ngán ngẩm.

- Có phải tôi đề nghị đấu, là cô ta đó chứ! Lần thách đấu lần sau, tôi ra yêu cầu. - Đành vậy, đã quyết định thế rồi, tôi sẽ giúp cậu. Chúng ta cùng luyện tập. Vậy cô ta có cho thêm người tham gia cùng không?

- Có cho thêm 3 người tham gia.

- Vậy thì thêm tôi, Kiệt và...Nhiên nữa. Đủ 3 người.

- Nhiên biết chơi bóng rổ à?

- Ủ, Nhiên còn giỏi nữa là đằng khác.

- OK. Vậy ta đi rủ hai người bọn họ luôn. Nó hứng chí nhảy như bay về lớp. Còn hắn thì chỉ biết đứng nhìn và thở dài. Nhí nhỏ đến thế là cùng.

* * *

- Nhiên, giúp mình đi mà!

Nó lay cánh tay Nhiên, năn nỉ, vẻ mặt ngây thơ, đáng yêu hết mức. Nhưng dù thế nào thì mặt Nhiên vẫn lạnh như băng. Nhỏ dường như không muốn nghe bất cứ câu nào từ nó. Lạnh lùng, Nhiên hất mạnh tay nó ra :

- Tôi nói là tôi bận. Sao cậu dai thế nhỉ?

- Cậu chỉ cần bớt chút thời gian thôi. Cậu cũng không cần tập đâu. Chỉ cần ngày thi đấu, giúp tớ thôi mà.

- Tôi không rảnh mà giúp cậu. Tự cậu nhận lời thì tự đi mà giải quyết. Việc này đâu có liên quan gì đến tôi!

- Nhiên à, giúp mình đi. Dạo này cậu sao vậy? Lạ lắm!

- Lạ? Ở chỗ nào?

- Bình thường thì chắc chắn cậu sẽ giúp mình.

- Vậy thì cậu chỉ cần biết, bây giờ không giống như trước đây, không giống với cái “bình thường” mà cậu nói. Tôi vẫn còn là bạn với cậu đã là tốt lắm rồi. Đừng để tôi phải đối với cậu như kẻ thù.

Nhiên giằng mạnh tay nó. Hụt hẫng...nó mất thăng bằng, ngã phịch xuống đất. Hắn hốt hoảng vội vã lao tới chỗ nó.

- Cậu làm gì thế Nhiên? Cậu ấy không phải là bạn thân của cậu sao?

- Bạn thân? Tổ và cậu ta cũng quen nhau chưa được bao lâu mà. thân thiết cái gì chứ? Tình bạn ấy cũng đâu thể sánh bằng tình cảm mười mấy năm qua của tớ. Lâm, tớ biết cậu hiểu rõ điều này mà. – Giọng Nhiên chợt trầm lại, rồi nhỏ đột ngột hét lên. – Tớ đã cố nhưng không thể cư xử bình thường với cậu ấy được.

Hắn thần thờ. Phải, hắn hiểu, hiểu rất rõ là đằng khác. Hắn đâu phải một tên ngốc mà không nhìn ra. Hắn biết hết nhưng cố tình lờ đi. Hắn không muốn người mà mình coi như em gái phải tổn thương, phải đau khổ. Nhưng như thế có lẽ lại gieo vào lòng ai đó một tia hi vọng, có thể là hi vọng rất mong manh, nhưng đã lớn lắm rồi. Giờ thì tất cả đổ vỡ. Làm sao người con gái đó không đau được cơ chứ? Người ta nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn mà. Huống hồ, cô ấy đã đặt nhiều hi vọng đến vậy... - Tôi đã làm sai điều gì sao?

Nó vẫn ngồi im trên sàn nhà lớp học, ánh mặt lộ rõ nét đau buồn. Nó không hiểu, không hiểu gì cả. Nó coi Nhiên là bạn thân, thậm chí có thể tâm sự tất cả mọi thứ cho cô ấy. Tại sao giờ Nhiên lại xa cách nó đến vậy? Đúng là họ quen nhau chứ lâu nhưng điều đó quan trọng sao? Nó muốn có một người bạn thân thiết có gì là sai chứ? Huống hồ, Nhiên lại...rất giống một người...

- Cậu không sai. – Giọng hắn trầm âm vang lên. – Là tôi sai.

Hắn nhẹ nhàng vòng tay ôm chặt lấy nó. Nó không nghĩ gì nhiều, cứ thế tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại, cho những kỉ niệm bất chợt ùa về, kỉ niệm về một người...rất giống Nhiên, cả về gương mặt...lẫn tính cách...

- Có chuyện gì vậy ?

Kiệt ngạc nhiên khi nhìn thấy nó và hắn cùng ngồi dưới đất, gương mặt nó còn lem nhem nước mắt nữa. Hàng lông mày cậu nhíu lại, vẻ không vui. Nó vẫn im lặng, không trả lời, mắt vô hồn nhìn về phía cửa lớp, nơi Nhiên vừa đi. Còn hắn vẫn vòng tay ôm chặt nó, chậm rãi ngược lên nhìn Kiệt:

- Không có gì. Cậu không cần quan tâm.

- Cậu nói gì ? – Giọng Kiệt bắt đầu có chút tức giận. – Vậy ra chỉ một mình cậu được quyền quan tâm cậu ấy thôi à ?

- Tôi không có ý đó. Nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan tới cậu. Đó là chuyện giữ ba chúng tôi.

- Ba người các cậu ? – Kiệt nhíu mày khó hiểu.

- Tóm lại cậu không nên hỏi nhiều. Tâm trạng tôi hiện tại không được tốt. Hắn lãnh đạm đáp lời, cúi đầu xuống, ôm ghì nó chặt hơn. Bản thân hắn nhận ra, thời gian ở cạnh nó làm hắn thay đổi rất nhiều. Trước đây, hắn có bao giờ dịu dàng với con gái vậy đâu. Ngay cả với Nhiên – người bạn thân từ nhỏ của hắn, hắn cũng chẳng có thái độ này. Đây có thể coi là do sức mạnh của tình yêu ?

- Du, cậu đứng dậy ! Kiệt lườm hắn rồi kéo mạnh tay nó. Nó giật mình, ngược mắt lên.

- Kiệt ? - Ừ. Tớ đây.

Kiệt cười rất dịu dàng, nhẹ vuốt mấy sợi tóc mai vương trước trán nó. Đột nhiên, nó ôm trầm lấy Kiệt, làm cả cậu và hắn đều giật mình, ngạc nhiên, đôi mắt mở to hết cỡ.

- Kiệt, cậu nói đi, tại sao cậu ấy lại như vậy?

Kiệt vẫn hết sức ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hắn. Hắn cúi mặt, không hiểu đang nghĩ điều gì, chỉ thấy thoáng ẩn hiện một nét gì đó...rất buồn.

- Cậu ấy là...

- Là Nhiên. Sao cậu ấy xa cách tớ đến vậy? Sao tự dưng cậu ấy lại như thế? Tớ đã có lỗi gì?

Giờ thì đã hiểu ra vấn đề. Kiệt ôm nhẹ nó, cố gắng trấn an :

- Cậu an tâm, không sao đâu. Có lẽ tâm trạng Nhiên không tốt thôi. Đừng lo mà. Sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nó gật đầu, tựa vào vai cậu, nước mắt vẫn không ngừng rớt xuống. Kiệt không biết nói gì hơn, chỉ lặng lẽ ôm nó. Đến cậu cũng cảm thấy hơi khó hiểu với việc này. Nhưng nhìn thái độ của hần, cậu đoán chắc đến 80% rằng, chuyện này có liên quan tới hần. Hần và Nhiên cũng có mối quan hệ khá thân thiết, xem ra không bình thường cho lắm.

Nó nằm gục trên vai Kiệt, ngủ quên lúc nào không biết. Kiệt hết cách, không biết nói gì. Sao nó có thể vô tư thế này nhỉ? Cứ khóc là ngủ được luôn. Cậu thở dài, bế xốc nó lên.

12. Chương 05 Phần 3

- Tôi đưa cậu ấy về kí túc xá. Tâm trạng này có lẽ hôm nay cậu ấy không học được đâu.

- Để tôi đưa cậu ấy về. – Hần sốt sắng đứng bật dậy.

- Tôi thấy tâm trạng cậu cũng không tốt. Tốt nhất cậu cũng nghỉ buổi học này đi.

- Tôi... Hần còn định nói gì đó nhưng Kiệt đã bế nó ra ngoài. Hần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Việc Nhiên cư xử như vậy hoàn toàn không thể trách nhỡ được. Ai ở trong hoàn cảnh đó cũng sẽ vậy thôi. Nhưng có điều, có lẽ nếu nó biết điều này, nó sẽ vui. Đó là...việc hần tới cứu khi nó bị đám người Hà Yên bắt đi là nhờ... Nhiên đã báo cho hần. Điều này chứng tỏ nhỏ vẫn rất quan tâm tới nó. Nhưng... dù có thể thì... hần vẫn là nguyên nhân cản trở tình bạn của bọn họ.

Thở dài một cái, hần xách cặp, với lấy chiếc áo khoác rồi ra khỏi lớp.

“Cốp”. Hần đụng phải một người thì phải. Phiền phức quá. Không ngẩng đầu lên, hần tiếp tục bước đi.

- Sao tiết vừa rồi em bỏ học ?

Giọng nói vang lên làm bước chân hần khựng lại. Hần vẫn lạnh nhạt, giọng nói không chút cảm xúc :

- Không liên quan đến thầy.

- Hoàng Thiên Lâm ! – Thầy Minh bực bội kéo mạnh hần lại. – Thái độ của em là gì thế ?

- Chẳng gì cả. – Hần giật tay ra.

- Vậy còn Ngọc Du ? Sao cũng không thấy em ấy đâu ? - Thầy quan tâm làm gì ? – Hần đột nhiên gắt lên. – Cũng đâu có gì liên quan đến thầy. - Sao lại không ? Các em là học sinh của tôi. Học sinh bỏ giờ học không lẽ tôi lại không quan tâm. - Không có gì quan trọng cả. Bạn ấy mệt, vậy thôi. Em cũng mệt rồi. Thầy để em về kí túc xá nghỉ ngơi.

Không đợi thầy Minh nói thêm điều gì, hần đã vội vã bước đi. Thầy Minh nhìn theo, đôi lông mày nhíu lại. Có chuyện gì đó không ổn. Từ việc cả hần và nó cùng bỏ tiết học, lại đến thái độ vừa rồi của hần, chắc chắn có chuyện gì rồi. Liệu có nghiêm trọng không đây ? Chuyện này chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi.

* * * Kiệt lay nhẹ nó, giọng dịu dàng : - Du, về kí túc xá rồi. Cậu mở cửa vào trong nhé ! - Ừm.

Nó lười biếng dụi dụi mắt, vẻ còn rất ngái ngủ. Chợt nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay Kiệt, nó xấu hổ, đỏ bừng mặt, vội vã nhảy xuống.

- A, sao... sao... sao... tớ lại về đây ? - Tớ thấy cậu tâm trạng không tốt. Nên nghỉ ngơi thì hơn. Có gì tớ sẽ xin phép giúp cho.

- Tớ không sao mà. Tại vừa rồi hơi bất ngờ trước thái độ của Nhiên thôi. Giờ thì ổn rồi. – Nó cố nhe răng ra cười cho Kiệt xem, nhưng nhìn nụ cười lại hết sức méo mó. Thà không cười còn hơn.

Kiệt cười xòa, xoa nhẹ đầu nó : - Được rồi, không sao đâu mà. Cậu cứ nghỉ đi. Nghỉ một buổi cho tâm trạng thoải mái đã. Chứ giờ cậu mà gặp Nhiên thì chắc chắn sẽ cảm thấy không tốt chút nào đâu. Nghỉ ngơi đi.

- Ủ, vậy tạm biệt.

Nó vậy vẫy tay chào Kiệt, vừa cười vừa quay về phía phòng mình.

“Cốp”. Ai da, hậu đậu vẫn hoàn hậu đậu =.=”. Đã mở cửa đâu mà cứ thế xông vào ? Chắc, xấu hổ quá ! May mà Kiệt đi rồi nên không nhìn thấy.

“Cạch”. Nó đẩy cửa, mệt mỏi ngã phịch luôn trên chiếc sofa. Mọi chuyện hôm nay khó hiểu quá. Bắt đầu cái vụ “bắt cóc” của cô nữ sinh tên Hà Yên gì đó, rồi lại đến thái độ của Nhiên. Mệt mỏi chết mất.

“Tít tít”. Âm báo tin nhắn vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Nó giật mình, vội với lấy cái điện thoại trên bàn. Hừm, hôm nay quên điện thoại ở nhà, thảo nào đến tìm không thấy đâu.

“Dug quen vụ thách đấu của 2 chug ta. T0j *** cau 2 tuan chuan bj. Hen 2 tuan sau gap laj. Ha Y3n” (Đừng quên vụ thách đấu của hai chúng ta. Tôi cho cậu hai tuần chuẩn bị. Hẹn hai tuần sau gặp lại. Hà Yên). Nó ngồi bật dậy. Suýt chút nữa đã quên bém cái vụ này.. Híc, tính sao đây ? Nhiên đã không chịu giúp nó rồi. Nó biết nhờ ai đây ? Ôi chết mất ! Ôi, mệt quá đi mất ! Quăng cái điện thoại lên bàn, nó mệt mỏi nằm xuống chiếc sofa ấm áp. Sao số nó khổ thế không biết ? Hết rắc rối nọ đến rắc rối kia. Ôi cái cuộc đời này ! “Cộc cộc”. Bực mình quá ! Muốn ngủ chút mà không thể yên ổn. Nó bực bội, vác nguyên cái bộ mặt tức giận của mình ra mở cửa.

- A ! Em.. em... chào thầy ạ !

Nó cúi gập người xuống. Người trước mặt mỉm cười dịu dàng :

-Hôm nay em ốm sao ?

- Dạ ! – Nó ngẩng đầu lên. - Thầy thấy hôm nay em nghỉ cả buổi. Cả cậu nhóc Lâm nữa. Mấy đứa có chuyện gì hả ? – Thầy Minh khẽ nhún mày. - A... không đâu thầy. Chỉ là em mệt thôi. Hì hì.

Thầy Minh cũng không hỏi gì thêm, chỉ dặn dò nó vài câu giữ gìn sức khỏe rồi đi vội. Nó đột nhiên nhớ đến tin nhắn vừa rồi của Hà Yên, vội vã gọi theo bóng dáng cao ráo đang bước đi :

- Thầy ơi !

Bước chân thầy Minh dừng lại. Thầy khẽ xoay gót chân, nụ cười vẫn giữ trên môi.

- Em... có thể... nhờ thầy giúp một việc không ạ. – Nó ngập ngừng.

- Có gì em cứ nói. - Thầy ơi, thầy biết chơi bóng rổ không ? – Nó người đôi mắt long lanh chờ đợi.

Vài giây im lặng bất ngờ, thầy Minh nhẹ nhàng : - Thầy biết, nhưng có việc gì không ? - Em... em... muốn nhờ thầy cùng em tập được không ạ ? – Nó nhắm tịt mắt, nói một lèo. Có cảm giác hơi ngượng. Không đầu tư dừng lại nhờ thầy giáo giúp đỡ thế này. Nó thực sự cảm thấy không ổn cho lắm. Nhưng thầy Minh vẫn cười, còn gật nhẹ đầu nữa. - Được. Việc này đâu có gì khó. Nhưng sao tự dừng em lại muốn học ?

- Em... là do em nhận lời quyết đấu với một người bạn. Vậy thầy có thể... cùng em thi đấu không ạ ? - Thầy sao ?

- Dạ !

- Để xem nào. Nếu hôm đó rảnh, nhất định thầy sẽ giúp em.

- Thật sao ạ ? – Gương mặt nó lộ rõ vẻ mừng rỡ.

- Ủ. Được rồi. Thầy đi nhé ! Em nghỉ ngơi đi !

Thầy Minh xoa đầu nó rồi ôm chiếc cặp bên hông bước đi. Nó sung sướng nhảy cẫng lên. ha ha, xong rồi. Thế là ổn. Hắn đã hứa giúp nó, thầy Minh cũng đồng ý rồi, còn Kiệt thì chắc không thành vấn đề. Đủ ba người. Vậy là ổn. Nghĩ đến Kiệt. nó vội vã xộc vào phòng, lôi điện thoại để cảm ơn và cũng để... nhờ vả. Và tất nhiên, không ngoài dự đoán, cậu đồng ý không chần chừ gì cả. Kiệt quả là người bạn tốt mà.

* * * - Phù phù ! Mệt chết mất ! Nó uể oải ngồi bên chiếc ghế cạnh sân tập. Cái cô Hà yên chết tiệt. Chọn thi cái gì không chọn lại chọn thể thao. Nó kém nhất môn này mà T_T. - Mới tập một lúc đã than vãn rồi.

- Hấn chau mày đứng nhìn nó. - Thôi mà, cho tôi 5 phút nghỉ thôi. - Nó xuống nước nặn nỉ, bộ mặt cún con đáng yêu hết mức.

- Để em ấy nghỉ một lát đi. Dù gì em ấy cũng là con gái mà. Một là điều dễ hiểu. - thầy Minh đặt nhẹ tay lên vai hấn.

- Cảm ơn thầy. - Nó đưa đôi mắt cảm kích nhìn thầy. - Cái cô nữ sinh Hà Yên gì đó cũng thật kì quặc. Sao tự nhiên lại muốn quyết đấu gì thế không biết.

- Hà Yên ? Em nói cô nữ sinh đó tên Hà Yên ? - Thầy Minh giật mình nhìn Kiệt.

- Có vấn đề gì sao thầy. - À không có gì đâu.

Về mặt thầy Minh lập tức trở lại bình thường. Nếu như thật sự người muốn quyết đấu với nó là Hà Yên thì xem ra, nó đã gặp rắc rối lớn rồi.

- Mà bình thường, một đội bóng rổ phải có năm người chứ. Sao cô ta lại chỉ cho có bốn người nhỉ ? - Kiệt xoay xoay quả bóng trên tay, vẻ mặt khó hiểu.

- Ai mà biết được. - Hấn nhún vai.

Còn nó thì im thin thít. Nó có biết tí gì về bóng rổ đâu mà nói. Hay nói đúng hơn là nó chẳng biết gì về thể thao cả.

- Hết năm phút. Ra tập tiếp.

Nó còn định phản kháng thì đã bị hấn kéo ra giữa sân. Đồ đáng ghét ! Đồ hách dịch ! Không cho người ta nghỉ ngơi chút nào. Hấn khỏe hơn nên không thấy mệt, nhưng nó thì khác chứ. Đúng là... chẳng hiểu con gái gì cả.

“Bộp bộp”. Quả bóng di chuyển từ tay người nọ đến tay người kia. Nó cố gắng lắm nhưng chẳng sao chụp được. Hấn khề nhếch mép, vẻ coi thường. Kiệt cười an ủi. Thầy Minh gật nhẹ đầu động viên. Chết mất ! Sao ba mẹ lại sinh ra nó kém thể thao đến vậy chứ ?

- Du, bắt nhé ! Thầy Minh nói vọng sang bên nó rồi chuyển quả bóng qua. Nó gật đầu, đưa tay chụp lấy quả bóng. Hura ! Được rồi. Lần đầu tiên chụp bóng thành công =.=. Nó vui vẻ di chuyển dần về phía rổ và... a lê hấp ! Vào rồi ! “Cốp”.

- Cậu làm ăn thế hả ? - Hấn gắt lên kèm theo cái cốc đầu đau điếng. - Tôi làm sao ? - Nó trợn mắt lên cãi. - Bóng phải vào từ trên xuống dưới chứ sao lại từ dưới lên trên hả ?

- Chẳng phải vào rổ rồi sao ? Vào là được rồi còn gì.

- Nếu ném vậy bóng sẽ không được tính điểm. - Kiệt cũng lắc đầu, thở dài. - O...

Mặt nó ngơ ngác, nhìn ngổ không chịu được. Ba người còn lại ngán ngẩm không còn gì để nói. Xem ra nó chẳng biết chút gì về bóng rổ cả. Kiểu này phải mất một buổi để tập huấn rồi. - Lâm Ngọc Du, buổi tập hôm nay kết thúc tại đây. Nhưng... - Nó còn chưa kịp vui mừng thì câu sau của hấn đã kéo nó từ thiên đường rơi xuống địa ngục. - ...cậu phải học xong những luật lệ cơ bản của bóng rổ trong buổi hôm nay. - Trong buổi hôm nay ? Mai học không được sao ? Có nhất thiết phải như vậy không ? Tôi mệt lắm rồi ! Hơn nữa chỉ còn hai tiếng rưỡi nữa là đến giờ đóng cửa phòng tập rồi.

- Thì học trong hai tiếng. Mai học tiếp. Tôi biết cậu không thể nhớ được hết ngay nên sẽ chia ra học nhiều lần, học đi học lại tự khắc sẽ nhớ.

Nó cứng họng vì hấn nói...đúng quá >.<. nó=“” có=“” mấy=“” khi=“” học=“” một=“” lần=“” là=“” nhớ=“” đâu.=“” khổ=“” quá=“” đi=“” mất=“”>

Và thế là, buổi học ngay lập tức bắt đầu với sự hướng dẫn của “thầy giáo” Hoàng Thiên Lâm. Hấn đứng bên thao thao bất tuyệt là nó không thể nhớ nổi cái gì. Vậy nên, chốc chốc, những âm thanh “vui tai” lại vang lên trong phòng tập.

“Cốp”.

- Cậu học hành kiểu gì vậy hả ? Tập trung vào !

“Cốp”.

- Có vậy mà cũng không nhớ nổi sao ? Thật hết chịu nổi ! “Cốp”.

- Lơ đang cái gì thế ? Muốn tôi điên lên mới chịu được hả ? ...

Nó khổ sở ngồi ôm cái đầu sắp bị hấn cốc đến mức thủng luôn. Sao không phải là Kiệt hay thầy Minh dạy mà lại là hấn cơ chứ ? Có lẽ là do hấn am hiểu nhiều nhất. Nhưng mà cứ thế này chắc nó phải vào viện băng đầu luôn quá T_T.

- Được rồi. Lâm, em nhẹ tay một chút ! Cuối cùng thì thầy Minh cũng lên tiếng khuyên can, phù...

- Không mạnh tay thì e không ổn với bạn ấy đây thầy.

Hu hu, đồ ác độc ! Hoàng Thiên Lâm là đồ ác độc ! - Cũng học hơn 30 phút rồi. Du, em có muốn nghỉ ngơi, ra ngoài chơi một chút không ? Tất nhiên là nó gật đầu ngay lập tức, không hề đắn đo một giây một phút nào. Thoát khỏi tay hấn cái đã rồi nói gì thì nói. Hấn bực mình lườm nó một phát rồi quay qua thầy Minh : - Thầy, em đang giúp bạn ấy thôi mà ! Nếu đến cả những luật cơ bản mà còn không biết thì đến khi thi đấu mất mặt lắm. Ai bảo bạn ấy nhận lời thách đấu làm gì. Mới có 30 phút, mệt gì chứ.

- Em không mệt nhưng em ấy mệt rồi !

- Đúng đó ! Nghỉ một chút đi ! Có gì mai học tiếp cũng được. Vừa mới tập bóng xong, lại ngồi học luôn. Vậy e không ổn. Chúng ta nghỉ ngơi, ra ngoài chơi cho thoải mái. – Kiệt nói chen vào rồi kéo nó đứng dậy.

Biết là không thể một mình địch lại hai người này, hấn đành bất lực gật đầu chấp nhận. Nghỉ một ngày hôm nay thôi chắc không vấn đề gì. * * *

Công viên XXX...

- Em muốn chơi gì ? – Thầy Minh nhẹ nhàng.

- Em muốn chơi đu quay. – Nó hứng chí chỉ lên vòng đu quay đang chậm chậm chuyển động đều.

- Được, vậy chúng ta tới đó. - Yeah, đi thôi. Nó cao hứng chạy lon ton đằng trước, đáng vẻ trẻ con khiến ba trái tim dừng sau đập thành thịch, không chịu nghe theo lời chủ nhân nữa. - Em/cậu ngồi với thầy/tớ nhé !

Kiệt và thầy Minh cùng đồng thanh lên tiếng. Nó chớp chớp mắt ngây ngô, hết sức khó xử. Tình hình là một buổi đu quay chỉ ngồi được hai người thôi. Làm sao đây ? Nó khổ sở nhìn qua hấn cầu cứu. Đáp lại là... “xẹt xẹt”. Tia lửa bắn vèo vèo liên tục làm nó ớn người. Hấn tuy không nói gì, nhưng ánh mắt hình viên đạn đủ nói lên sự cảnh cáo với nó. Nó vội vã chọn bữa một buổi trống, nói vọng lại : - Tốt nhất là tớ đi một mình ! Ba anh chàng bị bỏ rơi, không phản ứng kịp. Đến khi tỉnh ra thì nó đã đi được một phần tư vòng đu quay rồi. Hết cách, cả ba lắc đầu rồi chọn bữa mỗi người một buổi.

* * *

Sau khi đập phá nhiều trò khác, nó vui vẻ tung tăng đi về. Thật là. Nhìn cái dáng vẻ nó bây giờ thực khác xa so với cái bộ mặt nhăn nhó lúc bị hấn bắt học mấy cái luật bóng rổ chết bầm.

- Chúng ta vào uống nước một chút nhé ! – Thầy Minh chỉ tay vào quán cà phê bên đường đề nghị.

- Em cũng khát rồi ! Vào thôi !

Chưa ai kịp trả lời, nó đã tót vào trong. Thật tình. Cứ đi chơi là nó lại thế này. Lúc nào cũng hào hứng, nhanh nhẹn hết sức có thể, không bao giờ ngồi yên nổi giây phút nào. Hấn và Kiệt lắc đầu, không còn gì để nói. Còn thầy Minh chỉ cười nhẹ với cô nhóc đáng yêu này.

- A ! – Bước chân nó bỗng khựng lại, vẻ mặt ngạc nhiên và, sau bà giây thì... – Myyyyyyyyyyyyyyyyyy...

Cô gái ngồi bên cửa sổ bị nó ôm lấy nhất thời giật mình. Và sau vài giây định thần cũng ôm lại nó, vẻ phần khích không kém gì.

- Duuuuuuuuuuuuuuuuu...

Hai người này có lẽ sẽ còn ôm nhau lâu nữa nếu không có giọng nói của Kiệt chen vào :

- Du ! Đây là...

- A ! – Nó giật mình, vội quay ngoắt lại. – Giới thiệu với mọi người, đây là Kiều My, bạn thân tớ. Còn đây là Kiệt, đây là Lâm, và đây là thầy Minh.

- Chào cậu ! – Kiệt cười xã giao. - Chào ! – Hấn lãnh đạm.

My đã bắt đầu bực mình với hai cái người này. Về mặt của họ quá là coi thường người khác mà >.<. -="" chào="" em="" !=="" -=="" thầy="" mình="" nở="" một="" nụ="" cười="" đầy="" thân="" thiện.="" ít="" ra="" còn="" có="" một="" người="" biết="" tôn="" trọng="" người="">

- A ! Chào...chào...thầy ạ ! Nàng My nhà ta hình như đã bị ai kia hút hồn bởi nụ cười đẹp như ánh bình minh. Về mặt bối rối hết mức, đỏ bừng rục rỏ. Tay chân bỗng trở nên thừa thãi, không biết để như thế nào cho ổn.

- Em sao vậy ? – Thầy Minh nhẹ giọng, vẻ quan tâm. – Đừng căng thẳng, chúng ta đều là bạn mà.

- Dạ, mời mọi người ngồi.

My vội kéo ghế, mời tất cả ngồi xuống. Nhưng xem chừng, nhỏ chỉ chú ý đến mỗi thầy Minh thôi. Bằng chứng là từ đầu đến cuối, nhỏ chỉ nói chuyện với thầy Minh, những người xung quanh bị bỏ không thương tiếc, bao gồm cả đứa bạn thân là nó. Nhưng nó cũng hề trách cứ một câu nào, vì nó hiểu nhỏ bạn mình quá mà. Mặc dù chỉ số IQ trong tình yêu của nó cực thấp, nhưng cũng có thể nhìn ra biểu hiện khác lạ của bạn mình. Tất nhiên nó mong bạn thân mình lần này có thể có được một mối tình thực sự. Thầy Minh rất tốt mà. Không muốn làm kì đà cản mũi hai người này, nó kiểm kè rút lui.

Đá nhẹ vào chân Kiệt, nó đánh mắt về phía My và thầy Minh. Hiểu ý, cậu quay ra bảo mọi người :

- Xin lỗi ! Tôi còn có việc bận. Phải về trước rồi. Mọi người ở lại vui vẻ.

- A ! Em phải đi vệ sinh một lát.

Chẳng kịp để ai nói thêm câu nào, nó đã kéo áo hấn mà đi, để lại hai người kia mắt tròn mắt dẹt không hiểu nổi. Không lẽ hai đứa này định đi vệ sinh...cùng nhau o_0.

Ba con kì đã đã rút lui hết, không gian chỉ còn lại hai người với vẻ bối rối ngượng ngùng. Thực ra chỉ có My là bối rối, còn thầy Minh vẫn cười hết sức tự nhiên. Nhưng thế lại càng chết nàng My nhà mình. Tình hình là nhỏ đang cố hết sức để không ấu mũi trào ra trước nụ cười đẹp rạng ngời đến mức chói sáng của người đối diện. Chắc, tội thân quá ! Lại nói về a đứa kia. Sau khi bị nó lời xềnh xệch ra khỏi quán cà phê, hấn khó khăn lắm mới giằng được áo ra khỏi tay nó. Bực mình, hấn quát ầm lên : - Cậu làm cái trò gì vậy ? Không đâu tự dưng lời tôi ra ?

- Không đâu ? Chẳng lẽ để cậu ở lại làm kì đà cản mũi họ ? - Cản mũi ? Ai ?

Ặc, xem chứng tên này cũng có chỉ số IQ trong tình yêu thấp gớm. Nó cũng hét lên với tần suất âm thanh chẳng kém gì hấn :

- Bạn thân tôi với thầy Minh chứ còn ai nữa. Chuyện tình yêu của bạn tôi mà không thành là tôi tính sổ với cậu đó.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, hấn cầu nhàu : - Đẳng nào tôi cũng ra rồi còn gì. Nếu không thành là do hai người bọn họ chứ tại gì tôi.

- Nói cái gì đấy ? Cậu định tru bạn tôi à ?

- Là cậu khởi xướng trước mà. Tôi chỉ nói nếu thôi.

- Không có nếu gì hết.

- Cậu...

- Thôi thôi, xin hai người, nhìn xung quanh đi.

Kiệt lắc đầu bó tay, phải nhảy vào giữa can mới ngăn nổi hai ngọn lửa đang bốc phùng phùng này. Bấy giờ, hai đứa mới nhìn ra xung quanh thì phát hiện ra một điều. Đó là... cả hai đang ở trong tình trạng vô cùng “nổi bật” với những ánh mắt tò mò của người đi đường.

- Nhìn gì, nhìn gì ? Chưa gặp vụ cãi nhau nào à ? Bực mình, nó xua tay, gất lên với mấy người đứng gần. Lập tức, những tiếng xì xào vang lên : - Cặp này nhìn cũng... đẹp đôi gớm nhỉ.

- Thôi thôi. Cặp đôi nhà người ta cãi nhau. Chúng ta đứng đây làm gì ?

- Chắc, yêu nhau lắm cắn nhau đau. -... Cái... cái gì đó ? Nó và hấn thành một cặp từ khi nào vậy. Nó định gân cổ cãi lại thì bị Kiệt kéo tay, nói nhỏ : - Bỏ đi. Đừng nói gì thêm ? Càng phủ nhận bọn họ càng khẳng định thôi.

- Nhưng...

- Chúng ta về trường đi. Đừng ở đây nữa.

Nó đành miễn cưỡng bước theo sau Kiệt, cố gắng bỏ ngoài tai lời nói cầu đám người kia. Hừm, cái đồ mặc dịch kia lại chẳng có phản ứng gì mới bực chứ. Nhìn cái mặt kia. Ủa, hình như nó hoa mắt ? Nó vừa thấy hấn... cười thì phải. Ài hoa mắt rồi ! * * * - A ! Hồng rồi ! Tổ quên đồ ở phòng tập rồi ! Nó bất ngờ hét lên khi cả ba đã vào trường an toàn. Kiệt khẽ cau mày rồi nhẹ nhàng hỏi : - Có cần phải qua lấy không ? - À thực ra thì...

- À mà có lẽ nên lấy đi. Nếu để đó, có thể học sinh các lớp có thể dục sẽ học ở đó, có khả năng sẽ mất đồ mất.

- Vậy... - Nó ngập ngừng, muốn nhớ Kiệt đi cùng nhưng... ngại quá >.<.

- Tổ đi cùng cậu nhé ! - Kiệt như đọc được suy nghĩ của nó. - Còn 15 phút phòng tập đóng cửa rồi. Chúng ta đi nhanh có lẽ kịp. Nó gật đầu tỏ ý cảm ơn Kiệt.

Phòng tập này là của trường Thanh Phong nên giờ giấc rất nghiêm. Cứ đến đúng giờ là đóng cửa. Mặc kệ học sinh năn nỉ ỉ ôi đến mức nào, bảo vệ cũng không bao giờ cho vào. Bảo vệ trường này quả là vô tình mà >.<>

“Lạnh giá những nỗi buồn cuốn trôi về ngày thương nhớ...

Tàn lá khô khê rơi cuối đường... Làm sao để quên đi khúc hát khi tình yêu mới đó...

Phòng vắng tanh làn khói mờ...”

(Phía sau nụ cười – Yk9z ft. Lil TN ft. Tinky)

Một tiếng chuông điện thoại vang lên. Kiệt vội vã rút điện thoại ra. Mới nghe được đầu dây bên kia nói mấy câu, mặt cậu đã lập tức biến sắc. Cậu hốt hoảng quay ra nói với nó :

- Xin lỗi ! Tổ có việc rất gấp phải đi đây. Lâm, cậu đưa Du đến phòng tập nhé !

Nói rồi cậu lập tức biến mất. Xem ra việc này phải là việc rất hệ trọng mới khiến Kiệt lo lắng và gấp gáp đến vậy. Nhưng bây giờ, ai đưa nó đến phòng tập đây ? Đến giờ này phòng tập vắng tanh, vắng lại.. tối lắm, công tắc thì nằm tít bên trong. Muốn bật cũng phải đi qua một khoảng không gian toàn màu đen. Nó lại... sợ ma nữa chứ >.<>

Liếc mắt qua hấn, hấn quay mặt đi, dường như không để tâm. Thôi được, cố gắng lên Lam Ngọc Du ! Có gì đáng sợ đâu chứ ? Cùng lắm là chạy ù vào lấy đồ rồi ra là được chứ gì ? Nghĩ vậy, nó hùng hổ tiến về phía trước.

- Để tôi đi cùng cậu ! Hấn đột ngột kéo tay nó lại, buông một câu lạnh tanh rồi bước lên trước. Nó hớn hỏ chạy theo sau. Vậy là hết sợ mà rồi nhé ! =))

* * *

- A ! Để ở đâu nhỉ ?

Nó vất vả lục tung mọi thứ lên tìm kiếm nhưng xem chừng vô vọng. Híc, tại cái tính vút đồ linh tinh đây mà >.<>

- Không thấy sao ? - Không có. Tôi tìm kĩ lắm rồi.

- A, đề tôi tìm cho.

Sau năm phút tìm kiếm... - Đây rồi ! Hắn lôi ra một túi xách màu hồng phấn có đính nơ to, nhìn rất dễ thương. Nó hạnh phúc reo lên : - A ! Cuối cùng cũng tìm thấy người.

Cúng lúc đó, một âm thanh vang lên hòa lẫn với tiếng hét của nó. “Kétttt...” Nó và hắn giật mình nhìn ra phía cửa.

- Hồng... hồng rồi. – Nó lấp bắp. - Cửa... đóng rồi. – Hắn cũng hoảng hốt không kém.

Hai đứa cũng quay ra nhìn nhau và...

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

- Không lẽ hôm nay chúng ta phải ở lại đây ? – Nó lo lắng.

- Thử gọi to bảo vệ xem.

Hai đứa vội vã chạy ngay ra cửa. Đập cửa bình bình gọi đến khẩn cấp nhưng cửa không hề có dấu hiệu lay chuyển. Híc, không lẽ đêm nay cả hai phải ở đây thật ? - Chúng ta...tính sao đây? Nó lo lắng, mắt liếc ngang liếc dọc. Ở đây không có chần đệm gì cả. Đệm ngủ ở đây e không ổn. Hắn còn chưa kịp trả lời thì...

“Phụt”. Hàng loạt bóng đèn trong phòng tập phụt tắt. Cả căn phòng chìm trong một màu đen huyền bí.

- AAAAAAAAAAAAAA!!!

Nó hốt hoảng ôm trầm lấy hắn. Nó vốn dĩ rất sợ bóng tối mà. Chắc chắn bảo vệ đã ngắt cầu dao điện của tất cả phòng tập rồi. Hức. Giờ này cũng không còn sớm nữa. Không gian trong phòng tập rất lạnh lẽo. Có lẽ còn đang càng lúc càng lạnh hơn. Nó thực sự cảm thấy rất lạnh, người run lên.

- A, cậu đi đâu vậy?

Nó hốt hoảng hỏi khi thấy hắn buông nó ra, quay người định bước. Hắn im lặng, không trả lời. Không gian tĩnh mịch đến đáng sợ. Bỗng, một chiếc áo khoác nhẹ nhàng trùm lên người nó. Bất ngờ, nhưng nó biết ngay là của hắn, miệng lí nhí hai từ “cảm ơn”.

- Không cần cảm ơn tôi đâu. Có lẽ đêm nay phải ở lại đây thật rồi. Điện thoại tôi hết pin, không thể gọi cho ai được. Còn điện thoại của cậu đâu?

- Tôi...tôi quên mang rồi.

Hắn khẽ thở dài. Qua ánh sáng dịu dàng của mặt trăng hắt từ ô cửa sổ nhỏ bé bên trên, trông gương mặt hắn rất đẹp, đẹp đến mức khiến nó tưởng chừng như thời gian đang ngưng đọng, khiến nó tưởng như cả thế giới chỉ có mình hắn.

Lung linh, huyền ảo, khung cảnh này thật lãng mạn.

Nếu tất cả chỉ là mơ...

Xin cho em đừng bao giờ tỉnh lại...

Hãy cứ để em đắm chìm mãi...

Trong khoảng thời gian chỉ có anh và em...

“Ào!”

Mưa rồi. Cơn mưa xối xả bên ngoài mang theo luồng không khí lạnh dần tràn vào căn phòng. Nó giật mình ngược mắt nhìn qua ô cửa sổ nhỏ. Lạnh quá! sao càng lúc càng lạnh thế này?

- Đừng lo, có tôi ở đây rồi!

Hắn đột ngột ôm lấy nó, dùng hơi ấm của mình ủ ấm cho nó. Bờ môi dịu dàng tìm tới môi nó trong thứ ánh sáng huyền ảo của mặt trăng. Một chút hơi ấm... nhưng có lẽ, cũng đủ để xua tan cái ạnh của màn đêm.

Chầm chậm, đôi mắt nó khẽ nhắm lại. Giấc ngủ dần tìm đến...những giấc mộng đẹp bắt đầu đồng hành cùng nó.

* * *

13. Chương 05 Phần 4

- Hai người này...làm gì ở đây vậy?

Tiếng hét thất thanh của một cô gái vang lên. Nó mệt mỏi mở mắt. Ồ, trời sáng rồi sao? Nhanh thật, vậy là đã qua một đêm rồi.

Có anh bên em, thời gian sao trôi nhanh quá...

Có anh bên em, giấc ngủ như bình yên hơn...

Có anh bên em, em sẽ tưởng chừng như có cả thế giới...

- À, tôi...

- Hai người...hai người cả đêm ở lại đây sao? – Cô bạn kia mắt tròn mắt dẹt.

- Tại...

- Cũng gan quá nhỉ?

- Ở với nhau trong phòng tập cả đêm à? Liệu xảy ra chuyện gì chưa vậy?

- Ha ha, không có mới lạ đấy. Trốn vào đây ở cùng nhau à? -...

Nhưng tiếng xì xào bàn tán vang lên. Nó nóng mặt, xấu hổ vô cùng. Nhưng một mình nó không đấu lại đám người kia. Quay mặt sang, thấy hắn vẫn đang ngủ, còn đang ôm rất chặt nó nữa chứ. Nó hất vai hắn, gọi:

- Này, dậy đi, rắc rối rồi! Im lặng...

- Dậy đi, dậy đi! – Nó lay mạnh hơn. Vẫn im lặng...

- Cậu có dậy không thì bảo? Nó tức giận đẩy mạnh hắn và...

“Rầm”. Cả người hắn đổ xuống sàn trong khi mắt vẫn đang nhắm. Nó hốt hoảng đưa tay sờ lên trán hắn. Nóng quá! Thì ra không phải hắn ngủ, mà là...ngất rồi.

- Cậu ăn cháo đi. Nó cười, đưa bát cháo cho hắn. Hắn ngược mắt nhìn lên, rồi lập tức cúi mặt xuống, nhắm mắt lại, giọng lạnh lùng:

- Tôi mệt! Bón cho tôi đi!

“Phùng”. Ngọn lửa bực mình bốc lên. Được lắm, được lắm! Hoàng Thiên Lâm, cậu rất giỏi bắt nạt người khác. Nhưng lần này nó nợ hắn. Hắn ốm đến mức này cũng là vì nó. Nhẫn nhịn một chút. Nó không thể đối xử tệ bạc với người đã giúp đỡ mình được.

Nở một nụ cười tươi tắn. mặc dù vẫn hơi méo mó, nó dịu giọng:

- Được.

Nó múc một thìa cháo lớn, đưa thẳng vào miệng hắn. Hắn bỗng nhắm mắt:

- Cậu không biết thổi cho nguội bớt sao?

“Phùng”. Ngọn lửa càng lúc càng bốc cao. Hừm. Nhịn, phải nhịn, cố nhịn đi Lâm Ngọc Du. Nó đưa từng thìa cháo lên miệng, thổi cho nguội rồi bón cho hần. Nhìn cái mặt hần hí hửng thấy ghét chưa kìa >.<>

- Để mình giúp cậu! – Kiệt bất ngờ xuất hiện giằng bát cháo trên tay nó.

- Ô...

- Cậu ngồi sang bên đi. Để tớ giúp cho. – Khóe môi Kiệt khẽ nhếch lên, nhìn hần cười ngạo nghễ.

- Ô, vậy...phiền cậu nhé!

Nó hí ha hí hửng nhảy tót ra ngoài trước khi bị tia lửa bắn từ mắt hần thiêu rụi ^^ . Cộn lại hần và Kiệt trong phòng. Kiệt cười khẩy, đưa thìa cháo lên vẻ giễu cợt:

- Ngoan nào, há miệng ra!

- Bỏ ra! Tôi không cần cậu! - Vậy cậu cần Du chứ gì?

- Sao nào? Liên quan gì đến cậu?

- Sao lại không? Liên quan nhiều là đằng khác.

- Sao chứ? Cậu... - Tôi không thích cậu ấy ở bên cậu.

- Cậu lấy quyền gì?

- Bạn trai cô ấy.

- Hả? Bao giờ? – Hần lập tức ngồi bật dậy. - Sắp rồi. – Kiệt vẫn tiếp tục giữ điệu cười nửa miệng. – Tôi sẽ tỏ tình.

- Cậu nghĩ cô ấy sẽ đồng ý? – Khóe miệng hần cũng khẽ nhếch lên, nửa như cười mà nửa lại như không. - Tôi không biết nhưng dù sao tôi vẫn thân thiết với cô ấy hơn cậu. ừ thử xem sao nhé.

- Tôi sẽ ra tay trước cậu.

Hần dựa lưng vào thành giường, đôi mắt nhắm hờ, trông đẹp đến mê hồn. Nếu Kiệt là một cô gái có lẽ đã bị hần mê hoặc rồi. Nhưng rất may, cậu là con trai. Thế nhưng, cậu lại lo, liệu có khi nào, nó bị hần quyến rũ không? Lần đầu tiên cậu đang cảm thấy không tự tin trước sức hút của mình.

- Vậy cậu nghĩ cô ấy sẽ chọn cậu? - Ít ra tôi tự tin hơn cậu. – Hần đột nhiên mở mắt, nhìn xoáy vào đôi mắt Kiệt. Cậu có đôi mắt nâu khá đẹp. Nhưng nói thực lòng không sánh bằng đôi mắt lấp lánh, đen long lanh đầy mị lực của hần. Hần tự tin về khoản hình thức thì mình ăn đứt Kiệt. Còn những khoản khác thì...nói thực ra hần cũng không dám chắc >.<>

- Chúng ta cứ thử xem!

Kiệt cười, đặt bát cháo xuống bàn. Sao cậu phải tự ti thế nhỉ? Ngoại trừ vẻ bề ngoài thì cậu đâu thua hần cái gì. Lo gì chứ? Tự tin lên. Quyền quyết định còn nằm ở nó mà. Cứ chờ xem. - Tôi sẽ đợi...xem kết quả cuối cùng ra sao... Hần ngửa cổ lên trời, gương mặt lạnh lùng. Kiệt không nói gì, chùi gật nhẹ đầu rồi lặng lẽ rời khỏi phòng hần. Còn nhân vật chính là nó thì vẫn đang rất ung dung, không hề biết gì về quyết định khó khăn của mình sắp tới.

* * * - Chỉ còn một ngày thôi đấy! Cậu cố tập luyện chút đi!

Kiệt dịu dàng lau mồ hôi trên trán nó, khẽ mỉm cười.

- Mình...mệt lắm rồi! Hơn nữa...giờ chúng ta cũng đang thiếu người. Chỉ có Nhiên có thể tham gia nhưng cậu ấy...

Nét mặt nó đột nhiên trầm xuống. Thầy Minh và Kiệt đều hiểu nguyên do nên lặng im, không nói gì. Họ cũng nhận ra lí do Nhiên đối xử vậy với nó. Chỉ có nó là ngốc nghếch không hiểu gì thôi.

- Ai nói là thiếu người? Giọng hần đột ngột vang lên đằng sau lưng khiến tất cả giật mình. Nó ngẩng đầu lên bất gặp ánh mắt nghiêm nghị mà lại như đang cười của hần, hết sức ngạc nhiên:

- Cậu...sao cậu lại ở đây? Chẳng phải nói cậu chưa khỏi ốm sao? - Chưa khỏi thật. – hần khẽ cười. – Nhưng tôi phải giữ lời hứa chứ. Hơn nữa, cũng là không an tâm giao cậu cho hai người kia.

Đôi mắt sắc lẹm quét qua thầy Minh và Kiệt. Họ chỉ cười, không nói gì hay đúng hơn là không biết nói gì. Họ hiểu, hần bây giờ đã trực tiếp tuyên chiến. Còn nó thì sao nhỉ? Vẫn không hề biết gì cả. Lạ thật, bình thường nó cũng thuộc loại thông minh mà. Tại sao trong chuyện tình cảm lại thế này chứ >.<? -="" khụ=""?>

Hần đưa tay lên miệng, ho dữ dội. Nó lo lắng nhào tới:

- Cậu không sao chứ? Nếu không ổn thì thôi đi. Cũng không nhất thiết phải thắng họ lần này mà. Quan trọng là sức khỏe của cậu...

- Không sao, tập tiếp đi!

Giọng hần mang đầy sức nặng, khiến người khác khó lòng cãi lại. Nó há mồm định nói thêm vài câu thì ngay lập tức nhận được cái nhìn đe dọa của hần, vậy là đành ngoan ngoãn tiếp tục tập luyện. - Cậu đã hứa với cô gái tên Hà Yên đó rằng sẽ ra khỏi trường nếu thua cuộc đúng không?

- Là thua toàn cuộc mà, chứ riêng lần này thì... – Nó cười hì hì.

- Trả lời đi đã, phải không?

- Ừ.

- Vậy thì chăm chỉ thêm chút đi. Không tôi e không ổn đâu. Khả năng của cậu rất kém. Cả một thời gian dài tôi dưỡng bệnh, bọn họ và cậu có tập gì không thể?

Nó chột dạ, nhưng mặt vẫn cười hì hì:

- Có, có mà, tập rất chăm chỉ.

Thực ra điều này hoàn toàn trái với sự thật. Sự thật là nó có tập tành mấy đầu cơ chứ. Cứ tập được tầm 10 hay 15 phút gì đó là nó đòi nghỉ. Hai người kia lại cũng rất dễ tính, sẵn sàng cho cô “trò” cưng nghỉ ngơi. Bảo thế là sao nó lại không kém cơ chứ. - Thôi khỏi nói tôi cũng biết rồi. – Hần lắc đầu ngán ngẩm. – Có lẽ ngày mai phải dựa cả vào ba chúng tôi rồi.

Đó cũng là điều mà nó đang nghĩ đến =.=. Ngày mai đúng là phải dựa cả vào ba chàng trai tài năng này thôi, chứ còn nó thì... thua từ vòng dắt xe vào cổng ^o^

- Nào, tập tiếp thôi! Hần vỗ vai nó, hất mặt về phía sân tập. Nó ngoan ngoãn đi theo hần. Họ lại tiếp tục tập luyện. Với thực lực này chắc chắn họ sẽ dễ dàng chiến thắng Hà Yên. Nhưng có điều, họ hông biết rằng, cô ta không phải là một nữ sinh bình thường, mà chính là một con cáo, có thể nói là cáo già đi. Khả năng của cô ta hạn hẹp, nhưng thủ đoạn thì lại chẳng thiếu cái gì. Xem chừng các siêu quậy nhà mình sẽ gặp khó khăn đây.

* * *

Ngày hôm sau, đúng giờ quy định, tất cả kéo nhau đến sân bóng rổ. Nó luôn trong trạng thái lo lắng. Mặc dù biết ba chàng trai đứng cạnh cực kì giỏi nhưng không tài nào hết lo cho nổi. Còn những cổ động viên xung quanh thì khăn cổ cổ vũ cho đội nó. Tại sao à? Đơn giản vì đứng cạnh nó là ba anh chàng đẹp trai, cuốn hút. Các nữ sinh không cổ vũ mới lạ.

- Đến cũng đúng giờ đấy? – Hà Yên ngồi trên một chiếc ghế ở chỗ dành cho ban giám khảo. – Chúng ta bắt đầu nhé!

- Được!. – Nó gạt đầu cái “rụp”. “Tách”. Hà Yên búng tay, lập tức hai nữ sinh bước ra cùng với hai nam sinh. Họ chính là thành viên của “Lục đại ác ma”. Nhưng bố người họ ra, vậy là Hà Yên không tham gia sao? Thật không hiểu cô ta có ý đồ gì.

“Tuýt”. Tiếng còi vang lên. Hai bên lập tức bắt đầu trận đấu. Bốn người bên kia khá giỏi, nhưng so với ba chàng hoàng tử bên này thì không là gì. Do đó, hiệp một kết thúc một cách nhanh chóng, cả lũ toàn thắng về vang. Liệu sự bình yên này có phải báo hiệu cho sóng gió nổi lên ở hiệp hai? - Lạ thật!

Kiệt khó hiểu nhìn Hà Yên, tu một hơi nước. Thầy Minh cũng đắm chiêu suy nghĩ:

- Sao lại vậy nhỉ? Thầy được biết cô bé Hà Yên này rất giỏi bóng rổ. Tại sao không tham gia thi mà thả cho chúng ta chiến thắng dễ dàng thế?

- Chúng ta đâu đã thắng. – Hấn ngả người lên thành ghế, vẻ mặt bình thản. – Còn hiệp hai mà. Em dám cá hiệp hai cô ta sẽ ra. - Ồ, có thể. – Kiệt gật đầu.

Hấn không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Hấn đang cảm thấy rất mệt mỏi, đầu đau như búa bổ. Hấn còn chưa khỏi ốm mà. Nhưng vì muốn giúp nó nên mới chịu cực thế này. Nó ngồi bên cạnh, lấy khăn mặt lau mồ hôi cho từng người. Mấy anh chàng ngơ ngàng trong giây lát rồi mỉm cười, để nó giúp. Lau đến mồ hôi trên trán hấn, nó giật mình: - Lâm, trán cậu... nóng quá!

- Không sao. Tôi ổn. – Hấn giật phăng chiếc khăn mặt trên tay nó, tự lau mồ hôi ỉnh.

- Nhưng...

Nó còn chưa kịp nói hết câu thì giọng cầu Hà Yên đã vang lên bên tai:

- Chuẩn bị đi. 5 phút nữa bắt đầu hiệp hai.

Cả lũ lại lục đục chuẩn bị vào vị trí. Hiệp hai... sẽ có một bất ngờ nho nhỏ dành cho các nhân vật chính của chúng ta...

- Nhiên! – Nó mở to mắt nhìn cô gái đứng trước mặt mình.

- Xin chào! – Nhiên nhếch mép cười nửa miệng, vẻ ngạo nghễ, nụ cười mà trước nay nó chưa từng thấy.

- Cậu... – Hấn cũng ngạc nhiên không kém.

Hiệp hai, việc Hà Yên sẽ vào là điều tất cả đều đoán ra. Nhưng việc Nhiên cũng tham gia thì... chẳng ai đoán nổi. Tại sao Nhiên lại ở đây? Lại ở trong đội Hà Yên nữa chứ Chỉ có hấn là hiểu. Nhiên xem chừng muốn đối đầu với nó rồi. Có lẽ Hà Yên đã dụ được Nhiên tới. Cô ta có vẻ muốn đánh vào tâm lý đây.

“Tuýt”. Tiếng còi lại vang lên. Tất cả lao vào cuộc chiến. Xem chừng hiệp này cam go hơn hiệp trước nhiều.

Bảng điện tử liên tục nhảy số. Số điểm của hai đội liên tục thay đổi, rất sát nút. Đúng như hấn nói, Nhiên thực sự rất giỏi, thực lực của cô ấy chắc cũng phải bằng hấn, cùng lắm là thua một chút. Hà Yên cũng không khác gì. Hai cô gái này vô cùng tài năng. Nhưng điểm đáng chú ý là ở hiệp này, chỉ có thầy Minh và Kiệt là cố gắng thi đấu. Nó thì không nói làm gì. Còn hấn đang hết sức bối rối. Hấn còn chưa dám đối mặt với Nhiên, giờ cô bạn lại... Hấn không biết làm sao cho phải.

Kiệt đột nhiên nhíu mày, cậu phát hiện ra Hà Yên và Nhiên dường như không hoàn toàn là muốn thi đấu. Họ rất hăng nhưng lại lấy việc tấn công nó làm chủ yếu. Kiệt ra hiệu với thầy Minh, hất mặt về phía nó. Một leus quan sát, thầy Minh cũng hiểu ra. Cả hai vội vã lại gần nó, cản từng đường chuyền bóng qua người nó. Nó vẫn không hề biết gì. Do tập trung vào việc bảo vệ nó, cả hai không có cơ hội tấn công rõ bên kia. “Bộp”. Nhiên nhảy lên, ném bóng trót lọt vào rổ. Thầy Minh cũng nhảy lên chặn nhưng không kịp. Hà Yên thì có vẻ rất hả hê. Bàn thắng vừa rồi đã đem lại chiến thắng ở hiệp hai cho đội của cô ta. Cô ta đã rất thành công trong việc đánh vào tâm lý mọi người.

Giải lao... - Nhiên rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Cậu ấy không phải bạn thân của cậu sao, Du?

Kiệt huých vai nó, nhưng nó không trả lời. Vẻ mặt nó y như người mất hồn. Cô ấy đang muốn đối đầu với nó sao? Người bạn nó yêu quý nhất muốn đối đầu với nó sao?

- Chỉ còn hiệp này để phân thắng bại, chúng ta phải cố một chút. Cứ đứng bảo vệ Du e không ổn. Chúng ta sẽ rất dễ thua. – Thầy Minh liếc mắt qua hấn. Hấn đắm chiêu suy nghĩ. Hấn cũng đã nhận ra họ cố tình tấn công nó. Nhưng tâm trạng hấn đang rất rối bời. Hấn đang phân vân, đang rất bối rối, không biết xử sự ra sao. - Lâm, cậu nhận trách nhiệm bảo vệ Du đi. Chúng tôi sẽ tấn công. – Kiệt đặt tay lên vai hấn.

Có lẽ đây là vị trí thích hợp nhất cho hấn lúc này. Hấn không tấn công vì không muốn đối đầu với Nhiên. Bảo vệ nó thì chắc không có vấn đề gì.

“Tuýt”. Hiệp cuối bắt đầu. Vẫn như cũ. Nó là mục tiêu tấn công của Hà Yên và Nhiên. Chỉ khác là người đi bên cạnh bảo vệ nó là hấn. Thầy Minh và Kiệt chịu trách nhiệm tấn công.

Kế hoạch của Hà Yên xem chừng không còn tác dụng. Cô ta nhúu mày, nhìn lướt khắp sân rồi dừng lại ở chỗ Nhiên. Môi khẽ nhếch lên, trong đầu cô ta nảy ra một ý. - Nhiên! – Hà Yên vỗ nhẹ vai Nhiên. – Cậu nhìn con bé đó xem. Người cậu yêu đang ra sức bảo vệ nó.

Theo hướng chỉ của Hà Yên, Nhiên nhận ra hấn đang che chắn, cản mọi đường bóng cho nó. Máu nogs sục sôi trong người. Dù Nhiên cũng rất quý nó nhưng nhỏ cũng là con gái. Khi ghen thì không thể nghĩ gì được nữa.

- Sao? Thấy chưa? Cậu phải làm gì đó cho con bé ấy biết mặt đi chứ. – Hà Yên cười khẩy.

Nhiên không nói gì, ôm lấy quả bóng, nhỏ dồn hết lực vào tay phải và...

“Vù”. “Bốp”. “Bịch”. Một bóng người ngã ra sàn. Lực ném của Nhiên quả thực rất mạnh. Nhưng nhỏ đã tính toán sai một bước. Hấn đã nhanh tay đỡ giúp nó quả bóng ấy. Nó hoàn toàn bình an. Nhiên lo lắng, vội bước lại gần, song nó ở gần hơn nên đã đỡ hấn lên trước nhỏ, lo lắng hỏi han:

- Cậu không sao chứ?

- Tôi... không... không... không.... sao... – Hấn thều thào, giọng yếu ớt.

- Tôi đưa cậu đến bệnh viện.

Nó nâng hấn lên nhưng sức yếu nên không làm được. Kiệt và thầy Minh vội chạy lại gần đỡ hấn. Kiệt xốc hấn lên vai công đi. Nó cũng hốt hoảng chạy theo. Thầy Minh ngoái đầu lại, nhìn về mặt thần thờ của Nhiên cùng nụ cười gian xảo của Hà Yên, thở dài:

- Lần này coi như chúng tôi thua!

Nói xong cũng bước theo ba người kia. Hà Yên cười. Cô ta đã đạt được mục đích của mình. Chỉ có điều muốn lợi dụng Nhiên để trừng trị nó nhưng lại tính toán sai. Cũng chẳng, dù gì cô ta cũng đã thắng. Chỉ có Nhiên là về mặt bờ phờ. Nhỏ đã làm gì thế này? Làm tổn hại đến người mình yêu? Nếu hấn có mệnh hệ gì, chắc nhỏ cũng không sống được.

* * * - A, cậu ấy tỉnh rồi! Vừa thấy mai mất hấn động đây, nó lập tức nhào tới. Kiệt và thầy Minh cũng phải chú ý bởi tiếng hét của nó. Cả hai cũng nhào tới bên giường bệnh của hấn. Đôi môi hấn tái nhợt, dù đang cố nở một nụ cười nhưng trông vẫn hết sức mệt mỏi. Nó không kìm được khóc nức lên:

- Cậu... hức... sao lại... hức... lại làm như vậy?

Hấn dịu dàng vuốt tóc nó, muốn mở miệng nói nhưng lại không biết nói gì. Bỗng nhiên, hấn ngẩng lên nhìn thầy Minh và Kiệt, chậm rãi nói:

- Tôi có chuyện riêng cần nói với Du, hai người ra ngoài một lát được không?

Hai người nhìn nhau một lát. Tất nhiên cả hai đều không muốn ra ngoài. Nhưng dù gì hấn cũng là người đã cứu nó. Có lẽ nên dành cho hấn một chút ưu ái. Vậy là hai người không nói thêm câu gì, lẳng lặng ra ngoài.

- Thôi nào đừng khóc nữa. Hấn cười rất ôn hòa, vuốt mái tóc mềm mượt của nó. Nó ngược mắt nhìn lên, khẽ cau mày:

- Sao cậu lại đỡ quả bóng đó? Hơn nữa, sao Nhiên lại làm vậy? Cô ấy...

- Du! – Hấn thở dài thườn thượt. – Đừng trách cậu ấy, là tại tôi cả. - Không đúng. Lần này rõ ràng là do cậu ấy sai mà. Sao lại là cậu?

- Cậu có lẽ chưa hiểu được đâu. À, có muốn biết vì sao tôi đỡ giúp cậu quả bóng đó không?

Nó cất lực lắc đầu. Hấn hắng giọng, cười cười:

- Lâm Ngọc Du, nghe cho rõ nhé. ANH YÊU EM!

Hắn bất ngờ nói ra ba chữ đầy ý nghĩa. Nó đơ ngay tại chỗ, mắt mở to ngạc nhiên không chớp. Hắn cười bối rối, thò tay vào túi, móc ra một chiếc hộp, bên trong là chiếc nhẫn bạc đính một viên rubi nhỏ đỏ chói, được chế tác tinh xảo thành hình một bông hoa hồng xinh xắn. Nó ngẩn ngơ nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn hắn. Mất mấy giây, hắn mới để trái tim bình tĩnh được mà nói ra điều hắn đang muốn:

- Làm bạn gái anh nhé!

Nó lại tiếp tục ngẩn ra. Tâm trí bây giờ có lẽ đang lơ lửng trên mây rồi. Nhìn cái mặt ngơ ra của nó mà hắn muốn phì cười. Tim nó giờ cũng đang đập loạn xạ. Nó cũng không hiểu nổi cảm giác của mình. Tình cảm dành cho hắn cũng không xác định được là tình cảm gì. Hắn thở dài. Xem chừng phải cho cô bé này nếm chút hương vị tình yêu thì mới trả lời được đây. Nghĩ là làm, hắn tóm lấy cổ nó, kéo gương mặt nó kề gần lại mặt mình và... hai đôi môi chạm nhau. Hắn điệu nghệ đưa lưỡi. Còn nó lại mở to mắt ngạc nhiên hết mức...

Sau khoảng một phút, thấy nó sắp không thở nổi, hắn mới buông ra, tiếp tục lặp lại câu nói lúc nãy:

- Làm bạn gái anh nhé!

Nó gật đầu trong vô thức. Hắn nở nụ cười mãn nguyện. Mãi về sau này, khi nhắc lại lần tỏ tình của hắn, chính nó cũng không hiểu tại sao mình lại đồng ý nữa.

* * *

- Người yêu ơi, anh muốn ăn cam!

Hắn cười lớn, vẻ nũng nịu, nó xấu hổ ném quả cam về phía hắn:

- Ai là người yêu của anh?

- Người nào vừa gọi anh là anh ấy.

Nó đỏ bừng mặt. Lỡ mồm rồi. Nhưng ở bên hắn, nó lại có cảm giác rất ngọt ngào.

- Du, lại đây nào!

Hắn vẫy tay gọi nó, khoe miệng thấp thoáng nụ cười gian xảo. Nó cảnh giác, lừ mắt:

- Có gì không?

- Có thứ này tặng em thôi mà? – Hắn nháy mắt nghịch ngợm, tay xò ra chiếc dây chuyền cũng có bông hoa hồng bằng rubi giống chiếc nhẫn của nó, có vẻ như là đồng bộ với chiếc nhẫn. Nó dè chừng bước về phía hắn. Nhưng còn chưa kịp đến bên giường bệnh đã bị hắn kéo mạnh, ôm chặt vào lòng. Nó giãy giụa thế nào, hắn cũng không chịu buông:

- Cả đời anh cũng không buông em ra đâu. Đừng hòng chạy! Nó lườm hắn, tay vẫn cố sức đẩy hắn ra:

- Đáng ghét! Có bỏ ra không thì bảo? Không bỏ thì ai cắt cam cho anh ăn hả?

- Không cần cam. Chỉ cần em thôi. – Hắn cười gian.

“Cạch”. Cánh cửa phòng bật mở. Thầy Minh và Kiệt đã mua đồ ăn về, đang định cặp lồng cháo lên bàn thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

“Rắc rắc”. Cả hai hóa đá tại chỗ. Mắt nhìn trân trân hai người trước mặt. Nó xấu hổ vội vàng đẩy hắn ra. Nhìn đôi má ửng hồng của nó, thầy Minh và Kiệt chỉ còn biết cười buồn.

- Lần sau là chúng ta ra đề phải không?

Đặt cặp lồng cháo lên bàn, thầy Minh nhẹ nhàng hỏi.

- Dạ phải. – Nó gật đầu ngay tức khắc.

- Vậy em muốn thi gì.

Nó cười xấu hổ. Chẳng biết phải thi gì bây giờ. Nghĩ hoài không ra. Thi thể thao thì chắc chắn không ổn. Thi các kiến thức trên lớp thì nó cũng không tệ, nhưng dạo này chênh mảng học hành, chẳng biết có ổn không. May ra cái khoản làm loạn trường học thì còn có thể...

A, đúng rồi! Làm loạn trường học! Trong đầu nó chợt nảy ra một ý...

14. Chương 05 Phần 5

- Cái gì, lôi kéo học sinh nổi loạn á? Hà Yên mở to mắt, hét toáng lên khi nghe yêu cầu của nó. Nó ngoáy ngoáy lỗ tai cầu nhàu:

- Việc gì cũng phải nói nhỏ chút chứ. - Thôi được rồi, thì nói nhỏ. Cậu làm cái trò gì mà lại ra yêu cầu thi thố lạ vậy hả?

- Có gì đây. Điều này cũng thể hiện sức hút của hai nhóm chúng ta mà. Ai thu hút được nhiều học sinh nổi loạn theo phe mình thì thắng. Có vậy thôi.

- Cậu không thể ra yêu cầu nghiêm túc hơn chút à? - Hà Yên ngồi phịch xuống ghế, lừ mắt với nó.

- Xin lỗi. Có lỗi khoản này may ra tôi làm được. - Nó cười hì hì vẻ bất đắc dĩ. - Với lại đây có yêu cầu nào đối với người ra đề đâu. - Thôi được rồi, tôi chịu cậu. Thế thì cứ vậy đi. Hà Yên đành miễn cưỡng chấp nhận. Nó cười tươi rói.

- À mà này, đã lôi kéo là phải quây ra trò. Bên nào không làm loạn nổi thì cũng coi như thua cuộc.

- Được, tôi biết rồi. Cuộc đàm phán kết thúc. Nó hí ha hí hửng lon ton ra ngoài, ôm trầm lấy kẻ đang đứng ở cửa:

- Được rồi. Lần này chúng ta chiếm ưu thế rồi!

Hắn cười:

- Thế nào? Lần này sẽ gỡ lại được bàn thua lần trước chứ?

- Được được, lần này nhất định không làm anh thất vọng.

- Em nhớ đó.

Nó gật đầu, mặt đỏ bừng. Nó vẫn chưa quen với cái cách xưng hô anh em ngọt xớt này >.<, vẫn cảm thấy có chút... kì kì. Nhưng ai bảo giờ nó là bạn gái hắn chứ ^o^. Dù sao thì nó vẫn không bao giờ hối hận vì quyết định này. Mặc dù lúc nhận lời, trong lòng vẫn còn đang đấu tranh tư tưởng nhưng càng ở bên hắn, nó càng nhận ra rõ tình cảm của mình. Có lẽ nó thích hắn thật rồi ~^o^

~ - Vậy em tính tiến hành kế hoạch lần này sao đây?

- đương nhiên là dùng mỹ nhân kế rồi ~^o^

~ Hắn lừ mắt nhìn nó. Nó cười hì hì, vẻ nghịch ngợm:

- Em chỉ “bán” nụ cười thôi, không có lãng nhăng đâu mà anh sợ. - Ai sợ chứ? Làm gì có ai gan to mà dám tranh giành em với anh. Cho dù có thì hắn cũng không đủ trình độ. Đẹp trai như anh mấy ai bằng.

“Phụt”. Nó đang cầm chai nước trong tay hắn uống, vừa nghe câu của hắn liền lập tức... tống hết nước vừa đưa vào miệng ra ngoài. Và xui xẻo thay, cái người phải hứng chỗ nước ấy không phải ai khác chính là cái tên đang tự xưng rất kiêu ngạo trước mặt nó.

- Hê hê, xin lỗi anh, em... - Emlàm cái gì vậy hả? - Hắn hét ầm lên.

- Em không có cố ý. - Nó nhắm tịt mắt lại, hoảng sợ. - Em... thật là không có ý tứ gì hết. Nhìn cái áo của anh này!

- Em xin lỗi rồi mà. Ai bảo anh tự sướng cho lắm vào. – Nó lẽ lười trêu người.
- Em... – Hấn tức tối nhìn nó rồi bất chợt cười rất ranh mãnh. – Không cần biết, em phải đền. - Đền gì? – Nó lúi ra sau cảnh giác.
- Đền cái này!
- A! Tiếng hét của nó bị hấn nuốt trọn, dùng miệng mình bịt miệng nó lại >.<. A, ngại chết mất! Sao hấn công khai quá vậy? Người ta nhìn thấy xấu hổ chết.
- Hai người có vẻ hạnh phúc nhỉ?
- Một tiếng nói thanh trong vang lên, mang chút gì đó đau khổ. Nó vội vàng đẩy hấn ra, ngượng ngập: -
Nhiên!
- Quan tâm tôi làm gì? – Nhiên lạnh nhạt. – Hai người cứ việc chìm trong thế giới hạnh phúc của mình. Cứ kệ tôi chìm trong đau khổ của tôi.
- Nhiên... – Hấn cũng ngập ngừng muốn nói gì đó.
- Cậu luôn luôn như vậy, Lâm ạ. Rõ ràng hiểu tình cảm của tôi mà vẫn thờ ơ như không. Tại sao cậu không chấp nhận tôi. Tôi có gì thua kém cô ấy. Tôi thậm chí còn là người lớn lên từ nhỏ với cậu kia mà. Hoặc không thì tại sao không dập tắt hi vọng của tôi từ trước, để tôi nuôi hi vọng đến tận bây giờ? Cậu làm như vậy là rất ác có biết không? Vậy nên... – Nhiên hít một hơi, vẻ hạ quyết tâm. – ... tôi sẽ không để yên cho hai người. Nhiên lạnh lùng bước đi. Lần này thì nó hiểu rồi. Nó đã hiểu thái độ trước đây của cô ấy với mình là vì sao. Những lời vừa rồi của Nhiên quá ràng, đến một kẻ ngốc nghếch trong tình yêu như nó cũng dễ dàng hiểu được. Vừa khuất tầm mắt nó và hấn, Nhiên đưa tay quệt mạnh dòng nước mắt lăn dài trên má. Rõ ràng nhỏ vẫn yêu quý nó, rõ ràng là vẫn muốn làm bạn với nó, nhưng nhìn cảnh tình cảm của nó và hấn, nhỏ lại không chịu nổi. Cái gọi là tình yêu cao thượng, nhỏ không làm nổi. Cái đó chỉ là dối mình dối người. Khi bạn nhìn thấy người mình yêu tay trong tay hạnh phúc bên người khác, bạn có thực sự cảm thấy hạnh phúc không? Cái gì mà chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì bản thân mình cũng hạnh phúc? Giả dối cả. Trừ khi bạn không hoàn toàn yêu người đó thật lòng, hoặc không thì cũng là tự mình lừa mình mà thôi. Không thể làm nổi. Nhỏ không làm nổi điều đó.
- Đằng kia, nó cũng thẫn thờ nhìn theo bóng Nhiên. Nó nên làm sao đây? Tại sao tình bạn và tình yêu, nó chỉ có thể chọn một?
- Hấn nhẹ nhàng ôm trầm lấy nó, dịu dàng:
- Đừng nhìn nữa. Em không có lỗi gì đâu. Đừng cảm thấy tội lỗi. Tình yêu không có tội, nó cũng không thể ép buộc. Suốt đời suốt kiếp này anh chỉ yêu mình em thôi!
- Nó khẽ cười, tựa đầu vào bờ ngực hấn. Hấn cũng cười vẻ nghịch ngợm:
- Vừa rồi em nói sẽ dùng mỹ nhân kế đúng không? Vậy thì... anh cũng dùng mỹ nam kế nhé! - A! Em không cho. Anh mà dám là em sẽ giết anh.
- Anh cứ làm vậy đó. Anh đang giúp em mà.
- Đò đáng ghét! Không cần anh giúp. Em tự lo được.
- Hấn cười, nó cũng cười theo. Tiếng cười giòn hòa tan trong gió, xua đi không khí trầm mặc vừa rồi. Tất cả rồi sẽ qua. Sau cơn mưa, trời lại sáng, và có thể, sẽ xuất hiện... bảy sắc cầu vồng. - Vậy chúng ta làm thế nào? Kiệt gõ gõ tay lên bàn, nhẹ giọng hỏi nó. Nó xoa xoa cằm, vẻ tập trung suy nghĩ. - Tổ vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.
- Kiệt suýt té xỉu. Chính nó là người ra yêu cầu thách đấu lần này mà lại chưa nghĩ đến cách ứng phó. Thật là hết nói nổi.
- Vậy chúng ta quảng cáo đi. – Thầy Minh mỉm cười nhìn nó.
- Quảng cáo? Như thế nào vậy? – Nó tròn xoe mắt hỏi, nhìn rất đáng yêu.
- Chúng ta phát tờ rơi đi... – Hấn im lặng này giờ cuối cùng cũng đã lên tiếng.

- Phát tờ rơi? Có ổn không? Nhiều học sinh nhìn thấy tờ rơi còn vứt thẳng tay, chẳng cần quan tâm đến nội dung bên trong ấy chứ. – Nó lạnh chanh chen vào.

- Anh chưa nói hết. – Hấn lườm xéo nó một cái. – Tất nhiên phát tờ rơi phải kèm theo vài lời nói dễ nghe, đặc biệt là... một nụ cười tỏa nắng. - Oa. Nói đi nói lại vẫn là dùng mỹ nam kế của anh hả?

- Ủ, vậy em có cao kiến gì không?

- Em...

Nó muốn kiểm cách gì đó hay hơn nói lại nhưng không nghĩ ra >.<. thực=" sự=" thì=" nó=" không=" muốn=" nhìn=" thấy=" hấn=" cười=" với=" bắt=" kì=" cô=" gái=" khác=" ngoài=" nó,=" ngay=" cả=" cô=" y=" tá=" ở=" bệnh=" viện=" chăm=" sóc=" hấn=" lúc=" hấn=" còn=" ốm.= nó=" mà=" nhìn=" thấy=" thì=" đảm=" bảo=" sẽ=" vô=" cùng=" khó=" chịu,=" ăn=" không=" ngon,=" ngủ=" không=" yên.= -=" em=" sao?=" -=" khóe=" môi=" hấn=" khẽ=" nhếch=" ">

- Không sao cả. – Nó không nghĩ ra được cách gì nên tốt nhất là nhường bước cho khỏi mất mặt.

- Cứ quyết định vậy đi. Không nói nhiều.

Hấn phán một câu rồi vòng tay ôm lấy eo nó, kéo đi. Nó xấu hổ đẩy tay hấn ra nhưng không đủ sức >.<. hai=" người=" kia=" chỉ=" còn=" biết=" im=" lặng=" nhìn=" theo,=" mỗi=" người=" theo=" đuổi=" suy=" nghĩ=" riêng=" của=" mình,=" nhưng=" cùng=" chung=" một=" cảm=" giác,=" đau=" ">

* * *

- Bạn ơi phiền bạn ủng hộ bọn mình nhé!

Hấn chìa ra trước mặt một cô nữ sinh tờ rơi được trang trí đẹp mắt, kèm theo đó là nụ cười đầy mê hoặc của hấn. Cô nữ sinh kia xấu hổ, đỏ bừng mặt nhưng mắt vẫn nhìn hấn không chớp:

- Ủ, mình... mình sẽ... ủng hộ bạn.

- Hừ.

Nó hừ lạnh, ném cái nhìn cảnh cáo về phía hấn. Hấn bụm miệng cười, ngoài mặt vẫn cố tỉnh bơ như không, tiếp tục cười cảm ơn cô bạn kia. Sau đó lại tiếp tục phát tờ rơi kèm theo nụ cười tỏa nắng với các nữ sinh khác.

“Phùng”. Lửa giận trên đầu bốc cháy ngàn ngút. Trên mặt nó thì hiện rõ chữ “ghen” rành rành. Hừ, muốn chọc tức nó hả? Được. Nó cũng chẳng phải loại thường. Ăn miếng tất nhiên phải trả miếng. Thế là nó cũng nở nụ cười ngọt xớt, chìa tờ rơi trước mặt một anh chàng nam sinh đẹp trai:

- Bạn ơi, phiền bạn ủng hộ mình một chút nhé!

Tất nhiên là anh chàng kia cũng không thể không ngây người trước nụ cười ngọt ngào như thiên sứ của nó. Vậy là anh chàng kia, mắt nhìn không chớp, tay đưa ra nhận lấy tờ quảng cáo, rồi nhẹ nhàng mỉm cười:

- Nếu có thể anh nhất định sẽ ủng hộ em.

Ồ nhìn kĩ thì nụ cười của anh chàng này cũng đẹp ha. Dễ thương quá đi mất >.<, còn=" anh=" em=" ngọt=" xớt=" nữa=" kia.= "xèo=" xèo".= tia=" lửa=" bắn=" từ=" mắt=" hấn=" bay=" vào=" vào=" sang=" phía=" nó.= nó=" cười=" đắc=" ý=" nhìn=" hấn.= thể=" là=" ">

* * * - Kết quả sao rồi mọi người?

Cả bốn người vừa ngồi xuống nghỉ ngơi sau khi quảng cáo xong đã lập tức bị nó tra hỏi. Kiệt mệt mỗi ngửa mặt lên trời than vãn:

- Mệt chết được. Toàn phải dùng đến vẻ đẹp trời à quảng cáo. Cũng may là tớ còn được cái đẹp trai chứ không thì có khi chẳng ai thèm cầm tờ rơi mất. Vất vả quá. À này! – Kiệt đột nhiên nhồm dậy, nhìn nó cười với vẻ rất... gian >.< – Tớ vất vả vậy phải đền tớ cái gì chứ.

- Vậy cậu muốn đèn gì? – Nó lại rất ngây thơ hỏi.

- Tớ muốn...

- Thôi dẹp đi! – Hấn lườm xéo Kiệt khi nhận thấy vẻ ranh mãnh trong nụ cười của cậu nên vội vàng ngắt lời Kiệt. – Chúng ta ai cùng một đầu riêng gì cậu. Không có đèn gì hết.

- Hừ, vậy đành thôi đi. Kiệt không nói thêm gì nữa, ngồi im lặng. Cậu nhận ra tình cảm giữa hai người này càng lúc càng tốt, e là không thể nào chia cắt rồi. Thầy Minh thì chỉ ngồi yên từ đầu đến cuối, không nói lấy một lời. Cô nhóc này có lẽ lần này đã yêu thực sự, nên bỏ cuộc hay không?

- Phần tiếp theo là gì vậy? – Hấn lên tiếng phá vỡ sự im lặng. - Trang trí trường nhân ngày halloween. – Nó chậm rãi.

- Ồ... Cụ thể? – Hấn nhướn mày.

- Trang trí các lớp học theo phong cách riêng. Bên nào lần chiếm được địa bàn nhiều hơn và có cách trang trí độc đáo hơn thì chiến thắng.

- Sao lại lắm nội dung vậy chứ? – Hà Yên vừa đưa ra thêm yêu cầu. Cô ta nói nếu chỉ lôi kéo học sinh không thì nhàm quá. Phải cho trường loạn lên mới được.

- Không thành vấn đề. Mai chúng ta bắt đầu.

Môi hấn nhếch lên, tạo thành đường cong hoàn hảo. Hà, xem ra lần này cũng thú vị đây. Lâu lắm không có trò gì để quây. Thi thoảng cũng nên lật tung cái trường lên cho loạn một chút mới vui. Đúng là cái lũ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà. - Các em định làm loạn vậy thật sao? – Thầy Minh khẽ cau mày.

- Sao hả thầy? – Nó nhấp một ngụm trà chanh, hỏi.

- Tôi là giáo viên mà. Không thể tiếp tay để các em làm loạn vậy được.

- Bọn em chỉ trang trí cho vui ngày halloween thôi, chẳng lẽ không được? Cá trường khác còn tổ chức cho học sinh vui chơi trong ngày này ấy chứ. – Nó cười cười, mắt chớp chớp đáng yêu.

- Haizzz, thôi được. Trang trí vui chơi thì không sao. Miễn đừng có đập phá gì là được. – Thầy Minh đành giờ tay hàng.

- Yeah! Em yêu thầy nhất! – Nó nhảy cẫng lên, ôm trầm lấy cổ thầy Minh. - E hèm! Hấn lại lừ mắt đe dọa. Nó đành ngượng ngịu bỏ ra, sấn ra chỗ hấn cầu hòa. Thật là... một đôi đang yêu có khác. Chỗ nào cũng có thể tình cảm được, chẳng chịu để ý gì đến cảm nhận của những người bên cạnh cả.

1 tuần sau, đúng ngày halloween...

- Á! Đây là cái gì vậy?

- Túi máu giả thôi mà. Có cần khiếp đảm thế không?

- Nhìn ghê quá, giống máu thật dữ.

- Tất nhiên. Càng giống càng tốt, nhìn càng kinh dị càng đẹp mà.

- Xì, đẹp cái đầu anh. Biết em sợ ma mà còn...

- Ha ha, biết nên anh mới cố tình thế.

- Anh...

Nó và hấn hào hứng cãi nhau, quên luôn cả nhiệm vụ chính.

- Hai người đùa đủ chưa, bắt tay vào việc đi.

Kiệt đứng bên cầu nhậu. Nó cười toe, giơ tay lên làm động tác chào kiểu quân đội:

- Dạ rõ. Kiệt cười, nhanh chóng bắt tay vào công việc. Nó cũng hăm hở xông xáo giúp mọi người. Hừm lần trước đã để thua cái cô nữ sinh tên Hà Yên đó. Giờ phải cố gỡ lại mới được. Nhắc lại lần trước, nó lại thấy buồn. Không biết lần này Nhiên có giúp đỡ cho bên Hà Yên không đây?

- Du, treo cái này lên đi! – Hấn hét lên gọi, kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ.

- A tới liền đây.

Nó vội vã chạy lại, đỡ lấy mấy thứ đầu lâu bằng nhựa ghê rợn trong tay hấn, khê lè lưỡi rồi nhắm mắt treo lên. Cái cô Hà Yên này đúng là rảnh rỗi quá mà. Thi một phần là đủ rồi, còn đòi đến 3 phần. Một muốn chết!

Du, cầm giúp tớ với!

Kiệt mỉm cười, đưa về phía nó một cái xô nhỏ, trong đựng thứ chất lỏng màu đỏ au như máu. - Ôi, cái gì vậy? – Nhận lấy cái xô, nó lè lưỡi.

- Màu vẽ tớ vừa pha đó, giống màu máu chứ?

- Ừ giống. – “Giống đến phát sợ ấy chứ”. Nó nghĩ thầm.

Kiệt vẽ màu lên chiếc bảng, sau đó vẽ lên lớp vôi đen phủ kín trên tường. Dần dần cả lớp học phủ kín một màu đỏ kinh dị. Các học sinh khác cũng hăm hở vẽ đủ hình ma quái lên tấm vôi, lên khăn trải bàn hay bất cứ chỗ nào có thể vẽ. Đúng là ngày halloween, mọi ý tưởng kinh dị đều được lợi dụng triệt để.

- Cậu vẽ thử đi!

Kiệt đưa cây cọ cho nó, cười rất tươi. Nó nhìn cây cọ còn đầm thứ màu đỏ như máu, cười méo xệch:

- Tớ... tớ vẽ kém lắm. Thôi, cậu vẽ đi.

- Không sao đâu, bôi linh tinh cũng được mà.

- Thôi, tớ không dám đâu.

Nó vội vã chạy bỏ ra ngoài. Ở trong đó thấy ghê quá. Trời thì vẫn tối om, bên trong lớp học, tất cả các mảng tường đều bị phủ vôi đen kín mít, lại bôi lên đủ thứ hình kinh dị, chỉ nhìn thôi đã thấy sợ rồi. À, các bạn có thắc mắc tại sao trời vẫn tối không? Đó là vì để tạo không khí cho đúng chất halloween nên các siêu quậy nhà mình đã chuẩn bị từ lúc... 4 giờ sáng. Các học sinh trong trường nghe theo lời vận động nên cũng hăm hở dậy sớm, chuẩn bị cho ngày halloween. Cũng may hôm qua là thứ bảy, tất cả có thời gian ngủ bù để chuẩn bị ngày hôm nay. sau chiều thứ bảy hôm qua, các thầy cô trong trường cũng đã về gần hết, chỉ còn lại một số ít ở lại trường trực, nhưng giờ có lẽ họ vẫn đang say giấc ngủ.

- Xong lớp mình rồi, qua các lớp khác xem thế nào.

Hấn ôm lấy eo nó, kéo đi, không để nó kịp phản ứng. “Địa bàn” mà bọn nó chiếm được chắc chắn là hơn địa bàn của Hà Yên, già nửa số lớp học của cái trường này. Cả lũ toàn mua chuộc những người cầm đầu của các lớp, mượn lớp để trang trí ngay halloween. Toàn những gương mặt đẹp lung linh nên mau chóng đàm phán thành công. Có điều, nhiều lớp quá thành ra đồ nghề trang trí cũng là một khoản chi không hề nhỏ. May mà cả lũ toàn con nhà giàu có nên không thành vấn đề.

3 đứa lang thang khắp các lớp học là “địa bàn” của mình, chuẩn bị đủ thứ. Vụ này thầy Minh không tham gia. Dù gì cũng là giáo viên mà, tiếp tay cho học trò nổi loạn e không ổn.

“Bộp”.

- Ái! cái gì vậy?

Nó vội vã vuốt vuốt tóc. Những giọt chất lỏng đỏ tươi rỏ xuống. Nó hoảng hồn, vừa hét vừa tìm bông băng.

- Ha ha, cậu làm gì vậy Du?

Kiệt đứng bên cạnh bông cười như nắc nẻ. Hấn cũng đang bụm miệng cười. Mắt nó rưng rưng:

- Có... có cái gì đó vừa đáp trúng đầu tớ. Hình như... hình như... chảy máu rồi.

- Ha ha, chưa chảy máu đâu. Cái đáp trúng đầu cậu là túi màu nước.

Nó vội vã vuốt vuốt tóc. Nhìn kĩ thì đúng là màu nước. A, xấu hổ quá!

- Ha ha ha... Không ngờ em kém vậy. Màu nước với máu cũng không phân biệt nổi sao?
- Xì, nhưng... nhưng chúng giống màu nhau mà.
- Em không biết để ý chút sao. Em không thấy đau tức là đâu có bị thương, làm sao chảy máu được. Xùy, nhát gan quá.

Nó đỏ mặt, tức khí cầm lấy túi màu nước bên cạnh ném vào hấn.

“Bụp”. Túi màu nước vỡ ra, màu thấm đầy trên quần áo hấn, trông giống như vừa bị thương vậy. Hấn tròn mắt nhìn nó rồi cũng vớ lấy mấy cái túi bên cạnh đáp trả. Các học sinh khác thấy vậy cũng hào hứng lấy màu đáp nhau.

Và kết quả là... sau một tiếng đồng hồ đáp nhau như vậy, tất cả đều bị thấm dẫm màu nước trên quần áo, chủ yếu là màu đỏ, bên cạnh còn có màu trắng và đen cùng số ít các loại màu khác. Tất cả nhìn nhau cười phá lên. Nó và hấn có lẽ nặng nhất. Hai đứa ném ghê quá thành ra nhìn không khác gì nạn nhân của một vụ... tai nạn xe =.=”.

* * *

Sau một buổi sáng cực nhọc, đến 9 giờ sáng, tất cả đã hoàn tất công việc trang trí trong tình trạng lem nhem dễ dợt. Bên Hà Yên cũng đã xong. Vậy là đến phần tổng kết, xem ai giành chiến thắng.

- Oa, thầy Minh! Nó tròn mắt nhìn. Kia chẳng phải thầy Minh sao. Đã nói hôm nay không tham gia mà. Sao giờ...

Nó chớp chớp mắt nhìn từ đầu đến cuối. Thầy Minh hôm nay trông teen dễ sợ >.<, mái=“” tóc=“” màu=“” đen=“” được=“” xít=“” lên=“” trên=“” chút=“” màu=“” vàng,=“” nhìn=“” có=“” vẽ=“” lãng=“” tử,=“” áo=“” phong=“” trắng,=“” quần=“” bò=“” mài,=“” thêm=“” đôi=“” giày=“” nike=“” trắng=“” tinh.=“” thật=“” sự=“” trông=“” thầy=“” rất=“” giống=“” một=“” học=“” sinh=“” cấp=“” ba,=“” không=“” có=“” gì=“” giống=“” với=“” vẽ=“” nghiêm=“” túc=“” của=“” một=“” giáo=“” viên=“”>

- Em... em làm sao vậy? – Thầy Minh ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ dạng... đầy “máu” của nó. Nó cười ngượng ngịu:

- Không có gì đây thầy. Tại vì... tại vì... bọn em đùa nhau thôi. Tất cả đều là màu nước mà. Thầy! Sao hôm nay thầy đến đây vậy? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Thầy hả? – Thầy Minh cười nhẹ. – Đến để “mua chuộc” các giáo viên trong trường, thả cho các em vui chơi ngày hôm nay.

Ồ ra vậy. Thảo nào không thấy bóng dáng một giáo viên nào. – Và còn một việc nữa. – Thầy Minh lại tiếp tục. – Thầy đến để làm giám khảo.

- Ồ! A, thầy làm sao “mua chuộc” được các giáo viên trực hôm nay thế? – Ha ha, việc này thì bí mật. – Thầy Minh nháy mắt.

- Em cứ nghĩ các giáo viên của Thanh Phong phải nghiêm khắc lắm chứ, thầy thả cho học sinh thế này có ổn không?

- Không sao đâu, không có ai biết đâu. Miễn là trước sáng ngày mai, các em dọn dẹp “hiện trường” là ổn. Đúng là hầu hết các giáo viên ở đây đều nghiêm khắc nhưng thầy là đặc biệt. Vì thầy vừa mới qua độ tuổi của mấy đứa thôi nên rất hiểu các em mà.

- Hura! Em yêu thầy nhất! – Nó cười toe. – Thầy hôm nay teen thế? – Không lên lớp thì thầy vẫn mặc vậy. Nó còn định tán dóc thêm vài câu thì bỗng một cô nữ sinh tóc đỏ từ đâu chạy tới, mỉm cười lễ phép với thầy Minh: – Thưa thầy, đến giờ chấm điểm rồi. Chị Hà Yên nói em đi gọi thầy.

- Ừ, được rồi, thầy đến đây!

Thầy Minh cười, tay rút túi quần, bắt đầu nhiệm vụ của một giám khảo. Cô nữ sinh kia khẽ lườm nó một cái rồi cũng ngúng nguẩy bỏ đi. * * *

Sau một hồi xem xét, thầy Minh cuối cùng cũng công bố kết quả:

- E hèm. Theo thầy nhận xét, cả hai bên đều rất sáng tạo trong việc trang trí. Một bên đều có những đặc điểm nổi bật riêng. Bên Ngọc Du chủ yếu là dùng màu nước để vẽ, có rất nhiều sáng tạo về hình ảnh. Bên Ngọc Yên cắt dán giấy cũng rất đẹp. Phần này hai bên hòa. Về phần “địa bàn”. Bên Ngọc Du thắng, có 21/36 lớp học. Về số học sinh ủng hộ hai bên. Trong bản này, bên Ngọc Du có 583 chữ kí.

- Hừ. Thầy Minh còn chưa kịp nói xong, Hà Yên đã hừ lạnh về đặc ý nhìn về phía nó. 583 thì chỉ mới được khoảng 1/3 số học sinh của trường. Vậy có khả năng cô ta chiến thắng.

- Hà Yên. – Thầy Minh nhú mồm về không hài lòng. – Bên em có số học sinh ủng hộ là... 582. - Hả?

Hà Yên trợn mắt không thể tin nổi. Gì thế? Sao lại vậy được? Chỉ thua có một người sao? Không thể tin nổi. Bên nó chỉ hơn bên cô ta đúng một người. Trước giờ dù là bất kì cuộc thi gì, cô ta chỉ cần dựa vào tiếng tăm của “Lục đại ác ma” là đã chiếm được sự ủng hộ của gần hết học sinh trong trường. Tại sao bây giờ lại thế? Bọn chúng rốt cuộc đã dùng cách gì.

- Vậy kết quả chung cuộc là... Ngọc Du thắng.

Thầy Minh mỉm cười công bố. Nó hét lên một tiếng, ôm trầm lấy hân. Hân cũng mỉm cười ôm lại. Cả hai đều đang cười rất vui. Bên cạnh đó, hai người con trai nhìn chăm chú vào nó và hân, cổ nở cụt cười hết sức gượng gạo. Còn trên kia, ở một góc hành lang tầng 3, một nữ sinh mang gương mặt xinh đẹp, điềm tĩnh nhưng lại dầm nước đang lặng lẽ nhìn những người bên dưới. Đứng trên cao nhưng Nhiên vẫn dễ dàng nhận ra người mình yêu và người bạn thân của mình. Tình yêu nhỏ dành cho hân còn ít sao? Tại sao hân chưa từng để tâm tới. Lúc vui hay buồn, hân cũng đều nghĩ đến nó. Vậy có bao giờ, hân nhớ đến nhỏ?

15. Chương 06 Phần 1

Chọn lựa

Tình yêu của lá đứng nơi ngã ba đường: cây, gió và đất. Dù chọn ai cũng sẽ làm tổn thương một người. Cây chẳng thể sống thiếu lá. Lá chính là mầm sống, là hi vọng của cây. Gió yêu lá bằng tình yêu nồng nàn, sẵn sàng đưa lá đi bất cứ lúc nào. Còn đất âm thầm chờ đợi, chờ ngày lá rụng về cội. Vậy lá phải làm sao cho đây?...

- Không thể tin nổi!

- Bực mình thật! Bọn học sinh trong trường hôm nay sao thế?

Nhóm “Lục đại ác ma” vẫn đang hậm hực bàn tán. Hà Yên không nói gì, chỉ ngồi yên, cau mày suy nghĩ.

- Chị, chị nói xem giờ ta nên làm thế nào?

Một nữ sinh tóc đỏ kéo tay Hà Yên.

- Hừ lần sau chúng ta phải gỡ lại một chút mới được. Không thể để như lần này. - Vậy chị định ta đề sao đây? - Con bé này vốn không phải thuộc dạng tài giỏi lắm. Chủ yếu là ở ba người bên cạnh. Tìm cách tách họ ra là xong. Chúng ta cứ bảo nghỉ ngơi 2 tuần đi. Sau đó tiếp tục cuộc thi sau. Cho mấy đứa tạm nghỉ luôn. Chúng ta cứ từ từ đối phó, tổng cổ con bé đó đi. Vậy là ổn.

- Dạ!

Hà Yên ngả người trên ghế, khoe môi thấp thoáng nụ cười. Lần này nhỏ sẽ đối phó với nó bằng cách nào đây?

* * *

- Sao có? Hoãn hai tuần à?

Hân nhún mồm, ngạc nhiên hỏi nó.

- Tự dưng cô ta nói vậy. Em cũng đây biết gì.
- Hừ thôi được, vậy càng tốt, chúng ta càng có thời gian nghỉ ngơi, và càng có thời gian... – Khóe miệng hắn nhếch lên, cười gian xảo. – ... hẹn hò.
- Ủ! À... Hả?
- Nó trợn mắt nhìn hắn, sau đó cụp mắt xuống, mặt đỏ rần rần. Hắn thấy thế lại càng trêu đùa:
- Sao thế? Chúng ta không đúng là hẹn hò sao?
- Xì, ai thèm?
- Em chứ ai?
- Em không thèm!
- Vậy anh đi tìm người khác hẹn hò.
- Anh cứ thử xem. – Nó gằn giọng, ánh mắt đe dọa.
- Ha ha, em ghen à?
- Ai thèm ghen?
- Em đó!
- Anh... – Nó hết nói được, đành bực bội ném quyển vở về phía hắn. – Anh đi chết đi!
- Anh chết sau này em lấy ai? – Hắn nháy mắt nghịch ngợm.
- Dù gì cũng không phải anh. – Nó lẩm bẩm. - Thôi được rồi, lại giận nữa rồi hả? – Hắn vờ tay, kéo mạnh nó vào lòng. Nó giãy giụa một lúc rồi cũng ngồi im. - E hèm!
- Kiệt hắng giọng làm nó vội vàng ra khỏi lòng hắn, cười ngượng ngùng:
- Chào... chào cậu!
- Ủ chào Du! – Kiệt cười hiền rồi quay qua hắn. – Tôi có thể mượn người yêu cậu chút không?
- Không! – Hắn cau mày. - Thôi mà đừng ích kỷ vậy. Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng một chút với Du thôi mà. Chúng ta ra ngoài lát nha Du.
- Không đợi ai trả lời, Kiệt lôi tuột nó ra ngoài, xuống thẳng vườn hoa của trường. Tựa người vào tường, cậu mỉm cười:
- Tớ có thể nhờ cậu một chuyện không?
- Nó ngẩn ngơ một lúc rồi vội vã gật đầu.
- Hôm nay là sinh nhật tớ... – Giọng Kiệt có vẻ buồn.
- Vậy cậu định tổ chức ra sao? – Nó buột miệng.
- Tớ không có ý định tổ chức. – Kiệt vẫn cười.
- Sao vậy? Sinh nhật phải tổ chức mới vui chứ.
- Nhưng sinh nhật tớ cũng là ngày buồn nhất trong đời tớ. Ngày đó...
- Kiệt cúi đầu. Nó nhận ra cậu có tâm sự. Ngày sinh nhật cậu rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nó không hỏi, vì sợ sẽ động đến nỗi đau của cậu, chỉ lặng lẽ đặt tay lên vai cậu:
- Chuyện gì đã qua cứ để nó qua đi nhé! Cậu muốn ngày sinh nhật như thế nào? - Tớ không cần gì cả, chỉ cần tối nay cậu đón sinh nhật cùng tớ.
- Tớ sao? – Nó ngạc nhiên. – Một mình tớ?
- Ủ, vì cậu là một người bạn đặc biệt. – Kiệt nháy mắt.

- Nhưng...

- Cậu không yêu quý tớ sao?

- Tớ tất nhiên là có. - Vậy được. 7 giờ tối nay chúng ta sẽ đến nhà hàng Sweet Love. Cậu chuẩn bị đi nhé! À, đừng nói cho ai biết ha. Tớ muốn chỉ có hai chúng ta thôi.

Kiệt cười, đút hai tay vào túi quần, bỏ đi trước khi nó kịp nói thêm câu gì. Nó cũng muốn cùng cậu đón sinh nhật, nhưng một mình nó đi thì... có vẻ hơi ngại >.

Phía đằng kia, một gương mặt xinh đẹp sắc sảo khẽ nhoẻn cười. Mũi tên tấn công đầu tiên chuẩn bị bắn ra.

Đứng thần thờ một lúc, nó cũng về lớp. Vừa đi vừa suy nghĩ, nên đi hay không đi đây? Có lẽ nên đi. Dù gì Kiệt cũng là bạn của nó mà. Cậu đã giúp nó nhiều rồi, bây giờ đến lượt nó giúp cậu.

- Nghĩ gì mà ngần ra thế? - Không biết từ lúc nào hắn đã đứng đằng sau nó.

- A, hết hồn!

- Em với cậu ta đã nói gì? - Hắn cau mày. - Không, có gì đâu. - Kiệt không muốn để ai biết nên nó đành giấu hắn vậy. Làm thế có ổn không nhỉ? >.

- Nói dối! Em nói thật đi.

- Xì đúng là không có gì mà. Bạn bè nói chuyện mà anh cũng ghen sao? Hừ, nói xấu anh đó.

- Em dám sao? - Hắn nhếch mép.

- Anh nghĩ em không dám? Hừ, anh là ai chứ? Em sợ anh chắc?

- Tất nhiên rồi. Anh là người yêu em đó.

- Người yêu em phải là người để em bắt nạt mới được.

- Vậy chẳng có ai dám yêu em đâu. - Hắn vờ thờ dài bất lực.

- Anh...

Nó bực bội vớ lấy cái cặp của hắn, đuổi theo bóng hắn đang chạy co giò. Lục lấy mấy quyển sách, ném lia lịa, vừa ném vừa hét với hắn rất vui vẻ. Nhưng liệu niềm vui này sẽ giữ được đến bao giờ?

7 giờ tối...

Nó vui vẻ cầm món quà bọc giấy bóng loáng, chuẩn bị đi cùng Kiệt.

"Cộc cộc". Đúng giờ ghê, kim dài vừa mới chỉ số 12 xong. Nó nhẹ nhàng mở cánh cửa. Kiệt nhìn nó mỉm cười. Hôm nay trông cậu thực sự rất rất đẹp trai >.<. mái=" " tóc=" " nâu=" " chải=" " chuốt=" " cạo=" " thận=" " gọn=" " gàng=" " cậu=" " khoác=" " lên=" " mình=" " chiếc=" " áo=" " sơ=" " mi=" " trắng=" " quần=" " hộp=" " đen=" " bên=" " ngoài=" " là=" " chiếc=" " áo=" " khoác=" " da=" " đồng=" " màu=" " với=" " chiếc=" " quần=" " đôi=" " giày=" " da=" " đen=" " bóng=" " với=" " những=" " đường=" " khâu=" " khéo=" " léo=" " tạo=" " nên=" " vẽ=" " năng=" " động=" " nó=" " đứng=" " ngắn=" " ra=" " mắt=" " xoe=" " tròn=" " nhìn=" " kiệt=" " cậu=" " khẽ=" " cười=" " bẹo=" " má=" ">

- Thôi nào, làm gì nhìn tớ ghê vậy? Bộ mặt tớ có nhọ gì sao?

- A, không có! - Nó xấu hổ cúi gầm mặt xuống. - Tại nhìn cậu... đẹp trai quá.

- Ha ha, giờ cậu mới biết sao? Hơi muộn đó.

- Hi... Tớ tất nhiên biết cậu đẹp trai từ lâu rồi nhưng mà giờ mới biết cậu đẹp trai dữ vậy.

- Vậy... so với Lâm thì sao?

- À, so với Lâm thì... thì...

- Thôi không cần trả lời. Tớ không muốn làm khó cậu. Chúng ta đi thôi. À khoan! - Kiệt ngừng lại, nhìn nó từ đầu đến chân. - Cậu định cứ vậy mà đi sao?

- Có vấn đề gì sao? Nó cũng nhìn mình từ trên xuống dưới. Ổn mà! Áp thun trắng in mấy hình vẽ vui nhộn, khoác ngoài là chiếc áo bông vàng tươi nghịch ngợm, quần bò mài màu bạc. Có chỗ nào không ổn?

Kiệt lắc đầu nhìn nó: - Hôm nay là sinh nhật tớ đó. Cậu đừng ăn mặc trẻ con vậy được không?

- Tớ vốn bản tính trẻ con mà.

- Hừm, thôi được rồi.

Kiệt không nói gì thêm, nhẹ nhàng kéo nó ra, đóng cánh cửa lại rồi đi thẳng.

- Á, tớ còn khóa cửa!

- Haizzz, thôi được rồi, cậu nhanh lên.

Nó gật đầu cái “rụp”, nhanh nhẹn khóa cửa lại.

- Hôm nay chúng ta sẽ quang minh chính đại đi cửa chính. – Kiệt khoác vai nó, cười tươi nói.

- Cậu làm thế nào vậy? Chúng ta không phải trèo tường nữa sao?

- Ừ. Tớ đã nhờ phụ huynh can thiệp. – Kiệt nháy mắt.

- Ba mẹ cậu thật dễ tính. – ó khê thở dài.

- Cũng không hẳn đâu. Vì hôm nay là sinh nhật tớ thôi. Vì ông ấy cảm thấy có lỗi.

Đôi mắt Kiệt sụp xuống. Nó cảm nhận được nỗi buồn trong lòng cậu, mặc dù vẫn chưa hiểu là lí do gì. Vì sao mỗi lần nhắc đến ngày sinh nhật hay ba mẹ mình, Kiệt đều như vậy?

- Cậu lên xe đi.

Mãi suy nghĩ, nó không biết đã đến cổng từ lúc nào. Một chiếc xe BMW đen bóng loáng đã đỗ sẵn chờ đợi. Nó cười rồi chui vào ghế sau. Kiệt chui vào theo nó rồi đóng cửa lại.

* * * Chiếc xe dừng lại trước cửa một salon làm tóc khá lớn. Nó ngạc nhiên nhìn Kiệt. Cậu chỉ cười, không nói gì, lẳng lặng kéo nó ra.

- Sao lại đến đây? Chẳng phải cậu nói...

- Tớ muốn nhìn thấy hình ảnh thật lộng lẫy của cậu. – Kiệt vẫn cười.

- A... Nó đỏ mặt, cười ngượng ngịu. Kiệt đưa nó vào trong, dẫn nó vào một căn phòng nhỏ. Bên trong, một người phụ nữ có tuổi nhưng vẫn mang nét đẹp khá sang trọng đang ngồi, vẻ như chờ đợi ai đó. Vừa nhìn thấy Kiệt, bà cười hiền từ:

- Cháu đến rồi à?

- Dạ. Bác giúp cháu một chút.

Kiệt kéo nó vào, ấn nó ngồi xuống chiếc ghế. Người phụ nữ chăm chú nhìn nó rồi quay qua Kiệt:

- Là cô bé này hả?

- Dạ. – Kiệt gãi đầu, mặt đỏ rần rần. – Được rồi, cháu cứ ra ngoài đi, để bác lo.

Kiệt gật đầu, ra ngoài, khép cánh cửa lại. Người phụ nữ lại gần, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt của nó, mỉm cười:

- Cháu tên gì?

- Dạ cháu là Ngọc Du. – Cháu cùng lớp Kiệt?

- Dạ!

- Mái tóc cháu hơi ngắn nhỉ. Cháu để dài một chút sẽ đẹp hơn đó. Kiệt cũng thích con gái tóc dài.

- O, bác...

Mặt nó lại đỏ rực lên. Người phụ nữ kia lại cười, với lấy chiếc kéo trên bàn, bắt đầu cắt tỉa tóc nó. Những sợi tóc đen nhánh rơi xuống chiếc khăn quàng trên cổ. Dần dần, trong gương hiện lên một mái tóc rất đẹp, dài hơi quá vai một chút, ôm trọn lấy gương mặt bầu bĩnh của nó. Người phụ nữ cẩn thận luồn chiếc lược trắng lên tóc nó, sau đó xoay người nó lại, lấy bộ đồ trang điểm, phớt nhẹ lớp phấn lên mặt nó, cẩn thận kẻ lông mày.

Công việc có lẽ hoàn thành trong khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ. Xong xuôi, người phụ nữ đưa cho nó một bộ váy trắng, bảo nó mặc vào. Nó vâng dạ rồi làm theo răm rắp.

- Được rồi, cháu soi gương đi!

Người phụ nữ đẩy nó ra trước gương. Nó không tin nổi vào mắt mình. Trong gương là một cô bé xinh xắn với mái tóc cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt bầu bĩnh được trang điểm nhẹ nhàng, trông hết sức dịu dàng, chiếc váy trắng bông bồng có phủ một lớp voan mỏng bên ngoài, rất mềm mại.

- Đẹp chứ?

Nó gật đầu. Người phụ nữ cười rồi đẩy nó ra ngoài.

- Xong rồi đấy cháu yêu.

Kiệt xem chừng cũng ngạc nhiên với vẻ đẹp của nó bây giờ. Vẫn biết nó xinh nhưng lúc này quả thực là... cực kì xinh.

- Cảm... cảm ơn bác ạ!

Kiệt vội vàng trả tiền rồi dắt nó đi. Trên suốt đường đi, cậu không kìm được cứ nhìn nó mãi. Nó xấu hổ, quay đi nhìn lơ đãng phía bên ngoài cửa xe.

* * *

- Sao cậu lại chọn nhà hàng này?

Nó nhìn xung quanh. Nhà hàng này rất đẹp, rất sang trọng nhưng quả thực là... hơi không ổn. Vì nó chỉ dành cho những cặp đang yêu nhau nên đậm sắc màu tình yêu.

- Vì... ngày hôm nay... tớ đã quyết định rồi.

- Cậu quyết định gì? – Nó ngơ ngác.

- Tớ đã cố gắng kìm nén tình cảm nhưng tớ không làm được. Du, tớ thật sự, thật sự.. rất thích cậu. - Cậu...

Nó còn đang tròn xoe mắt ngạc nhiên, Kiệt đã chồm người lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi hồng xinh xắn của nó. Bên tai chợt vang lên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn dễ dàng nghe ra thanh âm của sự tức giận:

- Em đang làm gì vậy?

Nó giật mình quay đầu lại. Gương mặt giận dữ của hấn đập vào mắt nó. Nó hoảng hốt đẩy Kiệt ra. Cậu ngạc nhiên nhìn hấn rồi ngồi xuống ghế, yên lặng, cũng không biết phải nói gì.

Bàn tay hấn nắm chặt lại, đầy tức giận. Nếu không phải lúc này, hấn nhận được một tin nhắn nặc danh thông báo về cuộc hẹn của nó với Kiệt, hấn cũng không biết mà đến đây. Giờ thì hay rồi, bắt quả tang ngay tại trận. Để xem nó nói sao đây?

- Anh... thực ra là...

Nó hốt hoảng không biết nói sao. Hấn cau mày nhìn về phía Kiệt. Cậu trầm ngâm cúi đầu xuống. Cậu biết làm như vậy có thể khiến hấn hiểu lầm, nhưng... Cậu cũng không chắc mình có muốn giải thích với hấn hay không. Nếu cậu mở lời giải thích, có lẽ mọi việc sẽ ổn, song... cậu lại chọn cách im lặng. Có vẻ hơi ích kỉ, nhưng đó mới là bản chất của tình yêu.

- Em nói đi!

Hấn gằn giọng. Nó giật bản mình, run rẩy không nói nổi. Bình tĩnh, cố bình tĩnh nào.

Đôi lông mày hăn cau lại. Sự tức giận khiến người ta không suy nghĩ nổi điều gì. Hăn dùng tức giận bỏ đi. Nó ngẩn ngơ trong giây lát rồi vội vã chạy theo.

- Anh, chờ em đã! – Nó gọi với theo.

Hăn lờ đi, vẫn tiếp tục bước. Một người bước vội với sự tức giận, một người cố sức chạy theo. Cảnh đó cứ tiếp diễn cho đến khi...

- CẨN THẬN!!!

Ánh đèn pha ô tô rực sáng trên gương mặt nó. Hoảng hốt, nó quay lại. Một chiếc xe đang lao với tốc độ tên bắn tới. Càng lúc càng gần gần. Cảnh tượng diễn ra trong phút chốc nhưng lại như một thước phim quay chậm. Ở đằng trước, hăn cũng nhìn thấy. Chiếc xe ấy di chuyển với tốc độ như xé gió, nhưng theo phản xạ, nó vẫn không thể nhấc nổi chân đi. Trái tim đập một cách dữ dội.

Hăn quay đầu, lao thẳng về phía nó, nhưng một bàn tay khác đã nhanh hơn.

“Kétttttttttttttttttttttt”

“Rầm”

- KIẾT!!!

Cùng với tiếng phanh xe và tiếng va chạm mạnh là tiếng hét sợ hãi của nó. Kiệt đã đuổi theo nó, cậu phát hiện ra nguy hiểm, đã hét lên nhưng mọi chuyện quá nhanh, khiến nó không kịp phản ứng. Và thế là, Kiệt lao tới, đẩy nó ra. Nó đã thoát nạn, còn cậu... lại không kịp.

- Kiệt!

Nó sợ hãi lay mạnh vai Kiệt. Một thứ chất lỏng màu đỏ chảy xuống tay nó. Máu! Nó càng hoảng hốt hơn, vội vàng tìm khăn tay, cố gắng bịt chặt vết thương trên đầu cậu, nhưng tay run run không giữ chặt nổi. Một bàn tay khác đưa ra giữ giúp nó. Ngoài đầu lại, hăn đang ngồi bên cạnh nó, gạt nhẹ đầu, gương mặt cũng không giấu nổi vẻ lo lắng. Tuy nhiên, hăn vẫn bình tĩnh hơn nó. Rút điện thoại gọi cấp cứu, tay hăn vẫn giữ chặt vết thương trên đầu Kiệt.

Chiếc xe gây tai nạn nhân lúc đó lập tức quay đầu bỏ trốn. Trên xe, một gương mặt xinh đẹp đang cau mày tức giận. Người ngồi cạnh giọng run rẩy hỏi:

- Chị, chẳng phải chị chỉ định đâm nhẹ, dọa nó một chút thôi sao?

- Vốn là định như vậy. – Cô gái ngồi ở ghế tài xế đáp. – Chị định đến gần sẽ giảm tốc độ đi, chỉ dọa một chút, cũng lắm là va đập nhẹ, bằng vào là xong. Ai ngờ, cậu ta lại chạy ra, khiến chị giật mình không kịp giảm tốc độ.

- Vậy... vậy... cậu ta... cậu ta... có sao không?

- Thôi ngay cái giọng sợ hãi đó đi. Không có vấn đề gì đâu. Tình trạng đó mà gọi cấp cứu kịp thời thì vẫn ổn.

- Chị chắc chứ?

- Chắc. Vết thương trên đầu cậu ta cũng không lớn lắm, làm sao mà chết vậy được.

- Thế thì em yên tâm rồi. Hà Yên mím chặt môi. Nó thật sự quá may mắn. Vốn định đi theo dõi xem trò vui, lại bất gặp cảnh người trước người sau của nó và hăn mới lóe lên ý nghĩ dọa nạt nó. Cô ta đúng là chỉ có ý định dọa nó mà thôi, chứ chưa đến mức muốn giết nó. Ngờ đâu Kiệt lại lao ra đẩy nó. Rồi cuộc nó có điểm gì tốt? Tại sao hết người này đến người kia thay nhau bảo vệ nó.

Một mối gục đầu vào vô-lăng, Hà Yên chợt nhớ tới lần gặp thầy Minh lúc nãy...

* * *

- Tại sao em cứ phải đối đầu với Du như vậy? Cô bé có lỗi gì sao?

Thầy Minh nhẹ giọng hỏi, không nhìn Hà Yên, người tựa vào lan can. Hà Yên đứng khoanh tay, dựa lưng vào tường, mặt mỗi nhăm mắt lại:

- Thầy đã quên hết rồi sao?

- Thực ra tôi đúng là đã quên, nhưng tôi đã nhớ ra. Em là cô bé năm đó đã quậy phá, làm loạn cả trường học, phải không? - Hồi đó em là một đứa con gái thuộc loại du côn. - Hà Yên chột cười. - Nhưng thầy đã thay đổi em. Thầy khiến em cảm nhận được thứ tình cảm chân thành mà ít người đem lại cho em. Em đã thích thầy, thật sự có thể nói là yêu cũng được. Nhưng thầy đột ngột biến mất.

- Ngày đó tôi chỉ là thực tập sinh, tất nhiên không thể ở lại ngôi trường đó mãi được. - Vì thế em mới chuyển tới đây. Lúc đầu em đã cố tình quậy phá để gây sự chú ý với thầy, nhưng sau đó em nghĩ lại, nếu em là một cô học trò ngoan ngoãn, liệu có để lại ấn tượng tốt trong thầy hơn không?

- Xin lỗi! Ngày đó với tôi, em cũng chỉ như một người em gái. Bây giờ vẫn vậy.

- Không thể thay đổi sao?

- Ừ.

- Vì con bé đó. - Có thể. Vì vậy... em đừng động vào cô bé đó. Nếu không, tôi nghĩ... tôi cũng sẽ không để yên được.

Thầy Minh bỏ đi, để lại một mình Hà Yên cùng khuôn mặt đầm nước mắt. Tại sao lại là con bé đó? Nó là ai mà nhận được sự đãi ngộ đặc biệt của ông trời như vậy?

Ngoài cửa phòng cấp cứu, hai bóng người, một nam một nữ đi đi lại lại với vẻ mặt lo lắng tột độ. Mất nó không hề rời khỏi cửa phòng cấp cứu lấy một giây, chờ đợi cánh cửa đó bật mở. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó ở trong tâm trạng lo lắng đến vậy. Trong đầu lúc này chỉ còn hình bóng Kiệt cùng nụ cười dịu dàng của cậu. Hi vọng Kiệt sẽ ổn. Cậu tốt như vậy, sẽ không có vấn đề gì đâu. Đứng bên cạnh, hần lặng lẽ nhìn nó. Tâm trạng hần cũng đang rất rối loạn. Học cùng nhau lâu như vậy, ít nhiều cũng có chút tình bạn thân thiết. Vậy nên lúc này, chẳng có ai là không lo lắng cả.

“Tĩnh”

Cánh cửa bật mở. Nó và hần vội vã đứng bật dậy như một chiếc lò xo. Nó không giữ nổi bình tĩnh, vội túm lấy tay áo cậu vị bác sĩ, hỏi liên tục:

- Bác sĩ, cậu ấy sao rồi? Mọi việc ổn chưa ạ? Sẽ không có chuyện gì chứ? - Không sao đâu, đừng lo. - Vị bác sĩ hiền từ đẩy gọng kính đen. - Cậu ấy bị chấn thương ở đầu nhưng không nghiêm trọng, gãy xương sườn nhưng rất may là chưa ảnh hưởng đến các cơ quan bên trong lồng ngực. Tuy nhiên, do bị mất một lượng máu tương đối nên cơ thể có phần suy nhược, chắc sẽ hôn mê khoảng 2 ngày.

- Vậy là ổn rồi phải không ạ?

- Ừ, có thể nói là như vậy. Chỉ đợi cậu ấy tỉnh lại, bồi bổ tĩnh dưỡng nữa là ổn.

- Cảm ơn bác sĩ.

Nó rít rít cảm ơn liên tục. Nước mắt trào ra, nhưng không phải vì đau khổ mà là vì quá vui mừng. Vừa rồi vì sợ và lo lắng quá mà đến cả khóc nó cũng quên mất. Đến bây giờ thì mọi lo lắng đã được gỡ bỏ, tâm trạng nó cũng thoải mái hơn một chút. Hần đứng bên cũng thở phào nhẹ nhõm. Ổn rồi!

Chiếc giường được đẩy ra ngoài. Nó cùng hần lao tới. Nhìn gương mặt Kiệt vẫn tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền không chút sức sống, trong lòng nó chột trào dâng cảm giác tội lỗi. Đôi môi bé nhỏ khẽ mấp máy hai từ: “xin lỗi”.

[font=Arial]- Đừng lo nữa. Mọi việc ổn rồi. Hần dịu dàng đặt tay lên vai nó. Nó quay đầu lại, gắng nở một nụ cười gượng gạo, gật nhẹ đầu. Hần không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh nó. Bầu không khí bao trùm sự im lặng.

* * *

Hơn một ngày trôi qua, Kiệt vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Nó thì không dám rời cậu nửa bước. Hấn cũng vậy. Cả hai lúc nào cũng túc trực trong phòng bệnh. Thậm chí đến ngủ cũng quên luôn, chỉ chăm chăm nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền kia, chờ đợi đến lúc nó sẽ mở.

“Cộc cộc”

Tiếng gõ cửa vang lên. Nó không hề có phản ứng, giống như không nghe thấy gì vậy. Hấn thở dài, bước ra mở cửa.

- Cậu đến đây làm gì? – Hấn cau mày nhìn người đứng bên ngoài.

- Tôi... tôi đến thăm cậu ấy. – Hà Yên bối rối nhìn vào trong.

- Sao cô biết cậu ấy bị thương.

Hấn càng lúc càng nghi ngờ cô gái này. Nhiều khả năng người nhắn tin nặc danh cho hắn là cô ta. Chỉ có cô ta mới làm những việc như thế. Lại còn việc Kiệt bị thương hôm nay. Rõ ràng chỉ có nó và hắn biết. Hai người lúc nào cũng ở trong phòng bệnh, không hề nghe một cú điện thoại nào. Vậy thì chắc chắn người khác khó có thể biết. Trừ khi... cô ta chính là kẻ gây ra tai nạn.

- Tôi... hôm trước có một người nhìn thấy Kiệt bị tai nạn nên nói với tôi.

Hừ, lí do được đấy. Nếu không phải cô tẩu thoát quá nhanh, tôi đã tóm cô lại chịu trách nhiệm cho vụ này rồi. Hấn miễn cưỡng né người, để Hà Yên vào. Cô ta xách chiếc túi hoa quả đặt lên bàn, liếc mắt nhìn Kiệt. Thực sự cô ta cũng rất ợ. Tuy lúc gây tai nạn nói cứng là thế, nhưng nếu Kiệt thực sự có mệnh hệ gì, e là cô ta sẽ không thể yên ổn.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt Kiệt, Hà Yên cũng bớt đi phần nào. Sắc mặt cậu vẫn có phần hồng hào. Có lẽ không có gì nghiêm trọng.

- Cậu ấy không sao chứ? – Cô ta hỏi hấn.

- Bị thương rất nặng, có tỉnh được hay không phải tùy vào vận may của cậu ấy.

- Sao có? – Hà Yên mở to mắt. – Hôm đó tôi thấy cậu ấy cũng đâu có bị thương đến nỗi thế.

- Cô thấy?

- A! Tôi nói nhầm, là bạn tôi thấy.

- Bạn cô thì biết làm sao được. Cái này phải do bác sĩ nói. – Hấn bình thản.

- A! Cậu ấy tỉnh rồi.

Nó chợt hét toáng lên khi nhìn thấy mi mắt Kiệt động đậy. Hấn cũng ngoái đầu lại nhìn. Đúng là mắt cậu đang từ từ mở. Kiệt chết tiệt! Sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, đang lúc lừa cô ta thì lại tỉnh.

- Xem ra cậu ấy đúng là còn may mắn. – Hà Yên nhẹ nhàng nói.

- Hừ!

Hấn liếc xéo cô ta, đút hai tay vào túi quần, ra ngoài gọi bác sĩ. Kiệt đã tỉnh, cô ta cũng chẳng còn lí do gì ở lại đây nữa nên lặng lẽ chuẩn đi.

16. Chương 06 Phần 2

Khoảng hai phút sau, vị bác già điềm đạm bước vào phòng bệnh. Sau khi kiểm tra xong, vị bác sĩ gật đầu:

- Ổn rồi! Cậu bé không sao nữa! Đôi mắt nó lóe lên niềm vui. Hấn cũng thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ thì thực sự là đã ổn. Sẽ không còn vấn đề gì nữa. - Khụ khụ! Lâm! - Kiệt khẽ gọi, giọng còn khàn khàn. Hấn như mây, ý bảo cậu nói tiếp. - Tớ hơi đói, cậu giúp tớ mua thứ gì ăn được chứ.

- Cậu muốn ăn gì? - Hấn hỏi lại.

- Một ít cháo đi.

- Thôi được. hờ một lát.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại. Bên trong chỉ còn có nó và Kiệt. Lúc này nó cảm thấy rất bối rối. Khi Kiệt hôn mê, nó lúc nào cũng mong cậu tỉnh lại, nhưng tỉnh rồi thì không biết nên nói gì với cậu. Lời tỏ tình cùng nụ hôn hôm trước nó vẫn còn nhớ rất rõ. Đôi má dần đỏ ửng lên, nó ngượng ngùng nhìn xuống đất. - Cậu không sao chứ? - Kiệt cười nhẹ, dịu dàng hỏi.

- Hả? - Hôm nọ đó, không có vấn đề gì chứ? - Câu này tớ phải hỏi cậu mới đúng. - Nó bỗng nhiên nổi giận. - Sao cậu ngốc thế hả? Việc gì phải làm vậy? Cậu làm tớ sợ muốn chết.

- Vậy sao? - Kiệt vẫn cười.

- Còn cười nữa. Cậu bị thương đến thế mà còn cười được sao? - Thì chẳng phải tớ vẫn sống đó sao.

- Cậu...

- Du! - Giọng Kiệt đột nhiên trầm xuống. - Nếu ngày hôm nay, người nằm đây là Lâm, cậu có lo lắng thế này không? Hay là... còn hơn vậy nữa?

Nó sững người, không biết nói gì, cũng chẳng biết phải làm gì. Nó không biết, nếu nằm đây ngày hôm nay là hấn, phản ứng của nó sẽ như thế nào. Chỉ biết rằng khi Kiệt bị thương, nó đã sợ hãi vô cùng, thậm chí quên luôn sự tồn tại của hấn.

- Tớ sẽ chờ cậu. - Giọng Kiệt đều đều. - Cho đến khi cậu thực sự xác định rõ tình cảm của mình, tớ sẽ không bỏ cuộc. Có thể đến một ngày nào đó, cậu sẽ thực sự yêu tớ. Kiệt nháy mắt. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào gương mặt cậu khiến nó giống như đang tỏa sáng. Trong khoảnh khắc thời gian như ngưng đọng. Nụ cười của cậu dịu dàng như một thiên sứ, chiếu sáng vào trái tim nó. Tình yêu vốn là khái niệm vô cùng trừu tượng. Rốt cuộc, tình cảm của nó đang nghiêng về phía ai?

- Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nên đợi làm gì. Người cậu ấy yêu... chỉ có một mà thôi.

Từ ngoài cửa, giọng nói lạnh như băng của hấn truyền vào. Đặt hộp cháo lên bàn, hấn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Kiệt rồi lại gần, đưa cánh tay khoác lên bờ vai bé nhỏ của nó. Kiệt cau mày, sau đó khẽ cười nhạt:

- Vậy cậu nghĩ người đó là ai?

- Cậu nói xem? - Cậu nghĩ đó là cậu?

- Là cậu nói đó. - Khóe môi hấn nhếch lên. - Xem ra cậu đã biết vậy. Vậy thì tại sao còn cố sức làm gì? - Tôi...

Kiệt chợt im lặng. Cậu biết hấn nói đúng. Là cậu tự ti. Cậu cũng cảm nhận được tình cảm đặc biệt mà nó dành cho hấn, nhưng cho dù thế thật, cậu cũng không cam lòng mà bỏ cuộc.

- Cho dù vậy, tôi cũng không bỏ cuộc.

- Cậu đừng nên nuôi hi vọng quá nhiều. Hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

- Cậu cũng đừng quá tự tin. Chưa đến cuối cùng chưa biết ai là kẻ chiến thắng.

Hai người im lặng nhìn nhau. Không gian bao trùm sự căng thẳng. Nó đứng giữa không biết nên làm thế nào, chỉ có thể chớp đôi mắt vô tội nhìn hai người, rồi huých nhẹ vai hấn nhưng hấn chẳng có phản ứng gì. Hai đôi mắt nhìn nhau không chớp, dùng quyết tâm của mình đe dọa đối phương. Tình trạng ấy kéo dài cho đến khi...

- Đến giờ thay băng rồi.

Cô y tá bước vào. Hai người kia lập tức rời mắt khỏi nhau, bình thản như không có chuyện gì.

- Hai người vừa làm trò gì vậy? – Nó huých vai hấn.

- Đâu có.

- Lại còn không. Không phải vừa rồi cả hai lườm nhau đến tóe lửa à? Sấm sét đùng đùng còn gì nữa.

- Chẳng có gì cả. Chỉ là tự nhiên thích vậy thôi.

Té xỉu! Thích? Sở thích của hai người đúng là kì quặc nha!

- Oa! Chúng ta cũng về trường nghỉ ngơi một lát đi. – Nhưng mà còn... - Kệ cậu ta!

Hấn khoác vai nó, kéo ra cửa, tỏ ý muốn đi về. Kiệt vừa được thay băng xong, nhìn thấy vậy vội gọi với lại:

- Khoan đã! Du! - Có việc gì không? – Nó còn chưa kịp nói gì, hấn đã nhảy vào hòng nó ngồi.

- Tôi không gọi cậu. – Kiệt cau mày.

- Tôi trả lời thay.

- Hừ! – Kiệt không thèm đếm xỉa đến hấn, quay qua nó mỉm cười. – Cậu giúp tớ chút được không? Tớ... không ngồi dậy được, làm sao ăn gì nổi.

- A! Để tớ...

- Em ở đó! Để anh! Hấn lạnh lùng gạt phăng nó qua một bên, xăm xăm lại gần, dựng Kiệt dậy.

- A! Cậu...

- Ồ, xin lỗi! Tôi lỡ mạnh tay quá!

- Cậu tự ăn được chứ? Có cần tôi đút không? - Không cần, hừ! Hấn nhếch mép cười nửa miệng. Có vẻ việc trêu tức nhau làm hai tên này cảm thấy vui đây. Chỉ có nó đứng ở giữa là không hiểu nổi chuyện gì. Haizzz...

* * *

- Cậu ta ổn không chị? - Ổn!

Hà Yên ngả người xuống ghế, ngáp dài vẻ mệt mỏi, gạt nhẹ đầu với cô nữ sinh tóc đỏ bên cạnh.

- Vậy lần này coi như chúng ta đã loại được Kiệt ra khỏi vòng, loại nốt hai người kia nữa là con bé đó chỉ còn lại một mình. Khi đó chúng ta sẽ tha hồ dạy dỗ nó.

- Đúng thế! – Khóe môi khẽ nhếch lên, Hà Yên nở một nụ cười đắc thắng. – Với tên Lâm chị đã có cách rồi, đảm bảo thành công. Chỉ còn thầy Minh là chưa nghĩ ra kế.

- Chị Yên! Thầy Minh là giáo viên mà. Chỉ cần hôm đó có việc là thầy ấy sẽ không thể tới giúp nó. - Nhưng việc gì mới được chứ?

- Chị nhờ mẹ chị điều thấy ấy đi công tác, vậy chẳng phải là xong sao? - Hay đấy! – Hà Yên đứng bật dậy, cao hứng cười tươi. – Vậy xem chừng là ổn rồi. lần này chúng ta sẽ cho con bé đó biết thế nào lễ độ.

- Lần này chị định...

- Gọi con bé đó đến đây đã!

- Dạ!

...Ở trước cổng bệnh viện...

“Cho bao nhiêu yêu thương nay bay xa Hoen đôi mi khi thu đưa em qua Đã từng ngọt ngào giờ nhận đắng cay vì anh...”

(Thu cuối – Yanbi ft. Mr.T ft. Hằng BingBoong)

- Alo! Nó mở điện thoại, nhẹ nhàng nói.

- Chào bạn, Lâm Ngọc Du! – Một giọng nữ hết sức dịu dàng truyền đến làm nó muốn... sờ da gà.
- Bạn là...
- Mình là em chị Hà Yên. Mình muốn mời bạn đến chỗ bọn mình. Chúng ta bàn đến cuộc đấu tiếp theo.
- Bây giờ sao?
- Ủ, bây giờ.
- Được, vậy chờ mình một lát!
- Có chuyện gì vậy?

Vừa nhìn thấy nó cúp máy, hần lập tức lên tiếng hỏi. Nó vẫy tay bắt chiếc taxi, bảo hần:

- Hà Yên nói muốn mời em tới bàn về cuộc đấu tiếp theo. - Được, chúng ta đi!

Hần leo lên xe theo nó, đóng “rầm” chiếc cửa lại. Chiếc xe bắt đầu chuyển động.

* * *

- HẢ? CÁI GÌ CƠ?

Một tiếng hét với tần suất âm thanh “tương đối” lớn vang lên trong một căn phòng ở kí túc xá. Một nữ sinh xinh xắn, gương mặt đáng yêu đang dùng hết sức bình sinh để... hét vào mặt cô nữ sinh tóc đỏ đối diện.

- Cậu nói nhỏ thôi! – Hà Yên cau mày nhìn nó. – Gì mà ngạc nhiên thế? Chẳng phải tôi nói chỉ cần hai người thi đấu thôi sao? Một chàng hoàng tử bị thương thì còn hai người nữa giúp cậu cơ mà. - Nhưng...

Để nghị lần này của Hà Yên thực quá sức tưởng tượng. Với nó, mấy môn thể thao như bóng rổ hay bóng chuyền đã là không qua nổi rồi. Lần này lại còn... đấu taekwondo. Cái này... e là phải nhờ đến hai người kia rồi, bởi bản thân nó không hề biết chút gì về môn võ này. - Cứ quyết định vậy đi! Sau hai tuần thi đấu. – Hần cắt ngang sự do dự của nó.

- Được.

Hà Yên mỉm cười hài lòng. Nó liếc xéo hần, thì thầm: “Đã vậy anh tự đi mà giải quyết nhé. Em nói trước em không biết cái môn này”. Hần cười, ghé sát tai nó: “Thì tất nhiên là anh giải quyết. Không lẽ để em ra sân? E là thua ngay từ khi đối thủ còn chưa kịp lên sàn rồi”.

- Anh...

Nó bực mình, mặt đỏ rực lên. Nó kém cỏi thật nhưng đâu đến nỗi thế >.<.

- Thôi mà, đùa thôi. Cứ tin ở anh, nhất định sẽ ổn.

Hần nháy mắt. Nó bắt lực nhún vai. Đành vậy thôi! Dù sao cũng đồng ý rồi. Tất cả đành trông chờ vào hai chàng hoàng tử vậy. Nhưng cả hai không hề hay biết, mình đã rơi vào bẫy của kẻ đứng đối diện. Lần này không đơn giản là việc thắng hay thua nữa, mà e rằng... nó sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình cảm của tất cả.

- Đá chéo. - Đá thẳng.

- Đá ngang.

- Song phi.

...

Trong phòng tập trường thanh phong, một giọng nam cứng cỏi vang lên đều đều. Bên cạnh, một cô gái xinh xắn đang chăm chỉ tập luyện, mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn cần mẫn làm theo lời chàng trai kia. Bóng dáng nhỏ bé liên tục tung chân, đá vào tấm bia được chàng trai cầm. Từng giọt mồ hôi rơi xuống, thấm đẫm cổ bộ võ phục trắng tinh, lưng áo cũng như vậy. Nhưng cả hai không ai là có ý muốn dừng lại cả.

- Em mệt quá rồi! – Nó nhăn nhó cúi xuống, thở dốc.

- Không được dừng lại, tập tiếp đi!

Giọng hần vang lên một cách cứng rắn, đầy sức nặng. Việc của Kiệt khiến hần rất lo. Liệu cái cô Hà Yên này có dùng thủ đoạn gì nữa hay không. Vậy nên, bắt nó tập luyện vừa là để chuẩn bị cho cuộc đấu lần này, cũng vừa là để nâng cao khả năng tự vệ cho nó. Hần không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ cho nó nên đây là cách tốt nhất. - Nghỉ năm phút thôi mà! Em mệt đến nỗi không nhấc nổi chân lên nữa rồi.

- Thôi được. - Hần thở dài bất lực. - Vậy nghỉ một lát, sau đó tiếp tục. Nhín nó mệt mỗi ngồi thụp xuống ghế, hần mỉm cười, với lấy chai nước, ném về phía nó: - Uống đi, chuẩn bị tập tiếp nào.

- Anh đúng là một thầy giáo hà khắc! - Đón lấy chai nước, nó nhăn mặt, vẻ bức bối. - Giờ em mới biết sao? - Hần cười, ngồi xuống bên cạnh nó. - Hừm, đáng lẽ em nên nhận ra sớm mới phải. - Nó vờ thở dài hối hận.

- Giờ thì muộn rồi. - Khóe môi hơi nhếch lên, hần vòng tay qua vai, ôm nó vào lòng. - Nhóc con, giờ em muốn trốn cũng không được đâu.

- Hừ.

- Thôi nghỉ đủ rồi, tập tiếp nào.

- Xì, mới nghỉ được có một chút! Về miễn cưỡng nhưng nó vẫn bước theo hần. Ngồi một lát có lẽ cũng đã phục hồi được đôi phần sức lực, với lại hôm nay chỉ tập những động tác căn bản, không vấn đề gì. - Nào, bắt đầu! Nó vào vị trí, làm theo từng khẩu hiệu của hần.

- Lực chân của em quá yếu, cứ như vậy sẽ không thể nào hạ gục được đối thủ. Tuy taekwondo coi trọng kỹ thuật nhưng em như vậy sẽ giúp đối thủ dễ dàng đỡ được đòn tấn công. Phải ra chân mạnh hơn, dứt khoát hơn.

- Dạ! Hãy!

Dồn hết sức lực vào đôi chân, nó cố gắng đá thật mạnh. - Tốt, gần được rồi!

Gần được? Nó đã dùng hết sức rồi. Chỉ được có như vậy tức là vẫn chưa đủ tiêu chuẩn. Nó chán nản nhìn hần:

- Em đã dùng hết sức rồi. Có lẽ em có tập nữa cũng không được đâu.

- Vậy thì xem ra em cần luyện tập nhiều hơn rồi. - Hần cau mày. - Chắc tuyệt đối không được nản lòng. Con người gặp chút khó khăn đã vội nản chí thì sao có thể làm được điều gì.

- Chẳng phải anh giỏi cái khoản này sao? - Nó bĩu môi đáp lại. - Thầy Minh hình như cũng biết thì phải. Dù sao thì hai người cũng thông minh, tài giỏi hơn em. Hai người thi mới có thể thắng. Còn nếu là em thi, đảm bảo sẽ thua ngay từ đầu.

- Em thật là... - Hần lắc đầu, không nén được, thở dài. - Đừng nên dựa dẫm quá nhiều vào người khác. Thành công đạt được từ chính đôi tay mình mới đáng để trân trọng.

- Triết lí quá! - Nó chun mũi trêu chọc.

- Được rồi, tập đi.

Dáng hình bé nhỏ lại tiếp tục tung chân. Bao nhiêu sức lực dường như đều dồn xuống hết đôi bàn chân. Mồ hôi mỗi lúc một nhiều hơn. Vậy mà kết quả vẫn chỉ là: không đạt.

Nó càng dồn nhiều sức, lực đôi chân dường như lại càng yếu hơn. Mồ hôi chảy xuống làm mắt nhòe dần. Sức lực trong cơ thể có cảm giác như càng lúc càng giảm, giống như đang bị ai đó rút cạn.

“Bịch”. Một chân rơi xuống đất. Đá trượt! Nó ngượng ngùng nhìn hần. Hần không nói gì, lặng lẽ lấy chiếc khăn bông trắng, lau mồ hôi trên gương mặt nó.

- Từ mai sáng sớm, em dậy tập chạy bộ.

- Sao cơ? - Sức khỏe em xem ra không tốt. Chóng mệt vậy không ổn. Như thế này làm sao có sức tự bảo vệ bản thân mình và chống chọi với cái cô Hà Yên đó?

- Em...

- Không nói nhiều. Anh không thấy an tâm khi em thế này. Em cần nâng cao khả năng tự vệ lên. Nếu như có việc gì, em còn dễ bề ứng phó được. - Dạ!

- Thôi được rồi. Mau vào thay trang phục đi. Hôm nay tập thể thôi, mai chúng ta tập tiếp.

- Dạ! Nó vui vẻ chạy lon ton vào phòng thay đồ, thay bộ võ phục đầm mồ hôi ra. Mặc đồ khô ráo đúng là thoải mái hẳn. Bên ngoài, hắn im lặng đứng khoanh tay, dựa lưng vào tường. Lần này, hắn có linh cảm không an toàn. Không biết cô Hà Yên đó định giở trò gì?

Sáng sớm tinh mơ, ông mặt trời còn đang lười biếng chưa chịu thức giấc, nó đã “chăm chỉ” tập chạy bộ dưới sân trường vắng vẻ, lại mang chút hơi lạnh. Mặt trời hôm nay sẽ mọc đằng tây chăng?

- Cố lên!

Hắn nhả hơi chạy đằng trước,, cười cười nhìn người phía sau đang thở dốc. Nó ngược nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù, tràn ngập sát khí. - Em mệt lắm rồi, không làm nổi nữa.

- Cố lên chút đi. Mới chạy được có 15 phút.

- Bỏ đi! Em kém cỏi, không làm được. – Nó mệt mỏi ngồi thụp xuống bên chiếc ghế đá, hơi thở vẫn còn chưa ổn định. - Chẳng có gì là không thể. – Hắn lặng lẽ ngồi bên cạnh nó. – Chỉ là em có thực sự muốn cố gắng hay không thôi.

- Đó chỉ là lí thuyết thôi. – Nó bĩu môi.

- Nhưng sự thực đúng là như thế.

- Thôi dẹp đi, em không hiểu nổi mấy cái triết lí của anh đâu. Em đã tập cả tuần nay với cái kiểu này rồi. 1 tiếng chạy bộ? Em đến 30 phút cũng không chạy nổi.

Hắn khẽ thở dài, tựa đầu vào thành ghế, đôi mắt khép hờ:

- Nhưng lần này em bắt buộc phải tự lực gánh vác. Thầy Minh sẽ không tham gia, Kiệt lại càng không thể.

- Tại sao? – Đôi mắt nó lộ rõ vẻ ngạc nhiên. – Thầy Minh có chuyện gì sao?

- Lần này... cô ta giở trò.

- Giở trò? Cô ta? Hà yên sao? Cô ta làm gì?

Trong trí nhớ hắn hiện rõ từng chữ hôm qua nghe được...

* * *

17. Chương 06 Phần 3

- Mẹ, giúp con lần này đi!

Trong phòng hiệu trưởng, một giọng nài nỉ vang lên, thanh âm khá nhỏ nhưng vẫn đủ lọt vào đôi tai hắn. Hắn lập tức nép sát vào cửa phòng, chậm rãi, nhẹ nhàng. Giọng nói này... hình như là...

- Trường đã đủ loạn rồi. Mẹ còn đang bàn bạc tìm cách dẹp loạn đây, con còn... – Giọng hiệu trưởng lạnh nhạt vang lên.

- Đi mà mẹ. Nếu con thắng, chẳng phải mẹ sẽ dễ dàng đuổi được cái con bé nổi loạn sắc xùc đó sao? – Áp sát tai vào cánh cửa, hắn dễ dàng nhận ra giọng nói này. Chắc chắn là cô ta, Hà Yên.

- Hừ, con bé nổi loạn? Con cũng như thế đó!

- Cái đợt nổi loạn đó... mẹ biết vì sao mà! – Giọng nói nhỏ hơn cả lúc trước.

Hiệu trưởng chợt cười nhẹ một tiếng, rồi hắn giọng, chậm rãi đáp lời:

- Được rồi, được rồi! Đúng là con gái lớn rồi!

Ngừng một lát, bà tiếp tục:

- Mẹ cũng rất thích cậu ấy. Người rất tốt, lại nhiều tài năng. Nhưng con cũng không được để việc này ảnh hưởng đến học tập của mình. Mẹ chỉ chiều con lần này thôi, không có lần sau đâu. Nhưng có điều kiện...

- Gì vậy mẹ? - Con phải hứa sau này sẽ tập trung học. Mẹ sẽ giúp con.

- Dạ? Thôi được. - Giọng nói nghe rõ ràng miễn cưỡng.

- Được. - Hiệu trưởng hài lòng, khẽ cười. - Rồi về phòng đi. đến hôm đó có một chuyến công tác, mẹ sẽ để Minh đi. - Dạ!

* * *

Kết thúc hồi tưởng, hần nhẹ nhàng đáp lời nó:

- Đi công tác.

- Hả?

Giọng nói nó hết sức ngạc nhiên. Hần cũng đang ngạc nhiên nữa là... Không thể ngờ, cô ta lại là con gái hiệu trưởng. Càng không thể ngờ lần này cô ta lại ra tay như vậy. Xem chừng đang muốn cô lập nó. Kiệt đã không thể đến, thầy Minh e cũng như vậy. Còn hần thì sao nhỉ?

- Nếu như vậy... chẳng phải chúng ta thiếu người sao? - Chẳng phải có hai người rồi sao? - Hần lãnh đạm đáp lời nó. - Nhưng... nhưng... - Nó cúi đầu, vẻ xấu hổ. - Em có thể làm được cái gì.

- Tự tin lên. - Hần cau mày, quát nhỏ. - Sao em thiếu tin tưởng vào bản thân đến thế. Em không đến nổi quá kém cỏi. Lát chúng ta sẽ học cách đánh đối kháng. Nếu lần này em không tự mình ra sân, chúng ta chắc chắn sẽ thất bại.

- Em...

- Cố lên, đừng lo!

Hần khẽ cười trấn an. Nó mím chặt môi nhìn hần. Nó sao? Nó có thể làm nổi điều gì đây? Mới chạy bộ 15 phút đã chịu không nổi rồi. Bây giờ...

- Đi nào!

Hần đưa tay về phía nó, nhần nạy chờ đợi. Nó ngược nhìn lên. Được, nhiều lần dựa dẫm vào bọn họ như thế, có lẽ cũng là điều không nên. Một lần thử tự đứng lên bằng chính đôi chân của mình xem sao. Nếu Hà Yên thực sự đã giở trò, nó lại càng phải cố gắng, không thể để cô ta đạt được mục đích một cách quá dễ dàng như vậy được.

Khẽ mỉm cười, nó nắm lấy bàn tay hần. Trong phòng tập xuất hiện hai bóng dáng mặc võ phục trắng, tập luyện một cách chăm chỉ. * * *

Hai tuần chăm chỉ luyện tập, cuối cùng đã đến ngày quyết đấu chính thức. Đúng như hần đã nói. Thầy Minh đột ngột phải đi công tác vào chính ngày hôm nay. Thực không hiểu tại sao đúng lúc thế chứ? Nếu là Hà Yên giở trò thì thật cuộc cô ta đã dùng cách gì?

Nhìn bóng dáng nó bất an ngồi bên cạnh hần, một bóng người nhoèn miệng cười.

- Chị, chúng ta ra ta chứ?

- Được. Khẽ đáp một tiếng, Hà Yên rời mắt khỏi người nó, xoay người bỏ đi. Trò vui của cô ta... bây giờ mới thực sự bắt đầu...

* * *

“Cộc cộc”

Hà Yên đưa tay lên gõ nhẹ cánh cửa. Một tiếng động vang lên, cánh cửa bật mở. Một gương mặt xuất hiện, dù đã cố lau nhưng vẫn dễ dàng nhận ra hững vệt nước mắt còn đọng lại. Khẽ nhú mồm, Hà yên nhẹ giọng hỏi:

- Em lại khóc sao?

- Liên quan gì đến chị? - Nhiên quay mặt đi, chùi mạnh mắt mình. - Được rồi! Đừng chùi nữa. Nhìn em đi, hốc hác quá! Như vậy làm sao đủ sức giành giật với con bé kia. - Tôi mệt rồi, không muốn giành giật gì nữa. - Giọng Nhiên trầm xuống.

- Em dễ bỏ cuộc vậy sao? - Hà yên cười khẩy. - Lúc đầu thấy quyết tâm lắm mà. Giờ chỉ biết ngồi một chỗ khóc sao? Có khóc cũng phải khóc trước mặt cậu ta kia.

Nhiên im lặng...

- Có cách để khiến cậu ta phải rời xa con bé đó.

- Sao cơ?

- Ngạc nhiên lắm hả? - Ngừng một chút, Hà yên tiếp tục. - Cậu ta với em quan hệ vốn rất tốt, đúng không?

- Phải. Thì sao? - Nhiên hoài nghi nhìn.

- Vậy thì... có thể dùng cách này...

Hà Yên cười, ghé sát tai Nhiên, thì thầm cái gì đó. Mặt Nhiên lập tức biến sắc: - Cái này...

- Sao? Sợ à? Vậy mà chị tưởng em yêu cậu ta đến mức có thể hi sinh tất cả chứ. Hóa ra cũng chỉ có vậy. - Hà Yên nhếch mép, vẻ coi thường.

- Nhưng... - Nhiên mím chặt môi.

- Yên tâm. Em chỉ cần làm theo lời chị. Chị sẽ lo tất cả. Em sẽ không có chuyện gì đâu.

- Tôi... - Suy nghĩ trong giây lát, nhiên thở dài, lập tức ngẩng đầu lên, đáp với giọng quả quyết. - Được.

Cách này không thực sự hay cho lắm, nhưng có lẽ cũng tách được hai người đó ra, dù là tạm thời cũng được.

- Tốt. - Đôi mắt lóe lên sự gian xảo, Hà yên khẽ cười. - Vậy màn kịch này chuẩn bị bắt đầu.

“Tít tít”. Tiếng điện thoại vang lên. Hấn vội lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Trên màn hình hiện ra một tin nhắn với một cái tên: Nhiên. Vừa nhìn thấy chữ đó, trong lòng hấn chợt trào dâng một cảm giác bất an. Ngón tay đặt trên bàn phím chợt chần chừ, do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhấn “xem”.

Bên trong tin nhắn chỉ có hai chữ: “Vĩnh biệt”. Hai chữ này... Nhiên có ý gì? Không lẽ... Không thể. Nhiên không dại khờ đến thế chứ? Trong lúc đầu óc hấn còn đang muốn điên lên, tin nhắn thứ hai đến đã khiến hấn khẳng định, suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu là đúng: “Chúc cậu luôn hạnh phúc. Hẹn gặp kiếp sau”.

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, hấn lao như một mũi tên bắn ra khỏi phòng tập, để lại nó với gương mặt ngơ ngác. Ngần ra mắt mấy giây, nó vội vã chạy theo hấn, nhưng lại bị một cánh tay chặn lại. Là Hà Yên. Khóe môi khẽ nhếch lên, cô ta cười khẩy, bảo nó:

- Cô tốt nhất đừng đi theo. Bọn họ. - Hếch mặt về phía cửa hấn vừa đi ra. - Hôm nay bọn họ cần khoảng không gian riêng tư.

- Bọn họ? - Nó nhú mồm.

- Là Nhiên và Lâm.

- Cô nói vậy là ý gì? - Chắc tôi không đến nỗi phải nói rõ hết chứ? Hãy tự hiểu đi. À, mà có lẽ... một chút nữa thôi chính miệng cậu ấy cũng sẽ nói.

Hà Yên khẽ cười, khoát tay bỏ đi. Nó cau mày, nhìn ra bên ngoài tìm kiếm bóng dáng hấn. Nhưng chẳng có gì. Chỉ thấy một khoảng sân trường vắng lặng. Trên trời ánh nắng mờ nhạt dần, mặt trời bị những đám mây đen từ từ che lấp. Khoảng không gian bao trùm một sự u tối, giống như... đang dự báo cho sóng gió nơi con đường đời phía trước.

* * * Về phía hấn, sau khi chạy ra khỏi phòng tập, hấn lao ngay đến kí túc xá nữ. Chạy một mạch lên phòng Nhiên, hấn vội vàng gõ cửa. Im lặng. Bên trong không một tiếng động. Lo lắng và hốt hoảng, hấn đập mạnh. Cánh cửa lập tức bị bật ra.

- Nhiên!

Không một tiếng đáp lại. Chỉ còn nghe thấy tiếng nước róc rách chảy. Hấn vội lao đến cửa phòng tắm. Cánh cửa để mở. Bên trong, một thiếu nữ xinh đẹp trong chiếc váy trắng tinh khôi, thanh tú như một thiên thần đang nhắm nghiền đôi mắt, ngồi chiếc bồn tắm vẫn đang tràn nước ra ngoài. Những cánh hoa hồng rải rác khắp phòng. Nước trong bồn tắm đang bị nhuộm dần thành màu đỏ, một màu đỏ chết chóc.

Hấn hốt hoảng lao tới, bế xốc Nhiên lên. Đôi mắt dần hé mở, Nhiên gương cười, nhìn hấn, giọng nói yếu ớt:

- Tổ tưởng... cậu sẽ bỏ mặc tớ.

- Tổ... xin lỗi. – Bế Nhiên ra ngoài, hấn cắn chặt môi, vẻ mặt hiện rõ sự lo lắng.

- Hứa với tớ, sẽ mãi ở bên tớ. – Nhiên nắm chặt lấy bàn tay hấn, đôi mắt cố mở to, chờ đợi.

- Tổ...

- Nếu không thể hứa, vậy thì... – Nhiên khẽ cười một tiếng. – cậu để tớ chết đi. Vậy còn dễ chịu hơn.

- Cậu nói gì thế? – Hấn tròn mắt nhìn Nhiên.

Nhiên cố gương cười, không nói gì. Mi mắt nặng trĩu dần dần khép lại, đầu nhỏ ngã dần xuống tay hấn một cách vô thức. Nếu như lúc này đây, có thể chết thực thì có lẽ sẽ tốt hơn. Dù vẫn biết như thế là khờ, nhưng đau khổ trong thứ tình yêu mù quáng này... thực sự rất khó vượt qua.

Lần này thì hấn đã vô cùng hoảng sợ, không nghĩ nhiều, vội bế Nhiên ra ngoài cổng trường. Cánh cổng đã được mở sẵn, bên ngoài lại có mấy chiếc xe taxi đỗ bên vệ đường. Nhanh như cắt, hấn bế Nhiên lên một chiếc taxi, nói như hét với tài xế: - Cho tôi đến bệnh viện!

Bác tài nhìn thấy nơi cổ tay cô gái có đầy máu chảy ra từ một vết cắt là đủ hiểu đã xảy ra chuyện gì, nên vội vàng lái xe đến bệnh viện gần nhất. Hấn lặng lẽ nhìn Nhiên, khẽ đưa tay ôm chặt nhỏ vào lòng. Nhìn nhỏ hấn cảm thấy tội lỗi vô cùng. Tất cả cũng là do hấn. Nhỏ vì hấn mà mới trở nên như vậy. Hấn rất cuộc phải làm sao đây?

- Đến nơi rồi!

Tiếng cầu bác tài xế kéo hấn ra khỏi dòng suy nghĩ. Hấn liền vội vã bế Nhiên đi, xông thẳng vào bệnh viện.

- Bác sĩ, cấp cứu! Những bác sĩ và y tá xung quanh vội chạy lại, xem xét tình hình rồi nhanh chóng chuyển Nhiên vào phòng cấp cứu. Còn lại mình hấn đứng bên ngoài, lặng lẽ nhìn cánh cửa phòng, ánh mắt cực kì lo lắng.

Bộ võ phục trắng tinh đã chuyển sang màu đỏ, nhuộm đầy máu. Hấn cũng chẳng buồn thay, chỉ nhìn chăm chăm cánh cửa, lặng im và chờ đợi, chẳng để ý gì đến bất cứ ánh mắt nào của những người xung quanh. Hấn không hề hay biết, bất cứ hành động nào của mình cũng đều được một người chăm chú quan sát.

Khẽ nhướn miệng cười, bóng dáng xinh đẹp quay đi, bàn tay bấm trên bàn phím điện thoại một cách điệu nghệ.

- Chị, mọi việc đúng như chị đoán. – Vừa nghe tiếng ở đầu dây bên kia, cô gái đã vội vã thông báo. - Vậy cô bé đó không sao chứ? – Khác với sự nôn nóng của cô gái kia, Hà Yên điềm đạm hỏi. - Chắc là ổn. Từ lúc Nhiên cắt tay đến lúc vào bệnh viện cũng không quá 20 phút. Sẽ không có vấn đề gì đâu. Có điều con bé này cắt hơi sâu, giống như nó muốn tự tử thật đó. - Ổ đó xem xét tình hình. Có vấn đề gì báo về ngay cho chị.

- Dạ được! Cúp điện thoại, Hà Yên khẽ cười, liếc mắt về phía gương mặt lo lắng của nó. Nó vẫn đang liên tục gọi điện nhưng hấn không hề bắt máy.

- Còn một tiếng nữa đến giờ thi đấu rồi. Cậu ta không đến?

- Ai nói vậy? Anh ấy chắc chắn sẽ đến. – Nó trừng mắt nhìn cô ả. - Được, vậy tôi chờ. – Hà Yên vẫn giữ nụ cười, vẻ mặt rất điềm tĩnh.

Nó cắn chặt môi, rốt cuộc hẳn đã đi đâu? Tại sao này giờ không hề bắt máy? Có phải đã có chuyện gì rồi không?

* * *

Hơn nửa giờ sau...

Nhìn thấy cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, hẳn vội vã lao đến, chưa để bác sĩ kịp nói gì đã hỏi liên tiếp:

- Bác sĩ! Cô ấy có sao không? Mọi chuyện ổn chứ? Có vấn đề gì không ạ?

- Cậu bình tĩnh. – Vị bác sĩ nhẹ nhàng bảo hẳn. – Cô ấy không có việc gì. Vết cắt hơi sâu nhưng phát hiện sớm, đưa đến kịp thời nên mọi việc vẫn ổn. Tuy nhiên, cô bé này dạo gần đây có vẻ không ăn uống đầy đủ nên sức khỏe khá là yếu. Mất lượng máu như vậy cũng ảnh hưởng rất nhiều. Cậu nên quan tâm chăm sóc cô bé.

- Dạ.

Vị bác sĩ không nói gì thêm, im lặng đi. Hẳn cũng vội vàng chạy theo mấy y tá đang đưa Nhiên về phòng bệnh. Đến khi Nhiên đã được đặt ngay ngắn trên giường bệnh, hẳn mới chợt nhớ ra nó, vội vàng lấy điện thoại, ấn số nó. - Alo! – Chưa đến hồi chuông thứ hai nó đã bắt máy. - Anh...

- Anh đi đâu vậy? Có chuyện gì xảy ra thế? Anh có biết em lo lắng không hả? Sao không bắt máy. – Giọng nói của nó giống như sắp khóc.

- Anh xin lỗi. Anh không bắt máy được, đó là bởi vì...

“Choang”. Tiếng động phát ra từ phòng bệnh khiến hẳn bỏ dở câu nói, lập tức nhảy vào trong. Thật không ngờ, Nhiên đã tỉnh. Nhưng đó không phải là điều khiến hẳn ngạc Nhiên mà ngạc nhiên là... Nhiên đang cầm con dao tem trong tay, ống truyền dịch cũng đã bị đứt ra. Hẳn hoảng sợ, vội lao đến, giằng con dao trong tay Nhiên: - Cậu làm gì vậy? – Hẳn hét lên.

- Cậu mặc kệ tôi! – Nhiên cũng hét lên với hẳn. – Tôi có là gì của cậu đâu. Tôi còn chưa tỉnh lại cậu đã lo cho Du rồi. Tại sao thế? Khi tôi còn đang đối mặt với cái chết, cậu lại không hề quan tâm. Sống mũi Nhiên đã cay xè, nơi khóe mắt cũng đầy nước. Hẳn đơ người một lúc, đôi bàn tay dần nắm chặt. Trong lòng đang đấu tranh tư tưởng ất dữ dội. Rồi lặng lẽ, hẳn ngồi xuống, vòng tay ôm lấy Nhiên, thì thầm: - Tôi sẽ không để cậu chết! Có lẽ, phải như thế này thôi. Không có anh, em còn có người khác quan tâm. Em vẫn sẽ sống tốt khi không có anh. Còn cô ấy, cô ấy không thể. Xin lỗi em, người anh yêu nhất!

Nhấc chiếc điện thoại lên, hẳn chậm chậm nói từng từ. Môi từ đều khiến trái tim đau như một vết dao cắt, rất sâu:

- Xin lỗi em! Anh không thể nghe điện thoại, bởi vì... anh đang bên cạnh Nhiên.

“Ầm”. Một tiếng sấm đánh ngang tai. Hẳn đang đùa sao? Chuyện quái gì vậy?

- Anh... đừng đùa em! Sắp đến giờ thi đấu mà. Đi chơi với bạn có nhiều cơ hội nhưng lần này...

- Nhiên không phải bạn anh. Xin lỗi em, Du! Anh đã nhận ra, anh yêu cô ấy, không phải em. Chúng ta... – Hít một hơi thật sâu, hẳn cố kìm nén sự run rẩy của bản thân, nói với giọng lạnh lẽo nhất có thể. – ... Chúng ta chia tay đi!

Thế giới trong phút chốc như sụp đổ. Nó thân thờ cảm chiếc điện thoại chỉ còn những tiếng “tút” dài. Trong đầu nó lúc này không ngừng vang lên năm chữ “chúng ta chia tay đi” của hẳn. Tại sao... tại sao đường đột như thế? Có phải... đây chỉ là giấc mộng, một cơn ác mộng mà thôi. Nếu như vậy xin để nó tỉnh lại đi. Nó không muốn chìm trong giấc mơ đau đớn này. Thực sự, đau quá, trái tim nó... đau đớn quá. Tại sao... hẳn nở lòng rạch vào tim nó vết thương này? Tổn thương trong tình yêu là điều đáng sợ nhất, nó không tin điều đó. Nhưng giờ... thì tin rồi. Chẳng phải đã nói chỉ yêu mình nó, chẳng phải đã nói với Nhiên chỉ là bạn. Vậy thì... chuyện gì đang xảy ra đây?

“Tách”. Một giọt nước mắt rớt xuống. Nó khẽ đưa tay lau đi. “Tách tách”. Nước mắt không ngừng rơi. Nó buông tay, mặc kệ tất cả, ngồi thụp xuống đất, ôm lấy đầu gối. Sao một câu nói của hắn lại khiến nó khó thở đến thế. Yêu thương trong phút chốc vỡ vụn. Tựa một viên pha lê trong sáng và thanh khiết, nhưng lại quá mong manh. Một bàn tay khẽ gạt nhẹ, nó đã vỡ tan. Đau đớn! Cả thế gian như chìm ngập trong bóng tối. Ánh sáng... chỉ còn là một tia le lói, không đủ để xua tan khoảng không đen mờ mịt và cái giá lạnh trong lòng nó.

Liệu đây... có phải là một trò đùa không? Nó vội vã cầm điện thoại, gọi cho hắn. Tắt máy. Hắn không muốn nghe. Nó lại nhấn nút gọi lần nữa. Vẫn tắt máy. Chán nản, nó vứt chiếc điện thoại sang một bên, gục lên đầu gối, để mặc những giọt nước mắt đua nhau tuôn rơi.

- Sao thế? Cậu ta không đến hả? Giọng nói chế giễu của Hà Yên vang lên. Nó ngược nhìn lên, ánh mắt căm thù. Liệu lần này, cô ta có liên quan gì hay không?

- Không phải việc của chị.

- Vậy lần này cô bỏ cuộc? – Hà Yên khẽ nâng cằm nó. – Không cần thi đấu nữa, tốn sức thôi.

- Cô...Hà Yên! – Nó nghiêng rằng. – Rốt cuộc cô đã giở trò gì?

- Tôi sao? Tôi chẳng làm gì cả. Chẳng phải đó là do cậu ta đã chọn Nhiên sao? Là do cô không giữ được cậu ta. Liên quan gì đến tôi chứ? - Cô...

- Vậy có thi hay không?

- Tôi sẽ thi. Nó quá quyết, ánh mắt thách thức nhìn Hà Yên. Hà Yên cười khẩy, buông nó ra, vuốt vuốt lại bộ võ phục của mình.

- Vậy thì chúng ta chuẩn bị bắt đầu.

- Được!

Nó hiểu khả năng của mình hạn hẹp, nhưng lần này, dù có thế nào, nó cũng không thể chịu thua cô ta. Không cần biết cô ta đã làm gì với hắn và Nhiên, chỉ biết rằng nhất quyết không thể yếu thế trước mặt cô ta.

Hà Yên lại gần chỗ một nữ sinh đang đứng, thì thầm gì đó. Cô nữ sinh gật đầu rồi nhìn về phía nó:

- Mời bạn Lâm Ngọc Du lên sàn thi đấu!

Nó im lặng bước lên. Cô nữ sinh quay sang Hà Yên, gật nhẹ đầu:

- Mời bạn Hà Yên lên sàn thi đấu!

Đợi cả hai chuẩn bị xong xuôi, ổn định vị trí, cô nữ sinh hô to:

- Bắt đầu!

Hai bóng dáng xinh đẹp bắt đầu lao đến, động tác ban đầu rất thận trọng, thăm dò đối phương. Nhưng chỉ sau một vài động tác thăm dò, Hà Yên đã nhanh như cắt chuyển sang lối tấn công dồn dập.

“Bụp bụp”. Phản xạ không nhanh, nó đã lãnh nguyên hai đòn vào ngực. Lùi về sau mấy bước, nó thở mạnh, nhìn Hà Yên. Gương mặt cô ta tràn ngập sự kiêu ngạo. Hít một hơi thật sâu, nó lại tiếp tục lao vào.

“Bốp”. Một cú đá trúng vai. Nó lại bị hất ra sau vài bước. - Vô dụng!

Hà Yên hừ lạnh, liếc mắt nhìn nó. Nó khẽ cắn chặt môi, căm thù nhìn cô ta, cố dùng hết sức tung người thực hiện cú song phi.

Chân thứ nhất rơi vào không khí, chân thứ hai tiếp tục đưa lên, nhưng lại rơi vào không khí lần nữa. Hà Yên quả thực rất khá. Với cô ta, việc tránh những đòn tấn công của nó dường như là điều quá đơn giản. Nó khẽ cười. Xem chừng cô ta đã có chuẩn bị hết rồi.

- Khả năng cầu cô chỉ có vậy thôi sao? Vậy thì... giương mắt lên nhìn đây.

Không nói nhiều thêm, Hà Yên lập tức lao về phía nó, ra chân cực nhanh, tốc độ như cuồng phong. Đột tấn công như vũ bão khiến nó khó lòng cầm cự nổi. Dù đã cố gắng nhưng vẫn liên tiếp trúng đòn.

“Bộp bộp bộp”. Trúng ba phát vào ngực, Nó lùi về phía sau rất mạnh, gần như đã ngã ra sàn. Chớp thời cơ, Hà Yên lao lên, tiếp tục đột tấn công vũ bão như lúc này. Trúng quá nhiều đòn, máu nóng rong lòng ngực không chịu được trào ra ngoài. Nơi khoe miệng nó, máu tươi bắt đầu chảy ra, trong miệng toàn mùi tanh của máu. - Thật kém cỏi! – Hà Yên hừ lạnh những không ngừng ra đòn. – Trước giờ chiếc thắng cầu cô đều nhờ vào người khác. Xem ra cô chỉ là đồ vô dụng, chẳng có tài cán gì hết. Giờ không ai ở bên cô, cô chẳng khác gì một con búp bê bày trong tủ kính, chỉ đáng để bày, chẳng có công dụng gì khác hết.

Nó muốn nói lại điều gì đó nhưng sức lực đã hoàn toàn bị vắt kiệt, mở mồm ra mà tiếng nói không thể thoát ra ngoài. Một mỗi, nó muốn buông xuôi tất cả.. Mặc kệ, không cần quan tâm điều gì nữa.

“Cấm tuyệt đối không được nản lòng. Con người gặp chút khó khăn đã vội nản chí thì sao có thể làm được điều gì”. Lời hấn đột nhiên vang lên trong đầu nó. Không thể nản lòng, không được để khó khăn khuất phục nhưng... tại sao anh lại bỏ cuộc như thế?

- Hôm nay tao sẽ để mày có một bài học nhớ đời.

Hà Yên buông một câu đe dọa rồi tiếp tục tấn công. Nhưng lần này cô ta không đá vào ngực hay vai nữa, mà chỉ tập trung vào... mặt của nó. Nó bất ngờ lùi về một bước, đưa tay lên chống đỡ nhưng vẫn bị trúng đòn tấn công liên tiếp vào mặt. Đau rát, gương mặt bắt đầu sưng lên. Hà Yên vẫn không dừng lại, không hề quan tâm đến bất kì ai. Những người xung quanh mở to mắt ngạc nhiên, một số nữ sinh đau xót che mặt đi, không nỡ lòng nhìn cô gái dưới kia bị đánh một cách dữ dội như thế.

“Bộp”. Chân của Hà Yên đột nhiên bị một bàn tay chặn lại. Cô ta giật mình quay ra nhìn.

- Thầy... thầy Minh!

- Em làm gì vậy? – Thầy Minh nhíu mày.

- Em... chúng em chỉ là đang thi đấu thôi mà.

- Cúng đâu cần dữ dội thế.

- Em... “Rầm”. Cơ thể nó không trụ vững nổi, đổ rầm ra sàn. Thầy Minh giật mình, vội vàng chạy lại, bế xốc nó lên, nhanh như cắt ra khỏi phòng tập. Ra cổng trường, bắt vội chiếc taxi, thầy Minh lập tức đưa nó đến bệnh viện. Nằm trong lòng thầy Minh, nó cố mở mắt. Không phải gương mặt quen thuộc, có đôi phần thất vọng.

- Cô bé ngốc. Nếu không làm được tại sao phải miễn cưỡng thi đấu như thế chứ? – Thầy Minh dẫu lòng vuốt mái tóc nó. – Nếu không phải Kiệt nhìn thấy Lâm và Nhiên trong bệnh viện, sợ em có chuyện mà báo cho thầy, thầy cũng sẽ không bỏ chuyến bay mà về đây đâu. Như thế em sẽ xảy ra chuyện gì đây?

- Thầy... cảm... ơn... thầy! – Nó thều thào, gắng gượng nói được vài chữ.

- Ngốc! Sức khỏe em là quan trọng nhất, đừng có vì quá đau lòng mà tổn hại mình. Dù thế nào... thầy cũng sẽ bên cạnh bảo vệ em!

Nhắm chặt đôi mắt, nó nép chặt hơn vào lòng thầy Minh, tìm kiếm sự che chở. Có lẽ, hành động hôm nay của nó là quá bông bột. Còn quá nhiều người quan tâm, lo lắng cho nó. Dù hấn nói ra những lời đó vì lí do gì, dù cho không còn hấn bên cạnh, nó vẫn phải sống tốt, không chỉ vì bản thân mình, mà còn vì những người đã yêu thương mình.

Lá sẽ cố sống, sống cho tương lai phía trước, dù cho... không còn cây bên cạnh.

18. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Cách xa

“Chỉ cần có anh luôn bên em như ngày nào... Đặt bàn tay lên tim...hứa sẽ yêu trọn đời

Chỉ cần đưa đôi tay em sẽ không buông đầu...người ơi... Từng ngày dần qua đôi tim cứ thế xa rời... Nhìn thật sâu đôi mi...đôi mình 2 phương trời

Mà em vẫn yêu...dù ngày qua anh vẫn không tin em...”

(Cách xa – Kaisoul ft. Lil’N)

Cơn mưa lại đến, đột ngột và hối hả. Làn mưa mang theo không khí lạnh lẽo tràn vào. Mưa... gọi cho người ta một cảm giác buồn man mác, một cảm giác cô đơn và trống trải. Mặt trời... bị che lấp hoàn toàn, giống như anh, một người em không thể nhìn thấy, chẳng thể chạm vào, lại càng khó có thể nắm bắt.

Hơn một tuần rồi, hần không hề liên lạc gì với nó, nghe nói là cũng không lên lớp. Có lẽ, giờ này., hần đang ở bên cạnh Nhiên. Cho đến bây giờ, nó vẫn không hiểu, hần vì lí do gì mà làm như vậy? Tại sao đang bình yên là thế, sóng gió lại đột ngột nổi lên không hề báo trước? Vì sao chỉ nói một lời chia tay rồi vội vàng cất bước, không quay đầu nhìn lại một lần. Vẫn biết dù không có cây, lá vẫn phải sống, nhưng... phải sống bằng cách nào đây, sống như thế nào đây?

Tựa đầu bên khung cửa kính, nước mắt nó lặng lẽ rơi. Ngoài trời mưa vẫn đang rả rích. Là mưa, hay là nước mắt... câu em? Tình yêu em gửi gắm, tình yêu em trao tặng, tình yêu em tin tưởng, giờ cũng như một áng mây đen, hóa thành mưa mắt rồi. Hạnh phúc và yêu thương đã từng có, giờ chỉ còn lại niềm đau và nước mắt. Kỉ niệm bây giờ là con dao hai lưỡi, vừa khiến em cảm thấy ngọt ngào, lại vừa khiến em đau đớn mỗi lần nhớ lại. - Lại khóc sao? Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai. Nó không quay đầu, lấy tay gạt nước mắt rồi khẽ cười:

- Em đâu có!

- Cô bé ngốc! – Thầy Minh ngồi xuống bên cạnh, lấy tay xoa xoa mái tóc nó. – Muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi, khóc cho nhẹ lòng!

- Nhưng em thực sự không muốn khóc. – Ánh mắt nó đượm buồn, nhìn xa xăm. – Vì như thế chỉ là vô ích mà thôi.

- Vậy hãy quên hết đi. Gạt hết quá khứ đi, chỉ sống cho hiện tại và tương lai mà thôi.

- Em sẽ cố. – Nó khẽ cười, gật đầu bảo thầy Minh.

Thầy Minh mỉm cười, xoa đầu nó, gật đầu khích lệ.

- Du! Du! Mà ở đâu rồi?

Một giọng hét vang vọng trong bệnh viện. Nó tất nhiên nhận ra chủ nhân của giọng nói này. Con bé này thật tình, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng rồi.

- A! Vừa nhìn thấy nó, My đã phóng như bay lại, vẻ mặt hiện lên sự lo lắng.

- Mà làm sao thế? Sao lại bị đánh ra nông nỗi này! Ôi trời ơi, mặt mày sưng lên hết cả rồi. – Chưa để nó kịp nói câu gì, My đã sốt sắng xoay xoay gương mặt nó, xem xét cẩn thận.

- Được rồi, chẳng phải tao vẫn sống sao. – Nó cười, đẩy nhẹ tay My ra. - Xem ra con quỷ như mày Diêm Vương cũng chẳng dám nhận. – My bĩu môi.

- Con quỷ như mày Diêm Vương mới không dám nhận ý. - Tao làm sao bằng mày! – My chun mũi. - Hừ, đồ quỷ. - À, “chàng” của mày đâu rồi? Mấy đợt trước mày bảo với tao là hai đứa yêu nhau rồi mà, lúc nào cũng như hình với bóng. Sao giờ...

My còn chưa nói hết câu đã vội im bặt vì nhận ra sắc mặt tái xanh của nó. Nhỏ than thầm trong lòng. Xong rồi! Có lẽ hia người này có chuyện rồi! Thực sự nhỏ không cố ý mà T__T

- E hèm! Có lẽ Du cần nghỉ ngơi một chút. Chúng ta ra ngoài nhé!

Thầy Minh mỉm cười, kéo tay My đi, để lại một mình nó trong không gian phòng bệnh yên ắng, không một tiếng động.

Lạnh...

Dù đã cố quên đi nhưng không cách nào quên nổi.

Một lời nói đụng chạm vào vết thương, khiến nó lại quặn đau.

Em vốn chỉ yếu đuối và mong manh như một chiếc lá.

Làm sao có thể đối chọi với phong ba này.

Đôi tay ai đã buông lơi...

... để em một mình gục ngã...

Ngoài cửa phòng bệnh, một cô nữ sinh đang đỏ bừng mặt vì tức giận, chầm giậm xuống đất liên hồi. Đó không phải ai khác ngoài bạn My nhà ta. Sau khi nghe hết đầu đuôi câu chuyện, My đã rơi vào trạng thái bốc hỏa. Bên cạnh, gương mặt thầy Minh cũng đang rơi vào trầm tư.

- Cậu ta bị điên rồi sao?

My nói mà như hét. Thầy Minh giật mình, vội vã ra dấu cho nhỏ nói bé lại:

- Em nói nhỏ thôi, đây là bệnh viện.

- Dạ em... - My đỏ mặt. - Em quên mất!

- Con bé Hà Yên đó là ai vậy thầy? Thầy chỉ em đi, em phải trả thù cho Du! - My nhìn chằm chằm vào thầy Minh, đôi mắt ánh lên tia căm thù.

- Em định làm gì?

- Em sẽ cho con bé đó một trận.

- Cô bé đó... - Thầy Minh thở dài. - ... là đai đen Taekwondo. Tốt nhất em nên suy tính cho kĩ trước khi hành động đã.

- Thật sao thầy? - My mở to đôi mắt, vẻ ngạc nhiên hết sức. - Vậy mà cô ta lại thách đấu với Du môn này. Cô ta thực không biết xấu hổ mà. Bất nạt người yếu hơn mình mà cũng coi được.

- Thầy vốn nghĩ Lâm sẽ thi đấu với cô ta nên không can ngăn, thật không ngờ cậu ta lại... - Em sẽ tính sổ cả với cậu ta nữa. Không thể để yên cho những kẻ đã làm Du tổn thương. Còn đứa con gái tên Nhiên đó ở đâu vậy thầy?

- Em muốn làm gì vậy? Cô bé đó bây giờ tình trạng sức khỏe cũng không tốt, em không nên manh động.

- Em chỉ tìm cô ta để nói chuyện thôi. Em cũng không có ý định làm gì cô ta đâu. Thầy yên tâm! - Vậy được! Cô bé đó ở phòng 406, bệnh viện này. - Dạ, em biết rồi! Cảm ơn thầy!

Vừa nghe được số phòng, My đã chạy biến, tốc độ có thể sánh với tên lửa. Lên được đến tầng 4, nhỏ vuốt ngực thở dốc, nhìn xung quanh. Thấy rồi! Phòng 406! Nhỏ vội chạy lại, xoay tay nắm cửa.

“Cạch”. Cánh cửa bật mở. My đẩy cửa bước vào. Hẳn không có ở đây nhưng chiếc áo khoác da của con trai vắt trên chiếc ghế đã chứng tỏ hắn vừa mới ở đây. Hừ, được lắm! Nó còn đang bị thương như thế, phỉ nằm viện. Vậy mà hắn chỉ quan tâm đến cô bạn này.

rời mắt khỏi chiếc áo, My liếc sang gương mặt đang say giấc ngủ. Có gì đó không ổn! My nhú mày, lại gần hơn. “Àm”. Gương mặt này... Không thể nào! Tại sao cô bạn Nhiên đó lại là... Không, nhìn kĩ thì chỉ là có nét giống nhau. Nhưng sao lại mang nét giống người ấy nhiều đến vậy.

- Cậu đang làm gì ở đây vậy?

Một giọng nói lạnh băng vang lên. My giật mình, rời mắt khỏi gương mặt Nhiên, quay lại nhìn chằm chằm gương mặt đang cau có đằng sau.

- Đến thăm người. - My lạnh lùng đáp lại.

- Thăm người? Cậu là gì của cô ấy? - Bạn! - Trả lời không thừa một chữ.

- Vậy sao?

Hắn không nhiều lời thêm, lặng lẽ đặt chiếc cặp lồng lên bàn, lại gần kéo chiếc chăn lên cổ cho Nhiên. Từng động tác đều rất nhẹ nhàng, rất ân cần. My liếc xéo hắn. Hừ, nhìn điểm nào cũng không vừa nổi mắt. Tại sao nó lại phải đau khổ vì một kẻ như vậy cơ chứ? - Tôi muốn nói chuyện với cậu! My vẫn lạnh giọng bảo hắn. Hắn vừa múc một tí cháo trong cặp lồng ra bát, vừa nói:

- Có gì không?

- Tại sao cậu làm vậy với Du?

My bực bội với thái độ của hắn, liền xông tới, quát thẳng mặt hắn. Cánh tay hắn hơi sững lại, gương mặt đột nhiên trầm xuống. Nhưng lại rất nhanh, các biểu hiện vụt biến mất, khiến người ta có cảm giác vừa rồi chỉ là ảo ảnh. Khẽ nở nụ cười nhạt, hắn đáp lời:

- Cậu không phải bạn của Nhiên đúng không? Cậu là bạn Du. - Phải. Thế thì sao chứ? Trả lời câu hỏi của tôi!

- Vậy thì... cho tôi gửi lời xin lỗi đến cô ấy. Tất cả đều là do tôi ngộ nhận. Là tôi sai từ đầu. Đáng lẽ nên xác định rõ tình cảm của mình.

- Cậu nói vậy mà nghe được à? - My đã cực kì tức giận, chỉ muốn một nhát đâm chết cái tên trước mặt. Làm cho bạn thân nhỏ chịu đau khổ vậy mà về mặt vẫn thản nhiên được thế sao?

- Vậy cậu muốn tôi phải thế nào? - Hắn cau mày nhìn My.

- Cậu... Làm thế nào là chuyện của cậu. Nhưng... cậu cũng không thể vô tâm, thờ ơ với Du như vậy được. Giờ nó đang bị thương như thế, cậu cũng chẳng đến thăm một lần. Cậu có thể làm như vậy sao? Bị thương? Nó bị thương sao? Người hắn đột nhiên cứng lại, trái tim lồi một nhịp. Tình cảm trào dâng trong lòng. Hắn lúc này thực sự chỉ muốn đến bên nó, chăm sóc nó ngay lập tức. Nhưng... nhìn gương mặt say ngủ kia, lí trí lại trở về. Hắn không thể, không thể làm vậy. Lựa chọn giữa người yêu mình và người mình yêu... thực sự rất khó.

- Tôi còn bận chăm sóc người yêu tôi. Cảm phiền cậu gửi lời hỏi thăm của tôi đến Du. - Vẫn giữ giọng nói lạnh nhạt, không một chút cảm xúc, hắn trả lời My.

- Cậu...

“Chát”. Năm ngón tay in hằn trên một bên má hắn. Hắn không phản ứng gì, vẫn lặng lẽ ngồi yên đó. Hắn hiểu... cái tát này là xứng đáng dành ỉnh.

- Cậu có tim không hả? - My hét âm lên. Mặc kệ đây có phải bệnh viện hay không. Nhỏ nhặn hắn hết nổi rồi. Con người đó... rốt cuộc có hay không một chút tình cảm với nó. Nếu có tại sao phải thờ ơ đến thế? Còn nếu không, tại sao lúc đầu lại bên nó? Để bây giờ khiến nó ôm đau khổ một mình, còn hắn lại chạy đến bên một người con gái khác.

Hắn không đáp lời, cũng không có bất kì động tác gì. My nhìn hắn chằm chằm, khóe mắt nhỏ đã cay cay. Tội nghiệp cho nó. Con người này... vốn dĩ vô tình như thế sao? Bước đi cũng chỉ để lại một lời chia tay, một lần gặp mặt cũng không có. Thật sự là không xứng đáng với tình yêu của nó.

- Tôi sẽ không để cậu yên. Đôi mắt lóe lên tia nguy hiểm, My buông lại một câu rồi đóng “sầm” cửa lại mà đi. Cánh cửa vừa đóng, vẻ băng lãnh trên gương mặt hắn lập tức biến mất. Sao hắn lại không đau được cơ chứ? Người hắn yêu đang bị thương kia mà. Nhưng... nếu gặp nó, hắn sợ... sợ mình sẽ bỏ mặc tất cả để bên cạnh nó. Hắn không thể làm vậy. Nếu làm thế, Nhiên sẽ ra sao? Nếu Nhiên có mệnh hệ gì, hắn cũng không thể sống yên. Gia đình hắn nợ gia đình Nhiên, hắn không muốn làm người con gái này tổn thương. Lại càng không muốn khiến nó đau khổ. Phải làm sao để vẹn cả đôi đường đây?

* * * - Mày vừa đi đâu vậy?

Vừa nhìn thấy bóng dáng Mỹ đi vào, nó liền hỏi ngay. Mỹ đang chìm trong suy nghĩ gì đó, nghe tiếng nó liền ngẩng đầu, ánh mắt lạnh đến mức đáng sợ. Nó có cảm giác mình đang dần đông băng vì đôi mắt cô bạn.

- Tao vừa từ chỗ tên đó về. – Mỹ đáp.

- Tên đó? – Nó nhú mày.

- Là người vừa chia tay với mày. – Mỹ đáp thẳng, không chút chần chừ.

- Mày đến đó làm gì? – Mặt nó lập tức biến sắc.

- Tao chỉ muốn nói chuyện với con bé tên Nhiên kia. Nhưng tình cờ gặp tên đó.

- Vậy mày đã nói gì?

- Không có gì. Tao chỉ thông báo mày đang bị thương. Mày biết hắn đã nói gì không? – Gương mặt Mỹ càng lạnh hơn bao giờ hết. - Đã nói gì?

- Hắn nói hắn cần phải chăm sóc bạn gái, nói không thể đến thăm mày. – Mỹ đột ngột nhào tới, nắm chặt bờ vai đó. – Tao xin mày, mày không thấy hắn lạnh lùng với mày thế sao? Mày đau khổ vì tên đó thì được cái gì? Vì một kẻ như vậy sao? Có đáng không? Xin mày quên hắn đi. Hãy sống tốt để chứng tỏ cho hắn thấy, cái kẻ không có tim đó chẳng là gì với mày cả. Không có hắn mày vẫn có thể sống tốt. - Nhưng... tao không làm được.

Gương mặt nó trong phút chốc đầm lệ. Vẫn biết hắn đã vô tình như thế, nó cũng không nên đau khổ mãi vậy làm gì. Nhưng... vết thương này thực sự rất sâu. Máu chảy càng lúc càng nhiều, không thể cầm được. Con người đó thực sự khiến nó không thể nào quên.

- Tao xin mày đấy! Mày không nghĩ ày thì hãy nghĩ ọi người đi. Những người yêu thương mày, quan tâm mày cũng đang bị mày làm cho đau khổ rồi đó. Mày phải quên, nhất định phải quên. Tao không muốn mày phải chịu thêm đau khổ nữa. Hãy quên đi. - Tao...

- Hắn đã không cần mày. Mày cần gì vì con người đó mà đau khổ. Còn có biết bao nhiêu người quan tâm đến mày. Ba ***** chưa biết chuyện đúng không? Nếu họ biết thì họ sẽ đau lòng như thế nào? – Gương mặt Mỹ cũng đã ứa máu. Thực sự nhỏ không thể đứng yên nhìn nó như thế này. Cô bạn nhí nhảnh của nhỏ đâu rồi? Nhìn nó tiêu tụy đến thế này, thực sự nhỏ không dám tin, người trước mặt mình chính là cô bạn thân luôn yêu đời của mình.

- Tao... Được, tao sẽ cố. Tao sẽ tập sống không có anh ấy.

- Cố lên! Tao tin mày làm được!

Mỹ nhẹ nhàng ôm lấy vai nó, để nó tựa đầu vào vai mình, mặc sức khóc. Khi con người ta cảm thấy yếu đuối hay đau khổ, khóc là cách tốt nhất. Đừng nên cố tỏ ra mạnh mẽ, cố tỏ ra là không có việc gì. Điều đó chỉ khiến tâm trạng thêm bức bối mà thôi. Vài phút sau, hơi thở đều đều của nó đã vang bên tai Mỹ. Mỹ khẽ cười. Con bé này, vẫn luôn là vô tư như vậy. Cứ khóc một trận thoải mái là lại ngủ ngon. Nhẹ nhàng giúp nó nằm ngay ngắn trên giường, Mỹ đắp chiếc chăn trắng muốt cho nó rồi rón rén ra khỏi phòng bệnh.

- Thầy! – Thấy thầy Minh ngồi ngoài cửa, Mỹ khẽ gọi. - Ừ! Em ấy ngủ rồi hả? – Thầy Minh mỉm cười.

- Dạ! Thầy, em có chuyện muốn hỏi. – Đôi mày của Mỹ đột nhiên cau lại.

- Có việc gì vậy?

- Cô bé Nhiên đó họ là gì vậy ạ?

- Cô bé ấy họ Triệu. Có vấn đề gì à?

- Vậy tên đầy đủ? – Mỹ không trả lời, tiếp tục hỏi.

- Triệu Tĩnh Nhiên. – Thấy Minh mặc dù hơi thắc mắc nhưng vẫn trả lời.

Thật trùng hợp. Hai gương mặt ấy có đến 6, 7 phần giống nhau, cái tên cũng vậy. Trên đời liệu có chuyện trùng hợp vậy không? Hay thực sự, hai người này có quan hệ?

Dòng hồi tưởng của My lùi về quá khứ 5 năm về trước...

- Chị, chờ bọn em với!

Nó hét âm lên. Phía đằng trước, một cô nữ sinh với mái tóc dài mềm mại, gương mặt thanh tú chợt dừng lại, quay đầu lại. Khi nhìn thấy bóng dáng hai cô bé dễ thương đang tất tả chạy theo. Nhoẻn miệng cười, cô nữ sinh đứng lại chờ hai cô bé. - Phù! Chị.. đi nhanh thế!

Cuối cùng nó cũng đuổi kịp. Híc, chân ngắn đúng là bất tiện mà >o

- Ừ lần sau chị sẽ đi chậm lại! – Cô nữ sinh cười. – Hai đứa tìm chị có việc gì không?

- Chị, cuối tuần này là sinh nhật em, chị đến nhé! – Nó nghiêng đầu, cười.

- Cuối tuần, chủ nhật à? Ôi, chị lại quên bém mắt, xin lỗi em nhé!

- Dạ không sao chị!

- Máy giờ vậy em?

- 7 giờ tối chị ạ! Tổ chức tại quán White Wings Angels.

- Vậy được. Hôm đó chị cũng rảnh, chị sẽ đến.

- Chị hứa nhé! Ngoắc tay nào!

Nó nghịch ngợm chìa ngón tay út. Cô nữ sinh bật cười rồi đưa tay ra, ngoắc lấy ngón tay nó, nháy mắt:

- Chị hứa!

Cả ba cùng cười, bước trong ánh nắng chiều vàng hiền hòa. Ánh hoàng hôn đỏ rực buông xuống mặt đất, tạo nên không gian thật mơ mộng mà cũng thật buồn. Gió chiều nhẹ nhẹ thổi, mang theo không khí mát lành, mang theo tiếng cười thơ ngây bay đi thật xa...

... Tối chủ nhật, nó vui vẻ nhảy nhót, chạy lung tung trong quán White Wings Angels. Hôm nay là sinh nhật nó, là ngày nó thấy vui nhất trong năm. Bởi hôm nay, nó sẽ là nhân vật chính, tâm điểm chú ý của mọi người, và hơn hết là sẽ được nhận rất nhiều quà >o<. mặc="” dù="” nó="” chẳng="” thiếu="” thứ="” gì,"” muốn="” mua="” gì="” có="” đó="” nhưng="” quà="” bạn="” bè="” tặng="” vẫn="” là="” ý="” nghĩ="” hơn="” cả="”>

- Nhóc, làm gì cười ngoác cả miệng ra thế?

Một giọng nói ấm áp, dịu dàng vang lên bên tai nó. Nó quay đầu. Một cô gái xinh đẹp trong bộ váy trắng muốt, mái tóc dài mềm mại, trông giống như một thiên sứ đang nhìn nó, cười hiền. Nó vội chạy lại, vẻ nũng nịu:

- Chị Ngọc Nhiên, quà em đâu?

- Con bé này đúng là... Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến quà thế này hả? – Cô gái tên Nhiên cười, cốc nhẹ đầu nó.

- Nó lúc nào chẳng thế hả chị! – Từ đằng sau, giọng của My chen vào.

- Hừ, tao thế bao giờ? – Nó lừ mắt nhìn My. – Vì đây là quà của chị Nhiên nên tao mới muốn đòi thôi.

- Được rồi được rồi, nhóc con, tặng em này!

Ngọc Nhiên chìa trước mặt nó một hộp quà xinh xắn, đính chiếc nơ hồng nhỏ nhỏ. - Cái gì vậy chị? – Nhận hộp quà, nó xoay tới xoay lui, tò mò hỏi.

- Mở ra thì biết! – Ngọc Nhiên nháy mắt.

- Vậy em mở nhé!

Không chán chừ, nó bóc luôn hộp quà. Bên trong lớp giấy là một chiếc hộp thủy tinh trong suốt, được khắc một bông hoa hồng tinh xảo phía bên ngoài, nhưng điều đáng để tâm là hai chiếc kẹp tóc bên trong. Hai chiếc kẹp màu trắng, đính những viên pha lê trong suốt, ánh lên màu hồng đáng yêu. Pha lê xếp dọc theo thân chiếc cặp, tạo cho nó một vẻ đẹp rực rỡ, mà cũng vô cùng mềm mại. Nó kinh ngạc mở chiếc hộp, lấy ra một chiếc kẹp.

- Đẹp quá! – My đứng cạnh cũng không kìm được thốt lên.

- Em thích không? – Ngọc Nhiên quay sang hỏi My.

- Dạ có! - Váy đợt sinh nhật em chị sẽ tặng em một món khác cũng đẹp không kém.

- Cảm ơn chị! – My vui vẻ ôm trâm lấy Nhiên.

- Du, có muốn cặp luôn không? – Ngọc Nhiên cười dịu dàng, nhẹ giọng hỏi nó. Nhìn thấy nó gật đầu, cô không nói nhiều, bước đến cầm lấy chiếc cặp, gài lên mái tóc nó. Chiếc cặp trên đầu khiến nó hôm nay trông cực kì rực rỡ.

- Đẹp lắm! – Nhiên nháy mắt, vuốt vuốt mái tóc nó. - Cảm ơn chị! – Nó đưa tay sờ sờ chiếc cặp trên đầu mình, khẽ cười. – Chúng ta đi lấy bánh nha chị!

- Ừ đi!

Nó hăng hái đi phía trước. Ngọc Nhiên và My cùng đi phía sau. - Hôm nay mời nhiều người không? – Ngọc Nhiên khẽ nghiêng đầu, hỏi nó.

- Dạ có! Em mời nhiều lắm!

- Vây bánh chắc cũng không nhỏ nhỉ?

- Dạ. Một cái năm tầng với hai cái ba tầng nữa. Ăn là phụ, nghịch là chính mà. – Nó nháy mắt nghịch ngợm.

Ngọc Nhiên cũng cười, nhưng bất chợt, trên gương mặt cô, nụ cười vụt tắt, thay vào đó là nét hoảng hốt. Ngay sau đó, cô vội hét lên một tiếng “CẨN THẬN!” rồi nhào tới, đẩy nó ra.

“Rầm”. Có thứ gì đó vừa rơi xuống, lực rất mạnh. Nó vội vã quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Ngọc Nhiên nằm trên sàn nhà. Máu bắt đầu chảy ra, lan dần càng lúc càng rộng. Trên người cô là ngọn đèn một ngọn đèn chùm lớn. Hóa ra, là cô nhìn thấy nguy hiểm, là cô phát hiện ra nó đang gặp nguy hiểm nên đã đỡ giúp nó. Nó đỡ người nhìn cô, My ở phía sau cũng không khá hơn. Mọi người xung quanh thấy vậy, vội vã gọi xe cấp cứu. Nhưng đáng tiếc, người con gái kia... vẫn không thể cứu được.

Vậy là, ngày sinh nhật năm đó... đã trở thành một ngày buồn với nó.

* * *

19. Chương 07 Phần 2

Hồi tưởng kết thúc, My khẽ cau mày suy nghĩ. Cô gái đó so với Nhiên thực sự là rất giống nhau. Đến cả cái tên. Cô ấy là Triệu Ngọc Nhiên, còn cô bạn này là Triệu Tĩnh Nhiên. Thực sự có thể trùng hợp đến thế không? Cầm lấy chiếc điện thoại, My bấm liêng một dãy số. Vừa nghe tiếng đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời, My lập tức nói liền một hơi: - Bác giúp cháu điều tra về cô gái tên Triệu Tĩnh Nhiên, học sinh lớp 11A trường Thanh Phong, cùng lớp với Du. Điều tra tất cả về thân thế, đặc biệt là gia đình của cô gái đó, và kiểm tra giúp cháu xem nhà họ có ai tên Triệu Ngọc Nhiên hay không.

“Được, tôi sẽ đi điều tra ngay. Có kết quả tôi lập tức báo cho tiểu thư”.

- Cảm ơn bác!

My cúp máy, nhìn vào phòng bệnh của nó. Việc này mà đúng như nhỏ dự đoán thì có lẽ nó sẽ chấp nhận buông tay thực sự. - Tại sao tự nhiên lại điều tra thế? - Thầy Minh nhú mồm khó hiểu.

- Việc này...

- Mày cũng cảm thấy hai người đó giống nhau đúng không?

Cánh cửa phòng bệnh chợt bật mở, nó mệt mỗi bước ra ngoài, thần sắc còn khá nhợt nhạt. - Du! - Thầy Minh vội vàng chạy đến đỡ nó, vẻ lo lắng. - Em chẳng phải đang ngủ sao? Sao lại...

- Em không ngủ được. - Nó khẽ cười.

- Ủ, tao thấy hai người đó thực sự rất giống. Lúc đầu nghĩ là trùng hợp nhưng cái tên bọn họ cũng rất giống nhau. - My vốn không định nói nhưng có vẻ nó cũng đã nhận ra.

- Cái tên? - Đôi lông mày nó chợt cau lại rồi lập tức giãn ra. Cười nhẹ một tiếng, nó tựa người vào cánh cửa, thở dài. - Sao tao không để ý điểm này nhỉ? Nếu thực sự họ có quan hệ, tao có lẽ đã có lí do để buông tay rồi.

- Du...

- Đừng lo, tao không sao!

“Vì sao đó xa mãi xa rồi Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần

Và khi 1 lúc đêm buông xuống phía trời cao riêng 1 mình anh chờ Nhìn từ xa em vẫn ngược nhìn theo...”

(A lonely star – LK ft. Justatee ft. P.A ft. PDL)

Tiếng chuông điện thoại vang lên. My mở máy. Ồ nhanh thật đấy! Còn chưa đầy năm phút.

- Alo!

“Tiểu thư, tôi tra ra rồi. Gia đình cô gái trước đây sống ở Nga, vừa chuyển về Việt Nam từ hơn 4 năm trước. Hai vợ chồng họ Triệu đó có cô con gái cả tên Triệu Ngọc Nhiên, là du học sinh ở Việt Nam, đã mất từ 5 năm trước”.

“Àm”. Quả không sai! Đúng như họ dự đoán. Nhiên chính là em gái của người con gái kia, người con gái mà bọn họ yêu quý như một người chị, người con gái đã hi sinh tính mạng vì nó. Tại sao? Trái Đất quả thực quá nhỏ bé! Bọn họ thật có duyên!

* * *

Trở lại với căn phòng bệnh của Nhiên. Khi My vừa đi, Nhiên lập tức mở mắt. Nhìn gương mặt đau khổ của hắn, nhỏ khẽ hỏi:

- Du bị thương sao? - Ủ. - Hắn đáp lời.

- Cậu không muốn đến thăm à? - Không!

- Nếu muốn cậu có thể đi. Tổ không sao đâu. Nhìn cậu như vậy, tổ thực sự... rất đau lòng.

- Không cần đâu! Tổ không muốn đi!

- Vậy à? - Nhiên khẽ cười. - Cậu có thể đi mua giúp tổ chút nước ngọt không? Tổ muốn uống một tí trà xanh.

- Được, chờ tổ một lát.

Hắn vớ lấy chiếc áo khoác, không nhiều lời mà đi thẳng. Nhiên cười, cầm điện thoại. bấm một dãy số. Đợi bên kia trả lời, nhỏ chậm rãi nói: - Hỏi giúp tôi, bệnh nhân Lâm Ngọc Du nằm phòng nào.

Đầu dây bên kia đáp một tiếng rồi có tiếng mở cửa xe, sau đó năm phút sau mới có tiếng trả lời:

- Dạ là phòng 302.

- Được, cảm ơn!

Đó là tài xế riêng của nhà Nhiên. Cũng may có bác ấy ở đây. Thở dài một tiếng, lật chăn, xỏ chân vào đôi dép để dưới sàng nhà, Nhiên khẽ nói bằng giọng:

- Có lẽ cậu vốn không bao giờ thuộc về tớ. Tớ có nên... buông tay cậu hay không?

* * *

- Vậy cậu định sao đây? – Trầm mặc nửa ngày, My cũng lên tiếng.

- Tớ không biết nữa. Có lẽ, tớ nên buông tay thôi. – Nó khẽ thở dài, giọng nói mang chút đua thương. – Tớ đã gián tiếp gây nên cái chết cho chị gái của Nhiên, bây giờ còn cướp đi tình yêu của cậu ấy. Như vậy, tớ thực sự...

- Cậu nói gì?

Một giọng nói hơi to vang lên đằng sau lưng họ. Cả ba giật mình quay đầu. Là Nhiên! Nhỏ đã nghe hết câu chuyện họ vừa nói. Sự tức giận trong lòng dâng lên ngàn ngạt, Nhiên tức giận bước tới:

- Hóa ra chính là cậu sao? Cậu là người gây nên cái chết cho chị gái tôi. Tất cả là vì cậu. Cậu đã cướp đi người chị mà tôi yêu quý nhất. Tôi còn tưởng là ai. – Nhiên cười khan một tiếng, nước mắt bắt đầu rơi. – Hóa ra chính là cậu. Tôi thật không thể ngờ. Tìm kiếm bao nhiêu lâu, hóa ra kẻ đó ở ngay trước mắt tôi, tại sao tôi lại ngu ngốc không nhận ra cơ chứ. Tôi hận cậu, Lâm Ngọc Du! Chính cậu đã khiến người chị gái xuất sắc của tôi phải ra đi như thế! Đồ ác quỷ, cậu là đồ độc ác, Lâm Ngọc Du!

Gương mặt nó tái mét. Cuối cùng sự thật vẫn là sự thật, không thể giấu kín mãi. Tất cả đã phơi bày trước mắt. Dù là cố ý hay không, chuyện của chị gái Nhiên... là do nó gây ra. Cắn chặt môi, nó nhắm mắt, rồi chỉ lặng lẽ thốt lên được hai từ: - Xin lỗi!

- Xin lỗi? Cậu nghĩ hai chữ đó là đủ sao? Việc cậu gây ra như thế mà chỉ hai chữ đó là xong sao? Lâm Ngọc Du, tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không để cậu yên đâu. Tại sao cậu luôn làm thế với tôi. Tại sao? Tại sao những người tôi yêu quý cậu đều cướp mất? Tại sao hả? Cậu nói đi!

Nó để mặc cánh tay Nhiên du rồi đẩy, không hề nói một lời. Là lỗi của nó. Dù là không cố ý, dù đó là một tai nạn, nhưng cái chết của chị ấy, thực sự là... do nó gây ra. Kí ức vùi chôn giờ tất cả đều cả gợn lại. Đau thương trở về. Kỉ niệm về một cô gái vốn ngỡ đã quên giờ hiện về rõ nét như tất cả mọi việc mới chỉ xảy ra hôm qua. Hận thù trong trái tim Nhiên chột dâng lên. Nhỏ hận người con gái trước mặt. Vô tình hay cố ý, không còn quan trọng nữa. Chỉ cần biết cô gái này đã cướp mất người chị nhỏ yêu thương nhất. Vậy thì... nhỏ sẽ không thể buông tay. Nhỏ sẽ không bao giờ có thể giao người nhỏ yêu cho cô gái này, cô gái khiến nhỏ căm giận.

- Cô thôi đi. Đó không phải lỗi của cậu ấy!

My xông tới, hất mạnh tay Nhiên ra. Nhiên khẽ cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nhìn nó.

- Nhưng nếu không có cậu ta, chị tôi sẽ không chết.

- Đó... đó chỉ là một tai nạn. Điều này... không ai muốn cả.

Gương mặt My trầm xuống. Hình ảnh ngày hôm đó nhỏ còn nhớ như in. Người con gái thanh tú, xinh đẹp như thiên thần nằm yên trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền. Chiếc váy trắng đã bị nhuộm một màu huyết dụ. Nhưng gương mặt đó nhìn vẫn thanh bình, tựa như đang say ngủ, chỉ là một giấc ngủ mà thôi, không phải là... - Nhưng tại sao.. người chết lại là chị ấy? – Giọng nói nghẹn ngào của nó vang lên, kéo My ra khỏi dòng suy nghĩ. – Đáng lẽ... người chết nên là tớ.

- Cậu cũng biết điều đó sao? – Nhiên lạnh nhạt nhìn nó, cười trong dòng nước mắt. – Đúng thế! Đáng lý phải là cậu. Tại sao chị ấy đỡ cho cậu làm gì. Cậu là cái gì cơ chứ? Tại sao ai cũng vì cậu mà hi sinh? TẠI SAO?

- Thôi đi! Cậu nói đủ chưa? – My hét chịu nổi, nức tức đẩy mạnh vai Nhiên. – Tôi đã nói rồi, tại sao cậu không chịu hiểu. Dù cậu có đau buồn cho cái chết của chị cậu đến đâu, cậu cũng không nên đổ lỗi cho người khác như vậy chứ. Việc này đâu phải do cậu ấy. Cậu đổ lỗi cái gì hả? Cậu muốn kiếm nơi trút hận thì đi kiếm người khác đi. Đừng lôi Du vào đây! Nhiên chột sững lại. Đúng là việc này không phải do nó gây ra.

Nếu hôm đó không phải là nó mà là một người khác, có lẽ chị của nó cũng sẽ làm như vậy. Đó không phải là lỗi của nó. Nhưng sự thực, nó là nguyên nhân gián tiếp gây nên tất cả. Vì thế, Nhiên đem tất cả đổ lên đầu nó, cũng chỉ bởi tâm trạng quá hỗn loạn mà thôi.

- Không phải! Đó chính là lỗi của cậu ta! – Nhiên đột ngột hét lên.

- Cậu... cậu rốt cuộc là không hiểu hay không muốn hiểu vậy hả?

My tức giận đưa tay lên, định tát thẳng xuống nhưng một bàn tay nhanh hơn đã nắm chặt lấy tay nhỏ.

- Cậu muốn làm gì?

Hắn nhú mày nhìn My, trong đôi mắt ẩn chứa chút gì đó tức giận.

- Lâm! Giọng nói này làm nó sực tỉnh. Bao nhiêu ngày nhưng nhớ, con người này cuối cùng đã xuất hiện trước mặt nó. Nhưng tại sao... lại có cảm giác xa vời như thế? Hắn đứng trước mặt nó nhưng lại lạnh nhạt đến lạ, dường như là không quen biết. Đôi mắt ấy từng ám áp biết bao, bây giờ tại sao chỉ còn lại một sự vô tình, lạnh lẽo. Không chút cảm xúc, ánh mắt ấy nhìn nó dường như không có chút gì gọi là tình cảm. Tại sao? Yêu thương trước kia là gì? Bây giờ chẳng lẽ một chút cũng không lưu lại. Đau! Trái tim chọt nhói, một nhịp tim bị lỗi. Mong muốn được gặp nhau nhiều như thế, nhưng đến giờ phút này, thực sự đối mặt rồi, lại cảm thấy quá đau khổ. Thà rằng không nhìn thấy nhau, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

- Đừng khóc nữa!

Giọng nói trầm ấm của hắn vang lên, ánh mắt hướng về nó nhưng đôi tay lại đưa ra kéo Nhiên vào lòng. Mềm mòng và dịu dàng, ôn nhu đến khó tin. Thái độ này chẳng phải là thái độ trước đây hắn đối với nó sao.

- Tớ...

Như đứa trẻ được người lớn dỗ dành, Nhiên lại càng khóc dữ dội hơn.

- Được rồi! Có tớ ở đây rồi. Không sao đâu!

- Hức, Lâm...

Trầm lặng. Tất cả đều yên lặng nhìn hai con người trước mặt. Gương mặt nó dần tái mét. Cảnh trước mặt, thực sự là đã khiến nó không chịu nổi rồi. Trái tim như muốn tan vỡ, vết thương trong đó vốn còn chưa lành lại bị hắn cứa thêm vết mới, chồng chất lên vết cũ. Vết dao rạch lần này quá sâu, không thể ngăn nổi dòng máu chảy ra. Tại sao? Tại sao lại làm như vậy? Nó đã có lỗi gì? - Chúng ta về phòng đã!

Hắn dịu dàng vuốt mái tóc Nhiên. Nhiên gạt nhẹ đầu. Cả hai diu nhau bước đi, quay lưng lại với nó.

“Phịch”. Nó ngã khuỵu trên mặt đất. Cố gắng chống đỡ, không muốn mình yếu đuối trước mặt bọn họ, nhưng đến giờ phút này, chịu không nổi nữa rồi. Yêu thương vỡ vụn, từng đẹp đẽ, lấp lánh như pha lê dịu dàng, giờ đã tan vỡ chỉ vì chút sóng gió. Thầy Minh và My nhìn thấy nó như thế, ra sức lay vai, ra sức gọi. Nó vẫn vậy, không hề có phản ứng gì, dường như là còn không nghe thấy lời nói của hai người bên cạnh. Trong đôi mắt nó... chỉ còn hình bóng hắn... đang đi xa... ngày một xa dần... xa khỏi tầm tay...

* * * - Chuyện gì xảy ra thế? Hắn vừa dịu dàng lau nước mắt cho Nhiên, vừa hỏi.

- Cậu ấy chính là người gây nên cái chết của chị tớ. – Ánh mắt dôi ra ngoài cửa sổ, Nhiên chậm chậm trả lời.

Bàn tay hắn dừng lại. Trái Đất này cũng thật tròn, thật nhỏ bé. Không ngờ... Trùng hợp đến vậy sao? - Thực ra việc này không phải hoàn toàn lỗi của Du. Việc này...

- Tớ biết! – Nhiên cắt ngang lời hắn. – Nhưng lại không cách nào kiềm chế cảm xúc của mình khi nhắc đến chị ấy.

- Thôi nào! – Khẽ vuốt mái tóc Nhiên, hắn cười ấm áp, nhẹ nhàng bảo. – Chị ấy là một thiên sứ tuyệt vời. Cái chết của chị ấy đều khiến chúng ta nuối tiếc. Nhưng chị ấy vốn là thiên sứ mà. Thiên sứ rồi cũng sẽ bay đi, trở lại nơi vốn thuộc về mình. Chị Ngọc Nhiên sẽ không vui nếu thấy em gái mình đau khổ đâu. Hãy để chị ấy được hạnh phúc trên thiên đường.

- Tổ...

“Chỉ cần có em hứa bên cạnh anh như ngày nao

Đặt bàn tay lên tim hứa sẽ yêu một đời...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Hấn giật mình, vội lôi điện thoại ra.

- Ba!

- Lâm! Ngày mai, con và Nhiên lập tức bay về nhà!

- Tại sao vậy ba? Bọn con còn đang học. – Hấn nhíu mày.

- Việc rất gấp. Nếu con không về e rằng không kịp nữa. Mẹ con... bà ấy... e là không qua khỏi rồi...

“Cạch”. Chiếc điện thoại trong tay lập tức rơi xuống đất. Vừa rồi...

Lâm! Có việc gì sao?

Nhìn sắc mặt tái xanh của hấn, Nhiên chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Hấn im lặng nhìn chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, dường như vẫn chưa dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Chẳng phải vẫn nói mẹ hấn đang dần hồi phục sao? Chẳng phải là sức khỏe của bà đang ổn dần lên sao? Tại sao...

- Lâm! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhiên lay mạnh vai hấn. Không muốn nhìn hấn ở trong tình trạng như vậy, thực sự là không muốn! Chuyện gì xảy ra vậy? Gia đình hấn có chuyện sao? Ba hấn đã nói những gì?

- Mẹ tớ... không ổn rồi!

Gương mặt hấn tràn ngập đau khổ. Nước mắt muốn rơi nhưng lại bị hấn lặng lẽ nuốt vào trong lòng. Con trai đâu dễ dàng rơi nước mắt. Mẹ hấn vẫn còn đó. Có thể có cơ hội thì sao? Không thể dễ dàng từ bỏ. Dù chỉ là còn một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng không thể dễ dàng như vậy mà từ bỏ.

- Cậu chuẩn bị đồ đi! Mai chúng ta sẽ bay sớm. Tớ đi đặt vé bây giờ. Bố tớ nói muốn cả cậu về cùng.

- Tớ sao?

Hấn lặng lẽ gật đầu. Nhiên ngạc nhiên giây lát rồi không nói gì thêm, nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc.

- Cậu định cứ như vậy mà đi sao?

Cả hấn và Nhiên cùng quay đầu nhìn lại. Một gương mặt đẹp mang nét quý dị, đôi mắt ánh lên nét lạnh lùng cùng một chút tức giận nhìn bọn họ chằm chằm. Đó không phải Kiệt thì còn có thể là ai?

- Sao cậu lại vào đây? – Hấn nhíu mày. Thực sự Kiệt vào lúc nào hấn còn không hay biết.

- Tôi tới để hỏi tội cậu! Kiệt tựa lưng vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn hấn mang đầy lửa giận. Dám làm tổn thương đến nó, cậu nhất quyết không thể dễ yên. Hôm nay phải cho hấn một bài học mới được. Cũng may là đã hơn một tháng rồi. Xương của cậu cũng đã liền, chỉ cần bồi bổ tinh dưỡng nữa là ổn.

- Hỏi tội tôi?

Kiệt khẽ nhếch mép, cười lạnh. Cậu chẳng nói chẳng rằng, lập tức xông tới gần hấn.

“Bốp”. Máu từ khóe miệng hấn chảy ra.

- Cái này là vì Du! “Bốp”. Lại một cú đánh trúng mặt hấn.

- Cái này là vì sự hi sinh của tôi và thầy Minh!

“Bốp”.

- Cái này là cái giá cho sự bội bạc của cậu.

- Cậu làm gì thế? Dừng lại đi! Nhìn hấn chịu đánh mà không hề phản kháng, Nhiên không nhịn được bèn chạy tới cản Kiệt.

- Buông ra! Tôi còn chưa nói tới cậu đó! Cậu có phải là bạn của Du không vậy?

- Tôi...

Nhiên cắn chặt môi, thực sự không biết là phải nói như thế nào.

- hai người vốn không xứng đáng làm bạn của cậu ấy! – Kiệt cũng không thêm đánh nữa, chỉ cười lạnh, buông một câu. – Tốt hơn hết cậu nên biến đi! Đừng làm cậu ấy đau khổ thêm nữa.

Đút hai tay vào túi quần, Kiệt lạnh lùng bỏ đi, để lại đằng sau hai bóng hình đang rơi vào trầm tư.

* * * “Cộc cộc cộc”

- Mời vào!

Nó khẽ giọng nói, nhưng không hề quay đầu lại, mắt vẫn lơ đãng nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

- Sao thế? Có tâm sự gì sao?

Kiệt ngồi xuống cạnh nó, khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng dõi theo hướng nó đang nhìn.

- Không có gì! – Nó mỉm cười, nhưng là nụ cười gượng gạo. – Chỉ là tâm trạng có chút không được vui.

- Du! Cậu đừng như thế nữa được không? cậu đau lòng vì cậu ta thì có ích gì? Cậu ta đang ở bên cạnh Nhiên. Hai người đó đều không xứng làm bạn với cậu. Cậu không nên vì những người như vậy mà đau buồn.

- Tôi biết! Tôi đang cố... nhưng... vẫn không sao làm được.

Kiệt cười nhẹ, dịu dàng vòng tay ôm lấy nó, giọng nói êm dịu, hiền hòa:

- Cố lên! Tôi tin cậu nhất định sẽ làm được! Tôi rất muốn nhìn thấy nụ cười của cậu!

Nó tựa đầu vào vai Kiệt, mỉm cười tìm kiếm cảm giác yên bình. Thực sự là không muốn nghĩ tới điều gì nữa. Một mối quá rồi! Nhắm chặt đôi mắt, nó yên lặng chìm dần vào giấc ngủ. Kiệt nghe thấy tiếng thở đều đều bên tai mình, khẽ cười rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống, kéo chăn đắp cẩn thận cho nó rồi nhón chân bước ra khỏi phòng.

Trời về khuya, trăng lên cao, tỏa ánh sáng dịu nhẹ. Trời sau cơn mưa càng thêm trong vắt. Trời thật đẹp! Nhưng ngày mai vẫn sẽ đẹp như vậy chứ?

* * *

20. Chương 07 Phần 3

“Cạch”. Cánh cửa phòng bệnh bật mở. Nó vượt vượt mấy sợi tóc còn chưa vào nếp trên đầu rồi nở nụ cười nhẹ nhàng, đẩy cửa bước ra ngoài. Chân vừa chạm ra phía ngoài, nó lập tức tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai người trước mặt:

- hai người định làm gì vậy?

Hắn và Nhiên cùng giật mình quay đầu lại. Cả hai người đều đang xách va li. Đôi lông mày nó nhíu lại. Hai người này... định đi đâu vậy?

- Du... tớ...

Nhiên như muốn nói điều gì nhưng lại ngập ngừng, không biết nên như thế nào.

- Bọn mình có việc gấp phải đi. – Hắn lạnh lùng nhìn nó.

- Vậy cũng không định chào mình một tiếng. – Nó cười nhìn hắn, nhưng thực sự trong lòng đang cảm thấy rất chua xót.

- Xin lỗi! Vì đi vội quá!

Câu nói này vừa thoát ra khỏi miệng hắn, không khí lập tức trở nên im lặng. Không một ai nói thêm câu nào, cũng chẳng có bất kì hành động nào.

“Vì sao đó xa mãi xa rồi

Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần Rồi khi một lúc đêm buông xuống phía trời xa riêng một mình anh chờ...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang sự im lặng của ba người.

Tạm thế ha các ty, bây giờ ta phải đi, chút về viết tiếp ^^

@Miu: Yes, tì là BJ chính hiệu ây ^o^

Ba!

“Hai đứa chuẩn bị đi chưa?”

- Bọn con đang chuẩn bị ra sân bay. “Vây được! Ba chờ hai đứa”

Người đàn ông trung niên cúp điện thoại, vẻ mặt trầm mặc nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh. Gương mặt bà trắng bệch, dường như không có lấy dù chỉ một chút sức sống, nhưng đôi mắt vẫn cố mở to, nhìn người đàn ông. Người đàn ông dịu dàng ngồi xuống cạnh giường bệnh, ôn nhu vuốt tóc người phụ nữ:

- Em hãy cố chờ đợi! Chúng sắp trở về rồi! Người phụ nữ nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt cố gượng, mở to chờ đợi. Bà biết lần này mình khó có thể qua khỏi. Ung thư não, căn bệnh này đã hành hạ bà lâu lắm rồi. Có lẽ ra đi cũng không hẳn là không tốt. Như vậy, mọi đau đớn sẽ chấm dứt, có thể mỉm cười bên thế giới bên kia, có thể gặp lại người bạn mà mình đã nợ quá nhiều ân nghĩa. Nhưng... trước khi đi, bà nhất định phải gặp đứa con trai còn đang ở Việt Nam cùng con gái của người bạn kia.

* * *

Trở lại đầu dây điện thoại bên này...

- Chúng ta đi thôi!

Hắn lạnh lùng nắm tay Nhiên, kéo chiếc va li, đi lướt qua nó. Nhưng vừa đi được vài bước lại đột ngột dừng lại, nhìn gương mặt thản nhiên của nó, khẽ buông hai chữ:

- Tạm biệt!

Nó im lặng, không nói gì, để mặc hắn đi. Rõ ràng đã cố tỏ ra dửng dưng, mặc dù cả hai đều làm bộ không quan tâm, nhưng tại sao trong lòng vẫn không thể không nhớ tới hình ảnh của đối phương, và hơn hết, tại sao cả hai đều có một nỗi lo sợ băng quơ, một linh cảm chẳng lành... Ra đến ngoài cổng bệnh viện, một chiếc xe đã đỗ sẵn. Là xe của gia đình Nhiên thuê. Hắn nhanh nhẹn đặt va vào và đỡ Nhiên lên xe. Lưu luyến nhìn về phía bệnh viện lần cuối, hắn mới thở dài, cúi vào trong.

- Chúng ta đến sân bay! - Dạ!

Bác tài xế cung kính đáp lời rồi lập tức cho xe rời đi. Nhiên lặng lẽ đưa mắt nhìn hắn. Hắn là đang nuối tiếc sao? Rõ ràng tình cảm với nó rất sâu nặng. Nhỏ khẽ cười. Có lẽ suốt cả đời hắn cũng không dành cho nhỏ tình cảm này. Vây đợi sau khi trở về, nhỏ sẽ giải quyết việc này. Cố níu kéo hạnh phúc không phải thuộc về mình thì người đau khổ cuối cùng chính là nhỏ. Nhưng trước tiên phải lo việc trước mắt đã.

Sân bay sáng chủ nhật, tuy còn sớm nhưng khá đông người. Hắn lôi hành lí xuống, một tay đỡ Nhiên xuống, gật đầu ra hiệu cho bác tài xế về.

- Hộ chiếu của cậu đâu?

Hắn lục giấy tờ, ngược mắt hỏi Nhiên. Nhiên không nói gì, lục túi xách, đưa cho hắn hộ chiếu của mình. Hắn cầm lấy, lại xách đồ, dắt tay Nhiên đi. - Lâm! Cậu rất yêu cậu ấy đúng không?

Nhiên bỗng mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi. Hấn giật mình, quay đầu lại, rồi lập tức quay mặt đi. Hấn không muốn... nhớ đến nó lúc này. - Không! - Cậu đừng lừa tớ. Tớ biết cậu yêu cậu ấy rất nhiều. Cậu ở bên tớ chỉ có đau khổ thôi. Tớ không muốn như vậy. Vậy nên, sau lần này, tớ sẽ ở lại Nga, không về Việt Nam nữa. Cậu quay về với Du. Được chứ?

Đôi mắt Nhiên ánh lên nét cười hiền dịu. Thực sự là nghĩ thông rồi. Con người trước kia cuối cùng đã trở lại. Nhỏ đã đánh mất chính mình quá lâu rồi, cũng đã đến lúc tỉnh ngộ. Hấn kinh ngạc nhìn Nhiên. Chẳng phải nhỏ đã tự tử vì... Sao giờ có thể...

- Đừng lo! Tớ chỉ là nghĩ thông thôi mà! Tớ yêu đơn phương nên chẳng cần cậu đền đáp gì cả. Tớ sẽ tìm mình một người thực sự yêu tớ. Không cần lo đâu!

Hấn cúi đầu, yên lặng không nói. Nhiên khẽ cười, nắm tay hấn kéo đi.

- Nhưng việc này để sau hãy tính. Chúng ta cần giải quyết việc trước mắt đã.

Hấn gật nhẹ đầu. Việc tình cảm bây giờ phải để xuống sau. Việc trước mắt là phải về gặp mẹ hấn. Nếu không gặp được bà lần cuối, hấn có lẽ sẽ không chịu nổi.

* * * Máy bay dần cất cánh, mang theo hai con người đi xa. Chẳng ai ngờ lần này sẽ là đi mà khó quay trở lại. Trong sân bay tấp nập người qua lại, có một cô gái gương mặt thanh thoát, đáng yêu nhưng có phần trầm uất, đang lặng lẽ nhìn qua cửa kính, quan sát chiếc máy bay trên đường băng. Nó cũng không hiểu vì sao mình lại phải đến đây nữa. Hấn dù sao cũng chỉ đi vì có việc thôi mà, có lẽ là một việc gì đó quan trọng, gia đình chẳng hạn. Nhưng là... trong lòng nó có một cảm giác sợ hãi mơ hồ, một linh cảm xấu, giống như mình sắp đánh mất thứ gì đó.

* * * - Ba!

Mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay mệt mỏi, nhưng vừa đến nơi là hấn và Nhiên lập tức tới bệnh viện ngay. Ba hấn gật đầu, nhìn con trai nhìn về phía mẹ hấn. Chậm rãi, hấn tiến đến bên giường bệnh. Nhìn sắc mặt tái nhợt của mẹ, trong lòng chợt trào dâng cảm giác đau lòng, có phần tội lỗi.

- Mẹ! Con đã về rồi đây!

- Về rồi sao? - Bà nhẹ nhàng, hiền từ, cổ gương cười nhìn hấn, cố sức đưa đôi bàn tay gầy yếu vuốt nhẹ mái tóc con trai. - Con ngoan! Việc học ở Việt Nam tốt chứ?

- Rất tốt mẹ ạ!

- Ừ. Hai đứa thật tình, cứ nằng nặc đòi về Việt Nam mà học. Chẳng chịu ở lại với bà già này gì cả. - Mẹ! Con xin lỗi! - Hấn cúi đầu, mắt đã muốn nhòa lệ.

- Không sao đâu! Con ngoan! Hai đứa về quê hương học cũng là điều tốt mà. - Bà hiền từ nói, giọng rất nhỏ, vô cùng yếu ớt nhưng vẫn đủ cho hấn nghe thấy. - Lâm! Nghe mẹ nói này. Mẹ có một vài điều muốn nói với con. - Mẹ cứ nói!

- Mẹ muốn sau này, con phải quan tâm đến Nhiên, phải giúp đỡ con bé. Mẹ và cha vợ gia đình con bé nhiều rồi. Nhờ có họ, Denka mới có thể phát triển như ngày hôm nay. Họ đều đã không còn. Nhiên không còn cha mẹ.. nên... con nhất thiết phải chăm sóc cho con bé.

- Mẹ, con biết!

- Mẹ muốn... con và Nhiên kết hôn. - Bà hiền từ nhìn qua Nhiên. - Con đồng ý chứ?

- Mẹ...

- Xin lỗi bác! Con đã có người khác. Con và Lâm... không thể.

Hấn còn chưa kịp nói xong, Nhiên đã lên tiếng phản bác. Gương mặt thoáng nét thất vọng, nhưng rất nhanh lại trở lại trạng thái bình thường, mẹ hấn dịu dàng:

- Không sao! Nếu thế bác mừng cho con! Bác cứ tưởng hai đứa là một cặp. Gọi hai đứa về là muốn... nhìn thấy hai đứa làm đám cưới trước khi bác ra đi.

- Bác!

Nước mắt không kìm được, tuôn rơi như mưa, Nhiên chạy tới, ôm trầm lấy mẹ hấn. Mẹ hấn cũng dịu dàng ôm lại cô bé mà bà coi như con gái, cô bé đáng thương.

- Lâm! Con ra ngoài với ba một lát!

Đặt tay lên vai đứa con trai, ba hấn ra hiệu cho hấn ra ngoài. Hấn không nói gì, lặng lẽ đi ra.

- Con biết là hiện tại sức khỏe ba cũng không còn tốt, việc quản lí Denka là rất khó khăn. - Ý ba là... - Hấn nhú mày.

- Ba muốn con đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc.

- Nhưng...

- Con nhất quyết phải làm điều này, không được do dự! - Không biết từ lúc nào, mẹ hấn đã được Nhiên dìu ra ngoài.

- Mẹ, sao mẹ lại ra ngoài? Mẹ mau vào nghỉ ngơi... - Hấn hốt hoảng lại đỡ bà.

- Denka là tâm huyết của mẹ và cha con. Vì vậy, nếu con có thương mẹ, nhất định phải kế tục nó. Ba con sức khỏe cũng không còn tốt nữa. mẹ cũng chẳng còn được bao lâu. Thời gian phía trước chỉ còn có một, hai tuần, không rõ từ thần sẽ đến lúc nào. Con nhất định phải vì gia đình ta mà làm Denka ngày càng phát triển.

- Nhưng...

- Con phải ở lại Nga. Mọi việc ở Việt Nam lập tức chấm dứt. Mẹ hấn thở một cách khó nhọc, vẻ kiên quyết nói với con.

- Mẹ à, con... - Ba biết con có tình cảm với một con bé ở Việt Nam. Nhưng con bé đó cũng là con cháu ông chủ tập đoàn lớn bên đó. Nó có thể theo con không? Gia đình nó có một mình nó là con, nhất định sẽ là người thừa kế. Việc của hai đứa.. e là rất khó. Từ bỏ đi.

Hấn im lặng nhìn ba và mẹ. Mẹ hấn đã rất yếu rồi, còn ba hấn, ông cũng đang mang trong mình bệnh tim. Sức khỏe hiện tại cũng không phải là tốt. Trước còn có mẹ hấn giúp ông, cùng ông lo toan công việc, nhưng giờ...

- Được, con hiểu rồi! - Vậy được! Mẹ hấn gạt đầu, nhờ ba hấn cùng Nhiên đưa bà trở lại phòng bệnh.

Còn lại một mình đứng trên hành lang, hấn cầm chiếc điện thoại, phân vân đôi chút rồi vẫn quyết định nhấn nút gọi:

- Alo! Ngạc nhiên khi thấy hấn gọi ỉnh, nhưng giọng nói của nó vẫn là cổ tổ ra lạnh nhạt.

Im lặng. Hấn không biết nên nói thế nào.

- Có việc gì vậy? - Nó nhú mày, vừa trả tiền chai nước ngọt cho bà bán hàng, vừa hỏi hấn. - Anh phải đi rồi! - Hấn chậm rãi mở miệng.

- Ý anh là sao? - Nó càng lúc càng khó hiểu. - Có lẽ.. anh sẽ không trở về Việt Nam nữa. “Choang”. Chai nước thủy tinh rơi xuống đất! Vỡ tan! Giống như tình yêu cầu bọn họ. Vỡ rồi! Những thứ còn lại, chỉ là... mảnh vụn của kí ức.

- Anh... nói vậy là ý gì?

- Anh sẽ ở lại đây, thừa kế tập đoàn Denka của ba. Anh không thể trở về bên em. Du! Xin lỗi! Anh yêu em! - Lâm! Anh...

“Tít tít”. Nó vội vã gọi lại. Hấn tắt máy. Mọi chuyện còn chưa rõ ràng, tại sao anh nỡ bỏ em đi như thế? Mưa! Mưa chiều nay thật buồn, vì lòng người hay là... mưa cũng đang khóc? Trong màn mưa trắng xóa, bước chân nó đau đốn bước đi. Mặc dù ở đây, hấn cũng lạnh nhạt với nó. Mặc dù biết việc của hai người có quá nhiều rào cản, nhưng... khi biết hấn sẽ đi, sẽ rời xa nó, nó vẫn đau, đau đến mức không thở nổi.

“Kétttttttttttttttt”.

Một tiếng phanh xe kéo dài, kèm theo đó là tiếng va đập mạnh. Trước mắt nó, mọi thứ lập tức tối sầm đi. Đừng trách tao ác! Tất cả là do may mắn lấy họa!

Một gương mặt xinh đẹp nở nụ cười quỷ dị, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ. Hà Yên lạnh lùng lái xe đi. Thủ đoạn và độc ác, nhưng tất cả chỉ là vì... một tình yêu mù quáng, một tình yêu mãi mãi không thuộc về mình.

- A! Cô gái này bị thương rồi!

- Mau gọi cấp cứu! Người đi đường nhìn thấy cảnh tai nạn, hốt hoảng xúm lại, gọi cấp cứu giúp cô gái. Còn nó đã hoàn toàn ngất đi, không hề biết xung quanh đang diễn ra chuyện gì nữa.

* * *

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy?

My lo lắng, túm tay áo thầy Minh, hốt hoảng hỏi.

- Du vừa gặp tai nạn!

Gương mặt thầy Minh cũng không khá hơn My là mấy, ánh mắt không rời khỏi phòng cấp cứu.

- Sao cậu ấy lại có thể gặp tai nạn? Không phải mọi người luôn trông nom cậu ấy sao? - Cậu ấy tự ý ra ngoài. Chúng tôi đều không biết. - Sắc mặt Kiệt xám xịt. - Vậy bây giờ...

- Chúng ta chỉ có thể chờ thôi. My buông tay áo thầy Minh, lặng lẽ ngồi xu ghế. Cả ba người chìm vào yên lặng. Hi vọng... sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra. 1 giờ đồng hồ trôi qua...

Cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Ba con người cũng giữ nguyên vị trí, không hề xê dịch dù chỉ một chút. 2 giờ đồng hồ trôi qua...

Tình trạng vẫn không khá hơn. Cùng thời gian đó, ở Nga...

- Tổng giám đốc?

Những thành viên hội đồng quản trị nhíu mày. Chàng trai này còn chưa học đại học. Có thể giao chức vụ này cho cậu ta sao? - Tôi sẽ nhường chức tổng giám đốc cho con trai, chỉ còn giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị. Tôi vẫn sẽ giúp đỡ, dìu dắt con trai mình. Tôi tin thẳng bé đủ khả năng. - Nhưng dù sao thì...

Tất cả vẫn còn rất do dự.

- Tôi đã quyết! Cứ vậy đi! Nếu thẳng bé không đảm đương nổi công việc, tôi sẽ lập tức thay người! 3 giờ đồng hồ trôi qua...

Ở bệnh viện, tất cả dường như đã chìm vào sự sợ hãi tột độ. Cánh cửa phòng cấp cứu không hề có một chút dấu hiệu nhúc nhích. Lần này có ổn không?

Tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn điện tử Denka. Hắn đút hai tay vào túi quần, lạnh lùng nói với cô thư kí, cũng không thêm quay đầu lại:

- Chị Lam! Phiên chị đem giùm em toàn bộ hồ sơ kinh doanh của tổng công ti trong thời gian gần đây tới cho em.

- Dạ, thưa tổng giám đốc!

Đôi mắt hắn dôi ra phía ngoài cửa kính. Không biết bây giờ, nó thế nào. Chàng trai tuần tú, lạnh lùng trong bộ ple đen đưa ánh mắt đau khổ nhìn ra ngoài, hướng về phương trời có người con gái hắn yêu, nhưng số phận lại trở trêu, đùa cợt hai người, chia rẽ hết lần này đến lần khác. Tại sao? 8 giờ đồng hồ trôi qua... “Tĩnh”. Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Ba con người ngồi bên ngoài lập tức đứng bật dậy, đưa ánh mắt chờ mong nhìn bác sĩ. Câu nói cầu vị bác sĩ này thật may mắn đúng là điều bọn họ mong đợi, một câu nói đã đem tất cả lo âu, sợ hãi trong lòng ba người ném đi:

- Mọi việc ổn rồi! Bệnh nhân không còn gì nguy hại nữa. Mọi người đừng lo!

- Cảm ơn bác sĩ! Thầy Minh cười, cúi đầu với vị bác sĩ trước mặt.

- Du!

My nóng lòng lao đến bên nó. Tội nghiệp cô bạn thân của nhỏ. Đầu nó xem chừng bị thương nặng, quần rất nhiều băng trắng toát. Nước mắt My bắt đầu trào ra. Cô bé tội nghiệp, hồn nhiên, nhân hậu như thế, tại sao lại gặp nhiều điều không may đến như vậy? - Được rồi, để Du về phòng bệnh đã!

Thầy Minh và Kiệt nhẹ nhàng kéo My ra, cùng mấy y tá đẩy chiếc giường về phòng bệnh. Vậy là coi như mọi lo lắng trong lòng đã được gỡ bỏ. Tâm trạng mọi người cũng đã an tâm phần nào.

- Vậy bao giờ Du mới tỉnh đây? My lo lắng không thôi, vừa về đến phòng bệnh, lập tức đưa mắt hỏi thầy Minh.

- Việc này không thể nói trước được. Nhưng chắc chắn Du sẽ tỉnh lại, em đừng lo!

Thầy Minh cười ôn nhu, xoa xoa đầu My. Nhỏ thực sự là nóng ruột lắm rồi. Có chắc sẽ không xảy ra điều gì chứ?

8 tiếng đồng hồ chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu, giờ này họ lại tiếp tục ở trong tâm trạng chờ đợi đó. Sự chờ đợi quả thực là khiến tim người ta như thắt lại. Lo sợ đến tột cùng. Mặc dù biết ca cấp cứu đã thành công, nhưng cái cảm giác chờ đợi đôi mắt ngây thơ kia hé mở vẫn không dễ chịu chút nào cả, thực sự là đã muốn nghẹt thở rồi.

Thời gian trôi qua thật chậm, trong căn phòng im ắng chỉ còn vang lên tiếng tíc tắc của đồng hồ. Từng giờ, từng giờ trôi qua, rất chậm rãi.

- Muộn rồi! Thầy đi mua đồ ăn về!

Thầy Minh dứt hai tay vào túi quần, chuẩn bị rời đi, bỗng nghe thấy tiếng My reo lên:

- Tỉnh rồi!

Cả ba lập tức nhào đến bên giường bệnh. Đôi mi thanh tú, đáng yêu khẽ chớp chớp. Đôi mắt to tròn, ngây thơ dần hé mở. Tất cả lập tức rơi vào trạng thái phấn khích tột cùng. Mọi lo lắng đều đã dập tan. Trong sự vui sướng đó của mọi người, giọng nói trong trẻo vang lên đã khiến tất cả mở to đôi mắt hết cỡ:

- Mọi người là ai?

21. Chương 08 Phần 1

Tạm biệt, kí ức ngày hôm qua...

“Mọi người là ai?”. Câu hỏi làm tất cả thất kinh. Không ai có thể nghĩ rằng, tai nạn lần này có thể gây ra chuyện như vậy. Không lẽ nó thật sự mất trí nhớ, giống như nhân vật trong những bộ phim truyền hình hay sao?

- Đây là đâu thế?

Đầu đau như búa bổ, nó cố gượng ngồi dậy, nhúu mày nhìn xung quanh. Hình như là bệnh viện. Nhưng tại sao nó lại ở đây? Đợi đã, hình như nó không nhớ nổi thứ gì cả. Rốt cuộc là thế nào? Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, một chút hình ảnh về quá khứ cũng không có.

- Du, cậu cẩn thận. Cứ nằm nghỉ ngơi đi!

My thấy nó ngồi dậy, lập tức gạt phăng suy nghĩ trong đầu mình, chạy lại đỡ nó. - Bạn gọi tôi là Du? - Đôi mắt nghi ngờ nhìn My.

- Phải. Cậu là Lâm Ngọc Du.

Ồi chúa ơi! Nó còn không nhớ nổi mình là ai. Vậy là cái chuyện mất trí nhớ này có thật ngoài đời sao? Lại còn xảy ra với nó. Thật sự khó tin quá!

- Chết tiệt! Tại sao tôi không nhớ nổi cái gì? Tại sao một chút hình ảnh về quá khứ cũng không có. Ngay cả hình ảnh của mình cũng không tìm thấy. Chuyện quái gì xảy ra vậy? Thật có cảm giác như là mình bị tẩy não vậy.

- Cậu... Ngay cả tớ cậu cũng không nhớ sao?

- Hối thừa!

Kiệt lạnh nhạt buông một câu, lừ mắt nhìn My. Nó còn không nhớ bản thân nó là ai. Những người xung quanh lại càng không thể nhớ ra.

- Tại... tôi cảm thấy chuyện này hơi kì quái. My xấu hổ gãi gãi đầu. Cậu này đúng là hối thừa mà. Thực tình, nhờ bị nó làm cho ngạc nhiên đến mức đầu óc lú lẫn rồi >o<>

- Chúng ta nên mời bác sĩ tới kiểm tra. – Thầy Minh khẽ nhíu mày. – Có lẽ việc này do phần đầu bị thương tổn.

- Dạ! Để em đi tìm bác sĩ!

Chưa để ai kịp nói gì, My đã chạy vội đi.

- Cái con bé này! Lúc nào cũng cái vẻ hấp tấp ấy!

Thầy Minh lắc lắc đầu, thở dài. Đưa ánh mắt nhìn về phía nó, anh bất gặp ánh mắt nó đang nhìn về phía mình, dường như alf lạ lẫm mà cũng giống như có cảm giác quen thuộc. Nhìn đôi mắt ấy giống như đang cố đấu tranh, đôi lông mày khẽ cau lại, có lẽ đang cố nhớ ra, người trước mặt mình là ai. Mỉm cười, anh lại gần, ngồi xuống bên cạnh nó:

- Không nhớ ra được thì đừng cố!

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?

- Một tai nạn!

Phải rồi! Đây là một tai nạn, nhưng kẻ gây ra đã bỏ trốn. Không thể để mọi việc trôi qua dễ dàng như vậy được.

- Cậu đã báo cảnh sát vụ này chưa? – Thầy Minh đột ngột quay sang hỏi Kiệt.

- Đã báo! Vài ngày nữa có lẽ sẽ có kết quả! - Lần này không thể dễ yên.

- Tất nhiên! Vụ này tôi cũng không dễ bỏ qua. Kẻ gây ra việc này dám bỏ mặc Du, trốn tránh trách nhiệm như vậy, bảo tôi bỏ qua cho hắn tôi cũng không làm được.

- Tai nạn? – Ánh mắt nó chuyển sang người Kiệt. – Tai nạn như thế nào? - Đừng lo! – Gương mặt lạnh như băng nãy giờ chợt nở một nụ cười hiền hòa, đôi bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc nó. – Mọi việc rồi sẽ ổn thôi! Bất kể kẻ nào gây hại đến cậu, tớ quyết sẽ trả thù.

Về mặt Kiệt bỗng thay đổi. Sự hiền hòa không còn, đôi mắt lộ rõ sự tức giận. Tâm hồn ác quỷ đã muốn trỗi dậy. Tất cả? Phải. Những ai làm tổn thương nó, cậu quyết phải cho họ sống không thể yên ổn, bao gồm cả... hắn.

- Bác sĩ đến rồi!

My chạy xóc vào, thở dốc. Theo sau là một vị bác sĩ đứng tuổi, toát lên vẻ chững chạc và hiền hòa.

- Mọi người đưa cô bé theo tôi! Chúng tôi cần kiểm tra một số thứ.

- Dạ!

Vẫn là My đáp lời nhanh nhất. Nhỏ chạy tới, đỡ nó dậy. Hai người kia cũng đồng loạt tới giúp.

Nó được vị bác sĩ cũng mọi người đưa tới đủ phòng, làm đủ thủ tục kiểm tra. Sau khi hoàn thành tất cả, lấy kết quả kiểm tra, vị bác sĩ trầm ngâm nhìn đồng giấy tờ xét nghiệm và tấm phim chụp trước mặt, rồi nhẹ nhàng gọi tất cả vào phòng làm việc.

- Kết quả sao ạ bác?

My sốt sáng nhào tới hỏi. Vị bác sĩ cười, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nhỏ: - Cháu ngồi đó đã. Cứ bình tĩnh, không có vấn đề gì quan trọng đâu.

- Dạ!

- Là thế này. Do tai nạn khiến đầu bệnh nhân bị va đập mạnh nên dẫn đến việc dây thần kinh và não bị tổn thương. Ca phẫu thuật đã thành công, không để lại di chứng gì nhưng những kí ức trước đây của bệnh nhân đã bị mất. Về việc này, mọi người có thể tìm cách giúp bệnh nhân khôi phục. Ngoài ra không còn vấn đề gì khác, mọi người có thể an tâm.

- Vậy là tốt rồi! – My vuốt ngực, thờ phào. – Cảm ơn bác sĩ!

- Không có gì!

- Chúng ta về phòng thôi. Không có chuyện gì rồi!

Vẫn là My hào hứng nhất, kéo tay cô bạn thân đi. Hia người kia cũng lẳng lặng đi theo sau.

- Vậy tôi có thể phục hồi trí nhớ phải không?

- Ừ. – My vui vẻ trả lời.

- Vậy mọi người sẽ giúp tôi chứ?

Bước chân My chợt dừng lại. Vài phút sau, nhỏ xoay người, dùng hai tay nắm chặt vai nó, đôi mắt ánh lên sự đe dọa:

- Kí ức trước đây cậu tốt nhất không nên nhớ lại. Phần kí ức đó chỉ toàn đau thương. Cậu hỉ cần biết, cậu là Lâm Ngọc Du, là bạn của mình, là con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn đá quý Landey.

- Nhưng...

- Cậu ấy nói đúng đấy! Cậu phải quên tất cả! – Giọng Kiệt cũng vô cùng cứng rắn. – Đừng bao giờ nhắc lại việc tìm lại kí ức trước đây. Tổ không muốn cậu đau khổ thêm lần nữa. Tin tớ đi! Mọi người chỉ muốn điều tốt cho cậu thôi.

Hai người này đã nói như vậy, nó chỉ còn cách đưa ánh mắt cầu cứu thầy Minh, nhưng đáp lại chỉ là ánh mắt hờ hững, có vài phần đồng tình với My và Kiệt. Mất hết trí nhớ có thể khiến nó hoảng loạn, nhưng điều này lại giúp nó quên tất cả đau khổ trước đây. Nếu vậy cứ để việc này như thế đi.

Nó cúi đầu. Nếu như kí ức trước đây chưa đầy những điều đau khổ, vậy thì cứ quên đi cũng được. Tạm biệt... kí ức ngày hôm qua!

Thế nào? Tra ra rồi chứ?

Kiệt ngồi vắt chân, đầu tựa vào thành ghế, đôi mắt nhắm hờ, vẻ thả lỏng thoải mái nhưng vẫn toát ra thứ sát khí khiến người khác phải rùng mình. Anh chàng đứng đối diện vuốt mồ hôi lạnh, trả lời: - Đã tra ra, thưa thiếu gia!

- Làm tốt lắm! – Kiệt nhồm dậy, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị, giọng nói lạnh như hàn băng ngàn năm, không có lấy một chút cảm xúc. – Ai?

- Người điều khiển chiếc xe ngày hôm đó là một cô gái, tên Võ Hà Yên.

- Võ Hà Yên? – Kiệt nhíu mày. Không lẽ là cô ta? – Thông tin?

- Là con gái của hiệu trưởng trường Thanh Phong, học sinh lớp 12A trường Thanh Phong.

- Ồ! – Khóe môi khẽ nhếch lên, tạo thành nụ cười nửa miệng. – Có vẻ đúng là cô ta thật. Xem chừng cô nàng này đã đi quá giới hạn rồi. Không cho cô ta một bài học thì cô ta thực sự không biết sợ là gì đây mà.

- Vậy cậu định...

- Gọi cho Phong, nói cậu ta lời hứa con gái không biết điều đó về đây cho tôi!

- Rồi, thưa thiếu gia!

Chàng trai không nói nhiều, lập tức rút điện thoại, tìm cái tên Phong trong danh bạ.

“Alo”

- Thiếu gia có một nhiệm vụ giao cho cậu.

“Có việc gì vậy?”

- Cậu lập tức đến trường Thanh Phong, bắt một người đến biệt thự nhà họ Trần.

“Người đó là...”

- Võ Hà Yên, học sinh lớp 12A.

“Rồi”

- Xong rồi, thiếu gia. Chàng trai quay ra Kiệt kính cẩn nói sau khi đã cúp điện thoại. Kiệt lạnh lùng phẩy tay:

- Được rồi, cậu có thể ra ngoài.

- Dạ!

Anh chàng vội vã rời khỏi căn phòng tràn đầy sát khí đó. Đóng cánh cửa phòng, anh vuốt ngực, thở phào. Vẫn biết là con trai của một ông trùm xã hội đen tuyệt không thể bình thường nhưng thực sự dằn vế của cậu hôm nay có thể khiến bất kì ai nhìn cũng phải run. Không hiểu đã có việc gì xảy ra khiến cậu như vậy nhỉ? Bỏ đi, dù gì anh cũng chỉ là một cấp dưới, quan tâm nhiều cũng không tốt, nhất là trong cái giới xã hội đen này.

* * *

- Xin hỏi ở đây ai là Võ Hà Yên.

Một chàng trai tuần tú mặc chiếc áo sơ mi đen nở nụ cười rực rỡ hỏi mấy cô nữ sinh ngồi trong lớp 12A, trường Thanh Phong. Tất cả những người đứng gần đều không kìm được ngẩn ra trước nụ cười của chàng trai này. “Tầm thường!”. Phong khẽ cười khinh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười chói lóa, hỏi lại lần nữa:

- Xin hỏi ở đây ai là Võ Hà Yên vậy?

- Là tôi đây!

Hà Yên liếc nhìn anh chàng trước mặt. Nhỏ có quen người này sao? Thật sự là nhớ không ra. Phong nhìn cô nàng, nở nụ cười nửa miệng:

- Thiếu gia nhà chúng tôi có lời mời cô. - Thiếu gia nhà các người? Là ai? - Hà Yên nhú mày, càng khó hiểu.

- Trần Vũ Kiệt.

- A!

Giờ thì đã hiểu. Hóa ra là Kiệt tìm nhỏ. - Tôi không đi! - Hừ, đại gì mà đi với các người khi chưa rõ mục đích.

- Cô không muốn đi cũng không được! - Phong khẽ cười, ra hiệu cho đám người đằng sau. - Bắt cô ta!

- Các người làm gì vậy? Bỏ tôi ra! Hà Yên ra sức giằng tay ra, nhưng đáng tiếc, cô ta đúng là có võ đấy, song so với đám người xã hội đen được đào tạo bài bản này thì chẳng là gì. Vậy nên tất nhiên, cô nàng không thể thoát được khỏi bọn họ.

- Đưa cô ta đi!

Phong lạnh lùng ra lệnh, nụ cười trên mặt cậu cũng đã tắt. Cả người tỏa ra một thứ sát khí nguy hiểm. Mấy cô nàng trong lớp chứng kiến cảnh này cũng không biết phải làm thế nào. Một cô gái nhanh trí hơn, lập tức gọi đám bạn:

- Chúng ta đi báo cho hiệu trưởng!

- Phải! Đi báo ngay thôi!

* * *

- Bỏ tôi ra! Các người muốn làm gì?

Hà Yên vẫn không ngừng giãy giụa, lườm đám người vừa bắt mình tới biệt thự này. Bọn họ rốt cuộc có ý định gì?

Một cảm giác lạnh lạnh ở cổ khiến Hà Yên giật mình, nhìn sang. Cô nàng lập tức bắt gặp nụ cười nguy hiểm của Kiệt. Cậu đang cầm một con dao nhỏ kề vào cổ cô nàng, khoe miệng nhếch lên, vẻ khinh bỉ: - Câm mồm! Nếu muốn nhanh chết thì cứ việc hét tiếp.

- Cậu... cậu định làm gì?

- Tôi muốn làm gì à? Dạy cho cô một bài học. Tôi thấy gia đình cô thật không biết cách dạy dỗ cô. Vậy thì tôi sẽ thay họ làm điều đó.

- Cậu... - Hà Yên nghiêng răng. - Cậu dám làm gì tôi thì sẽ không được yên ổn đâu. Mẹ tôi chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Họ sẽ tới sớm thôi.

- Cảnh sát? Ha ha... - Kiệt đột nhiên cười lớn rồi lập tức lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, cười khẩy nhìn cô nàng. - Cô nghĩ chúng tôi làm mưa làm gió trong giới xã hội đen mà không có lá chắn gì hay sao? Cứ việc báo. Cô nghĩ chúng tôi sợ sao? Nếu sợ thì từ đầu tôi đã không làm.

- Cậu...

- Yên tâm đi! Tôi tuyệt đối không lấy cái mạng của cô đâu. - Kiệt lại gần, ghé sát tai cô nàng. - Bởi vì... cô không đáng.

- Cậu... - Hà Yên thực sự đã tức giận tới cùng, nghiêng răng nhưng lại không dám làm gì.

- Giết cô chỉ tổ làm bẩn tay tôi. - Kiệt khinh bỉ nhìn cô nàng. - Con người như cô thực không đáng.

Hà Yên bực bội muốn vung tay lên đánh Kiệt nhưng cảm giác đau nhói ở cổ đã nhắc nhở cô ta, cô ta đang đứng ở vị trí nào. Con dao trong tay Kiệt ẩn sâu hơn một chút, một dòng máu nhỏ chảy ra. Cậu không quay đầu, nói với chàng trai đứng cạnh:

- Phong, phiên cậu đến bệnh viện đón Du giúp tôi.

- Dạ, thiếu gia! Phong dẫn theo đám đàn em rồi đi. Trong căn phòng chỉ còn lại Kiệt và Hà Yên. Không khí có phần căng thẳng. Bàn tay Hà Yên hết nắm lại mở. Cô nàng đang hết sức lo sợ. Cô ta biết Kiệt tuyệt đối không phải là người bình thường, cậu đã biết những việc cô ta làm chưa? Nếu biết rồi thì số phận cô ta sẽ đi về đâu?

- Tôi khẳng định sẽ không giết cô đâu, không cần căng thẳng thế! - Kiệt liếc mắt nhìn bàn tay Hà Yên, hừ lạnh, miệng chợt mỉm cười. - Nhưng tôi không dám chắc sẽ để cho gương mặt cô được nguyên vẹn.

- Cậu muốn làm gì mặt tôi?

Hà Yên bắt giác rung mình. Đối với một con người, gương mặt rất quan trọng. Kiệt sẽ làm gì với gương mặt cô ta?

- Ha, sợ rồi hả? - Kiệt cười nhạt, gương mặt ác quỷ đã hoàn toàn hiện hình, không còn vẻ ôn hòa như khi bên cạnh nó nữa. - Nếu biết có ngày hôm nay, đáng lẽ trước đây cô không nên làm những việc đó với Du.

- Đó là vì con nhỏ không biết điều đó! – Hà Yên tức giận hét lên. Nhắc đến nó khiến cô ả không thể kìm được sự tức giận. Tất cả vì nó nên cô ả không thể có được tình yêu của thầy Minh, cũng vì nó mà hôm nay cô ả mới như thế này.

“Bốp”

Một cái tát giáng thẳng vào mặt Hà Yên. Khóe miệng rớm máu, cô ả từ từ ngồi dậy, nhìn đôi mắt tràn đầy tức giận của Kiệt. Cậu ngồi xổm, lấy tay nắm tóc cô ả, cười khẩy:

- Cô có biết ai là kẻ không biết điều không? Là cô đó! Đã như vậy còn nói vậy? Haizzz, thực sự là cô muốn chết sớm mà.

Hà Yên cắn môi, không nói gì. Hôm nay bất luận là có nói gì, cô ả khẳng định số phận mình cũng không thể tốt đẹp. - Thiếu gia! Lâm tiểu thư đã đến! – Giọng Phong vang lên phía ngoài căn phòng.

- Đưa cô ấy vào! – Kiệt thu lại bàn tay đang nắm tóc Hà Yên, phẩy phẩy tay như rũ bỏ thứ gì dơ bẩn. Hà Yên nhìn hành động đó mà ngọn lửa tức giận trong lòng càng bùng cháy.

“Cạch”. Cánh cửa bật mở. Nó ngơ ngác bước vào. Nhìn Hà Yên với mái tóc rũ rượi ngồi trên sàn nhà, nó ngạc nhiên mở to mắt.

- Đây là...

- Là người đã hại cậu. – Kiệt lại gần, nụ cười dịu dàng lại nở trên môi cậu. – Người đã khiến cậu mất trí nhớ, cũng khiến cậu chịu không tí tổn thương. Vì vậy, hôm nay... tớ giao cô ta cho cậu. - Cho tớ? – Đôi mắt nai ngơ ngác lại càng mở to. Hà Yên cũng có phần ngạc nhiên. Nó đã mất trí nhớ?

- Cầm lấy! – Kiệt dúi vào tay nó con dao nhỏ. – Tùy cậu xử cô ta. - Tơ sao? Tớ... – Nó lúng túng, bối rối nhìn con dao trong tay.

- Cậu muốn làm gì gương mặt cô ta thì tùy ý.

- Tớ... Tớ không muốn làm gì cả.

Nó dúi trả con dao vào tay Kiệt. Thực sự là nó không muốn làm gì cô gái này cả. Nó không nhớ cô ta có hại đến nó hay không. Kể cả là có nó cũng không nhẫn tâm hủy hoại gương mặt ấy. Kiệt nhún mày. Cậu đưa nó đến đây là vì muốn để tự tay nó trả thù cô ả, để cho đứa con gái không biết điều kia thông minh hơn một chút. Nhưng nó lại quá mềm lòng. Haizzz, cô bé cậu yêu tốt bụng đáng yêu như vậy, cậu đành phải tự mình ra tay thôi.

Cầm lấy con dao, Kiệt lạnh lùng tiến lại gần. Hà Yên cảnh giác lùi dần ra sau cho đến khi chạm phải bức tường. Kiệt đưa tay nâng cằm cô ả, đưa con dao lại gần khuôn mặt ấy, chậm rãi cứa một đường vào bên má phải. Hà Yên đau đớn hét lên. Nó nhìn thấy cảnh đó, hốt hoảng quay mặt đi.

- Coi như hôm nay cô may mắn. Vì Du không nở ra tay với cô. Tôi cũng chẳng có hứng đùa. Tặng cô một vết sẹo, hi vọng sẽ là một bài học cho cô. Hà Yên ôm bên má bị thương, cảm phần nhìn Kiệt. Cậu lạnh lùng phẩy tay:

- Phong, cho cô ta một trận rồi tống về trường. Đừng để thứ rác rưởi này ở đây lâu làm bẩn nhà tôi.

- Rõ!

- Chúng ta đi thôi. – Nụ cười nhẹ nhàng như gió thu, Kiệt nắm tay nó kéo đi.

- Cậu làm vậy... có hơi quá đáng không? – Nó mím môi, liếc nhìn Hà Yên rồi e dè hỏi Kiệt.

- Không hề! Tất cả những ai làm tổn thương cậu tớ đều không bỏ qua. Hôm nay với cô ta chỉ là một bài học nhỏ. Vết sẹo đó cũng có thể đi phẫu thuật để hủy bỏ. Nhưng nếu cô ta đụng đến cậu dù chỉ một sợi tóc, tớ đảm bảo lần sau sẽ không nhẹ nhàng vậy đâu. Du! Nghe này! – Kiệt đặt tay lên vai nó, xoa người nó lại, đôi mắt vô cùng nghiêm túc. – Tớ sẽ làm tất cả để bảo vệ cậu, cậu hiểu chứ? Hãy luôn tin rằng tất cả những gì tớ làm đều là vì cậu. Tớ tuyệt không nhân nhượng cho những kẻ đã khiến cậu đau khổ. Vì... tớ thích cậu, cậu biết không?

Nó chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn Kiệt. Cậu lại nhún mạnh một lần nữa, từng từ từng chữ đều mang theo sự chân thành:

- Anh yêu em!

Nó ngẩn người nhìn Kiệt. Đôi mắt cậu thật sâu, lấp lánh một thứ tình cảm ngọt ngào. Nó không nhớ bất kì điều gì về quá khứ nhưng có thể khẳng định, tình cảm của người này với nó là thật.

- Thôi bỏ đi, coi như tớ chưa nói gì.

Kiệt khẽ cười, buông tay ra, ánh mắt lấp lánh của cậu biến mất. Cậu khoác vai nó một cách tự nhiên, mỉm cười thân thiết như với một người bạn bình thường:

- Cũng trưa rồi, chúng ta đi ăn nhé!

- Ừ!

Nó gật nhẹ đầu, cũng không muốn nói gì nhiều. Kiệt khẽ thở dài. Chuyện tình cảm này thật khó nói. Vẫn biết tình cảm nó dành cho hắn không dễ phai mờ, dù cho nó đã mất trí nhớ, nhưng cậu vẫn hi vọng, mặc kệ hi vọng đó mong manh đến cỡ nào.

- Cậu muốn ăn gì nào?

Kiệt nghiêng nghiêng đầu, dụi dụi mắt hỏi nó. Nó chớp chớp mắt, vẽ nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Chúng ta ăn Spaghetti nhé!

- Được, chiều ý cậu!

Kiệt nắm tay nó, dắt nó lên xe. Cậu ra hiệu cho người tài xế ra ngoài rồi tự mình ngồi vào vị trí tay lái.

- Sao thế? Sao cậu không để anh ta lái xe?

- Tớ muốn không gian của chúng ta được riêng tư. – Kiệt cười, nhìn sang vị trí bên cạnh. – Cậu lên đây ngồi đi.

- Được.

22. Chương 08 Phần 2

Nó mở cửa xe sau, lên ghế đằng trước ngồi, thắt dây an toàn vào.

- Mẹ nói ba mẹ cậu sắp đi công tác về rồi. Có lẽ họ chưa biết việc cậu bị tai nạn. Lần trước cậu vào viện mẹ còn có thể giấu nhưng lần này nghiêm trọng vậy, cậu đã mất cả trí nhớ nên không thể giấu được.

- Họ sắp về sao?- Nó mở to mắt.

Ba mẹ nó sắp về? Nó thực sự rất mong điều này. Có thể nhìn thấy họ, nó sẽ nhớ ra được điều gì đó trong quá khứ, rất có thể trí nhớ sẽ phục hồi nữa. Kiệt dường như đọc được suy nghĩ của nó. Cậu khẽ thở dài. Không biết nếu nó nhớ lại tất cả thì sẽ ra sao nữa. Sẽ là một điều tốt hay lại khiến nó chìm trong đau khổ?

- Còn cô gái đó cậu muốn xử lí thế nào? – Kiệt đột nhiên lên tiếng.

- Cô gái nào vậy? – Nó nhíu nhíu mày.

- Là cô gái tên Võ Hà Yên, người đã gây ra vụ tai nạn của cậu, khiến cậu mất trí nhớ.

- Có thể chỉ là một vụ tai nạn, cô ấy cũng không cố tình. Cậu đừng làm gì hại người ta! – Nó hốt hoảng nói vội.

- Vô tình à? Tớ không cho là như vậy. – Kiệt cười khẩy, máu nóng sục sôi khi nghĩ đến cô gái mang tâm địa độc ác đó. – Cô ta không ít lần gây nguy hiểm cho cậu, cậu nghĩ lần nào cũng là không cố tình?

- Nhưng... tớ chẳng nhớ gì chuyện trước đây cả. Coi như không có gì đi. Bỏ qua cho cô ấy.
- Cậu đừng quá tốt bụng như thế. – Kiệt lắc đầu, vẻ nghiêm túc. – Sự thánh thiện ấy e là sẽ càng khiến cậu chịu nhiều đau khổ mà thôi. Có thù thì phải trả, ăn miếng trả miếng, tuyệt đối không được nường tay cho kẻ đã hại mình. Như thế là tự hại chính mình mà thôi.
- Dù sao tớ cũng chẳng còn nhớ gì cả, nên chẳng có cái gì gọi là hận thù hết. Hơn nữa, tớ thấy cô ấy cũng không phải hạng người độc ác.
- Cậu đừng nhìn mặt mà bắt hình dong. – Kiệt bẻ tay lái vào sân một nhà hàng sang trọng, lái xe vào bãi đỗ. – Được rồi, chúng ta không nói nữa. Đi ăn đã.
- Được!

Kiệt mỉm cười, lịch thiệp mở cửa xe bên mình rồi qua bên kia mở cửa cho nó, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đi vào trong. Cả hai trở thành một đôi tiên đồng ngọc nữ thu hút mọi sự chú ý của những người trong nhà hàng. Cô gái mang gương mặt trẻ con đáng yêu, dễ thương trong bộ váy màu hồng chít eo, xếp li, nhiều tầng với những dải ren màu trắng muốt. Mái tóc dài ngang lưng buông xuống mềm mại, được cài lên một chiếc bờm đồng màu với váy, đính một quả châu bằng pha lê sáng lấp lánh. Chân nó mang một đôi giày búp bê hồng. Kiệt đi bên cạnh lại toát lên vẻ bí ẩn, lạnh lùng đầy nam tính. Cậu mặc chiếc áo sơ mi đen, quần bò màu bạc, đi đôi giày thể thao đen rất kiểu cách. Cả hai nhìn vô cùng rực rỡ trong cái nhà hàng có hàng trăm người này.

Nó cùng Kiệt đi lên tầng hai, đến một chiếc bàn gần cửa sổ. Kiệt vẫy tay gọi người phục vụ.

- Quý khách cần gì ạ? – Có gái phục vụ nở nụ cười dịu dàng, đồng thời đưa quyển thực đơn cho hai người.

Kiệt đưa tuya đỡ lấy, nhìn lướt qua danh sách, không ngần ngại, nói:

- 2 suất mì Spaghetti, một chai rượu vang. À, cậu uống gì vậy Du? – Kiệt nhìn về phía nó, nở một nụ cười nhẹ nhàng, làm cô phục vụ đứng cạnh phải ngẩn ngơ nhìn.
- Cứ cho tớ một nước cam được rồi.
- Vậy được, ột lon nước cam.
- Quý khách chờ một lát!

Cô phục vụ nhanh chóng ghi lại rồi đi vội. Trước khi đi không quên quay đầu lại nhìn Kiệt với ánh mắt đắm đuối rồi lại nhìn nó bằng đôi mắt ghen tị pha chút ngưỡng mộ. Nó với tay lấy quyển thực đơn, lật lật vài trang.

- Cậu muốn ăn gì nữa sao? – Kiệt cười cười hỏi nó.
- Tớ? A không có! Tớ chỉ muốn xem nhà hàng này có muốn gì đặc biệt hay không thôi! – Nó vội vã xua tay.
- Nếu muốn gì cứ gọi thêm. – Kiệt vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên gương mặt.
- Không cần đâu.
- Thưa quý khách, đồ ăn của quý khách đây ạ!

Cô phục vụ ban nãy bưng ra hai đĩa mì, rượu vang và nước cam, đặt xuống bàn. Kiệt mỉm cười một cách lịch sự:

- Cảm ơn! Nhà hàng này làm nhanh thật!
- Cô phục vụ đỏ mặt trước nụ cười của Kiệt rồi vội vã cúi đầu, rời đi.
- Cậu ăn đi, Spaghetti ở đây ngon lắm đó!
- Ừ. – Nó lấy đĩa, cuộn một ít mì, đưa lên miệng ném thử. Đúng như Kiệt nói, quả thực rất ngon, đến mức nó không kìm được phải thốt lên. – Ngon thật!
- Nếu thích thì ăn nhiều vào nhé! Không cần ngại đâu!

Kiệt với tay lấy một chiếc khăn giấy trên bàn, lau nhẹ khóe miệng còn dính nước sốt của nó. Nó đỏ mặt, cười trừ. Ai đời con gái con đũa, ăn uống như nó thật là... haizzz...

* * *

- Cậu muốn ăn nữa không?

Nhìn đĩa mì trên bàn của nó đã hết, Kiệt cười hỏi nó. - Thôi không cần đâu. Tớ no rồi. - Nó uống một ngụm nước cam rồi đặt lon nước xuống bàn.

- Vậy tớ đi thanh toán, cậu uống nước rồi ra ngoài xe chờ tớ.

- Được.

Kiệt lôi chiếc ví, bước về phía quầy thanh toán. Nó cũng cầm chiếc túi xách nhỏ của mình đứng dậy, một mình xuống bãi đỗ xe. Nhìn quanh mãi mới thấy chiếc xe của Kiệt, nó vội rảo bước về hướng đó. “Xoẹt”. Một linh cảm lóe lên trong lòng. Nó có cảm giác dường như ở đây có thứ gì đó... rất quan trọng. Quay đầu lại, nhưng không có một bóng người nào trong bãi đỗ xe cả. Nó định quay đầu đi tiếp thì đôi mắt vô tình liếc qua một gương mặt trong một chiếc xe đen bóng. Qua cửa kính xe, nó có thể nhìn thấy một gương mặt đẹp hoàn hảo đang tựa vào cửa kính, say ngủ. Gương mặt ấy khiến trái tim nó chột nhói, không hiểu vì sao. Người con trai kia tại sao có vẻ quen thuộc đến vậy? Liệu người này trong quá khứ có quan hệ gì với nó chăng. Một sức mạnh vô hình thôi thúc đôi chân bé nhỏ của nó bước về phía chiếc xe đó.

Chầm chậm, nó tiến dần về phía chiếc xe đó. Người con trai này, vì sao có thể gợi lên trong lòng nó một cảm giác thân thuộc đến vậy. Nó có linh cảm người này là mấu chốt của toàn bộ kí ức đã bị mất của nó. Gương mặt đó, vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc. Nhưng nếu người này thực sự nằm trong kí ức của nó, tại sao cả Kiệt, Mỹ lẫn thầy Minh đều không hề đề cập tới. Vậy thì có phải thứ linh cảm này của nó chỉ là ngộ nhận? Liệu có phải đây chỉ là một cảm giác không thật?

Người con trai trong chiếc xe khẽ cau mày, đột nhiên xoay người, gương mặt quay về phía trong, nhưng có vẻ vẫn ngủ say. Nó nghiêng đầu, muốn nhìn rõ gương mặt này thêm một chút.

- Du! Cậu làm gì thế? Xe của chúng ta ở phía này cơ mà.

Tiếng Kiệt vang lên đằng au lưng làm bước chân nó dừng lại, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào người con trai kì lạ kia. Nó đang cố nhớ, dáng vẻ ấy rốt cuộc liệu có phải đã từng xuất hiện trong kí ức của mình hay không?

Kiệt lại gần, nhìn theo hướng ánh mắt của nó. Cậu không thấy có gì kì lạ, ngoài việc chiếc xe này thoát nhìn khá giống xe của cậu.

- Cậu sao thế?

- À không có gì! - Nó thu hồi ánh mắt, nhìn Kiệt mỉm cười,. Vừa rồi cậu cũng không có biểu hiện gì kì lạ, có lẽ cảm giác vừa rồi của nó chỉ là ngộ nhận.

- Đi thôi! Chúng ta về bệnh viện. Cậu cần nghỉ ngơi.

- Tớ cũng nằm viện lâu rồi mà! Tớ thấy mình cũng ổn rồi. Chưa thể xuất viện hay sao?

- Nhưng cứ nghỉ ngơi một thời gian nữa. Tớ muốn cho cậu có chút thời gian nghỉ ngơi sau quãng thời gian vừa qua. - Kiệt dịu dàng vuốt mái tóc nó.

- Thời gian vừa qua... khủng khiếp lắm sao? - Nó bắt giác cắn môi.

- Ừ, nhưng tất cả đã qua rồi! Đừng nghĩ nhiều nữa. Chúng ta về thôi. - Ừ.

Nó ngoái đầu lại nhìn chiếc xe đằng sau một lần nữa. Chàng trai trong xe vẫn ngồi yên ở đó, dường như vẫn đang ngủ. Nó thở dài, quay mặt bước theo Kiệt. Từ phía xa, một người đàn ông trung niên lại gần, chui vào trong chiếc xe của chàng trai vừa rồi. Ông lay nhẹ vai chàng trai, khẽ gọi:

- Thiếu gia! Tôi mua xong rồi! Cậu dậy đi!

Chàng trai mở mắt, đỡ lấy hộp cơm trong tay người đàn ông trung niên, mỉm cười:

- Cảm ơn bác!

- Không có gì! Thiếu gia, sao cậu không vào ăn luôn cho tiện, lại phải mua thế này...

- Vì chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Bác biết cháu lần này về chỉ để thu dọn đồ đạc thôi mà. Cháu mới tiếp quản công ty, còn rất nhiều việc. Chỉ còn một tiếng nữa là phải có mặt tại sân bay rồi, nếu không lại lỡ chuyến bay mất. Cháu không muốn lãng phí thời gian.

- Được, vậy cậu mau ăn trưa đi. Chúng ta sẽ về nhà cậu ngay bây giờ. - Cảm ơn bác!

Hắn lặng lẽ nhìn về phía ngoài cửa xe. Không một bóng người. Có lẽ vừa rồi hắn nằm mơ chăng? Tại sao lại có cảm giác nó đang ở đây, rất gần hắn? Có lẽ hắn nhớ nó đến mức phát điên rồi. Khẽ cười nhẹ một tiếng, hắn yên lặng mở hộp cơm, lặng thinh dùng đôi đũa gấp miếng thịt đưa lên miệng. Nhặt nhẻo, hoàn toàn không có vị gì. Phải chăng sự cay đắng từ trái tim đã lấn át tất cả? Hắn lắc đầu, cười nhẹ, cố dặn lòng, phải quên, quên tất cả. Bởi hai người... vốn dĩ là... có duyên mà không phận.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự lộng lẫy. Một đám người đang thu dọn thùng lớn thùng nhỏ ở bên trong nhìn thấy, vội vã chạy tới mở cổng, cúi người về cung kính. Hắn hạ kính xe, hỏi:

- Đã xong chưa?

- Sắp rồi thưa thiếu gia! Đóng gói một số đồ đạc nữa là hoàn tất.

- Được, vậy phiền mọi người.

Hắn ra khỏi xe, dứt hai tay vào túi quần, hình bóng cô độc lặng lẽ bước lên tầng hai của căn biệt thự. Tầng này rất rộng, có năm gian phòng. Một là phòng của hắn, bên cạnh là phòng Nhiên. Gia đình hai người vốn là chỗ thân thiết nên để hai đứa trẻ ở Việt nam cùng nhau. Ba gian phòng còn lại đều dành cho khách. “Cạch”. Hắn đẩy nhẹ cửa một gian phòng. Bên trong đã thu dọn hầu hết đồ đạc, chỉ còn một số thứ không quan trọng và một chiếc hộp gỗ hắn không cho phép bất cứ ai động vào. Lặng lẽ tiến lại, hắn mở nắp chiếc hộp. Bên trong đều là ảnh. Đó là những tấm ảnh chụp nó, hoặc ảnh chụp chung của nó và hắn, là những kỉ niệm hắn lưu giữ, là đoạn kí ức vừa ngọt ngào lại vừa khiến hắn đau khổ khi nhớ lại. Việc quay về lần này, không chỉ vì muốn thu dọn đồ của hắn và Nhiên, mà còn vì muốn... nhìn thấy nó. Nhưng hắn lại sợ... sợ mình sẽ không tìm được mà từ bỏ tất cả, cả công ti lẫn cha mẹ để quay trở về bên người mình yêu.

Khẽ nhắc một tấm ảnh lên, hắn nhoẻn miệng cười. Là tấm ảnh chụp nó đang phòng mồm, ngậm chiếc thìa nhỏ, giơ tay hình chữ V nhìn về phía hắn. Đó là lần cả hai đi ăn kem. Nó tham ăn giành luôn cả phần kem cậu hắn, làm hắn bức mình, đem điện thoại chụp luôn hình nó lúc đang nhồm nhoàm một miệng toàn kem.

Hắn nhẹ nhàng đặt tấm ảnh xuống, nhắc một tấm khác lên. Tấm hình chụp chung nó và hắn. Cả hai đang ở công viên. Nó vươn người đặt một nụ hôn lên má hắn, hắn mỉm cười ôm lấy eo của cô người yêu dễ thương. Hắn bất giác đưa tay sờ lên má, dường như dư vị ngọt ngào của nụ hôn lên má đó vẫn còn đọng lại.

Bỏ tấm ảnh lại, ánh mắt hắn lại dừng lại ở một bức ảnh chụp chung khác. Nó và hắn ngồi trên đu quay. Đôi mắt nó nhắm nghiền, có vẻ đang say ngủ, tựa vào bờ vai hắn. Hắn ôm lấy bờ vai nó, miệng cười dịu dàng, một tay đưa ra phía trước chụp ảnh.

Hắn khẽ cười, thả tấm ảnh xuống. Kỉ niệm... tất cả đều rất đẹp. Tất cả mới chỉ như vừa xảy ra hôm qua, vậy mà giờ đây... “Tách”. Chiếc bật lửa hiện lên một ngọn lửa nhỏ, đỏ rực. Hắn đưa một tấm ảnh lại gần. Ngọn lửa đỏ rực liếm quanh tấm ảnh. Nụ cười hồn nhiên của cô gái trong ảnh dường như càng rạng rỡ trong ánh lửa sáng rực. Hắn thả tấm ảnh vào một chiếc hộp sứ, tiếp tục bỏ một tấm, lại một tấm nữa vào. Hắn điên cuồng đốt cháy tất cả, dường như đang muốn thiêu rụi tất cả kỉ niệm. Kỉ niệm giờ đã trở thành con dao hai lưỡi, vừa khiến hắn cảm thấy hạnh phúc, lại vừa khiến hắn đau khổ. Hắn muốn quên tất cả. Hắn sợ... sợ kí ức trước đây. Ngồi khuyu xuống sàn, trái tim chột đau như bị dao cứa, là ngàn vạn con dao sắc nhọn, khiến hắn không thở nổi. Hắn chỉ có thể dành cho cuộc đời hai từ: BẤT CÔNG. Tại sao? Nếu không thể đến bên nhau, tại sao ban đầu lại để nó và hắn gặp nhau? Nếu đã là không có duyên phận, tại sao lại để cả hai đắm chìm trong tình yêu tuyệt vọng không lối thoát ấy? Tại sao tình yêu sâu sắc của hai người... lại đổi về một kết cục như vậy?

“Cộc cộc cộc”

Tiếng gõ cửa làm hắn chợt giật mình, lạnh giọng hỏi:

- Ai?

- Tôi đây thiếu gia. – Bác tài xế ban nãy lên tiếng. – Mọi thứ xong rồi. Mời thiếu gia xuống!

- Được, cháu ra ngay đây!

Hắn lập tức đứng dậy, chỉnh lại quần áo, nhìn tàn tro của những tấm ảnh vừa bị đốt rồi lặng lẽ quay đi.

- Chúng ta còn bao nhiêu lâu vậy bác? – Hắn quay người hỏi bác tài xế.

- Còn 40 phút thưa thiếu gia.

- Vậy thì... chúng ta có thể đến bệnh viện XXX trước được không?

- Thiếu gia, nhưng...

- Chỉ năm phút thôi, sẽ không ảnh hưởng đến chuyến bay đâu.

- Vậy được. – Bác tài xế thở dài. – Thiếu gia phải nhanh lên đó.

- Dạ được, cháu biết rồi.

Cả hai xuống dưới, chất đồ lên xe rồi lập tức khởi hành đến bệnh viện.

* * *

Hắn chần chừ trước cánh cửa phòng bệnh, không biết nên vào hay không. Liệu nó có còn ở đây không? Giờ này... nó vẫn ổn chứ?

- Anh tìm ai vậy?

Giọng nói thanh trong cất lên. Hắn cứng người, không dám quay đầu. Nó nhoẻn miệng, bước tới trước mặt hắn. Hơi ngạc nhiên vì hắn chính là chàng trai vừa rồi nó gặp, nhưng nó lập tức lấy lại vẻ bình thường:

- Anh tìm ai ở đây vậy?

Lần này đến lượt hắn ngạc nhiên. Hắn nhìn nó không chớp mắt. Thấy vẻ mặt nó hoàn toàn tự nhiên, bộ óc thông minh của hắn lập tức hiểu ra vấn đề. Nó là vì chịu đựng nỗi đau quá lớn mà mất trí nhớ hay là vì một lí do gì khác? - Không cò gì. – Hắn nhoẻn miệng cười. – Tôi định đến tìm một người bạn nhưng có lẽ bây giờ... không cần nữa rồi.

Hắn dứt hai tay vào túi quần, trầm lặng quay lưng bước đi. Được hai bước, hắn đột ngột dừng lại, nhìn nó, khẽ cười:

- Tạm biệt!

Thở dài, hắn lặng im bước đi. Có lẽ, lần này, hắn phải thực sự bước khỏi cuộc sống của nó rồi. Nó không còn nhớ hắn. Như vậy chắc sẽ tốt hơn cho cả hai. Tạm biệt... tất cả!

Chờ đã!

Một bàn tay bé nhỏ bất ngờ nắm lấy vai hắn. Hắn chợt giật mình. Suy đoán vừa rồi của hắn... là sai chăng?

- Chúng ta... có quen nhau không? – Nó bước tới trước mặt hắn, ngập ngừng hỏi.

Hắn thở dài. Nhìn thái độ này xem chừng nó thực sự đã quên. Vậy cũng tốt. Coi như một sự giải thoát cho nó khỏi những nỗi đau dày vò. - Có lẽ! – Hắn nở một nụ cười dịu dàng. – Nhưng tất cả đã là quá khứ rồi. Cũng không có gì đáng nhớ nữa cả. Nếu có thể quên điều gì là tốt điều ấy.

- Ý anh là sao? – Nó cau mày, tỏ ý không hiểu những gì hắn nói.

- Ý tôi là... những gì thuộc về quá khứ... em đừng nên cố tìm kiếm nữa.

- Tại sao?

- Bởi đó vốn dĩ là những thứ nên quên. – Hấn khẽ thở dài, đôi tay đưa lên vuốt mái tóc mai của nó. – Cố tìm lại kí ức đó chỉ khiến mình thêm đau. Quên đi là tốt nhất. Nghe tôi. Quá khứ của em, cả của tôi, đều mang đầy đau thương. Vậy nên đừng cố tìm kiếm làm gì. - Vậy chúng ta có quan hệ gì?

- Chúng ta... từng có quan hệ thân thiết, nhưng giờ chẳng còn gì cả. À, có phải... em đã mất trí nhớ?

- Phải! – Nó gật đầu quả quyết.

- Vậy thì tốt. Có lẽ quá khứ của em chính là nguyên nhân gây nên việc em mất trí nhớ. Em có muốn tìm lại quá khứ chỉ toàn niềm đau như vậy?

Nó lặng người, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào hấn, dường như đang cố tìm hình ảnh mình trong đó. Làn gió dịu dàng luồn qua song cửa sổ, vờn trên mái tóc tơ mềm mượt của nó. Thời gian dường như ngừng lại, không gian dường như chỉ còn hình bóng của hai người. Biết bao điều muốn nói, cuối cùng lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Đã từng mong mỗi đối mặt như thế này, cuối cùng, một người lại không còn nhớ gì cả, một người... cố gắng chạy trốn tình yêu mong manh. Quá khứ như là một căn phòng bí ẩn, đã bị khóa chặt trong trái tim cô gái. Mà chìa khóa mở cánh cửa căn phòng... có lẽ là do chàng trai nắm giữ, hay là do những con người xung quanh. Là tất cả, và còn có... chính bản thân cô gái.

- Thật sự không nên tìm kiếm sao?

Im lặng hồi lâu nó mới chậm rãi lên tiếng. Đôi mắt hấn trầm lặng nhìn nó. Trái tim hấn không muốn nó quên tất cả. Kỉ niệm và hạnh phúc của hai người, hấn không muốn nó quên. Nhưng lí trí lại mách bảo, nó quên tất cả sẽ là tốt cho cả hai. Bản thân nó sẽ không đau khổ nữa. Còn hấn... có lẽ cũng dễ dàng quên mối tình nay hơn.

- Phải. – Cuối cùng lí trí của hấn đã chiến thắng tình cảm trong trái tim. – Chúc em sớm tìm được hạnh phúc riêng. Từ nay trở đi... chúng ta là người xa lạ.

Hấn thở dài, không nhìn nó, nặng nhọc cất bước ra đi. Nó vẫn đứng đó, thẫn thờ nhìn theo bóng người con trai trước mắt. Người này và nó là quan hệ gì? Nó thực sự không thể nhớ nổi. Rốt cuộc quá khứ của nó đã có những chuyện gì? Sao ai cũng khuyên nó quên đi?

- Du! Sao thế?

My mỉm cười, bước tới bên cạnh nó. - À, không có gì! Nó thu hồi ánh mắt, quay qua cười với My. My gật đầu:

- Vậy cậu đứng đây làm gì? Vào thu dọn đồ đi. Ba mẹ cậu sắp về rồi. Bọn mình sẽ để cậu về nhà.

- Ừ.

Nó lặng lẽ về phòng, tâm trạng vẫn ngổn ngang, rối như tơ vò. My thở dài, nhìn nó rồi lại hướng mắt ra phía ngoài. Nhỏ đã nhìn thấy hấn. Vốn rất giận dữ nhưng không hiểu vì sao, nhỏ lại chỉ đứng im nhìn. Có lẽ nhỏ không muốn nó cảm thấy kì lạ hoặc cũng có thể là do... nhỏ nhìn thấy nỗi đau trong đáy mắt hấn. Có thể, tất cả những gì hấn làm đều là bất đắc dĩ. Hấn có thể cũng đang rất đau khổ. Bây giờ hấn đã bỏ đi rồi, nó cũng chẳng còn nhớ gì nữa. Có lẽ nên để tất cả quá khứ vùi chôn. Như thế sẽ tốt cho tất cả.

* * *

- Thiếu gia!

- Còn bao lâu nữa vậy bác? – Hấn vừa mở cửa xe, vừa hỏi bác tài xế.

- Còn hơn 20 phút nữa.

- Vậy vẫn kịp chứ? - Tôi sẽ cố cho xe chạy nhanh.

- Cảm phiền bác. - Không có gì! Đó là nghĩa vụ của tôi mà, thiếu gia!

Bác tài cười nhẹ, đáp lời về cung kính rồi ngồi vào vị trí tay lái, bắt đầu cho xe chạy. Hấn ngoái đầu lại đằng sau, nhìn bệnh viện lại một lần nữa rồi nhướn miệng cười, khẽ thì thầm: “Tạm biệt em, kí ức của anh!”

* * *

- Có chuyện gì vậy?

My ngạc nhiên khi thấy nó chợt đứng im, dường như vừa giật mình vì cái gì đó. Nhỏ nhìn quanh. Không có gì lạ. Vậy nó đang nhìn cái gì thế nhỉ?

- A, không có gì! – Nó vội vã trở lại việc thu xếp đồ. – Chỉ tại tự nhiên tớ cảm giác như có ai đó đang gọi mình.

- Vậy sao? – My cười. – Linh cảm à? Có lẽ là ba mẹ cậu nhớ con gái quá chăng? Hay là... Kiệt nhỉ?

My nháy mắt nghịch ngợm. Nó đỏ mặt cúi đầu.

- Cậu nói linh tinh cái gì thế?

- Tớ nói linh tinh bao giờ? – My bĩu môi. – Tình cảm của Kiệt với cậu đến đâu ngốc cũng nhận ra. Đừng nói với tớ cậu lại ngốc quá mức vậy nhé.

- Tớ...

- Haizzz, Du à! Kiệt quả thực tốt lắm. Cậu ấy làm gì cũng nghĩ tới cậu. Tớ thấy cậu nên cân nhắc việc với cậu ấy. nếu không thích cũng đừng bắt cậu ấy chờ đợi lâu như vậy. Còn nếu thích thì cho cậu ấy cơ hội đi. Một chàng trai tốt như vậy, trên đời không có nhiều mà lựa chọn đâu.

- Tớ hiểu, nhưng cảm giác của tớ với Kiệt... không phải là tình yêu. – Nó thở dài. Tình cảm này nếu nói là tình bạn thì có vẻ đúng hơn.

- Tình cảm có thể bồi đắp mà. Cậu cứ từ xác định tình cảm của mình, đừng vội vã.

- Ủ!

Nó lại rơi vào trầm tư. Đột nhiên lại chợt nhớ đến chàng trai kì lạ hôm nay. Người đó đối với nó là một cảm giác rất quen thuộc. Ở gần người đó, nó cảm thấy trái tim mình lỗi nhịp, cảm giác rất bối rối, không thể lí giải nổi. My đứng lặng nhìn nó, khẽ lắc đầu, nói rất khẽ, dường như là tự nói với mình:

- Tình cảm của cậu xem ra chưa bao giờ thay đổi!

23. Chương 09 Phần 1

Đổi thay>

Thời gian là thứ hữu hiệu nhất giúp con người vượt bỏ quá khứ. Nó là thứ đáng quý, nhưng đôi lúc lại vô cùng đáng sợ. Bởi, thời gian là thứ duy nhất con người không bao giờ có thể lấy lại. Một khi nó đã đi qua, thì cũng giống như một bát nước đổ đi, dù cố gắng đến mấy cũng chẳng thể trở về. Vậy nên, một quyết định sai lầm có thể thay đổi tất cả. Một khi vòng xoay của định mệnh chuyển động, số phận của những con người nằm trong đó sẽ đổ thay... vĩnh viễn. Không bao giờ có thể... trở lại ngày đầu tiên.

Tháng sáu, mùa hè hiện hữu rõ ràng hơn bao giờ hết. Cái nóng bùng xuống tất tảy các phố phường. Con đường rực nắng, nóng nực đến mức khó chịu vô cùng. Khó khăn lắm mới thấy một cơn gió dịu nhẹ, mơn man thổi qua. Rất nhẹ thôi, nhưng cũng đủ khiến tâm trạng người ta dịu đi phần nào.

Nó lặng thầm bước trên con đường tấp nập người qua lại, trên tay cầm mấy quyển sách, đưa lên đầu che đi một phần những tia nắng gay gắt của buổi trưa. Nó thở dài, thầm than trong lòng. Biết vậy sáng nay nó đã để ba đưa đi. Nhưng vốn là sáng nay trời trong, mát mẻ, cứ tưởng hôm nay được ngày râm mát, đẹp trời. Cũng tại cái dự báo chết tiệt. Cái gì mà nhiều mây, không nắng? Bây giờ nắng muốn chết rồi đây! Lòng nó không ngừng cảm thán. Tự dưng sáng nay nổi hứng muốn đi bộ làm gì không biết. Đoạn đường về nhà không dài, nhưng dường như đã bị cái nóng chết tiệt này làm cho trở nên dài vô tận rồi.

“Píp píp”. - Nhóc, làm gì mà đi giữa trời nắng thế này hả?

Giọng nói quen thuộc này khiến nó vừa nghe đã biết là ai. Khẽ cười, nó quay đầu, nói với chàng trai trong xe:

- Chào thầy!

- Ủ! – Minh cười, nhìn chỗ sách trên tay nó. – Lại ôn luyện hả? - Dạ! Em cũng sắp thi đại học rồi mà. - Ủ, vậy cố lên nhé! Vậy nhóc có muốn quá giang về nhà không?

- Dạ tất nhiên là có! Chỉ đợi có thể, nó lập tức mở cửa, trèo lên xe Minh. Anh mỉm cười, lắc đầu, lái xe đi. Nó lúc nào cũng trẻ con như vậy. Mặc dù bây giờ đã sắp trở thành sinh viên đại học rồi. Nó ngồi bên cạnh, tranh thủ mở sách ra đọc, thi thoảng liếc mắt nhìn Minh. Nó thấy có chút hối hận vì đã lên xe. Trong hơn một năm anh ở cạnh, chăm sóc nó, kể từ sau khi nó mất đi trí nhớ, nó cũng đã hiểu tình cảm anh dành ỉn. Nhưng nhiều lắm nó cũng chỉ có thể coi Minh là một người anh trai, không thể hơn được nữa. Ngồi cạnh anh thế này, nó cảm thấy rất ngại ngùng, đành giả vờ chú ý vào sách, mà thực ra... nó đâu có vào đâu được chữ nào >o<.

- Em có vẻ chăm chỉ nhỉ! – Minh nhìn sang bên, cười khi thấy nó đang “chăm chú đọc sách”.

- Giờ thầy mới biết sao? – Nó bĩu môi, mắt vẫn không rời quyển sách. – Em là học sinh chăm chỉ mẫu mực đó.

- Vậy sao? Vậy mà thầy thấy trước đây em có không ít lần không thuộc bài đấy. Cụ thể là bao nhiêu ấy nhỉ?

- Cũng có nhiều lắm đâu – Nó cười trừ.

- Ủ, không nhiều lắm. – Minh bật cười. – Cũng chỉ trên dưới chục lần thôi.

- Thầy! – Nó đỏ mặt hết lên.

- Thôi được rồi được rồi, không trêu em nữa. Học tiếp đi!

Nó phụng phịu liếc xéo Minh một cái rồi cầm quyển sách, tiếp tục làm bộ học sinh chăm chỉ.

- Học trò, đến nhà em rồi!

- A! Cảm ơn thầy! Thầy vào uống nước chứ ạ? – Nó đẩy cửa xe, quay lại cười, hỏi.

- Cũng được. Thầy cũng đang khát.

- Vậy mời thầy!

Nó mở cửa xe, bước ra ngoài, mời Minh vào nhà. Anh cũng ra khỏi xe, theo sau nó. - Tiểu thư đã về!

Cô giúp việc ra mở cổng vừa nhìn thấy nó, vội càng cúi người cung kính. Nó mỉm cười, gật đầu.

- Ba, mẹ!

- Chào hai bác! Nó và Minh cùng bước vào phòng khách, cúi chào cha mẹ nó.

- Ô Minh đến chơi à? – Mẹ nó cười thân thiện. Cháu qua bên đó ngồi đi.

Bà chỉ vào chiếc ghế phía đối diện. Giờ nó mới để ý, Kiệt cũng đang ở đây. Cậu ngồi trên chiếc ghế đó, đối diện với cha mẹ nó. Cậu cau mày nhìn Minh, vẻ mặt biểu lộ rõ rệt là không vui. Minh không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu, tỏ ý chào. Kiệt cũng gật đầu đáp lại. Bầu không khí có phần trở nên căng thẳng. Nó đứng đơ ở đó, không biết làm gì. Mẹ nó thì đang cười rất hài lòng. Hai chàng trai này bà đều vừa ý. Vừa đẹp trai, tài giỏi lại yêu thương con gái bà hết mực. Bà muốn kiếm một điểm không hài lòng cũng khó. Chỉ có điều... haizzz... muốn lựa chọn trong hai người này một người làm con rể, quả thực là không dễ dàng. Thôi thì tất cả đành theo ý nó vậy.

- Ông chủ, bà chủ, tiểu thư, hai vị thiếu gia, mời mọi người vào dùng bữa.

Tiếng của bác quản gia đã phá tan bầu không khí trầm mặc vừa rồi. Ba nó mỉm cười, hướng về phía Kiệt và Minh, bảo: - Hai đứa cũng ở lại ăn cơm luôn chứ!

- Cháu nghĩ nên để khi khác. – Kiệt và Minh cùng đồng thanh.

- Hai đứa ngại gì? – Mẹ nó tiếp lời. – Máy khi cả hai có dịp cùng gặp nhau ở đây thế này. Ở lại dùng bữa với gia đình bác. Như vậy chẳng phải vui hơn sao? Mẹ nói đúng không Du?

- A! Dạ... phải... ạ! – Tâm hồn nó chẳng biết đang phiêu bạt nơi nào, nên nghe thấy mẹ gọi mình, có chút lúng túng.

- Hừ, con bé này đang nghĩ gì thế? – Mẹ nó lừ mắt, vẻ không hài lòng, nhưng sau đó lại nở ngay một nụ cười gian. – Con nói đi, mời hai người ở lại dùng bữa chứ? Hay muốn ăn cơm riêng tư với một người. – Mẹ!

Nó đỏ bừng mặt, giậm giậm chân. Mẹ nó thật là, đùa không đúng lúc gì cả. Câu nói của bà đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của hai kẻ ngồi đối diện. Vẫn biết câu này mẹ nó vốn chỉ là hỏi chơi, đùa cho vui, nhưng đây lại là điều hai người muốn biết. Sự lựa chọn của nó, cho đến giờ vẫn chưa chịu đưa ra. Thực ra thì, nó không hề muốn phải lựa chọn. Không hiểu vì sao, nhưng trong trái tim nó vẫn có một khoảng trống không thể lấp đầy. Nó luôn cảm thấy, dường như trong quá khứ, nó đã từng yêu. Trong giấc mơ hàng đêm vẫn thường hiện về một hình bóng. Nhưng nó lại không tài nào nhìn thấy gương mặt của người con trai ấy, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rộng. Nó đã quyết định từ bỏ quá khứ, song vẫn luôn canh cánh một câu hỏi. Liệu người con trai trong giấc mơ đó, có phải là người nó đã gặp ở bệnh viện vào cái ngày nó đưa ra quyết định?

Con bé này lại thơ thẩn gì thế? – Mẹ nó hươ hươ đôi dũa trước mặt con gái. – Ngồi xuống ăn cơm đi chứ!

- O? Dạ!

Người giúp việc vội tới, kéo chiếc ghế ra. Nó ngồi xuống, cầm lấy đôi dũa, nở nụ cười nhẹ:

- Mời mọi người!

- Được rồi, hai đứa cứ tự nhiên nhé! Mẹ nó mỉm cười, hướng mắt về phía Kiệt và Minh mà nói. Hai người gật đầu, cùng đáp:

- Dạ, cảm ơn bác!

Nói xong lại quay sang nhau với nụ cười trên môi nhưng ánh mắt rõ ràng là muốn thiêu sống đối phương mà >o<>

- Hai đứa làm gì nhìn nhau mãi thế? Mau ăn cơm đi!

Mẹ nó nhìn thấy vậy, đành lên tiếng phá vỡ không khí đối nghịch giữa hai người này. Bà nó có vẻ không mấy quan tâm, chỉ thi thoảng hỏi vài câu. Ông đương nhiên cũng hiểu chuyện tình cảm phức tạp giữa ba đứa trẻ, nhưng không muốn can dự, để con gái mình tự chọn. Bà nó cũng giống như mẹ nó, đều hài lòng với hai chàng trai này. Hơn nữa, việc ông quan tâm nhất là con gái mình đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn, không còn làm đủ trò quậy khiến ông đau đầu nữa.

- Kiệt năm nay cũng thi đại học nhỉ?

Mẹ nó gấp một miếng thịt gà đặt vào bát Kiệt, tươi cười hỏi. Kiệt gật đầu, cười đáp lời:

- Dạ!

- Vậy định thi vào đâu thế?

- Con thi quản trị kinh doanh. – Đại học Quốc gia Hà Nội à?

- Dạ!

-Ồ! Vậy là thi cùng Du rồi!

Mẹ nó chuyển ánh mắt hướng về phía con gái. Nó chỉ cười, không đáp lời. Kiệt cũng vậy. Tất nhiên là cậu biết nó thi vào đó. Chính vì thế cậu mới nộp đơn dự thi vào trường này.

- À, Minh này! Bác nghe nói con sắp tổ chức show diễn đầu tiên. Chuẩn bị thế nào rồi? – Mẹ nó lại quay qua Minh.

- Cũng tạm rồi ạ! 2 tuần nữa bác sẽ đến xem chứ ạ? – Minh nở nụ cười hiền hòa quen thuộc. Nói về Minh một chút. Sau những việc xảy ra với nó ở Thanh Phong, Minh cũng không còn làm thầy giáo ở đó nữa. Anh

dự thi và trúng tuyển trong cuộc thi tìm kiếm nhân tài của công ti nghệ thuật Ước Mơ Xanh. Anh được họ đưa đi đào tạo. Và với tư chất thông minh, lại từng học tại học viện thanh nhạc nên anh nhanh chóng hoàn thành khóa đào tạo, trở thành ca sĩ chính thức của công ti. Thời gian vừa qua, anh đã cho ra một album, được sự ủng hộ lớn của các tín đồ âm nhạc. Vậy nên ngay sau đó, công ti quyết định mở show diễn đầu tiên cho anh, vừa quảng bá giọng ca mới, vừa quảng cáo cho album vừa ra.

- Ủ, tất nhiên! Du, con đi chứ? – Mẹ nó gật đầu.

- Con... a... dạ... vâng! Nó vẫn còn đang trầm tư trong dòng suy nghĩ, nghe tiếng hỏi của mẹ nên giật mình, lấp bắp. Mẹ nó cau mày, nhìn chăm chăm con gái. Không bình thường! Chắc chắn là không bình thường! Nếu không làm sao hôm nay tự dưng nó lại thơ thẩn đến thế? Nghĩ vậy nhưng mẹ nó cũng không nói gì, vẫn cười, hỏi chuyện Kiệt và Minh.

Kiệt và Minh tất nhiên nhận ra có gì đó không ổn, song cũng không muốn hỏi gì. Còn bản thân nó cũng không rõ vì sao bản thân lại suy nghĩ về người con trai kì lạ kia. Dường như là vì, trong lòng nó có một linh cảm mãnh liệt, một linh cảm mà chính nó cũng không rõ ràng, chỉ cảm thấy là có liên quan đến người đó.

* * *

- Con xin lỗi! Con thấy hơi mệt! Mọi người cứ dùng bữa, con về phòng trước.

Trong lúc mọi người vẫn đang ngồi bên bàn ăn, nó đứng dậy, rời khỏi phòng ăn. Nó cảm thấy tâm trạng mình hiện tại không được ổn định, ngồi ở đây cảm giác không thoải mái. Minh thấy vậy cũng đứng dậy:

- Con no rồi. Hai bác và Kiệt cứ ăn tự nhiên. Con xin phép ra ngoài trước!

- Ủ!

Mẹ nó gật đầu, mỉm cười. Kiệt dõi mắt theo, muốn chạy ra ngoài cùng nó, nhưng phải giữ phép lịch sự nên đành ngồi lại. Nó đã ra ngoài, Minh cũng ra theo, không lẽ cậu cũng bỏ đi, để bố mẹ nó ngồi lại?

* * *

- Em sao thế? Thấy nó ngồi thơ thẩn trên chiếc ghế ngoài hành lang, Minh mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. - Em không biết nữa thầy ạ! – Nó thở dài. Mặc dù Minh giờ không còn là thầy của nó nữa, anh cũng chẳng phải thầy giáo gì nữa, nhưng nó vẫn gọi vậy theo thói quen trước đây. – Tự nhiên em có linh cảm cuộc đời mình sắp có thay đổi lớn.

- Sao thế? – Minh theo thói quen, đưa tay vuốt tóc cô nhóc trước mặt. – Đừng nghĩ nhiều. Cái gì đến sẽ đến. Dù có việc gì cũng sẽ có cách giải quyết mà.

- Em hiểu! – Nó nghiêng đầu, mỉm cười. – Nhưng không hiểu sao, tâm trạng thấy bức bối quá. - Vậy hả? Minh rời khỏi ghế, tiến đến bên chiếc đàn dương cầm đặt gần đó, mở nắp đàn, không quay đầu, hỏi:

- Vậy có muốn nghe một khúc nhạc giải tỏa tâm sự hay không?

- Được ạ! Nó cười nhẹ, nhìn theo đôi bàn tay của Minh lướt trên phím đàn. Anh nhẹ nhàng di chuyển đôi tay mình. Từng nốt nhạc vang lên, khảm vào không gian một sự lãng mạn, ngọt ngào:

“Đêm nay sao đêm lấp lánh trên bầu trời

Ngôi sao nào sẽ mãi, riêng chỉ ỉnh anh

Tìm em trong trời đêm muôn ngàn vì sao sáng soi

Tìm em... đến bao giờ?

Em có biết tình yêu anh vẫn luôn trao mãi về người

Em có biết tình yêu anh nhiều hơn những ánh sao trời

Em có hiểu anh vẫn mãi sẽ chỉ chờ đợi riêng em Em có hiểu anh chỉ mãi yêu riêng mình em... mà thôi

...”

- Du!

Minh ngừng chơi đàn, quay đầu nhìn về phía nó. Nó giật mình ngẩng lên. Hai người mắt đối mắt, hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. - Em sẽ đến buổi biểu diễn của anh chứ?

- À! Em sẽ... sẽ đến.

Minh tự nhiên thay đổi cách xưng hô làm nó cảm thấy ngỡ ngàng, mặt đỏ bừng. Anh cười, nhìn gương mặt đỏ rực của nó mà cảm thấy đáng yêu vô cùng. Buổi biểu diễn hôm ấy với anh vô cùng quan trọng. Đó sẽ là ngày... thôi, việc này để nói sau. - Em hèm... Hai người...

Kiệt đứng đằng sau, không chịu nổi khung cảnh trước mặt nên phải lên tiếng.

- Chúng tôi làm sao? - Minh nhìn sang Kiệt, mỉm cười. - Cậu đến đây ngồi đi. Kiệt hừ lạnh, cũng không thèm nhìn Minh, đi đến bên nó, ngồi xuống, hắng giọng rồi nói: - À Du này, mai cậu rồi không?

- Có, sao thế?

- Nếu vậy thì... Ừm. Mai nhà hàng Sweet Love có tổ chức một buổi tiệc nhỏ. Cậu có thể...

- A nhắc mới nhớ. - Thầy Minh ngắt lời Kiệt. - Tôi được tặng hai vé tham gia buổi tiệc. Em đi cùng anh nhé, Du! - Anh không thấy mình bất lịch sự à? Tôi đang nói đó! - Kiệt tức giận hét lên, sau đó lại quay sang nó, đổi giọng nhẹ nhàng. - Cậu đi cùng mình nhé! - A!

Nó chớp chớp mắt nhìn hai người, không biết nên xử lý ra sao. Cả hai cũng đang nhìn nó với đôi mắt đợi chờ/ Ai nói cho nó biết phải xử lý thế nào đây?

- A, việc này...

Nó bối rối vuốt vuốt tóc mai, ấp úng mãi không nói nổi lời nào.

- Du ơi! Du ơi! Đúng lúc này thì vị cứu tinh xuất hiện. Nó mừng như bắt được vàng, vội vã lao tới, túm ngay cô gái đang cao hứng nhảy vào phòng khách nhà mình.

- A! Con quý, làm gì tóc tao thế?

My hất tay nó ra, gương mặt nhăn nhó, vẻ khó chịu, vuốt lại mái tóc bị nó túm làm xù lên. Nó cười xòa, chỉ chỉ về phía sau. My đang tính cho nó một cái cổ đầu, nhưng nhìn thấy bóng dáng “ai đó” ngồi phía sau, bèn lập tức hạ tay xuống, cười trừ.

- Em chào... chào thầy!

My cũng giữ thói quen cũ, gọi giống như nó. Minh cười, gật đầu:

- Chào em! Lâu quá rồi không gặp! Dạo này em vẫn khỏe chứ?

- Dạ vâng! Em vẫn ổn. Nói xong câu đó, hai người lại im lặng, My có vẻ ngỡ ngàng. Nó thở dài. Hai người này... Đã tạo điều kiện như thế, cố ý mai mối rồi mà không chịu tiến triển gì hết. Thật là phụ công nó mà!

- A! My! Ngày mai nhà hàng Sweet Love có tiệc, thầy Minh muốn mời cậu đi. Cậu... đi nhé!

Nó nháy mắt nghịch ngợm. My chớp chớp đôi mắt vẻ không tin, rồi lại quay qua Minh. Anh nhìn nó, khẽ thở dài rồi mỉm cười với My:

- Em sẽ đi chứ?

- Em? Thầy nói thật sao? - Đôi mắt My đã mở to đến mức không thể lớn hơn được nữa.

- Ừ, là thật! - Minh cười dịu dàng.

- Vậy... - My đỏ mặt, cúi đầu. Nó thấy vậy bèn bước tới, đập nhẹ vai cô bạn.

- Thôi nào, đi đi cho vui mà! Ha? Tổ cũng đi mà! - Ừ, vậy thì được!

My vội vàng gật đầu. Nó biết cô nàng vốn muốn không gian chỉ có hai người thôi, nó cũng chẳng thích đi theo làm kì đà cản mũi. Nhưng mà nếu không nói ra câu này, nó sợ cô bạn của mình lại ngại, không dám

nói ra câu đồng ý. Tạm vậy, đến bữa tiệc, nó sẽ kiếm có lời Kiệt đi riêng, để lại không gian cho hai người này.

- Vậy là vừa đủ bốn vé. Kiệt lên tiếng, đôi mắt dường như ánh lên nụ cười, hướng về phía Minh, vẻ khiêu khích. Đáp lại ánh mắt đó, Minh chỉ cười, không nói gì. - Buổi tiệc mấy giờ bắt đầu vậy?

Nó quay đầu lại hỏi. Kiệt lục túi áo, nhìn tấm vé rồi đáp: - 7 giờ tối chính thức bắt đầu. Vậy 6 rưỡi tớ đến đón cậu nhé! - Ủ!

- À ừm, còn My? Nhà em... ở đâu nhỉ? - Minh quay sang hỏi My.

- Thôi khỏi thầy. Để em đợi ở nhà Du luôn. Thầy đến đây đón em là được.

- Ủ, vậy cũng được. - Minh cười, đưa tay lên xem đồng hồ. - Thôi cũng muộn rồi. Tôi về đây, còn có chút việc. Chào các em! - Tớ nghĩ mình cũng nên về rồi. - Kiệt cũng đứng dậy, mỉm cười với nó. - Hẹn tối mai gặp lại.

- Ủ, chào hai người.

Nó và My cùng đồng thanh. Hai chàng tra vẫy tay chào rồi đi. Trên hành lang chỉ còn lại nó và My. Nó nhìn My chăm chăm, khóe miệng nở nụ cười gian xảo. My rùng mình, đề phòng:

- Mà nhìn gì tao ghê vậy?

- Không có gì! - Khóe miệng nó vẫn giữ nguyên nụ cười đó. - Sướng nhé! Hẹn hò với chàng!

- Mà ham à?

My đỏ mặt quay đi, đẩy nó một cái rồi vội vã chuồn vào trong phòng, không muốn để nó trêu chọc thêm nữa. Nó nhìn theo cô bạn thân mà phì cười. My đang dần tìm được hạnh phúc của mình. Nhưng còn nó? Nó khê thở dài. Hạnh phúc của nó đang ở nơi nào? * * *

Ngày hôm sau...

Tuy hẹn hai người kia là 6 rưỡi tới đón nhưng mới 5 giờ My đã có mặt tại nhà nó. Cô nàng có vẻ chăm chút cho cuộc hẹn lần này. My mặc chiếc váy trắng muốt, bên ngoài khoác chiếc áo lửng bằng ren đồng màu. Mái tóc dài mọi khi được buông thả tự do hôm nay được cặp cao lên bằng một chiếc cặp pha lê trong suốt được làm khá tinh tế. Những lọn tóc màu nâu rủ xuống nhẹ nhàng làm tôn lên vẻ thực nữ và tiểu thư cao quý ở My. Nhỏ bạn thân hôm nay thực sự khiến nó phải suýt xoa mãi. Đẹp một cách rạng rỡ, khiến người khác vừa nhìn đã bị cuốn hút.

- Mà thấy như vậy ổn không?

My đứng trước gương, lo lắng hỏi nó. Nó mỉm cười, lại gần, chỉnh lại chiếc cặp trên đầu cô bạn:

- Được rồi, đẹp vô cùng, cô bạn của tôi ạ! À này! - Nó chợt nhìn xuống chân My. - Tao có một đôi giày rất hợp với bộ váy của mày. Mang thử vào xem.

My chưa kịp đáp lời, nó đã xông xáo đến bên tủ đựng đồ, lôi từ bên trong một đôi giày đính những viên kim cương trong suốt, được khắc thành hình hoa hồng đầy tinh xảo. My không kìm nổi tiếng “ồ” kinh ngạc. Nó cười, đặt đôi giày xuống chân cô bạn.

- Đi vào đi. Cẩn thận đấy! Có hồng là tao bắt mày đền!

- Rồi biết rồi!

My bĩu môi. Đôi mắt tiếp tục ngắm đôi giày lấp lánh dưới chân. Quả thực là rất đẹp!

- À, tao có chút chuyện muốn hỏi mày!

My nhìn nó, có vẻ muốn nói điều gì nhưng lại ngập ngừng. Nó kéo cô bạn ngồi xuống ghế, cười hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Mà... cái đó... à... tao biết là thầy Minh rất thích mày. Còn mày? Mày có thích thầy Minh hay không?

- Mày yên tâm. – Nó nhẹ nhàng trấn an cô bạn thân. – Tao chỉ coi thầy ấy như một người anh trai thôi.

- Ủ... vậy thì... tao an tâm rồi. – My thở phào.

- Đừng lo! Con bạn ngốc nghếch! Cố lên! Tao không thể đáp lại tình cảm thầy Minh nên mày hãy cố làm cho thầy ấy hạnh phúc nhé! Chúc hai người sớm thuộc về nhau. – Nó nháy mắt.

- Ủ. Cảm ơn mày! My cười hiền, đáp lời. Câu trả lời của nó đúng như nhỏ đã nghĩ. Vì thế, nhỏ quyết tâm, nhất định sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Cùng lúc này, ở sân bay, một cô gái trẻ mang gương mặt thanh tú, mặc bộ váy liền thân, xếp li màu xanh biển, xuống khỏi máy bay. Cô gái đi nhận hành lí, một mình đi giữa sân bay quen thuộc này. Bên ngoài sân bay, ánh nắng cuối cùng trong ngày đang buông xuống mặt đất, không gian chìm trong một sự ảm đạm khó tả. Cô gái kéo chiếc va li ra bên ngoài, đưa mắt nhìn xung quanh một hồi. Trên bờ môi xinh đẹp nở một nụ cười nhẹ nhàng:

- Cuối cùng... cũng đến lúc trở về!

Trở lại căn nhà của hai cô gái. 6 giờ 15 phút...

- Mày ngồi im một chỗ xem nào! Tao chóng mặt quá!

Nó phát cáu với cô bạn. Từ nãy đến giờ, My đã đi đi lại lại như vậy cả mấy chục lần rồi. Nó thật không chịu nổi nữa. - Nhưng mà... tao... tao thấy hồi hộp lắm!

My vẫn không ngừng đi đi lại lại. Nó hết cách, đành nằm bẹp trên ghế, thở dài ngao ngán: - Mày có phải lần đầu hẹn hò đâu!

- Nhưng những lần trước tao chỉ muốn chơi đùa thôi!

My trừng mắt nhìn nó. Nó lại thở dài thêm một cái. Cô bạn của nó đúng là thay đổi quá. Trước đây, My phải nói là một playgirl thứ thiệt. Với nhỏ, không bao giờ có khái niệm yêu. Tình yêu với nhỏ là thứ để chơi đùa. Nhỏ đùa giỡn với tình yêu của không biết bao nhiêu anh chàng si tình. Yêu rồi lại đá, đá rồi lại yêu, nhưng tuyệt đối không có chuyện thật lòng. Vậy mà từ khi gặp Minh, My hoàn toàn thay đổi. Những cuộc tình ngắn ngủi trước đây đều chấm dứt. Nhỏ dứt mình ra khỏi những cuộc ăn chơi đua đòi, dường như trở thành một cô gái ngoan hiền, ngoại trừ... haizzz, một vài tính nết không đời nào thay đổi. Nhưng không sao. Người ta nói gian sơn dễ đổi, bản tính khó rời mà.

- Rồi rồi, tôi biết lần này là thật. Nhưng cô cũng không thể làm làm người khác hoa mắt chóng mặt như vậy được. Mày làm tao sắp chết vì hoa mắt rồi đây này!

- Hoa mắt thì làm sao mà chết được. – My trừng mắt, với nó. – Tao hiện tại không có tâm trạng bình ổn mà ngồi yên như mày.

Nó lắc đầu, không nói gì thêm, mặc kệ cô bạn mình muốn làm gì thì làm.

24. Chương 09 Phần 2

- A! Đến rồi!

My đột nhiên hét lên khiến nó giật mình, phải nhòem dậy, nhìn ra ngoài cửa. Đúng là có hai chiếc xe đang đỗ ngoài cổng. Nó cười tinh quái nhìn cô bạn:

- Đến đúng lúc thật! Đến muộn chút nữa chắc mày đã thành nàng Tô Thị chờ chồng.

- Nói vớ vẩn cái gì thế? Mày có tin tao đập cho cái mặt mày không nhận ra nổi không?

- Được rồi, được rồi, Gì nóng thế?

Nó cười hì hì, vội nhảy khỏi ghế, tránh móng tay sắc bén của cô bạn cào tới. - Con quỷ! Cứ liệu hồn với tao!

My gơ móng tay đe dọa rồi ra mở cổng khi nghe tiếng chuông cửa bên ngoài. Bộ dạng rõ ràng là dữ dằn nhưng nó biết, cô nàng đang cố che giấu sự xấu hổ của mình thôi, vì nó đã liếc thấy đôi má ửng đỏ của My. Thế là, tiếng cười trêu chọc lại càng lớn hơn, làm gương mặt My đã đỏ giờ lại càng đỏ dữ. Đôi má lúc này đã có thể sánh ngang với cà chua về độ đỏ tươi tắn =)).

- Ô! Hôm nay trông em rất đặc biệt! – Minh nhìn My chăm chú rồi mỉm cười. – Đẹp lắm!

- Cảm ơn thầy! My lí nhí nói, không dám ngẩng đầu nhìn lên. Nó thấy vậy, bèn đưa tay lên miệng, che đi tiếng cười. My quắc mắt sang nó. Nó lập tức im bặt, nhưng khoe miệng vẫn co giật không ngừng.

- Sao hôm nay trông cậu đơn giản quá vậy? Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh nó. Cậu cau mày nhìn nó từ đầu đến chân. Nó bối rối trước ánh nhìn đó, vuốt vuốt mấy lọn tóc xõa trước trán:

- À... cái này... tớ vốn không thích quá cầu kì mà!

Thật ra nó không ăn mặc nổi bật là vì có lí do riêng. Nó cố tình chọn bộ đồ đơn giản để làm mình chìm đi, giúp My trở nên nổi bật trong mắt “ai đó”. Hôm nay, nó chỉ mặc một bộ cánh đơn giản màu hồng, chít eo, xòe rộng, đính một bông hoa to bản ở thắt lưng. Mái tóc dài buông thõng, cài lên một chiếc bờm nhỏ đồng màu với váy. Chân đi đôi bốt lông ngắn màu hồng. Ngoài ra không còn gì đặc biệt. Ngay cả trang sức như vòng cổ, vòng tay hay nhẫn gì đó nó cũng không mang. Trông nó vô cùng giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ dễ thương khiến người ta không kìm lòng được mà ngắm nhìn.

- Thôi được rồi! Như vậy cũng được. Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi! Kiệt đưa tay nhìn đồng hồ rồi lên tiếng giục. Ba người kia nghe vậy, cũng đồng loạt quay đầu nhìn chiếc đồng hồ to trong phòng khách rồi lập tức ra xe.

Nó nhanh nhẹn trèo lên xe Kiệt, còn nháy mắt với My. My bối rối, ngượng ngùng một lát rồi cũng leo lên xe Minh. Hai chiếc xe mau chóng lẩn bánh rời khỏi cổng căn biệt thự nhà nó. 15 phút sau, cả bốn người đã có mặt tại cửa lớn nhà hàng Sweet Love. Haizzz, nói là bữa tiệc nhỏ nhưng xem chừng cũng không phải là vừa. Nhà hàng này vốn không hề nhỏ. Bữa tiệc hôm nay là kỉ niệm 5 năm thành lập nhà hàng, nên không thể xem thường.

Ngay từ ngoài cửa, những ánh đèn nhấp nháy cùng hàng loạt đã bảo vệ đã cho thấy, bữa tiệc ngày hôm nay sẽ như thế nào. Nhưng cũng may, cả bốn người đều đã quen với những bữa tiệc kiểu thế này nên chẳng có ai tỏ vẻ ngạc nhiên cả. Kiệt nắm tay nó, cùng đi vào bên trong. My e dè khoác tay Minh, sánh vai bước vào. Bên trong nhà hàng, ánh đèn chùm rực rỡ tỏa sáng không gian đại sảnh. Hôm nay quả thực có rất nhiều người tới dự tiệc, tất cả đều ăn bận vô cùng sang trọng. Nó nhìn lại mới thấy mình thực sự là quá mức đơn giản. Bất giác, nó quy qua liếc nhìn cô bạn thân, nhoẻn miệng cười. Đã đến lúc để lại không gian riêng rư cho hai người này rồi.

- A! Chúng ta qua bên kia đi! Nó hét lên một tiếng nho nhỏ rồi kéo Kiệt chạy qua một phía. Lợi dụng đám đông người, nó vòng vào một hồi, cuối cùng cũng tách khỏi hai người kia. Kiệt nãy giờ bị nó lôi đi nhưng không nói gì, để mặc nó muốn làm gì thì làm. Nhìn thấy nó vừa chạy vừa ngoái lại đằng sau nhìn My và Minh, cậu cũng đã hiểu nó định làm gì.

Sau khi xác định đã cách xa chỗ cô bạn thân, nó mới dừng lại, thở dốc. Len qua đám người này đúng là không phải một việc dễ dàng gì. Đột nhiên, một thứ mát lạnh chạm vào má nó.

- Cậu uống đi! Kiệt nở nụ cười hiền, đưa ly sinh tố hoa quả cho nó. Nó mỉm cười đón lấy, ghé lên miệng. Ở đây đông người, nó chỉ dám uống từ tốn, không dám uống một cách vội vã. Hơn nữa, thời gian qua, nó cũng đã bỏ được thói quen ăn như hổ đói của mình sau nhiều lần đi ăn cùng Kiệt.

Bên phía My và Minh, My đang hốt hoảng đảo mắt xung quanh tìm nó. Con quỷ! Dám bỏ bạn bè đi hẹn hò riêng tư à? Có lẽ nhỏ không biết, nó làm vậy để giúp nó có cơ hội bên cạnh “ai kia”. Còn Minh thì rất ung dung, còn cười, bảo My:

- Đừng tốn công tìm làm gì. Em không cần lo cho họ đâu. Có lẽ chỉ đi chơi đâu đó trong này thôi mà.

- Em biết, nhưng mà... Á!

My còn chưa nói hết câu, một người phục vụ chạy vội vã va phải làm nó té ngã ra đằng sau. Cảm giác mình sắp tiếp đất thì đột nhiên, một cánh tay rắn chắc đưa ra, kéo mạnh nhỏ lên. ‘Thịch’. Trong giây phút hai gương mặt gần kề nhau, trái tim My lập tức loạn nhịp, nhảy linh tinh trong lồng ngực. Minh dường như cũng không khá hơn là mấy. Gương mặt anh đỏ bừng. Hai người giữ tư thế này một lúc lâu, Minh mới ngại ngùng buông My ra.

- Em... không sao chứ?

- Dạ không ạ! My cũng vô cùng ngượng ngùng. Không khí xung quanh hai người dường như bị hai gương mặt đỏ rực hâm nóng.

* * *

- Tổ đi vệ sinh một lát!

Nó đặt ly nước lên bàn, mỉm cười nhìn Kiệt. Kiệt không nói gì, gật nhẹ đầu.

Nó luồn qua đám người đang đứng trò chuyện, tìm vị trí nhà vệ sinh. Nhà hàng rất rộng, điều này khiến cho nó nhìn vô cùng sang trọng, nhưng cũng có cái bất tiện. Ví dụ muốn tìm một khu nào đó thì cũng phải đi lòng vòng một hồi mới tới được. Như lúc này đây, người đã đông mà còn phải đi một đoạn dài mới tới được nhà vệ sinh làm nó bực mình muốn chết.

Đứng rửa tay trong nhà vệ sinh, nó vô tình liếc mắt sang cô gái bên cạnh. Cô gái này nhìn rất xinh đẹp, mặc một bộ váy màu xanh lá cây. Màu này rất kén người mặc, nhưng cô gái này mặc vào lại vô cùng nổi bật, rất đẹp. Có lẽ vì làn da màu trắng sữa kia chăng? Nó đưa mắt nhìn kỹ một chút gương mặt của cô gái này. Có cái gì đó rất quen thuộc. Nó đã gặp ở đâu rồi chẳng?

Cô gái kia dường như nhận ra cái nhìn của nó, liền đưa mắt lên nhìn đáp lại. Khoảnh khắc hai đôi mắt giao nhau, nó nhận ra cô gái kia hình như có nét ngạc nhiên vụt qua, nhưng rất nhanh đã biến mất. Cô gái váy xanh mỉm cười:

- Sao lại nhìn tôi như thế?

- À không... không có gì! Xin lỗi!

Nó ngại ngùng nói vội rồi ra ngoài trước. Cô gái kia nhìn theo, miệng khẽ nở nụ cười:

- Quả nhiên!

- Bác! Một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy màu xanh lá bước tới bên cạnh giám đốc nhà hàng, cầm ly rượu trên bàn, nâng lên tỏ ý chúc mừng. Gương mặt này... chính là cô gái gặp nó vừa rồi. - Ồ, con bé này! Đạo này càng lớn nhìn càng xinh đẹp, rất giống mẹ cháu.

Vị giám đốc nhà hàng cười hiền từ, gật đầu nhìn cô gái. Cô gái nhoẻn miệng cười, đưa chiếc ly của mình chạm nhẹ vào ly cậu ông.

- Cháu làm sao bằng được mẹ cháu. Bà luôn là người phụ nữ đẹp nhất.

- Đúng thế! Mẹ cháu cũng là một người rất tốt, nhưng thật đáng tiếc. – Giọng vị giám đốc trầm xuống rồi vụt trở lại vui vẻ. – À, sao lần này cháu đột nhiên về nước thế? Ta tưởng cháu sẽ ở lại đó luôn.

- Cháu quay về vì có một chuyện cần giải quyết. – Cô gái xinh đẹp nháy mắt. – Một người bạn của cháu do một tai nạn mà mất trí nhớ. Cháu trở về để giúp cô ấy.

- Có chuyện này sao?

- Dạ! Cái này là do Lâm nói với cháu.

Nói đến đây, gương mặt xinh đẹp chìm vào vẻ suy tư. Đến đoạn này chắc mọi người cũng hiểu đây là ai rồi chứ? Vâng, người con gái xinh đẹp mặc chiếc váy liền thân màu xanh lá chính là Nhiên, người con gái đã mắc sai lầm hơn một năm về trước, đẩy những nhân vật chính vào nỗi đau khổ chia cách.

Khi hắn nói có thể nó bị mất trí nhớ, nhỏ còn tưởng nó là vì không muốn gặp hắn nên mới làm vậy, nhưng xem ra, điều này là thật rồi. Ánh mắt nó vừa rồi hoàn toàn là không nhận ra nhỏ. Nhỏ cũng không quá ngạc nhiên, vì đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc này. Nó mất trí nhớ có khi cũng là một điều tốt. Như vậy nó sẽ không còn hận nhỏ. Nhưng thế này lại không tốt cho hắn.

- Cháu về lần này Lâm có biết không? – Vị giám đốc cất giọng trầm âm. – Chuyện của hia đứa thế nào rồi?

- Cháu tưởng cháu nói với bác rồi. – Nhiên mân mê ly rượu trên tay, nhấp một ngụm rồi đáp lời. – Bọn cháu chấm dứt từ lâu rồi.

Mà có lẽ cũng không phải chấm dứt. Bởi vì vốn dĩ, cả hai chưa bao giờ bắt đầu.

- Vậy mà bác còn tưởng hai đứa phải sắp đính hôn rồi chứ.

- Không có đâu bác. – Nhiên cười. – Trong tim cậu ấy đâu có bóng hình cháu. Mà mãi mãi chỉ có bóng hình cô ấy. Thế nên cháu mới về đây giúp cô ấy, cũng là giúp Lâm. À, bác biết chuyện chưa nhỉ? Tổng công ti của Denka sắp chuyển về Việt Nam. Chắc Lâm cũng sắp về rồi. – Thật sao? Sao bác chẳng biết gì nhỉ. – Vị giám đốc ngạc nhiên. – Cháu và Lâm khó khăn lắm mới thuyết phục được ba mẹ cậu ấy. Cậu ấy rất mong cái ngày này. Cậu ấy muốn về bên người con gái mà cậu ấy yêu thương. – Ly rượu trong tay Nhiên ánh lên màu sắc đỏ rực đầy quyến rũ, đôi môi xinh đẹp đặt nhẹ lên miệng ly, đưa thứ chất lỏng ấy vào. – Cháu muốn khi cậu ấy trở về, bọn họ sẽ lại như xưa. Nhưng muốn vậy, trước hết phải làm cô ấy nhớ lại tất cả.

- Cháu... – Vị giám đốc ngập ngừng một hồi rồi thở dài. – Cháu giúp cậu ấy như vậy... chẳng lẽ cháu không còn yêu cậu bé đó. – Cháu sao? – Đôi môi hồng nhẹ nhàng vẽ thành một đường cong hiền dịu. – Hết lâu rồi bác à. Bên cạnh cậu ấy lâu như vậy, chẳng lẽ cháu còn không hiểu tình cảm của cậu ấy dành cho cô gái đó. Cháu bỏ cuộc lâu rồi. Cố giữ làm gì, chỉ khiến mình thêm đau. Mà không chỉ có mình cháu đau, như vậy cũng khiến cả hai người bọn họ đau khổ. Cháu đã sai một lần, cháu nhất định phải bù đắp lỗi lầm này. Nếu không cháu sẽ không thể sống yên tâm. Đây là cơ hội tốt cho cháu chuộc tội. Nhưng mà... bác à... Cháu thực sự không biết phải làm như thế nào cả?

- Việc này bác cũng chưa từng gặp. Để phục hồi trí nhớ một con người, vừa dễ mà lại vừa khó. Nếu người đó muốn tìm về kí ức, có thể dễ dàng làm được. Nhưng nếu không e là chúng ta cũng bất lực.

- Cháu sẽ cố thử. Còn hơn một tháng lâm sẽ về. Đến lúc đó, cô ấy phải nhớ ra tất cả. Nếu lần này về, cô ấy vẫn không nhớ, cậu ấy chắc chắn sẽ lại rất đau khổ. Lâm chịu đau khổ trong hơn một năm nay đã quá đủ rồi. Cháu thật không muốn cậu ấy như thế nữa. Vị giám đốc lặng im. Ông nhìn cô cháu gái thật lâu, dường như đang cố tìm hiểu một điều gì đó. Hồi lâu sau, ông mới chậm rãi lên tiếng:

- Cháu có chắc mình đã hết yêu Lâm?

- Có thể là chưa bác à! – Nhiên đặt ly rượu xuống bàn, gương mặt xuất hiện một nụ cười, nhìn qua có vẻ tươi tắn, nhưng để ý kĩ sẽ thấy có phần gượng gạo. – Tình cảm bao nhiêu lâu như vậy, đâu phải nói quên là quên được ngay. Nhưng mà không quên không được. Tình cảm này không thuộc về cháu. Cháu giờ về đây, giúp họ cũng chỉ với tư cách một người bạn thân. À còn điều này. Lí do cháu về Việt Nam lần này, còn là muốn tìm một người bạn trai nữa.

Nhiên nháy mắt nghịch ngợm. Người bác nhỏ ngậy ra một lát rồi cười xòa, xoa đầu cô cháu gái: - Con bé này. Chẳng lẽ bên đó không có ai lọt vào mắt cháu?

- Bên đó cũng có nhiều người điều kiện tốt, nhưng chẳng có ai làm cháu rung động. Cháu thử về Việt Nam, về cội nguồn của mình xem sao. Biết đâu ở đây cháu lại tìm thấy một người nào đó. Giống như... chị cháu vậy. – Chị cháu... thật tội nghiệp. Ông trời sao lại không giúp một con người tốt như vậy chứ. Cả chàng trai đó cũng vậy, nghe nói đến giờ cậu ấy vẫn không lấy vợ. Cậu ấy còn tuyên bố, chị gái cháu là người vợ duy nhất, sẽ không có người nào khác.

- Một chàng trai chung tình. – Nhiên nở nụ cười dịu dàng. – Nếu có một vị hôn phu như vậy thì thật tuyệt. – Rồi cháu cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình thôi. Đừng buồn! Sẽ đến một ngày, một nửa của cháu tìm đến.

- Cháu hiểu. Cảm ơn bác! Nhiên bất giác nghĩ về Lâm. Tình cảm của nhỏ trước nay vốn chỉ là một phía, không hề có sự đáp lại. Bao nhiêu năm trời, rốt cuộc vẫn chỉ là mối tình đơn phương. Còn nó, một thời

gian ngắn đã chiếm được trái tim hắn. Có phải đây là cái người ta vẫn gọi là duyên phận.

* * *

- Hai người do đâu thế? Vừa thấp thoáng thấy bóng nó và Kiệt quay lại, My vội vàng chạy xộc tới, vẻ sốt sắng. Nó cười tinh quái, ngoái ra đằng sau, thấy thầy Minh đang ngồi yên một chỗ, gương mặt hơi đỏ.

- Chẳng phải muốn người ta đi lắm sao? Không gian riêng tư của hai người đâu thể để người thứ ba phá vỡ.

- Con quỷ! Nói cái gì thế?

My xấu hổ cúi gầm mặt. Nó càng được thể trêu già:

- Nhanh thật! Mới đi có một tí đã có tiến triển rồi. Nếu tao đi lâu hơn, có khi nào ngày mai nhận tin hai người đính hôn không nhỉ?

- Con quỷ, đừng đe tao phải ày một trận.

My cố làm bộ dữ dằn nhưng gương mặt vẫn đỏ phừng phừng. Nó mặc dù không biết có chuyện gì nhưng vẫn hiểu, việc này chắc hẳn liên quan đến chuyện tình cảm, nếu không sao gương mặt cả hai lại đỏ như thế. Nó tò mò kéo tay My, hỏi nhỏ:

- Hai người vừa có chuyện gì thế?

- Không... không có gì?

- Còn không có? – Nó lừ mắt nhìn cô bạn. – Mà không nói đúng không? Được, tao đi hỏi thầy Minh. Tao mà tìm hiểu được, tao sẽ báo cho ba *****.

- Mà dám? – My trừng mắt nhìn nó, rồi chợt hạ giọng. – Được rồi, tao nói. Vừa rồi, Minh... Minh... anh ấy... hôn tao... - Cái gì? Hôn á?

Nó trợn trừng mắt, hét toáng lên. Mặc dù biết hai người có vẻ đã có tiến triển, nhưng nhanh đến thế thì... nó thực sự không ngờ đến.

- Suyt! Mà bé mồm thôi, muốn thông báo cho cả thế giới biết hả?

My vừa nói vừa đưa tay bịt chặt lấy miệng nó.

- Bít... ít... ời... Bỏ... ra...

Nó hất tay My ra, thở hổn hển vì bị cô bạn bịt miệng qua chặt. Ngay sau đó, với gương mặt háo hức, nó cười gian, hỏi nhỏ: - Sao rồi? Sao tiến triển nhanh thế? Tình huống lúc đó như thế nào? Thầy Minh nói gì rồi?

- À, cái này... – Gương mặt My đỏ bừng. – Thực ra... lúc đó... là... là...

- Là cái gì, sốt ruột quá. – Nó không chịu nổi vẻ ấp úng của cô bạn, bực mình quát lên.

- Mà từ từ xem nào. Lúc đó chỉ là... tình huống bất đắc dĩ thôi. Minh cũng chỉ là muốn giúp tao nên mới thế. – Nói đến đây My có chút thất vọng.

- Vậy thì là chuyện gì xảy ra thế?

- Là thế này... Mà nhớ cái anh chàng người Mỹ gốc Việt David không?

- Không? Là ai thế? – Mặt nó ngơ ra.

- Là cái anh chàng người yêu ngày trước của tao, chia tay lâu rồi nhưng mấy tháng trước lại tuyên bố theo đuổi tao. Một muốn chết!

- À, nhớ rồi! Cái tên ngày nào cũng gửi hoa tới ày đúng không?

- Ủ! – Nhưng hắn thì liên quan gì ở đây? – À thì... lúc này tao gặp hắn. Vì hắn chạy theo lỗi nhả dữ quá nên tao phải nói Minh là người yêu tao. – Ồ, rồi sao nữa? – Mà để im tao kể xem nào, cắt ngang hoài thế. – My trừng mắt nhìn nó. Nó đành cười trừ. My tiếp tục. – Hắn nói không tin, nói kiểu gì hắn cũng không chịu tin, bảo tao nói dối để gạt hắn đi.

- Rồi sao? Mày hôn thầy Minh để chứng tỏ cho hắn thấy hả? Nó háo hức hỏi thì lập tức nhận lại ánh mắt hình viên đạn của cô bạn thân. My bực mình quát nhỏ:

- Tao đã bảo đừng có cắt ngang cơ mà.

- Ủ ừ, xin lỗi! Rồi, tiếp đi. - À ừm... sau đó thì... Minh ôm lấy tao rồi... rồi. .. - Mặt My đỏ bừng lên khi nghĩ đến tình huống lúc đó. - Rồi sao thì mày biết rồi đấy. Lúc đó, anh ấy đã tuyên bố một câu, dù biết là giả vờ cho tên kia thấy thôi nhưng tao vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

- Câu gì thế?

- À... Minh nói: “Cô ấy là người yêu của tôi. Tôi cấm cậu quấy rầy cô ấy. Nếu tôi còn phát hiện cậu bám theo cô ấy, đừng trách tôi không khách khí!”

- Ha ha! Sướng nha! Tiến triển thế rồi còn gì? - Nó cười gian, vỗ vỗ vai cô bạn.

- Tiến triển cái gì, chỉ là giả vờ thôi mà!

Mặt My bỗng xịu xuống. Nó vội an ủi cô bạn:

- Đừng buồn! Mày có thấy thầy Minh đang đỏ mặt không? Chứng tỏ thầy ấy cũng đang ngượng, mà như thế tức là thầy Minh cũng có tình cảm với mày. Chỉ cần bồi đắp thêm nữa là đủ!

- Thật sao?

- Thật! Tao có lừa mày bao giờ chưa?

- Mày lừa tao còn ít sao? - My liếc xéo nó. - À thì... - Nó xấu hổ cười trừ. - Nhưng mà lần này tao thề là tao nói thật đấy. - Tạm tin mày!

Nó khẽ cười. Hi vọng hai người này sẽ ngày càng tốt đẹp. Tình cảm của My dành cho Minh bao lâu có thể sắp được đáp lại rồi. Đôi mắt nó ánh lên một tia vui vẻ, nhìn cô bạn với gương mặt đỏ ửng. Chân mệnh thiên tử trong mộng cầu nàng sắp thuộc về nàng rồi, còn nó thì sao đây? Nó không xác định nổi, tình cảm của mình với Kiệt là gì. Hơn nữa, trong giấc mơ của nó, thương xuyên xuất hiện một người con trai đứng trong ánh mặt trời chói lóa, không thể nhìn rõ gương mặt, chỉ thấy khóe môi người đó vẽ nên nụ cười mê hồn. Đó là ai? Nó không thể nhớ nổi, càng cố nhớ càng cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đôi mắt vô tình liếc qua chiếc bàn tiệc phía trước, nó chợt dừng lại. Cô gái mặc chiếc váy xanh lúc nãy đang đứng đó. Nó neho neho mắt, cố nhìn kĩ gương mặt đó. Rất quen! Nó đã từng gặp chẳng? Hay cô ấy là một phần trong kí ức đã mất của nó.

- My! Tao thấy cô gái kia rất quen! Có phải bạn bè gì đó của chúng ta không? Tao không nhớ nổi!

My nhìn theo hướng chỉ của nó. Vừa thoáng lướt qua gương mặt đó, mặt nhỏ tối sầm. My lập tức đứng bật dậy, trước sự ngạc nhiên của nó, nhỏ đi về phía cô gái kia, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận tột cùng.

“Chát”. Một cái tát đau điếng giáng xuống mà Nhiên. Những người xung quanh bị tiếng động thu hút, ngoái đầu lại nhìn. Người bác Nhiên đứng bên cạnh thấy vậy, định lôi My ra, nhưng nhận được ánh mắt ám hiệu của Nhiên nên đành đứng yên.

- Cô về đây làm gì?

My tức giận quát lên, khiến Kiệt và Minh cùng ngoái đầu lại nhìn. Đôi mắt họ trong phút chốc cũng tối sầm. Nó thấy vậy cũng cảm thấy bất an. - Lần này tôi về là thiện ý. Tôi không muốn làm gì hại đến mọi người cả. Lần trước tôi đã sai, tôi sẽ sửa tất cả.

- Cô muốn sửa sai? - My cười khinh bỉ. - Đừng ở đó nói những lời giả dối nữa. Cô còn muốn Du tổn thương như thế nào mới chịu hả?

- Tôi thực sự về là muốn giúp Du, tôi không có ý làm tổn thương gì cậu ấy hết! - Giúp Du? Cậu ấy không cần cô giúp. Cô tốt nhất rút về bên tên đó đi, rút về bên Hoàng Thiên Lâm đi. Các người tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

“Ầm”. Ba chữ “Hoàng Thiên Lâm” vừa thoát ra từ miệng My lập tức gây ra cơn chấn động trong lòng nó. Trái tim đột nhiên không chịu ngủ yên mà đập mạnh dữ dội. Nó cảm thấy rất khó thở, thực sự rất khó chịu. Nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Nó khóc sao? Khóc vì cái gì mới được chứ? Tại sao ba chữ đó lại có ảnh hưởng tới nó nhiều như vậy. - Tôi thực sự muốn giúp cậu ấy nhớ lại tất cả? Chẳng lẽ các người muốn cô ấy sống mà không có quá khứ?

- Như vậy còn tốt hơn là để cô ấy nhớ lại mà đau khổ? Cô ấy khó khăn lắm mới sống yên bình được một chút, xin các người đừng gọi lại cái quá khứ đau khổ đó. Cô ấy đau vì các người nhiều lắm rồi, đừng tiếp tục đùa bỡn với sức chịu đựng của cô ấy như thế nữa.

- Tôi...

Nhiên chợt im lặng, nhìn gương mặt tái mét của nó, nó lại cảm thấy có cái gì bứt rứt trong lòng. Còn nó, nó đang hết sức chấn động vì những lời nói vừa rồi của hai người. Quá khứ của nó thật cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đầu đau như búa bổ, trước mắt nó, mọi thứ tối sầm lại.

* * *

25. Chương 09 Phần 3

- Cô ấy tỉnh rồi!

Đôi mắt nặng nhọc hé mở, nó nhìn thấy My đang ngồi bên giường bệnh, gương mặt lo lắng nhìn mình. My ngập ngừng một lát rồi hỏi:

- Cậu... nhớ ra gì chưa?

Nhớ? Nó vẫn không thể nhớ ra điều gì. Quá khứ vẫn mờ ảo, không thể chạm tay vào. Những hình ảnh rời rạc và mờ nhạt không thể nhìn rõ. Nó vẫn không nhớ nổi điều gì cả, vẫn là con người không có kí ức.

- Tôi vẫn không nhớ ra điều gì.

- Vậy thì tốt!

My thở phào nhẹ nhõm. Kiệt và Minh ở bên cạnh hình như cũng vậy. Nó lặng lẽ nhìn ba người, rồi trầm giọng: - Tôi muốn đi tìm quá khứ!

My giật mình, đôi mắt mở to nhìn nó:

- Cậu... Tôi đã nói với cậu là quá khứ của cậu chỉ toàn những điều đau khổ. Cậu muốn tìm lại làm gì? Tiếp tục đắm chìm trong những đau khổ ấy à?

- Dù là đau khổ hay hạnh phúc tôi vẫn muốn tìm lại. Tôi muốn đổi mới. Tôi không thể trốn tránh mãi như vậy được.

Trốn tránh quá khứ trong hơn một năm qua, nó nghĩ là quá đủ rồi. Dù đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ, nó cũng muốn nhớ lại, tất cả. Một con người sống không có quá khứ, cảm giác rất khó chịu. Mặc kệ đau khổ thế nào, nó cũng sẽ tìm lại kí ức. - Nhưng mà... Du! Cậu nghĩ kĩ chưa? Tìm lại quá khứ đồng nghĩa với việc cậu sẽ phải nếm trải những đau khổ trước đây. Cậu thực sự muốn tìm lại sao?

My lo lắng ngồi xuống bên cạnh nó. Giọng nói nhẹ nhàng, quan tâm lại, lại có phần giống như đang thỉnh cầu. Nhỏ không muốn nó nhớ lại tất cả. Nhỏ không thể để nó đau khổ thêm một lần nữa. Nhìn cô bạn thân đắm chìm trong nỗi đau tình ái, My thực sự không đành lòng. Cả hai lớn lên bên nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm khăng khít giống như chị em. Một người đau khổ, người kia cũng sẽ chẳng dễ chịu gì. Nó im lặng, đôi môi mím chặt, gương mặt rơi vào trầm tư. Ngoài trời đêm, ánh trăng mờ ảo dần bị che khuất sau làn mây dày đặc. Bầu trời chìm trong sự tăm tối, không ánh sáng. Gió đêm lạnh lùng lay động cành lá,

những chiếc lá tàn úa thả mình rơi xuống nơi đất lạnh. Không gian tĩnh mịch chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi. Đêm thật lạnh giá, có chẳng quá khứ trước đây của nó cũng vậy?

Trong lòng diễn ra sự đấu tranh dữ dội. Nửa muốn làm theo lời khuyên của mọi người, vứt bỏ tất cả, nhưng nửa lại muốn tìm lại những kí ức đã mất. Nếu kí ức từng có thực sự chỉ là những nỗi đau khôn nguôi, vậy thì... có nên chẳng tìm lại nó? Nhưng dù sao, một con người sống không có quá khứ cũng rất khó chịu, ngay cả những việc mình đã từng làm, những việc từng diễn ra với mình cũng không nhớ nổi hay sao?

- Tớ thực sự muốn tìm lại.

Suy nghĩ rất lâu, nó mới chậm rãi mở miệng. My ngồi bên khe thở dài một tiếng. Kiệt và Minh này giờ vẫn im lặng nhưng cũng không tránh khỏi tiếng thở dài. Một năm qua đi, một năm yên bình. Bây giờ nó lại muốn tìm lại tất cả. Có ổn không? Nếu như phá vỡ cuộc sống yên ổn này, nó liệu có ổn không?

- Cậu nghĩ thật kĩ đi. Nếu tìm lại tất cả, cậu sẽ phải đối mặt.

Kiệt trầm giọng nói. Thực lòng, cậu không mong nó nhớ lại. Tình cảm trong hơn một năm qua cậu vun đắp, giờ mới có chút tiến triển. Nó nhớ lại tất cả, liệu có phải, sẽ để trái tim mình mãi mãi hướng về người đó?

- Tớ biết, tớ đã chuẩn bị tinh thần rồi. Quá khứ không tốt đẹp, tớ sẽ học cách chấp nhận và vui chôn nó. Coi như đó là một lần giông tố để tớ trưởng thành hơn.

- Thôi được! Tùy em!

Minh lúc này mới lên tiếng. Anh nở nụ cười nhẹ nhàng, xoa đầu nó:

- Cô bé ngốc! Em kiên quyết như vậy, thầy cũng không muốn nói nhiều nữa. Chỉ là, em nên chuẩn bị tinh thần. Quá khứ của em không phải là quá mức bi thương, nhưng nó cũng không ít đau khổ. Cố lên, vượt qua được, em sẽ trưởng thành hơn.

- Cảm ơn thầy!

Nó gật đầu, nở nụ cười nhẹ nhàng. Minh vẫn luôn là người ủng hộ nó. Nó thực sự rất cảm kích anh, cũng thực sự có tình cảm với anh, nhưng dù sao, đó cũng chỉ là một thứ tình cảm giống như em gái đối với anh trai, không có gì khác.

My và Kiệt cũng không khuyên can nữa, chỉ nhẹ nhàng động viên, cổ vũ tinh thần cho nó. Nó biết, có lẽ quá khứ đã ngủ quên sẽ một lần nữa thức dậy, cửa vào trái tim nó một nhát dao, sát muối vào vết thương còn chưa lành. Nhưng nó chấp nhận. ừ coi như, tất cả là một bài học cuộc đời cho chính nó, ột đứa con gái chưa hiểu hết sự đời.

* * *

- Oáp! Nó ngáp dài, mệt mỏi gục đầu xuống bàn, đôi mắt lim dim mơ màng muốn chìm vào giấc ngủ. Thực tình, mệt muốn chết đi được! Nó ghét nhất mấy cái buổi học chiều này. Chết tiệt! Trưa còn chẳng kịp ngủ tí nào, giờ đến nghe mấy bài toán khô khan, thực chỉ muốn gục luôn xuống bàn mà ngủ, nhưng nó cũng có phần e dè ông thầy trên bảng, nên chỉ dám gục trong chốc lát, rồi cố lấy sức mà gượng dậy.

- À! Xin lỗi các em! Chúng ta dừng bài giảng một lát! Thầy muốn giới thiệu với các em, hôm nay chúng ta có một bạn mới.

Thầy giáo sau khi nói chuyện gì đó với một cô giáo đứng bên ngoài thì quay lại, mỉm cười nói với học sinh trong lớp. Sau đó hướng ra ngoài lớp, ra hiệu cho học sinh đang đứng ngoài đó vào trong.

- Oa! Xinh quá!

- Dễ thương thật!

- Nhìn qua còn tưởng thiên sứ giáng trần kìa!

- ... Lũ bạn trong lớp nhao nhao lên bàn tán. Tiếng ồn dần kéo nó ra khỏi cơn buồn ngủ. Nó dụi dụi mắt, nhìn lên bảng. Đứng trên đó là một cô bạn gương mặt thanh tú, các đường nét xinh đẹp tuyệt mỹ, mái tóc nâu uốn hơi xoắn được cố định bằng một chiếc bươm trắng đính bông hoa lụa phớt hồng, chiếc váy trắng có

chít eo, xòe rộng, lớp vải voan bên ngoài bao bọc lấy lớp vải trắng bên trong, bông bành mềm mại theo từng chuyển động của cô bạn. Xung quanh cô gái, ánh mặt trời từ ngoài cửa lớp chiếu rọi vào, tạo thành một đường viền sáng rực theo từng đường nét cơ thể. Nhìn như vậy, quả thực giống như một thiên sứ. Nhưng điều khiến nó quan tâm không phải là gương mặt và vẻ ngoài thoát tục đó, mà chính là, nét quen thuộc của cô bạn này. Người này, chính là cô gái trong bữa tiệc ngày hôm qua, cô gái đã lãnh trọn một cái tát của My. Đồ còn có thể là ai khác ngoài Nhiên?

- À ờm! Hình như lớp không còn bàn nào trống cả. Vậy... em ngồi chung với một bạn nào đó nhé!

Thầy giáo nhìn quanh lớp rồi quay lại bảo Nhiên. Nhiên gật nhẹ đầu, nhìn xung quanh rồi dừng lại, đưa tay chỉ về bàn nó.

- Em muốn ngồi cạnh bạn ấy!

- Ừ được! Du, em để bạn ngồi đó nhé!

- Dạ!

Nó vẫn còn đang bất ngờ vì sự xuất hiện của Nhiên, nghe thầy hỏi vội vàng búng tỉnh. Nhiên mỉm cười, xách chiếc cặp tiến đến bên cạnh nó, đặt cặp xuống bàn.

- Sao cậu lại...

- Tôi đã nói rồi. – Nhiên nháy mắt. – Tôi sẽ giúp cậu... tìm lại quá khứ! - Thế nào? - Vẫn không có ấn tượng gì!

Nó chán nản lắc đầu. Từ sáng đến giờ, Nhiên và nó đã đi gần hết cái công viên này, nhưng tại sao vẫn không hề gợi ra trong lòng nó một chút hình ảnh gì cả. Nhiên có vẽ cũng mệt mỏi, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh vườn hoa, thở dài một tiếng:

- Nơi này chẳng lẽ cậu lại không có một chút ấn tượng nào!

Nó nhìn quanh, cố gắng nhìn thật kỹ ọi nơi, cố gắng vẽ ra trong lòng một chút hình ảnh của quá khứ, nhưng dường như không thể. Nhiên tiếp tục:

- Đây là nơi cậu và cậu ấy thường đến.

Trong lòng nó có chút chấn động. Nó biết, người mà nhiên vừa nhắc đến là ai. “Cậu ấy” có lẽ chính là người mang cái tên Hoàng Thiên Lâm, cái tên mà mỗi lần nghe thấy, nó đều không kiềm chế nổi sự run rẩy trong trái tim mình. Nhiên dường như đọc được suy nghĩ trong lòng nó, mỉm cười, nghiêng đầu về phía nó, hỏi:

- Đang nghĩ về cậu ấy?

- Về ai cơ? – Nó vờ ngây ngốc, hỏi lại, nhưng sắc mặt vẫn có phần bối rối. - Xem ra trong trái tim cậu vẫn luôn có cậu ấy. – Nhiên cười, đôi mắt ánh lên chút niềm vui. – Vậy thì cũng báo cho cậu luôn. Cậu ấy đã sắp trở về rồi. Tập đoàn Denka cũng sắp về đây. Hi vọng đến lúc đó, cậu sẽ nhớ ra cậu ấy. Cũng hi vọng... cậu sẽ không trách cứ cậu ấy.

Nói đến câu này, Nhiên chột cú thấp đầu, giọng nói có phần trầm xuống. Cũng tại nhỏ. Nếu ngày đó không để tình cảm lấn át lý trí, nếu ngày đó chấp nhận sự thật về tình yên không thuộc về mình sớm hơn, nếu ngày đó không nghe theo lời con rắn độc Hà Yên kia, có lẽ bây giờ mọi chuyện vẫn yên ổn. Nhưng dù sao, cuộc đời cũng vốn dĩ không hề tồn tại hai từ “nếu như” đó. Sai cũng đã sai rồi, giờ chỉ còn cách sửa sai. Đó là cách tốt nhất cho cả ba người hiện giờ. - Chúng ta qua bên đó. Hi vọng cậu sẽ nhớ ra.

Không để nó kịp nói gì, Nhiên nắm lấy đôi bàn tay của nó, kéo đi. Nó cũng yên lặng đi theo Nhiên, không nói câu gì. Trước mắt nó, vòng đu quay khổng lồ hiện lên. Chầm chậm, chầm chậm, vòng đu quay chuyển động. Chầm chậm, chầm chậm, hình ảnh mờ nhạt của kí ức hiện về. Trong buồng đu quay bé nhỏ, một đôi tình nhân ngồi sát bên nhau. Cô gái mỉm cười, tựa trên bờ vai chàng trai. Chàng trai dịu dàng vòng đôi tay qua vai cô gái. Khung cảnh nhẹ nhàng, lãng mạn. Cô gái khẽ thủ thỉ, giọng nói êm ái bên tai chàng trai: - Chúng ta sẽ mãi như vậy, được chứ? - Ừ, mãi mãi như thế. – Chàng trai bật cười, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô gái.

- Nếu mà... nếu mà sau này anh xa em, thậm chí là quên em, em phải làm thế nào? – Giọng cô gái bất chợt run run, khi nghĩ đến tình cảnh đáng sợ nhất trong tình yêu, giống như trong những bộ phim tình cảm đau thương.

- Sẽ không có chuyện đó. – Chàng trai mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc cô gái. – Nếu có ngày đó, em hãy quên anh đi, hãy coi như anh chưa từng tồn tại. Bởi lẽ, lúc đó, anh không còn xứng đáng với em nữa.

- Nhưng... nói quên anh là quên được sao?

- Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa. – Chàng trai đột nhiên cười nhẹ. Gương mặt dịu dàng này khác hẳn với vẻ lạnh nhạt thường ngày. – Còn em nữa đó, nếu có ngày em dám quên anh, anh sẽ làm mọi cách để em nhớ lại tất cả. Anh sẽ không bao giờ để em quên anh. Ngốc, em là của anh!

Mơ màng, nó dường như cảm nhận được hình ảnh ấy đang hiện lên trước mắt. Giọng nói ấm áp giống như vẫn còn quanh đây. Nụ cười hiền hòa, ánh mắt yêu thương, tất cả kỉ niệm dường như mới vừa hôm qua. Gương mặt ấy, gương mặt trong những giấc mơ hàng đêm dần dần hiện rõ. Nụ cười ấy khiến trái tim nó quặn thắt. Ánh mắt dịu dàng chợt hiện về trong tiềm thức. Nước mắt không kiềm chế nổi, cứ thế tuôn rơi. Nó đưa tay bịt miệng, không để mình bật lên những tiếng nấc nức nở.

“Ào ào”. Trời bất chợt đổ mưa. Những hạt mưa nặng nề rơi xuống gương mặt bầu bĩnh của cô gái đứng trong màn mưa lạnh giá. Hay thật! Nó chợt cười. Ông trời cũng muốn khóc cùng nó sao? Hay đây chính là nước mắt của nó, đã khiến vạn vật trở thành một màu mờ nhạt, buồn bã trong phút chốc?

Mưa càng lúc càng lớn. Màn mưa giăng dày, trắng xóa, cơ hồ không thể nhìn rõ những gì phía trước. Cây lá trong công viên ngã nghiêng theo làn gió thổi, chật vật chống lại sức mạnh của thiên nhiên. Nó vẫn đứng đó, ở vị trí cũ, mặc kệ nước mưa tạt vào người, mặc kệ nước mưa lăn dài theo gương mặt. Mặt ướt đầm, nó không còn phân biệt nổi, đâu là nước mưa, và đâu là nước mắt nữa. Nó đã nói, sẽ dừng cảm đối mặt, nhưng giờ phút này, giờ phút sắp nhớ ra tất cả, nó lại sợ. Nó hiểu, kì thật, bản thân mình chưa từng mạnh mẽ. Nó yếu đuối, nó không có đủ can đảm đón nhận những nỗi đau trong quá khứ. Đau một lần đủ lắm rồi. Một lần nữa, nó không biết mình sẽ ra sao nữa.

- Mưa to quá rồi! Chúng ta về thôi!

Nhiên kéo tay nó, muốn đưa nó trở về. Vừa rồi, nhỏ vẫn luôn chăm chú quan sát biểu hiện trên gương mặt nó. Có lẽ nó đã nhớ ra điều gì đó. Nhỏ để yên, bỏ mặc màn mưa, đứng cùng nó, bởi lẽ hi vọng nó sẽ nhớ ra tất cả trong khoảnh khắc này. Nhưng lúc này mưa thật sự quá to. Nhiên biết sức khỏe nó vốn không tốt, nhỏ sợ sẽ có chuyện.

- Bỏ tay ra! Mặc kệ tôi! Nó hất mạnh tay Nhiên, vẻ mặt hiện rõ sự tức giận.

“Àm”.

Một tiếng sét vang vọng trong không trung. Ánh sáng lóe lên, rạch ngang bầu trời. Nhưng nó và Nhiên vẫn đứng đó. Nhiên kinh ngạc nhìn nó, im lặng. Nó nhìn chằm chằm nhỏ, ánh mắt vừa ẩn chứa sự tức giận, vừa ẩn chứa chút hận thù, song phần nhiều là ẩn chứa sự bi thương, tổn thương sâu sắc. Nước mắt nó rơi, hòa tan trong nước mưa càng lúc càng nhiều. Nó không nói không rằng, chỉ nhìn Nhiên như thế. Con người này, đã có lúc nó từng coi là bạn, thậm chí là một người bạn rất thân thiết, nhưng chính người ấy đã phản bội tình bạn của hai người, chính người ấy là một phần nguyên nhân gây nên những đau khổ cho nó.

Bỏ mặc Nhiên đứng lặng đằng sau, nó lạnh lùng quay đi. Đưa tay thô bạo gạt đi dòng nước mắt, nó tự mắng mình không thôi. Nước mắt này rõ ràng là vô nghĩa. Khóc thì ích gì chứ? Bọn họ đáng không? Vì quá khứ đau thương như thế đáng không? Nước mắt rơi thì làm được gì? Thời gian chẳng thể trở lại. Tất cả cũng chẳng thể làm lại. Bánh xe định mệnh đã quay vòng. Muốn trở lại điểm xuất phát? E là không thể!

Nó gạt nước mưa trên mặt. Đôi mắt đã dần nhòe đi vì thứ nước đang lan tràn trên gương mặt mình. Nhưng bước chân nó không dừng lại, thậm chí còn nhanh hơn. Nó đang chạy, rời khỏi cái quá khứ đó. Nó không muốn nhớ, không muốn nữa rồi. Nó hối hận rồi. Nó muốn quên.

Đôi bàn chân bước nhanh ra khỏi công viên. Không nhìn rõ đường, nó chỉ có thể bước theo cảm nhận. Mặc kệ đi về đâu, chỉ cần rời xa nơi này, rời xa nơi cả hai cất giấu biết bao kỉ niệm. “Píp píp”.

- Cậu... - Lần này thì Nhiên đã bật khóc thực sự. Nhỏ túm lấy tay áo đó, nói trong dòng nước mắt. - Xin cậu! Trách cứ tôi thế nào cũng được. Nhưng đừng trách Lâm! Suốt hơn một năm qua, cậu ấy ngày nào cũng đau khổ. Nhìn cậu ấy như vậy, tôi thực sự không chịu đựng nổi.

- Không chịu đựng nổi? - Nó lại cười nhạt một tiếng. - Vậy thì cậu đến bên anh ta, giúp anh ta thoát khỏi sự dằn vặt tội lỗi đó đi! À, chẳng phải từ lúc ra đi, hai người đã là một đôi rồi sao? Tại sao đến giờ tôi vẫn chưa nhận được thiệp hồng thế? Hay là vốn không còn coi tôi là bạn nữa rồi!

- Du! Cậu có nhất thiết phải như vậy không? Thời gian đã qua cũng lâu rồi mà! Ngày đó tất cả là do tôi. Hai người cứ oán trách tôi, sao cũng được, tôi chịu. Nhưng tôi biết, tình cảm của cậu và cậu ấy đều không dễ phai nhòa. Hai người có cơ hội làm lại từ đầu, tại sao không nắm lấy! - Không dễ phai nhòa? - Gương mặt nó lại lạnh như băng, không biểu lộ chút cảm xúc. - Tình cảm đó hết từ lâu rồi! Từ ngày anh ta ra đi, tình yêu trong tôi đã chết! Bây giờ, người tôi yêu không còn là anh ta nữa! Cậu về nói với anh ta như vậy. Còn giờ thì tránh ra! Tôi muốn ra ngoài! Nó đẩy mạnh Nhiên, xông ra khỏi phòng. Nhiên thẫn thờ nhìn theo bóng dáng nó. Đây không giống nó, thực sự không giống. Chẳng lẽ, vết thương ấy đã khiến nó trở nên như vậy sao?

* * * Nó lặng yên đứng bên giường bệnh, nhìn gương mặt của người con trai đang say trong giấc ngủ. Mái tóc nâu rũ xuống gương mặt trầm buồn. Nó khẽ cười, vuốt nhẹ mái tóc cậu. Nước mắt không tự chủ được, lặng lẽ tuôn rơi. Giọng nói đầy bi lệ vang lên trong không gian phòng bệnh yên ắng: - Tại sao cứu tớ hết lần này đến lần khác? Vì sao cậu phải làm như vậy?

Không gian vẫn im lặng, không nghe thấy tiếng trả lời. Đôi môi nhỏ nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ gạt dòng nước mắt đang lăn dài.

- Cậu đối tốt với tớ như vậy... tớ biết phải làm sao đây? Vẫn im lặng. Nó cúi nhìn gương mặt Kiệt, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Khi nó đau khổ, cậu luôn bên cạnh. Khi nó gặp nguy hiểm, cậu có mặt kịp thời. Thời gian nó cần hẳn nhất thì... bên cạnh nó chỉ có 3 người bạn thân thiết, trong đó có Kiệt. Nó biết, tình yêu cậu dành cho nó là vô cùng sâu đậm. Nó biết, nếu yêu cậu, có lẽ... nó sẽ hạnh phúc, hạnh phúc thực sự. Nhưng, nó vẫn còn phân vân. Vì hẳn sao? Có thể! Người con trai đó lạnh lùng băng lãnh nhưng khi bên nó lại luôn nở nụ cười ấm áp. Nhưng người đó, lại cũng là người bỏ rơi nó khi nó cần một vòng tay ấm áp. Yêu và quên! Nên làm sao đây?

- Cậu sao thế?

Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai nó. Kiệt nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc mai trên đầu nó.

- Cậu không có làm sao chứ?

Nó lắc mạnh đầu, cổ họng nghẹn đắng.

- Không... không có! Cậu có sao không? - Không sao đâu! Bị thương nhẹ thôi mà!

- Ủ!

Nó im lặng. Kiệt nhìn nó, khẽ thở dài:

- Nhớ ra rồi sao? Tớ thấy cậu đứng trước vòng đu quay đó, rất lâu! Có phải nó đã gợi mở kí ức trong cậu? Nó gạt đầu.

- Vậy cậu định thế nào? - Kiệt mỉm cười. - Nghe nói Lâm cũng sắp trở về. Hai người có định xóa bỏ tất cả, làm lại từ đầu?

Nó im lặng hồi lâu. Đôi mắt tựa hồ đang có sự đấu tranh tư tưởng dữ dội. Hồi lâu, nó mới chậm rãi mở miệng:

- Hết rồi! Từ ngày anh ta ra đi, chúng tớ đã không còn lại gì cả. Tớ không phải một món đồ chơi của người khác. Thích thì cầm lấy, không thích thì ném đi! Một khi người đó bỏ rơi tớ, sẽ không còn cơ hội quay lại. Không gian lại chìm trong sự im ắng lạ kì. Nó đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Những chiếc lá còn đắm nước đang lay động trong gió, cố gắng đón lấy những tia nắng mặt trời ấm áp, mặt trời sau cơn mưa.

Mặt trời sau mưa? Sau mưa trời lại sáng, đó là quy luật của vạn vật trong tự nhiên. Nhưng mà... cơn bão này đã gây ra tổn hại quá lớn, nên trong lòng nó, ánh mặt trời cũng không thể chiếu những tia sáng ấm áp như ban đầu.

Hết rồi! Có những việc đã qua đi thì không bao giờ có thể trở lại. Vòng xoay định mệnh đã chuyển động. Trở lại điểm xuất phát? E là không thể nào!

Đôi mắt lóe lên một tia kiên định, nó nhìn Kiệt, giọng nói nhẹ nhàng vang vọng trong không gian:

- Chúng ta yêu nhau nhé!

26. Chương 10 Phần 1

Có phải anh chết, em sẽ tha thứ cho anh?

Nắng sớm dịu dịu buông xuống khu vườn bệnh viện. Tiếng chim chóc gọi nhau râm ran trong bầu không khí trong lành. Gió nhẹ thả mình lướt đi, vui vẻ đùa giỡn mái tóc của cô gái nhỏ, cuốn những lọn tóc tung bay. Cô gái ngồi im, mặc kệ gió vờn tóc mình, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định. Đôi mắt to tròn đen láy ấy thoát nhìn rất dễ thương, ngây thơ, đáng yêu nhưng nhìn kĩ sẽ nhận ra, tận sâu trong đáy mắt, có một tia đau khổ, một tia đợi chờ, một tia buồn bã, một tia thất vọng. Một đôi mắt đẹp, nhưng thật buồn.

- Đang nghĩ gì vậy?

Một chàng trai đi đến bên cạnh cô gái, đôi mắt theo hướng nhìn của cô. Cô gái mỉm cười, không ngẩng đầu, đáp:

- Không có gì! Chỉ ngắm nắng sớm thôi!

- Nắng sớm có gì đẹp mà ngắm? – Chàng trai ngồi xuống bên cạnh cô gái, cười gian. – Ngắm anh không phải tốt hơn sao?

- Anh có gì mà ngắm? – Cô gái phồng mồm, rồi lè lưỡi trêu người. – Ngày nào cũng ngắm đến phát chán. Em còn đang muốn tìm người khác để ngắm đây?

Chàng trai cười xòa, vòn tay ôm lấy cô gái, kéo vào lòng mình, vừa vuốt mái tóc người yêu, vừa nói:

- Em cứ thử xem. Anh đảm bảo em sẽ phải hối hận! Kiếm được một người đẹp trai như anh hơi khó đấy! Cô gái bĩu môi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Trong lòng chợt hiện lên hình ảnh một người con trai với nụ cười ấm áp, với gương mặt đẹp đến mức chói lóa. Cô gái khẽ thở dài một tiếng, nhắm mắt, tự ép mình quên đi, không được nhớ tới nữa.

Đứng ở một góc tường, Nhiên cắn môi nhìn hai người phía trước. Nhỏ thở dài một tiếng. Không ngờ lại thành ra như thế này. Tại sao nhất quyết phải như thế? Hai người đều yêu nhau sâu đậm, vì có gì cứ phải để quá khứ vùi chôn đi hạnh phúc của thực tại? Nếu có thể, thời gian hãy quay trở lại, để tất cả trở về với những kí ức màu hồng, giống như chưa từng có sóng gió xảy ra. Hoặc nếu không, nếu cả hai không có duyên phận, xin thời gian trở lại, để cả hai sẽ không gặp gỡ, sẽ không yêu, lại càng không đau khổ thế này. Nhưng... thời gian quay ngược? Vĩnh viễn là điều không thể. Những gì đã qua đều không thể trở lại. Quá khứ không có cơ hội cho con người thay đổi. Chỉ có thể chấp nhận thực tại, để dòng đời đưa đẩy.

- Cậu lại đến đây làm gì thế?

Giọng nói lạnh băng vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhiên. Không biết từ lúc nào, nó đã đứng sau nhỏ, Kiệt không biết đã đi đâu. Đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào Nhiên, oán hận có, căm ghét có, nhưng trên hết là sự băng lãnh. Đôi mắt ấy giống như tỏa ra một thứ hàn khí khiến người đối diện không tìm được mà run rẩy. - Tôi... chỉ muốn đến thăm cậu.

- Vậy sao? Vậy thì cảm ơn! Tôi khỏe, cậu không cần thăm hỏi gì.

Nó lạnh lùng nhìn Nhiên rồi rời mắt khỏi người nhỏ, toan bỏ đi. Nhiên nhìn thấy vậy, bèn vội vã chạy đến, nắm lấy tay nó, giọng nói như van vãn:

- Tôi xin cậu! Cậu muốn tôi phải làm gì mới tha thứ cho chúng tôi?

- Tôi chẳng cần gì cả! – Nó gạt bàn tay đang nắm lấy tay nó của Nhiên. – Hai người ngoại trừ đau khổ thì có thể đem lại thứ gì cho tôi nữa? Tôi mệt mỏi rồi. Hơn nữa, tôi cũng chẳng phải là con người vị tha như thế. Muốn tôi tha thứ cho hai người? Xin lỗi, tôi không thể! - Chúng ta đã từng là bạn. Cậu và cậu ấy lại đã từng bên nhau. Tại sao hai tiếng tha thứ lại khó đến thế?

- Chính vì tình cảm trước đây mà tôi không thể tha thứ cho những sai lầm của hai người. Người khác làm tổn thương tôi, tôi còn có thể tha thứ. Đến con người như Hà Yên, tôi còn có thể bỏ qua. Nhưng hai người thì không được. Vì cả hai từng là những người tôi tin tưởng nhất. Cậu có hiểu không? Chính vì tình cảm tôi dành cho hai người là chân thành nên những gì hai người đã làm mới khiến tôi tổn thương như thế. Tôi không thể, vĩnh viễn không thể tha thứ! Dù tôi đã cố, dù tôi cũng muốn bỏ qua tất cả, nhưng tôi không làm được! Gương mặt đầm lệ, đôi mắt đỏ hoe, đôi môi run rẩy không thể nói thêm lời nào, nó lẳng lặng quay đi. Thực sự, trong lòng nó, tình bạn với Nhiên, tình yêu với hấn chưa bao giờ phai nhòa. Nó đã từng có lúc có ý nghĩ tha thứ. Nhưng vừa nhớ đến những đau khổ trước đây, ý nghĩ tha thứ đều tan biến. Người ta bảo hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn mà. Yêu càng sâu thì hận thù càng lớn. Vết thương hai người bọn họ gây ra cho nó vẫn chưa lành. Bảo làm sao để tha thứ đây?

Nhiên đứng lặng nhìn theo bước chân nó bỏ chạy. Nhỏ không kéo nó lại, cũng chẳng nói thêm gì nữa, vì nhỏ hiểu, bản thân mình đã gây cho nó vết thương như thế nào. Một cô gái ngây thơ, đáng yêu, không ngờ lại có thể trở nên lạnh lùng đến như vậy.

“You may say my love is all you need to see you through

But I know these words are not quite true

Here is the path you’re looking for, an open door Leading to worlds you long to explore”

(Kiss me goodbye – Angela Aki)

- Alo! “Thông báo với cậu một tin vui. Ngày kia tớ sẽ về đến nơi.” Đầu dây bên kia là một giọng nói trầm ấm, dường như đang rất vui vẻ. Nhiên giật mình, nhẹ nhàng hỏi: - Tớ tưởng tháng sau cậu mới trở về?

“À lúc đầu tớ định thế thật. Nhưng công việc giải quyết xong rồi nên về luôn. Về càng sớm càng tốt mà.”

- À ừ! Đúng vậy...

Nhiên bối rối không biết phải nói gì. Người đầu dây bên kia dường như cũng nhận ra điều đó, bèn thấp giọng hỏi: - Cô ấy... thế nào?

Cuối cùng cậu ấy cũng đã hỏi đến. Nhiên thở dài một tiếng, cắn chặt môi một hồi, rồi mới buồn bã đáp: - Cậu ấy nhớ ra tất cả rồi! “Thật sao?” Đầu dây bên kia bật thốt lên một tiếng vui mừng.

- Nhưng cậu ấy... có lẽ sẽ không thể tha thứ cho chúng ta.

Đầu dây bên kia im lặng. Nhiên hiểu tâm trạng của hấn lúc này hấn là rất buồn. Nhỏ cũng không nở thông báo tin thứ hai, nhưng sớm muộn gì hấn cũng biết, thà rằng báo sớm một chút, cho hấn chuẩn bị tinh thần.

- Cậu ấy và Kiệt... giờ đang là một đôi. “Àm”. Một tiếng sét đánh ngang tai. Hấn buông rơi chiếc điện thoại, mặc kệ tiếng Nhiên gọi đến khản cổ. Đôi mắt chột ánh lên sự đau khổ. Điều này... là thật sao? Nó đã quyết định buông tay hấn rồi?

Khó thở! Trong tim chột trào dâng một cảm giác đau đớn không gì tả nổi. Tại sao lại làm như thế? Hấn đã cố gắng làm tất cả những gì có thể để trở về bên nó. Tại sao... lại muốn đẩy hấn ra xa?

Thở dài một hơi, hấn nhặt lên chiếc điện thoại rơi dưới đất, hít một hơi thật sâu, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi:

- Cô ấy... vẫn khỏe chứ?

- Ủ, Du vẫn khỏe! – Đầu dây bên kia im lặng một hồi rồi mới trả lời.

- Vậy thì tốt! Giúp mình chăm sóc cô ấy nhé!

Không đợi Nhiên kịp nói thêm lời nào, hắn gác máy. Nụ cười gượng gạo cũng biến mất. Phải làm sao đây? Vì sao nữ lòng đối xử với anh như vậy? Anh đã tìm đủ mọi cách để có thể quay lại bên em, nhưng em lại dường như không còn trông đợi sự trở về của anh nữa. Vậy anh nên làm sao đây?

- Tổng giám đốc! Đã chuẩn bị xong!

Cô thư kí đằng sau lên tiếng, đôi mắt màu xanh lam ôn nhu nhìn hắn. Không đáp lại cái nhìn đó, hắn lạnh lùng bỏ đi. Tâm trạng hắn đang rất không ổn. Hắn muốn kiếm một nơi yên tĩnh, một nơi để bình ổn lòng mình.

Ella nhìn theo bóng dáng hắn, một cảm giác hụt hẫng dâng lên. Cô mới làm thư kí cho hắn 3 tháng, kể từ sau khi thư kí cũ xin nghỉ việc, nhưng cô biết, trái tim mình đã thuộc về người con trai ấy. Cô cũng không hiểu tại sao lại yêu người đó, mặc dù người ấy luôn lạnh lùng với cô, gần ngay trước mặt mà cảm tưởng xa tận chân trời. Nhưng cô đã phát hiện ra, ẩn sâu bên trong vỏ bọc lạnh lùng ấy là một con người rất tình cảm. Ella từng nhìn thấy hình ảnh đau khổ của hắn, đau khổ vì một người con gái, cô gái nơi phương xa kia. Nhớ đến điều đó, Ella chợt cảm thấy một cảm giác đau nhói trong tim. Lần này hắn quyết định chuyển tổng công ti về Việt Nam cũng là vì người con gái đó. Cô gái ấy thật sự vô cùng may mắn!

Ella đặt tập hồ sơ trong tay lên bàn, lấy chiếc bình giữ nhiệt của mình, mang tới khu vườn đằng sau tòa nhà công ti. Đây là nơi hắn thường đến mỗi lúc buồn.

Vừa đặt chân tới khu vườn, Ella đã nhìn thấy hắn ngồi trên ghế đá, đầu ngả về phía sau, đôi mắt nhắm nghiền. Ella cẩn thận rót cà phê từ trong bình giữ nhiệt ra chiếc tách bằng sứ, đưa đến trước mặt hắn, cất giọng nói trong trẻo:

- Tổng giám đốc, một chút cà phê sẽ làm tâm trạng anh thoải mái hơn đó!

Hắn chậm chậm mở mắt, nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Ella rồi nhìn xuống tách cà phê trong tay cô. Hắn đưa tay đón lấy, lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn!

Ella vốn đã quen với giọng điệu lạnh nhạt này, mặc dù cảm thấy thất vọng nhưng cũng rất nhanh gạt đi. Cô mỉm cười, tới ngồi bên cạnh hắn:

- Tổng giám đốc, anh có chuyện buồn sao?

Hắn không trả lời, lặng lẽ nhắm nháp tách cà phê. Ella không khỏi có chút cảm giác mất mát, nhưng vẫn cười nói tiếp:

- Anh có muốn tâm sự chút không!

Hắn vẫn không đáp lời. Ella chờ một hồi không thấy hắn trả lời, đành bỏ cuộc, không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng ngồi bên cạnh hắn.

Hắn đưa chiếc tách cho Ella, lại ngả đầu ra sau, mệt mỏi nhắm mắt lại. Không khí lại bao trùm sự trầm mặc ngột ngạt. Ella rót cuộc cuối cùng vẫn không chịu nổi, đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai người:

- Vì một cô gái mà anh đau khổ như thế có đáng không?

- Cô ấy là người tôi yêu! – Hắn lạnh nhạt đáp lời.

- Cô ta có cái gì hay chứ? Cô ta rốt cuộc như thế nào mà khiến anh ra nông nổi này hả? Dù gì cũng chỉ là một đứa con gái. Anh nhìn anh đi, vì một đứa con gái mà mất hết cả phong độ. Em thực không hiểu...

- CÔ CẢM MIỆNG!

Hắn đột ngột quát lên. Ella bị bất ngờ, ngẩn người hồ hởi. Mặc dù hắn lạnh lùng nhưng trước nay chưa từng to tiếng với cô như vậy. Tất cả là vì cô gái kia sao? Vì cô động đến cô gái đó?

- CÚT!

Hắn tiếp tục quát lên một tiếng. Ella cắn chặt môi dưới, không cam lòng nhưng cuối cùng cũng rời đi. Hắn cũng không nhìn cô, lặng lẽ lững lờ trên chiếc ghế đá. Hắn vốn muốn một không gian yên tĩnh để bình tâm. Cô thư kí này thực sự rất phiền phức, phá hỏng không gian yên lặng của hắn. Ella mặc dù rất xinh đẹp, một vẻ đẹp của thiếu nữ phương Tây. Tình cảm của cô hắn cũng hiểu, nhưng hắn vĩnh viễn chỉ có thể yêu một người, tuyệt không thể yêu người thứ hai.

Lặng lẽ nhìn những cánh chim chao liệng trên nền trời xanh thẳm, hắn thở dài một hơi, khẽ buông một câu, giọng nói đầy vẻ quyết tâm, kiên định:

- Dù bằng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ làm cho em tha thứ cho anh! * * *

“Hắt xi” - Em sao thế?

Kiệt nhìn nó, lo lắng hỏi. Nãy giờ nó đã hắt hơi không ít lần, cậu đang lo nó bị cảm. Nó cười, lắc đầu: - Em không sao! Hình như nãy giờ có người nhắc đến em!

- Vậy sao? Vậy là nói xấu hay tốt! - Kiệt cười.

- Tất nhiên là tốt rồi. Em làm gì có điểm xấu nào mà nói. - Nó cười vang, đôi mắt hấp háy vẻ tinh nghịch.

Kiệt nhéo má nó, đôi mắt ánh lên vẻ cưng chiều:

- Em đó! Lúc nào cũng như vậy cả. Tính trẻ con này bao giờ mới hết đây?

- Chẳng bao giờ hết cả! Cả đời em sẽ vẫn trẻ con như vậy!

- Thôi được rồi! - Kiệt vờ thở dài. - Anh mặc dù không nở nhưng cũng đành “tàn phá” bông hoa nhỏ của quốc gia này vậy.

- Nói cái gì thế? Nó chun mũi, với tay bẹo má Kiệt. Kiệt không chịu thua kém, cũng đưa tay bẹo lại má nó. Hai người cùng cười vang, không khí vô cùng vui vẻ. Cả hai không hề biết rằng, bên ngoài cửa phòng bệnh, một bóng người đang lặng lẽ đứng nhìn, đôi mắt ánh lên sự đau khổ. Anh không muốn nhìn thêm, sợ trái tim càng đau, vội vàng ngoảnh mặt quay đi. Một bàn tay ấm áp đặt lên vai anh, cô gái trước mặt nở nụ cười dịu dàng:

- Thầy Minh! Đừng buồn! Mọi việc rồi cũng qua thôi. Thầy... còn có em mà.

Nói đến đây, gương mặt My ửng đỏ. Minh cười, dịu dàng gật đầu:

- Ủ... sóng gió nào rồi cũng sẽ qua thôi!

Sân bay chiều chủ nhật...

Nắng vàng trải đều trên mặt đất. Cái nắng chói chang như thiêu đốt vạn vật. Vài cơn gió nhẹ thoảng qua nhưng không đủ để xua đi bầu không khí oi bức, ngột ngạt. Trong sân bay tấp nập người qua lại. Phía bên ngoài đường bay, những chiếc máy bay đang từ từ đáp cánh. Tiếng thông báo vang lên. Các hành khách lần lượt rời khỏi máy bay.

Nụ cười bắt đầu nở trên môi, chàng trai mang gương mặt rực rỡ, chói lóa xuất hiện trên cửa máy bay, khiến tất cả những người xung quanh đều nhìn đến ngẩn ngơ. Mái tóc màu đỏ rực nhẹ lay động trong làn gió thổi, đôi mắt nâu thâm trầm mà lại mang một vẻ gì đó băng lãnh, làm cho những người nhìn vào đều không tự chủ nổi, khẽ run lên, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, nửa như cười mà nửa lại như không. Theo sau chàng trai là một cô gái hết sức xinh đẹp. Mái tóc vàng óng với những đường xoắn nhẹ nhàng thả trên đôi vai trần trắng mịn, làn da trắng nõn, tươi mát vô cùng. Đôi mắt màu lam lạnh lùng quét qua những cô gái đứng gần, khiến bọn họ hấp tấp lùi ra đằng sau một bước. Cô gái mỉm cười thỏa mãn.

Chàng trai không để tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình. Cô gái cũng nhanh chóng cất bước theo sau, để lại biết bao ánh mắt ngẩn ngơ cùng tiếc nuối đằng sau. - Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

Cô gái bắt chợt lên tiếng hỏi chàng trai. Chàng trai không quay đầu, lạnh lùng đáp lời:

- Cô tới công ti phân phó công việc như tôi đã dặn. Tôi có chút việc cần đi.

- Vâng, em biết rồi!

Cô gái gật đầu, nhẹ nhàng đáp. Chàng trai không nói gì thêm, bắt một chiếc taxi đi thẳng, để lại cô gái đứng đàng sau với gương mặt trầm lặng. Đôi môi hồng khê mím chặt, đôi mắt lộ ra vẻ đau đớn tột cùng. Vì sao? Em luôn đứng phía sau anh, nhưng anh chưa bao giờ quay đầu lại nhìn em... dù chỉ một lần.

* * *

27. Chương 10 Phần 2

- Nhiên!

Nhiên giật mình quay lại đằng sau. Nhìn thấy gương mặt đó, Nhiên khê mím cười, chỉ chiếc ghế đối diện mình:

- Đến rồi à? Cậu ngồi đi!

Hắn không khách khí, ngồi xuống đối diện Nhiên. Nhỏ vẫy phục vụ, gọi hai tách cà phê. Sau đó quay sang hắn, mỉm cười:

- Lần này về sẽ không đi nữa chứ?

- Ừ, tất nhiên! – Đôi môi hắn vẽ nên một nụ cười ảm áp hiềm thấy.

Ngập ngừng giây lát, Nhiên thở dài, tay mân mê tách cà phê phục vụ vừa đưa lên, nhẹ giọng hỏi: - Chưa gặp cậu ấy đúng không?

Gương mặt hắn đột nhiên trầm xuống, trong đôi mắt chợt lóe lên một thứ cảm xúc mãnh liệt, thứ cảm xúc mà chỉ khi nhắc tới nó, mới xuất hiện trong lòng hắn. Thở dài một tiếng, giọng nói của hắn trầm xuống, toát lên một vẻ bi thương khó tả:

- Tôi vẫn chưa biết nên làm sao đối mặt với cô ấy.

- Cậu ấy rất khó tha thứ cho chúng ta.

- Tôi biết! - Theo cậu chúng ta nên làm gì đây?

Hắn lắc đầu, không nói gì. Tâm tình của Nhiên cũng trầm xuống, đôi mắt toát lên vẻ ưu thương:

- Tất cả cũng đều do tôi, tước kia...

- Cũng không hẳn là do cậu. Vẫn dĩ còn nhiều nguyên nhân nữa.

Hai người lại rơi vào im lặng. Nhiên khoắng tách cà phê của mình, bỏ thêm vào một ít đá, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Sau đó cố nở một nụ cười, ngược lên hỏi hắn:

- Tình hình học tập của cậu thế nào?

- Gần ổn rồi. Nốt năm nay tôi sẽ lấy bằng đại học.

Nhiên cười, tỏ ý chúc mừng. Hắn thực sự rất giỏi. Chẳng những có thể học vượt cấp một cách dễ dàng mà còn đạt thành tích xuất sắc nhất trường. Chẳng trách cha hắn có thể yên tâm đem công ty giao cho con trai mình.

- Còn cậu thì sao? Cậu định sẽ học ở đây hay trở về Nga? – Hắn hướng Nhiên hỏi.

- Tôi sẽ ở lại. Nơi này mới là quê hương chính gốc của tôi. Tôi muốn học ở đây, làm việc ở đây. Đất nước này thực sự có sức hút vô cùng to lớn đối với tôi, tôi nghĩ mình không thể rời xa nơi này. – Ngừng một lát, Nhiên tiếp. – Vào giờ cha mẹ cậu sẽ về đây?

- Khoảng một tuần nữa họ sẽ về. – Gương mặt hần một lần nữa trầm xuống. – Bác sĩ nói thời gian của mẹ tớ không còn nhiều nữa, vượt qua được nguy hiểm của một năm về trước đã là một kì tích rồi. Sức khỏe của bà đang càng ngày càng yếu. Bà nói muốn về Việt Nam, để sau này sẽ an nghỉ ở nơi đây. Mẹ tớ... còn có một nguyện vọng. - Bác gái có chuyện gì sao?

- Mẹ tớ muốn nhìn thấy tớ kết hôn. Bà muốn gặp Du, muốn xin lỗi về việc của một năm về trước.

- Việc này bác gái cũng đâu phải có lỗi. – Nhiên khẽ mỉm cười. – Bác ấy cũng chỉ là lo lắng cho vận mệnh của Denka nên năm đó mới xử sự như vậy. - Tớ biết! Nên tớ cũng không trách gì mẹ cả. Nhưng thực sự, nguyện vọng của bà tớ không nắm chắc có thể thực hiện được.

- Cậu phải tin vào mình, tin vào tình cảm bao nhiêu năm nay. Tớ nghĩ rồi mọi việc sẽ ổn thôi. Sau cơn mưa luôn là bầu trời ngợp nắng.

- Ủ, tớ sẽ không bỏ cuộc.

Hần cười dịu dàng. Nhiên cũng cười đáp lại. Nhỏ cảm thấy trái tim mình không còn thổn thức vì nụ cười dịu dàng của hần như trước đây. Có lẽ nhỏ đã hết yêu hần rồi, hoặc cũng có thể... nhỏ chưa từng yêu hần. Tình cảm trước đây, có chăng chỉ là một thứ tình cảm bạn bè thân thiết, cùng lắm là tình cảm anh em. Có lẽ tuổi trẻ bốc đồng đã ngộ nhận tất cả. - Tớ có chút việc cần giải quyết. Xin lỗi vì bỏ lại cậu ở đây thế này! Lần khác chúng ta sẽ gặp sau!

Hần mỉm cười chào từ biệt Nhiên khi nhận được tin nhắn của Ella. Nhiên cũng không giữ hần, đứng dậy theo hần ra ngoài.

“Bốp”

Một cô gái hấp tấp chạy vào đâm trúng phải hần. Hần đang suy nghĩ mông lung nên không chú ý, lập tức tóm lấy cô gái, cả hai cùng ngã nhào xuống sàn nhà. Phía trước vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Cô gái trong lòng hần có vẻ xấu hổ, vội vã nắm tay chàng trai đứng sau, đứng dậy, nhỏ giọng nói hai từ:

- Xin lỗi! “Ầm”. Trong lòng trấn động, hần vội vàng nắm lấy tay cô gái. Cô gái ngạc nhiên nhìn xuống. Khoảnh khắc bốn con mắt nhìn nhau, thời gian như dừng lại. Mọi sự vật xung quanh như chìm xuống, dường như chỉ còn có sự tồn tại của hai người.

Môi hần mấp má, tựa như muốn nói điều gì đó nhưng lại bị gương mặt trước mắt nuốt trọn. Hơn một năm trôi qua rồi, gương mặt đó vẫn vậy, không chút thay đổi, đôi mắt ấy vẫn thế, to tròn và hết sức đáng yêu. Nhưng dường như, trong sâu thẳm đáy mắt kia, có một chút gì đó hận thù, một chút gì đó lạnh lẽo, cùng một chút đau khổ.

Nó đứng trước mặt hần, lặng yên nhìn hần. Trái tim cảm giác được một sự trấn động mãnh liệt. Nó cứ tưởng tất cả đều đã đi qua, cứ tưởng rằng có thể bình thản đối mặt với hần, cứ cho rằng tình cảm trước đây dù có sâu đậm cũng sẽ theo thời gian trôi đi, xa mãi. Nhưng khoảnh khắc này, khoảnh khắc hai người đối mặt, khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt nâu ấm áp ấy, nó lại không thể kiềm chế nỗi sự run rẩy của bản thân. Giờ phút này, nó chợt nhận ra một điều, nó chưa bao giờ quên, mỗi tình đầu trong sáng chưa một giây phút nào phai mờ. Có chăng chỉ là nó lầm tưởng, lầm tưởng đã quên, hóa ra không phải. Yêu và hận, ranh giới thật sự mong manh. Ranh giới đó chỉ giống như một sợi chỉ mảnh. Chạm nhẹ! Sợi chỉ đứt! Ranh giới bị xóa bỏ. Tình yêu và thù hận hòa quyện vào nhau, khó có thể tách rời. Yên càng nhiều, hận càng sâu.

Hóa ra, bến bờ của hạnh phúc đôi khi lại gần với niềm đau đến thế. Khoảnh khắc này, trong lòng nó chợt trào dâng một cảm giác hạnh phúc, nhưng đồng thời cùng một lúc, trong trái tim cũng dâng lên một nỗi đau đớn, đau đớn đến tột cùng. Quá khứ quá nhiều vết dao đâm sâu vào trái tim nhỏ bé của nó. Vốn tưởng vết thương đã lành từ lâu, nhưng hôm nay nó mới nhận ra, vết dao của quá khứ đó vẫn chưa lành, chưa bao giờ được chữa lành. - Em... vẫn sống tốt chứ?

- Anh nhìn không thấy sao? – Miệng nó nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Anh... – Hần dường như muốn nói gì đó nhưng lời nói đến miệng lại không cách nào thoát ra được.

- Sao thế? Anh không có gì nói với em sao? – Nụ cười trên gương mặt nó thoáng chốc trở nên tươi tắn. – Chúng ta là bạn cũ mà. Lâu ngày như thế mới gặp mặt. Anh lại không có gì nói với em? - Em... – Hai chữ

“bạn cũ” của nó giống như đâm vào trái tim hấn một nhát dao, đau nhói. Hấn khỏ sở nhìn nó, không nói nên lời. - Anh nhìn em với anh mắt như vậy là sao? Em đâu có làm gì anh!

Đôi mắt hấn chăm chú nhìn nó. Nó không hề né tránh, bình tĩnh đối mặt với ánh mắt của hấn. Thật lâu sau, hấn mới chậm rãi mở miệng:

- Em... rốt cuộc vẫn không tha thứ cho anh? - Phải! - Không hề do dự, nó đáp liền một tiếng, nụ cười trên mặt đồng thời cũng vụt tắt. - Em sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn không tha thứ cho anh!

- Vậy em muốn anh phải làm sao đây hả?

Hấn đột ngột hét lên. Mọi người ngồi trong quán cà phê lập tức đổ dồn ánh mắt về phía nó và hấn.

- Em chỉ muốn anh tránh xa khỏi cuộc đời em! - Sống mũi nó đã bắt đầu cảm thấy cay cay, nhưng gương mặt thủy chung vẫn giữ biểu tình lạnh nhạt.

- Tình cảm của chúng ta chẳng lẽ em đều đã quên? - Tình cảm của chúng ta? - Nó chợt cười lên một tiếng rồi lập tức đem ánh mắt lạnh lùng như hàn băng nhìn hấn. - Hết lâu rồi! Anh nên biết, từ cái ngày anh buông tay em mà đi, chúng ta đã chấm hết. Em đối với anh đã không còn có cái gì gọi là tình yêu nữa. Nói thực cho anh biết, em không trách anh rời đi. Em biết anh làm như vậy vì sự nghiệp của gia đình anh, em không hề oán thán. Nhưng, anh quá hèn nhát! Anh không dám đối mặt với em. Anh không dám nói với Nhiên tình cảm thật sự của mình. Thậm chí câu chia tay anh cũng không trực tiếp gặp em mà nói. Em bị thương, anh không tới thăm. Em bị tai nạn, anh cũng không hỏi tới. Rốt cuộc trong lòng anh có em không? Câu cuối cùng đột nhiên giống như cảm xúc bị kìm nén đều bộc phát, thanh âm của nó cao vút lên, tràn ngập sự phẫn nộ cùng đau thương. Nước mắt rốt cuộc không thể kiềm chế mà lăn tã tuôn rơi. Hấn đau xót muốn đưa tay lau đi lại bị nó gạt tay ra. Hấn thở dài một hơi, lặng im nhìn nó, không biết nên nói như thế nào. Trái tim hấn giờ phút này cũng cực kỳ đau đớn. Hấn thực không thể ngờ, sai lầm ngày đó lại gây ra hậu quả như thế này. Vết thương trong lòng nó đến bao giờ mới có thể lành? “Because she never knows knows...”

Vì cuộc sống luôn thay màu... mà...

Nhưng đâu ai biết sẽ có một ngày mọi cảm xúc từ trái tim em vụt tắt...”

(She never knows – Justatee ft. Emily)

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn. Hấn lôi điện thoại, nhìn cái tên Ella hiện lên trên màn hình, bèn thở dài một hơi, dứt điện thoại vào túi quần, rồi quay sang nó, nở một nụ cười ngọt ngào:

- Anh sẽ làm tất cả để em tha thứ cho anh. Bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải chữa lành vết thương trong em. Chờ anh!

Vuốt nhẹ mái tóc nó, hấn rơi khỏi quá cà phê. Nhiên nhìn nó một hồi, rồi cũng theo chân hấn bước đi. Kiệt đứng sau nó thấy cả hai đã rời đi, bèn tới bên người nó, giọng nói vang lên có chút hờn ghen:

- Tại sao em để cậu ta vuốt tóc...

Lời còn chưa nói xong, Kiệt đã thấy nó ngã vào lòng cậu. Cậu hốt hoảng, vội vàng ôm lấy nó, đỡ dậy. Đôi chân nó bủn rủn, vô lực. Kiệt vội dìu nó tới chiếc bàn gần nhất, đặt nó ngồi trên ghế. Còn cậu cũng kéo chiếc ghế bên cạnh sát lại gần ngồi xuống. Nó ôm lấy cánh tay Kiệt, lời nói thoát ra nhẹ nhàng tựa như thì thào với chính mình:

- Có thể cho em mượn bờ vai một lát không? Kiệt không nói gì, nhẹ nhàng kéo đầu nó tựa sát vào vai mình. Bao nhiêu đau khổ kìm nén lúc này cuối cùng nó cũng không thể chịu đựng thêm. Nó gục đầu bên vai Kiệt, khóc không hề kiêng dè. Kiệt ở bên dịu dàng vuốt mái tóc nó. Tiếng khóc của nó vang lên bên tai khiến trái tim cậu như vỡ nát. Còn gì đau đớn hơn khoảnh khắc này? Khi mà người con gái mình yêu gục trên đôi vai mình, khóc vì một người khác. Cậu hiểu, trái tim nó chưa giây phút nào thôi yêu hấn. Phải làm sao đây? Cậu đã làm tất cả, nhưng vẫn không thể giành lấy vị trí ấy. Cần bao nhiêu lâu nữa, phải tốn bao nhiêu thời gian nữa, nó mới có thể quên đi hấn?

- Cho em thời gian!

Nó dường như nhận ra tâm trạng của Kiệt, nhỏ giọng nói, tiếng nói như bị mắc nghẹn trong dòng nước mắt. Nó nói với Kiệt, nhưng cũng giống như tự nhủ với chính mình:

- Em nhất định sẽ quên tất cả! - Anh tin em sẽ làm được!

Kiệt dịu dàng vuốt tóc nó. Cậu không còn lựa chọn, chỉ có thể hi vọng nó sẽ quên. Trái tim cậu đã mãi mãi gửi trọn nơi người con gái này. Cậu không thể cao thượng giống như người ta vẫn nói với nhau, yêu một người thì chỉ cần người đó hạnh phúc, không cần người đó yêu mình. Cái đó chỉ là lí thuyết, nhưng thực tế hoàn toàn khác. Nói thì đơn giản, nhưng làm được mới là chuyện khó. Nhìn thấy người mình yêu bên người khác, có thể không đau sao? Có thể mỉm cười sao? Bạn làm được không? Nếu được thì có lẽ, tình yêu của bạn với người đó không đủ sâu đậm, hoặc là tự lừa người dối mình.

Yêu, vĩnh viễn là một khái niệm khó hiểu, sẽ không bao giờ có người đủ khả năng định nghĩa tất cả. Duyên phận của những con người này là những sợi chỉ đan vào nhau, rối như tơ vò. Không biết đến bao giờ, mọi chuyện sẽ kết thúc?

- Có chuyện gì? Hẩn lạnh lùng nhìn Ella. Ella theo phản xạ lùi lại một bước. Mặc dù đã nhìn thấy ánh mắt này không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần nhìn vào sự băng lãnh trong đôi mắt hẩn, cơ thể cô không thể tự chủ, lại khẽ run lên. Hẩn cau mày nhắc lại câu hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? - Cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Hôm nay là ngày đầu dời công ty đến đây nên các cổ đông yêu cầu có một cuộc họp hội đồng quản trị. - Được, tôi biết rồi!

Hẩn phất tay, bước nhanh về phía cầu thang. Ella cắn môi, rồi khẽ thở dài một tiếng. Dựa vào biểu hiện này, cô có thể đoán ra, người hẩn vừa gặp là ai. Cô gái đó rất cuộc là người như thế nào? Người con gái có thể khiến hẩn một lòng yêu thương, chắc chắn không phải là tầm thường. Ella bắt đầu có chút tò mò. Có lẽ muốn biết đáp án, tốt nhất là nên tìm tới cô gái ấy.

* * *

- Em xin lỗi! Ở trước mặt anh mà lại khóc vì cậu ta!

Nó chậm rãi ngồi dậy, lấy tay gạt đi dòng nước mắt còn trên má. Kiệt cười, nhẹ nhàng ôm lấy nó, giọng nói trầm ấm cất lên:

- Không sao! Chỉ cần em hứa sẽ quên cậu ta, anh sẽ không để ý gì cả. Anh biết quên một người không phải là dễ. Anh chờ em!

Nó tựa đầu vào ngực Kiệt, đôi mắt vừa khô được một chút lại bắt đầu cảm thấy ươn ướt. Kiệt thực sự quá tốt, nhưng nó không biết, liệu đến bao giờ mới có thể thực lòng yêu cậu, đến bao giờ nó sẽ không còn nghĩ về hẩn, về người con trai đầu tiên cho nó cảm giác yêu thương. Thời gian liệu có phải là phương thuốc hữu hiệu nhất để quên lãng quá khứ? Có lẽ cũng không hoàn toàn đúng, khi mà quá khứ đã khắc quá sâu vào trái tim, giống như trở thành những tế bào, trở thành mạch máu trong trái tim, không thể tách rời. - Em sợ mình sẽ không quên được!

Giọng nói nó mang một vẻ buồn bã, đau thương khó tả. Kiệt đau xót xiết vòng tay chặt hơn. Trái tim cậu lại quặn thắt một lần nữa. Đau! Tại sao nó không thể quên được hẩn? Cậu phải chăng vĩnh viễn là người đến sau?

- Em sợ không thể quên nỗi quá khứ!

- Nếu không thể quên được, vậy thì chúng ta sẽ cùng đối mặt!

Nó im lặng. Kiệt lại nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hãy để quá khứ là những kỉ niệm đẹp, em cũng không cần phải quên. Nhưng xin em, đừng quá vương vấn với nó. Thực tại vẫn luôn là quan trọng hơn. - Em hiểu!

Nó khẽ nở nụ cười. Quá khứ đã mãi mãi trôi xa, sẽ không thể nào trở lại. Nhưng thực tại đang ở ngay trong bàn tay. Cần phải biết nắm bắt. Con đường đời do chính bản thân mình lựa chọn. Nó nhất định phải tỉnh táo. Một bước đi sai lầm sợ rằng sẽ phải gánh chịu những nỗi đau từ trong tim. Nhưng rốt cuộc, nó nên đi theo con đường nào đây?

* * *

- Anh đã chuẩn bị đến đâu rồi? My chống hai tay lên cằm, chăm chú nhìn Minh ngồi tập đàn. Anh khẽ cười, vươn tay xoa đầu nhỏ: - Cũng gần xong rồi! Đến ngày hôm đó anh sẽ cho em thấy, anh giỏi đến thế nào! - Em biết là anh rất giỏi mà! My chun mũi, chớp chớp mắt nhìn vô cùng đáng yêu. Không khí xung quanh bao trùm một sự lãng mạn khó tả.

- Hai người làm gì tình cảm quá vậy? Ở đây còn có khách đấy nhá!

Nó cười trêu chọc. My đỏ mặt quay ra, quát khê: - Mày vô duyên quá! - Trước giờ tao cũng nói tao duyên dáng gì đâu! - Nó bĩu môi, đáp lại.

- Hừ, con quỷ! Tao không thèm đôi co với mày.

- Tao cũng không thèm nói chuyện với mày! - Nó quay sang Minh, mỉm cười nói. - Thầy, buổi biểu diễn của thầy phải dành cho em một vé đó nha. - Ừ, tất nhiên rồi!

Minh cũng cười, đáp lại. My chăm chú nhìn nó, gương mặt đột nhiên trở nên có chút nghiêm trọng. Nhỏ khê kéo tay nó, ra hiệu ra bên ngoài:

- Tao có chút chuyện muốn nói với mày!

- Nói ở đây không được sao? - Nó nhìn quanh phòng tập, cũng không có mấy người.

- Tao muốn nói chuyện riêng một chút.

- Vậy cũng được!

Cả hai rời khỏi phòng tập. Những ngón tay đang lướt trên phím đàn dương cầm của Minh cũng dừng lại. Anh thở dài, ngẩng đầu hỏi Kiệt: - Cậu ta về rồi?

Kiệt giật mình, rồi chậm rãi gật đầu.

- Họ gặp nhau rồi?

Kiệt tiếp tục gật đầu.

- Cậu có nghĩ... để hai người đó quay lại sẽ tốt hơn?

- Tôi sẽ không bao giờ buông tay!

Ánh mắt Kiệt tràn ngập vẻ kiên quyết. Minh thở dài, cũng không muốn khuyên giải thêm nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Đôi khi buông tay lại là tốt hơn cho tất cả! Tôi đã lựa chọn buông tay rồi, hi vọng cậu sẽ có quyết định đúng!

Kiệt cắn môi, không nói gì. Minh đặt bàn tay lên vai cậu, mỉm cười:

- Chăm sóc tốt cho cô ấy! Cô ấy cần có một người thực lòng yêu thương.

- Tôi biết! Cậu hiểu nó rất yếu đuối. Nó cần có một người bên cạnh che chở, bảo vệ. Cậu sẽ là người đó, mãi mãi dõi theo từng bước chân của người con gái mình yêu.

* * *

- Mày làm gì mà nghiêm trọng thế? Nó cười cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của My. My thở dài một tiếng, khê hỏi:

- Cậu ta về rồi?

NỤ cười trên mặt nó vụt tắt. Trái tim lại một lần nữa lồi nhịp. Chết tiệt! Tại sao mỗi lần nhắc đến hắn, nó không thể nào giữ nổi cho tim mình đập bình thường?

- Ừ!

Một tiếng nói thoát ra nặng nề.

- Mày đã gặp cậu ta rồi?

Nó gật đầu.

- Vậy mày tính thế nào?

- Chẳng thế nào cả! Tình cảm đó là quá khứ, còn bây giờ là hiện tại, không có gì liên quan hết. – Ngừng một lát, dường như để lấy quyết tâm, nó mỉm cười, nói tiếp. – Tao sẽ quên. Yêu hay hận không còn quan trọng nữa. Tao muốn sớm chấm dứt tình cảm còn lại. Tao sẽ không tìm về quá khứ nữa, sẽ sống thật tốt cho tương lai. My im lặng nhìn cô bạn thân. Nhỏ biết, nó nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng trong trái tim, bóng hình người đó vẫn chưa thể phai mờ. Cô bạn khờ dại này, đến bao giờ mới có thể trở lại hình ảnh cô bé ngây thơ ngày xưa? Hay... cô bé ngày đó... đã chết rồi?

- Có chuyện gì? Hẩn lạnh lùng nhìn Ella. Ella theo phản xạ lùi lại một bước. Mặc dù đã nhìn thấy ánh mắt này không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần nhìn vào sự băng lãnh trong đôi mắt hẩn, cơ thể cô không thể tự chủ, lại khẽ run lên. Hẩn cau mày nhắc lại câu hỏi: - Xảy ra chuyện gì?

- Cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Hôm nay là ngày đầu dời công ty đến đây nên các cổ đông yêu cầu có một cuộc họp hội đồng quản trị. - Được, tôi biết rồi!

Hẩn phất tay, bước nhanh về phía cầu thang. Ella cắn môi, rồi khẽ thở dài một tiếng. Dựa vào biểu hiện này, cô có thể đoán ra, người hẩn vừa gặp là ai. Cô gái đó rất cuộc là người như thế nào? Người con gái có thể khiến hẩn một lòng yêu thương, chắc chắn không phải là tầm thường. Ella bắt đầu có chút tò mò. Có lẽ muốn biết đáp án, tốt nhất là nên tìm tới cô gái ấy.

* * *

- Em xin lỗi! Ở trước mặt anh mà lại khóc vì cậu ta!

Nó chậm rãi ngồi dậy, lấy tay gạt đi dòng nước mắt còn trên má. Kiệt cười, nhẹ nhàng ôm lấy nó, giọng nói trầm ấm cất lên: - Không sao! Chỉ cần em hứa sẽ quên cậu ta, anh sẽ không để ý gì cả. Anh biết quên một người không phải là dễ. Anh chờ em! Nó tựa đầu vào ngực Kiệt, đôi mắt vừa khô được một chút lại bắt đầu cảm thấy ướt ướt. Kiệt thực sự quá tốt, nhưng nó không biết, liệu đến bao giờ mới có thể thực lòng yêu cậu, đến bao giờ nó sẽ không còn nghĩ về hẩn, về người con trai đầu tiên cho nó cảm giác yêu thương. Thời gian liệu có phải là phương thuốc hữu hiệu nhất để quên lãng quá khứ? Có lẽ cũng không hoàn toàn đúng, khi mà quá khứ đã khắc quá sâu vào trái tim, giống như trở thành những tế bào, trở thành mạch máu trong trái tim, không thể tách rời.

- Em sợ mình sẽ không quên được! Giọng nói nó mang một vẻ buồn bã, đau thương khó tả. Kiệt đau xót xiết vòng tay chặt hơn. Trái tim cậu lại quặn thắt một lần nữa. Đau! Tại sao nó không thể quên được hẩn? Cậu phải chăng vĩnh viễn là người đến sau?

- Em sợ không thể quên nỗi quá khứ!

- Nếu không thể quên được, vậy thì chúng ta sẽ cùng đối mặt!

Nó im lặng. Kiệt lại nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hãy để quá khứ là những kỉ niệm đẹp, em cũng không cần phải quên. Nhưng xin em, đừng quá vương vấn với nó. Thực tại vẫn luôn là quan trọng hơn.

- Em hiểu!

Nó khẽ nở nụ cười. Quá khứ đã mãi mãi trôi xa, sẽ không thể nào trở lại. Nhưng thực tại đang ở ngay trong bàn tay. Cần phải biết nắm bắt. Con đường đời do chính bản thân mình lựa chọn. Nó nhất định phải tỉnh táo. Một bước đi sai lầm sợ rằng sẽ phải gánh chịu những nỗi đau từ trong tim. Nhưng rốt cuộc, nó nên đi theo con đường nào đây?

* * *

28. Chương 10 Phần 3

- Anh đã chuẩn bị đến đâu rồi?

My chống hai tay lên cằm, chăm chú nhìn Minh ngồi tập đàn. Anh khẽ cười, vươn tay xoa đầu nhỏ:

- Cũng gần xong rồi! Đến ngày hôm đó anh sẽ cho em thấy, anh giỏi đến thế nào!

- Em biết là anh rất giỏi mà!

My chun mũi, chớp chớp mắt nhìn vô cùng đáng yêu. Không khí xung quanh bao trùm một sự lãng mạn khó tả. - Hai người làm gì tình cảm quá vậy? Ở đây còn có khách đấy nhá!

Nó cười trêu chọc. My đỏ mặt quay ra, quát khê:

- Mày vô duyên quá!

- Trước giờ tao cũng nói tao duyên dáng gì đâu! – Nó bĩu môi, đáp lại.

- Hừ, con quỷ! Tao không thèm đôi co với mày.

- Tao cũng không thèm nói chuyện với mày! – Nó quay sang Minh, mỉm cười nói. – Thầy, buổi biểu diễn của thầy phải dành cho em một vé đó nha.

- Ủ, tất nhiên rồi! Minh cũng cười, đáp lại. My chăm chú nhìn nó, gương mặt đột nhiên trở nên có chút nghiêm trọng. Nhỏ khê kéo tay nó, ra hiệu ra bên ngoài: - Tao có chút chuyện muốn nói với mày! - Nói ở đây không được sao? – Nó nhìn quanh phòng tập, cũng không có mấy người.

- Tao muốn nói chuyện riêng một chút.

- Vậy cũng được!

Cả hai rời khỏi phòng tập. Những ngón tay đang lướt trên phím đàn dương cầm của Minh cũng dừng lại. Anh thở dài, ngẩng đầu hỏi Kiệt:

- Cậu ta về rồi? Kiệt giật mình, rồi chậm rãi gật đầu.

- Họ gặp nhau rồi?

Kiệt tiếp tục gật đầu.

- Cậu có nghĩ... để hai người đó quay lại sẽ tốt hơn?

- Tôi sẽ không bao giờ buông tay! Ánh mắt Kiệt tràn ngập vẻ kiên quyết. Minh thở dài, cũng không muốn khuyên giải thêm nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Đôi khi buông tay lại là tốt hơn cho tất cả! Tôi đã lựa chọn buông tay rồi, hi vọng cậu sẽ có quyết định đúng!

Kiệt cắn môi, không nói gì. Minh đặt bàn tay lên vai cậu, mỉm cười:

- Chăm sóc tốt cho cô ấy! Cô ấy cần có một người thực lòng yêu thương.

- Tôi biết!

Cậu hiểu nó rất yếu đuối. Nó cần có một người bên cạnh che chở, bảo vệ. Cậu sẽ là người đó, mãi mãi dõi theo từng bước chân của người con gái mình yêu. * * * - Mày làm gì mà nghiêm trọng thế?

Nó cười cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của My. My thở dài một tiếng, khê hỏi:

- Cậu ta về rồi?

NỤ cười trên mặt nó vụt tắt. Trái tim lại một lần nữa lỗi nhịp. Chết tiệt! Tại sao mỗi lần nhắc đến hắn, nó không thể nào giữ nổi cho tim mình đập bình thường?

- Ủ!

Một tiếng nói thoát ra nặng nề.

- Mày đã gặp cậu ta rồi? Nó gật đầu.

- Vậy mày tính thế nào?

- Chẳng thế nào cả! Tình cảm đó là quá khứ, còn bây giờ là hiện tại, không có gì liên quan hết. – Ngừng một lát, dường như để lấy quyết tâm, nó mỉm cười, nói tiếp. – Tao sẽ quên. Yêu hay hận không còn quan trọng nữa. Tao muốn sớm chấm dứt tình cảm còn lại. Tao sẽ không tìm về quá khứ nữa, sẽ sống thật tốt cho tương lai.

My im lặng nhìn cô bạn thân. Nhỏ biết, nó nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng trong trái tim, bóng hình người đó vẫn chưa thể phai mờ. Cô bạn khờ dại này, đến bao giờ mới có thể trở lại hình ảnh cô bé ngây thơ ngày xưa? Hay... cô bé ngày đó... đã chết rồi?

“Vì sao đó xa mãi xa rồi

Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần

Và khi một lúc đêm buông xuống phía trời cao riêng một mình anh chờ...”

(A lonely star – Justatee ft. LK ft. PA)

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian im lặng. Nó rút máy, nhìn cái tên trên màn hình, do dự một hồi, không nghe nhưng cũng không muốn tắt máy. Đáng lí, nhìn thấy cái tên này, nó phải tắt ngay mới phải, nhưng trong lòng dường như còn chút do dự.

- Là cậu ta phải không?

My nhìn thấy nét phân vân trên gương mặt nó, liền nhẹ giọng hỏi. Nó nhìn My rồi cụp mắt xuống, gật đầu.

- Nghe đi! Cậu ta là quá khứ của mày. Quên không được thì chỉ còn cách đối mặt thôi!

Nó thở dài một tiếng. Đúng thế! Tất cả đã chấm dứt. Nó cũng không phải là người sai, tại sao lại không dám đối mặt cơ chứ? Ngón tay đặt trên bàn phím điện thoại lập tức không chần chừ, nhấn nút nghe.

- Có chuyện gì không? “Tối mai em rảnh không?”

Hắn dường như không để tâm tới sự lạnh lùng trong lời nói của nó, cười hỏi. Hóa ra nó vẫn dùng số máy này. Hắn cứ nghĩ nó đã đổi số. Gọi đến cũng chỉ là để thử chút xem sao, không ngờ nó vẫn chưa đổi.

Nó khẽ cau mày, cũng đoán ra ý của hắn, nhưng vẫn trả lời:

- Có, anh có việc gì sao?

- Ừm... anh... có thể... mời em ăn tối chứ?

Nó im lặng, trong lòng đang trầm suy nghĩ, nên nhận lời hay là không. Nếu không đi, như vậy chính là nó đang trốn tránh. Tình cảm, vốn dĩ là thứ càng trốn tránh càng bám sâu. Vậy thì, tốt nhất, gặp một lần, nói rõ ràng tất cả.

- Được! Vậy mai gặp ở đâu?

- Em ở nhà, anh tới đón em! - Được!

Nó nhanh tay cúp máy. Chết tiệt! Tại sao mỗi lần nghe thấy giọng nói của hắn, trái tim của nó lại không chịu ngủ yên?

- Thế nào? – Vừa thấy nó cúp điện thoại, My lập tức hỏi.

- Anh ta hẹn gặp. – Nó thở dài, đáp.

- Vậy cũng tốt! Mày gặp hắn nói cho rõ ràng đi. Từ này về sau cũng bớt nhiều chuyện phức tạp.

- Ừ! Trốn tránh mãi cũng không phải là cách.

My gật đầu, hoàn toàn đồng tình với ý của nó. Đôi khi, đối mặt mới là cách tốt nhất để chấm dứt tất cả. * * * “Tít tít”. Chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên hai hồi. Nó với tay, mở tin nhắn. Một dòng chữ hiện

lên trên màn hình: “Tối nay em rảnh không?”. Là Kiệt. Nó thở dài, nhanh tay nhấn lại: “Xin lỗi, tối nay em có chút chuyện!”.

Thật sự, nói dối Kiệt thế này, trong lòng nó cũng cảm thấy không thoải mái. Nhưng lại không thể nói thật. Nếu nói với Kiệt, nó đi gặp hấn, chắc chắn cậu sẽ không vui.

“Tít tít”. Tin nhắn từ Kiệt lại tới: “Ừ, vậy thôi! Anh định rủ em lát đi xem phim. Nhưng em bận thì thôi vậy. Để khi khác cũng được ^^!” Tâm trạng nó càng nặng nề. Không ngờ Kiệt dễ dàng tin tưởng nó đến vậy, không có chút nghi ngờ. Nhưng mà nó cũng không có làm cái gì sai trái. Cùng lắm chỉ có thể coi là hai người bạn lâu ngày xa cách, gặp mặt nhau một chút mà thôi.

“Vì sao đó... xa mãi xa rồi... Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần

Và khi một lúc đêm buông xuống phía trước cao riêng một mình anh chờ...”

- Alo!

- Em chuẩn bị xong chưa? Ra ngoài đi! Anh đang ở trước cửa nhà em! – Giọng hấn trầm ấm vang lên trong điện thoại. - Được rồi, tôi ra đây!

Cúp máy, nó xỏ chân vào đôi giày cao gót, vớ lấy chiếc túi xách trên bàn, đi ra phía ngoài.

Đón nó là nụ cười ấm áp, mang sự yêu thương vô hạn của hấn. Nhưng nó chỉ lạnh nhạt nhìn, ngồi vào bên trong xe.

- Chúng ta đi!

Hấn không nói gì, lặng lẽ cho xe rời khỏi cổng nhà nó. Trong đôi mắt hiện lên một tia ưu thương, nhưng trong xe khá tối, nó không nhìn thấy. Mà có lẽ dù có ánh sáng đi chăng nữa, nó cũng sẽ không để tâm mà nhìn.

* * * - Em ăn gì?

Hấn đẩy quyển thực đơn về phía nó. Nó đón lấy, lật lật vài trang, gọi bữa vài ba món, cũng không để ý lắm là món gì. - Hôm nay anh hẹn gặp em là có chuyện gì?

- Chúng ta ăn trước đã, có gì từ từ nói. – Hấn nở một nụ cười ôn hòa.

- Xin lỗi, em không có nhã hứng như vậy. Hôm nay đến vốn là muốn nói rõ ràng mọi chuyện với anh. - Bao nhiêu lâu rồi mới gặp lại, em tại sao cứ phải lạnh lùng tuyệt tình như vậy? Gương mặt hấn hiện lên một tia cười khổ. Nó quay mặt đi, cổ không nhìn vào đôi mắt u buồn ấy, giọng nói cố giữ lấy vẻ lãnh đạm.

- Em không thể làm khác được. Thương tổn anh gây ra khiến em với anh không thể như trước đây. Anh chẳng lẽ vẫn còn không hiểu?

- Vậy là... em vẫn không chịu tha thứ cho anh?

Hấn trầm mặc một hồi rồi chậm rãi lên tiếng. Đôi mắt nâu đau thương xoáy sâu vào trái tim nó. Một cảm giác khó thở hột dâng lên. Nó vội vã rời ánh mắt, không dám đối diện cùng đôi mắt đó.

- Em chưa bao giờ tha thứ, và vĩnh viễn không thể tha thứ.

- Vậy em muốn anh phải làm như thế nào?

- Anh không cần làm gì cả! Chỉ cần buông tha cho cuộc sống của em thôi!

- Chúng ta không thể trở lại? - Không thể!

Nước mắt nó lại không tự chủ mà rơi xuống. Nó đã từng tự hứa với lòng, sẽ không khóc vì hấn, nhưng cuối cùng vẫn không làm được, không thể làm được. Vì sao người con trai này luôn dễ dàng phá tan lớp vỏ băng giá nó đã cố tình dựng nên. Tại sao hình bóng hấn lại khắc sâu đến thế? - Anh sẽ làm tất cả những gì có thể, chỉ cần em tha thứ cho anh. Dù có là lên núi đao xuống biển lửa, anh cũng cam lòng.

- Nhưng em lại không có cách nào tha thứ cho anh!

Gương mặt nó chợt hiện lên một tia cười lạnh. Lên núi đao xuống biển lửa anh cũng cam lòng? Nếu vậy anh sẽ không bỏ em mà đi dễ dàng như thế. Nếu vậy thì anh sẽ không rời xa em mà không một lời hỏi thăm trong suốt một khoảng thời gian dài.

- Vậy rốt cuộc em muốn anh phải làm sao đây?

Trong lòng hắn đã thống khổ tới mức không thể diễn tả nổi. Nó chợt cười lạnh một tiếng, đôi mắt đã khô từ lúc nào, băng lãnh nhìn hắn:

- Có thể... nhưng là... trừ khi... anh chết đi! Ba chữ cuối là nó thốt lên một cách vô thức. Có thể là do nỗi đau chôn sâu trong lòng bấy lâu nay lên tiếng. - Được! - Hắn đột nhiên thốt lên một chữ khiến nó bất ngờ. - Anh sẽ làm tất cả, chỉ cần đó là điều em thực sự muốn.

Đôi mắt nó mở to nhìn hắn. Trong đôi mắt to tròn ấy, dường như có một chút ngạc nhiên, lại có một chút phân vân, và một chút đau khổ.

- Giả dối! Tôi không tin anh!

Nó đột nhiên hét lên, chạy vội ra khỏi nhà hàng. Dòng nước mắt chảy xuống, ướt nhòa đôi mắt. Đau thương bao lấy trái tim bé nhỏ, khiến nó như muốn vỡ tan. Nó không muốn, không muốn nghĩ nữa. Vì sao vào giây phút hắn nói ra câu nói ấy, hận thù dường như đã tan biến tất cả. Không được nghĩ nữa! Nó tự ra lệnh cho bản thân mình. Thân hình nhỏ bé lạc lõng giữa đường phố tắc nghẽn người qua lại.

Còn trong nhà hàng nó vừa chạy ra, một bóng hình vẫn nhìn đang nhìn theo nó. Trên gương mặt hoàn mỹ hiện lên một nụ cười đau thương. Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

- Quy mô đợt biểu diễn này của thầy cũng không nhỏ nhỉ? Nó ngó nghiêng xung quanh, thở dài một tiếng cảm thán. Đầu tư cũng không ít nha. Riêng trên sân khấu, mấy chục cái đèn kia cũng đã là một khoản không nhỏ rồi. Xem ra show đầu tiên của Minh rất hoành tráng a. - Ủ, ha ha, em đang được làm bạn với một ngôi sao đấy. Có cần xin chữ kí trước không, kéo sau này không có cơ hội đấy!

Minh nháy mắt, miệng nở nụ cười. Nó cũng cười, đáp lời: - Được đấy! Chữ kí của thầy em đem bán cũng không tệ!

- Nhưng thầy lại không muốn kí cho em nữa rồi. - Minh nhún vai, thản nhiên.

- Thầy!

Nó giả bộ tức giận, giậm giậm chân, nhưng trên miệng vẫn không ngăn nổi nụ cười. Hai thầy trò nhìn nhau rồi cùng cười phá lên. My và Kiệt đứng bên cạnh cũng khẽ nở nụ cười. My lặng lẽ nhìn gương mặt nó. Nó vẫn đang cười nhưng có cái gì đó gượng gạo. My có cảm giác, nụ cười trên gương mặt nó dường như chỉ là để bày ra cho người khác nhìn thấy, còn trong lòng nó không thực sự vui.

- Thầy phải vào chuẩn bị một chút. Mấy đứa cứ ngồi đây nhé!

Minh cười, đứng dậy, rời khỏi hàng ghế. Nhìn thấy bóng Minh đi khuất, My lập tức quay sang Kiệt:

- Cậu ra ngoài mua nước giúp tớ nhé. Lát nữa khán giả đến đông, muốn ra ngoài sẽ khó.

- Ừ!

Kiệt không nói nhiều lời, rút tay vào túi quần bỏ đi. My đợi bóng Kiệt đi khuất, mới quay sang nó, liền bắt gặp ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào mình. My vuốt vuốt ngực, thở dài:

- Mày muốn dọa chết tao à? Cần gì phải nhìn tao kinh khủng vậy chứ?

- Mày có chuyện muốn nói với tao? - Nó vẫn không đổi ánh mắt. - Hắc hắc, sao dạo này mày thông minh vậy? - My cười cười nhìn nó.

- Rốt cuộc có vấn đề gì? Vì sao phải đuổi họ đi như vậy?

- Vì tao muốn nói chuyện riêng với mày. My thôi cười, gương mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc. Nó cũng bị vẻ mặt ấy của My làm cho nghiêm túc theo, cảm thấy dường như đang phải đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng.

- Mấy ngày nay tao thấy mày không giống bình thường. – Mày thử dài, nhẹ nhàng nói. - Ở chỗ nào?

- Tao thấy mày không hề vui vẻ. Lúc nào trong đôi mắt mày cũng là một nỗi đau buồn. Đừng chối, tao với mày lớn lên với nhau từ nhỏ. Tao hiểu mày như chính bản thân tao vậy. Đừng mong giấu được tao điều gì!

Nó trầm mặc. Muốn chối nhưng Mỵ không cho nó cơ hội. Thực ra thì, lời nói của nó hoàn toàn là chính xác, nhưng mà nó không dám thừa nhận. - Là vì cậu ta đúng không? Từ lúc mày đi gặp cậu ta về, mày liền trở nên như vậy.

Nó không trả lời. Đôi mắt to tròn nhìn vào khoảng không vô định, dường như đang rất tập trung suy nghĩ.

- Mày nói tao nên làm sao đây? – Hồi lâu, nó mới mở miệng nói.. Hình như tao không cách nào hận anh ta được. Chỉ cần một câu nói của anh ta, hình như mọi thù hận trong lòng tao đều xóa hết.

- Vậy là mày vẫn còn yêu cậu ta? Nó suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu:

- Tao không biết!

- Tùy mày thôi, tao không thể quyết định thay mày. Yêu hay không là do mày quyết định. Dù có thế nào, tao cũng ủng hộ mày. Nhưng mà... nếu thật sự mày còn yêu Lâm, hãy tìm cách dàn xếp ổn thỏa với Kiệt, đừng để cậu ấy quá đau buồn. Cậu ấy... rất yêu mày!

- Tao biết! Vì thế tao thực sự rất rối bời, thực sự không biết phải làm thế nào.

- Hãy nghe theo tiếng gọi của trái tim!

Mỵ mỉm cười, đặt đôi bàn tay lên vai nó. Nghe theo tiếng gọi của trái tim? Phải! Yêu và hận là hai khái niệm hết sức mơ hồ, ranh giới giữa chúng vô cùng mong manh. Vì yêu nên mới hận, vậy thì cũng có thể vì yêu mà xóa bỏ hận thù. Hạnh phúc là do chính bàn tay con người nắm giữ. Quá cố chấp sẽ chỉ khiến bản thân mình đau khổ. Thả lỏng tâm hồn, buông bỏ hận thù, tất cả sẽ tốt đẹp. Hạnh phúc chỉ có thể bền chặt khi trái tim con người thực sự rộng mở. Vậy thì... hãy thử một lần tập quên tất cả, một lần để tình yêu xóa đi hận thù, một lần làm lại sau những rạn nứt đã có. Nhưng có điều, đứng trước người mình yêu và người yêu mình, phải làm thế nào đây? “Vì sao đó xa mãi xa rồi

Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần

Và khi một lúc đêm buông xuống phía trời cao riêng một mình anh chờ...”

Thật là thiêng nha. Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo gọi đến liền.

- Alo!

- Em nói... anh chết... em sẽ tha thứ cho anh đúng không?

Nó khẽ nhủ mày. Giọng nói của hắn có chút không ổn. Dường như đang ở trong trạng thái không được tỉnh táo.

- Anh uống rượu? – Nó nghi hoặc hỏi.

- Một chút thôi mà, không có vấn đề gì đâu. Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.

- Em...

- Nếu bây giờ anh chết, em sẽ tha thứ, đúng không? – Nó còn chưa kịp nói hết câu, hắn đã ngắt lời. – Anh đã tự hứa với lòng, dù bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải khiến em tha thứ cho anh.

Giọng nói của hắn đột nhiên trầm xuống, mang một chút ưu thương khó tả.

- Em luôn cố chấp với anh, không chịu tha thứ cho anh. Anh biết, trước đây anh đã quá hèn nhát. Là anh sai rồi! Là anh không tốt với em. Tất cả đều là lỗi của anh. Du, nhưng anh thực lòng yêu em. Tình yêu khắc cốt ghi tâm này anh vĩnh viễn không quên. Với anh, em là cả thế giới. Em xa anh, mang cả thế giới ra đi. Chỉ còn lại mình anh cô độc trên thế gian này, vậy thì sống vì ai? Sống để làm gì?

Nó không biết nói gì, cũng không thể nói gì, bởi nước mắt đã chặn hết tất cả. Nước mắt không ngừng rơi xuống. Em đã tự hứa với lòng sẽ không khóc vì anh nữa, nhưng anh vẫn làm em yếu đuối. Vì em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh, nên không thể nào đóng băng trái tim mình với anh.

- Ha ha, Du, em nói xem, nhảy từ tầng 5 xuống có chết không? Ha ha, chắc chắn là có nhĩ, hơn nữa còn chết rất khó coi. Nhưng mà không sao, chết rồi là hết, khó coi hay dễ coi cũng chẳng quan trọng nữa. Du!... Anh yêu em!

Hắn vội vã cúp máy. Một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên đôi má, giọt nước mắt hiếm hoi cầu một thằng con trai.

Nó run rẩy nhìn màn hình điện thoại, cố gắng gọi lại nhưng hắn không nghe máy. Nó hốt hoảng bấm loạn xạ, đến khi đầu dây bên kia cất tiếng, nó mới biết mình đã gọi cho Nhiên.

- Nhiên, cậu có biết Lâm đang ở đâu không?

- Lâm, cậu ấy... a, cậu ấy vừa ở cạnh mình mà. Đâu rồi?

- Cậu đang ở đâu?

- Nhà hàng Liên Hoa, bọn mình đang dự tiệc.

- Được, cảm ơn cậu!

Nó vội cúp máy. Bỏ mặc đôi mắt âm trầm của My cùng đôi mắt ngạc nhiên của Kiệt, nó chạy như bay trên đường. Đôi mắt không biết từ lúc nào đã ướt nhòa. Yêu và hận, giờ phút này chỉ còn lại yêu thương. Hận thù đã sớm tan biến. Tình yêu đã chiến thắng tất cả. Nhưng... giờ phút này liệu có còn ý nghĩa? Khi mà người nó yêu thương đang muốn rời bỏ thế giới này.

Đôi chân bé nhỏ không ngừng chạy, càng lúc càng nhanh hơn. Tim đập dữ dội trong lồng ngực. Một cảm giác sợ hãi lấn át tất cả lí trí của nó. Đôi mắt nâu trầm ảm chột hiên lên trước mặt. Nó khóc, khóc không ngừng. Xin ông trời, đừng để mọi chuyện xảy ra như vậy! Xin anh... anh đừng đi!

29. Chương 11 Phần 1

Kí ức của Kiệt

Sợ hãi, lo lắng, nó liên tục vẫy taxi nhưng chẳng có chiếc nào dừng lại. Trái tim đập càng lúc càng nhanh. Cứ nghĩ rằng cả đời cũng không thể tha thứ cho hắn, nhưng đến giờ phút này, nó nguyện xóa bỏ tất cả kí ức đau thương, chỉ cần hắn đừng rời đi, nó nguyện đem tất cả đau khổ vùi sâu, để trở lại ngày đầu tiên.

Nhà hàng Liên Hoa hiện lên trước mặt. Nó không suy nghĩ gì, chạy thẳng vào trong. Vớ đại một người hỏi thăm, nó lập tức lao tới chỗ cầu thang, đi lên tầng 5. Chết tiệt! Rộng như vậy biết tìm thế nào bây giờ? Hình như vừa rồi Nhiên nói bọn họ đang dự tiệc. Nhưng bao nhiêu phòng thế này, biết bọn họ dự tiệc ở phòng nào? Hơn nữa cũng chưa chắc hắn đã có ở đó.

Chiếc kim đồng hồ chậm chậm chuyển động. Mỗi tiếng “tíc tắc” như cửa vào lòng nó. Bao nhiêu lo lắng đè nặng trong đầu. Biết tìm hắn ở đâu đây?

“Vì sao đó xa mãi xa rồi

Em cố với nhưng không gian kia chia xa cách dần

Và khi một lúc đêm buông xuống phía trời cao riêng một mình anh chờ...”

Nó vội vã lôi máy ra. Nhìn cái tên trên màn hình, trong lòng bỗng nổi lên một tia hi vọng. Nó vội vã bấm máy:

- Alo!

- Du, cậu tới chưa? Mau ra ban công tầng 5. Lâm đang ở đây! - Được, tớ tới ngay! À à... khoan... ban công tầng 5 ở đâu vậy?

Có Nhiên ở đó rồi, nó cảm thấy an tâm hơn. Bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh. Rộng quá! Biết vị trí ban công ở chỗ nào?

- Cậu đang đứng ở đâu?

- Chỗ cầu thang.

- Vậy cậu đi thẳng, đến cuối hành lang thì rẽ trái, đi thẳng tiếp là đến.

- Được! Cảm ơn cậu!

Nó vội cúp máy. Đôi chân bé nhỏ đã mỏi nhừ nhưng vẫn cố sức chạy theo chỉ dẫn của Nhiên. Cuối cùng cũng đến nơi. Ngoài ban công là hai bóng người, một chàng trai và một cô gái. Cả hai đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ. Nó mừng rỡ, vội vã chạy tới. Mùi rượu nồng nặc trong không khí khiến nó phải cau mày.

- Anh uống không ít rượu nhỉ?

Chàng trai giật mình, vội vã quay đầu lại:

- Du?

- Anh có bị điên không hả? Vì sao lại muốn chết?

Gương mặt nó đột nhiên trở nên giận dữ. Giọng nói không kìm được, cao vút lên. Hắn im lặng hồi lâu. Đôi mắt sụp xuống, ưu thương.

- Anh chỉ cần em tha thứ cho anh.

- Nếu anh chết rồi thì tha thứ cho anh còn có tác dụng gì? - Anh không quan tâm nhiều như vậy!

Hắn lắc đầu, buồn bã nói. Cảm xúc trong lòng nó lại trào dâng. Nơi khóe mắt đã cảm thấy có chút ấm nóng. Sóng mũi bắt đầu cay. Giọng nói nghẹn ngào cất lên:

- Tại sao anh ích kỷ như vậy? Anh chết đâu phải chỉ có mình anh đau. Anh không nghĩ tới những người khác sao? Cha mẹ anh, bạn bè anh, và còn cả... em nữa... Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy đầu có hơi cúi xuống, đôi má có chút hồng lên.

- Em... vừa nói gì?

Hắn nhìn nó chăm chú, chờ đợi. Nó đột nhiên nhào tới. Đôi tay vòng qua cổ hắn, đầu gục trên đôi vai hắn:

- Xin anh đấy, đừng bỏ em! Em sai rồi, em không đúng, em không nên cố chấp như vậy. Em không nên làm tổn thương anh như vậy. Anh có muốn mắng, muốn trách cứ gì em thì cứ làm đi. Nhưng anh đừng đi. Anh là thế giới của em. Nếu anh ra đi, thế giới sụp đổ, em còn biết sống như thế nào? Xin anh đừng dễ dàng bỏ cuộc như vậy, có được không? Xin anh đừng bỏ rơi em... mà... Những giọt nước mắt lại một lần nữa đua nhau lăn xuống. Những tiếng nấc nghẹn ngào vang lên. Hắn đưa tay ôm chặt lấy nó, nụ cười hiện lên trên gương mặt, một nụ cười rạng rỡ, nụ cười đã đánh mất từ rất lâu rồi. - Em tha thứ cho anh? - Em tha thứ... em tha thứ tất cả!

Nó càng ôm chặt hắn hơn. Đôi môi anh đào vẽ nên nụ cười ngọt ngào. Giờ phút này, mọi đau thương đã hoàn toàn xóa bỏ. Hạnh phúc một lần nữa trở về với hai con người đã phải nếm trải quá nhiều đau thương của ái tình.

Hắn nắm bờ vai nó, đẩy nó ra, dịu dàng dùng đôi bàn tay mình lau đi nước mắt trên gương mặt nó.

- Đừng khóc nữa, không phải mọi chuyện qua rồi sao? - Ừm!

Nó gạt mạnh đầu, cố gắng lau đi nước mắt. Hắn cười nhẹ, lấy khăn giấy trên bàn đưa cho nó. - Anh thực sự không dám tin khoảnh khắc này lại đến sớm như thế!

Đôi mắt tràn ngập nhu tình nhìn nó. Nó đỏ mặt, xấu hổ cúi xuống.

- Khoảnh khắc gì? - Khoảnh khắc em nói tha thứ cho anh?

Nó mỉm cười, đầu lại tựa lên vai hắn, nhẹ nhàng nói: - Em yêu anh, nên không thể nào hận anh được nữa. Em đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng em phát hiện ra, em vẫn không thể quên anh. Quá khứ coi như là một lần sóng gió làm thắt chặt thêm tình cảm của chúng ta. Nó chỉ có thể khiến tình yêu của chúng ta thêm sâu đậm, không thể chia lìa đôi ta.

- Đúng thế! Chúng ta mãi mãi không chia lìa!

Hắn nắm lấy bờ vai nó, trên môi không kìm nổi nụ cười hạnh phúc.

Nhiên đứng cạnh cửa ban công, chứng kiến một màn này, liền nở nụ cười mãn nguyện. Ổn rồi, sóng gió cũng đã qua đi. Hai người đã phải chịu quá nhiều đau thương, cuối cùng cũng có thể trở lại. Nhỏ cũng cảm thấy nhẹ lòng.

- Tổng giám...

Ella định lên tiếng gọi, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, lập tức im bật. Trái tim đột nhiên có một cảm giác đau đớn tột cùng. Nhiên quay đầu, lườm cô ta một ánh, giọng nói rắn đẽ:

- Có việc gì? Nếu không quan trọng thì mau lui ra!

- Dạ!

Ella vội vã quay đi. Nhưng đôi mắt vẫn cố nhìn vào hai người ngồi trên ban công, ghen tị có, hận ý cũng có, mà lại cũng có một chút gì đó đau khổ. Một giọt nước mắt lăn xuống, Ella vội vàng lau đi. Tình yêu này, mãi mãi chỉ có thể lặng thầm thôi sao?

- A, lúc này đi vội quá, chắc đã làm mọi người lo lắng. Em nên quay về...

Nó giẫy khỏi vòng tay hắn, mặt đỏ bừng nói khẽ. Hắn cười dịu dàng, nhấc tay ra khỏi bờ vai nó, nói:

- Anh đưa em về!

- Không! Không cần đâu!

Đôi lông mày cau hằn hơi cau lại. Nó thấy vậy liền lí nhí:

- Em nghĩ có một số chuyện riêng cần nói cho rõ.

Hắn nhăn trán, giọng suy đoán:

- Em muốn nói về... Kiệt?

Nó gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ lẫn chua xót. Hắn thở dài một tiếng.

- Vậy có cần anh đi cùng em không?

- Không cần đâu! Em muốn nói chuyện một mình với cậu ấy.

- Vậy... anh đưa em về đó, sau đó anh lánh đi là được.

Vừa mới làm hòa được mấy phút, hắn tự dưng lại sinh ra cảm giác không muốn rời xa nó. Đường như, hắn sợ, chỉ cần để nó đi, tất cả những gì vừa xảy ra sẽ chỉ như một giấc mơ, ngọt ngào nhưng không có thật.

Trước lời đề nghị của hắn, nó chần chừ lắc đầu.

- Em muốn đi bộ. Như thế có lẽ sẽ thêm chút thời gian, có thể vừa đi vừa nghĩ đến cách đối mặt với anh ấy.

Nó nở một nụ cười buồn. Hắn cũng không biết làm sao, đành thở dài rồi gật đầu:

- Thôi được! Tùy em! Nó gật đầu, rồi lẳng lặng rời đi trong tâm trạng rối bời. Đối mặt với chuyện tình cảm, mọi quyết định của nó đều vô cùng khó khăn. Nó mệt, thực sự rất mệt mỏi. Cảm giác như tâm trạng nặng trĩu, mọi cảm xúc hỗn độn, một sự chua xót đau thương trào dâng trong trái tim bé nhỏ. Đối diện với một người yêu mình sâu sắc, nhưng bản thân lại không có cách nào đáp trả tình yêu đó, thì phải làm thế nào đây?

Nụ cười buồn bã lại hiện lên trên đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Nó cảm thấy bản thân mình thật đáng hận. Hết lần này đến lần khác khiến Kiệt đau khổ, đến cuối cùng vẫn là bỏ rơi cậu. Đến cuối cùng vẫn là không

có cách nào tiếp nhận cậu. Nghĩ đến đây, trong lòng nó bất giác có chút cảm giác tội lỗi. Càng nghĩ càng cảm thấy không đành lòng.

- Em đã đi đâu thế?

Không biết từ lúc nào, nó đã về tới show biểu diễn của Minh. Kiệt đang đứng bên ngoài chờ nó. Vừa nhìn thấy gương mặt người con gái mà mình yêu thương, cậu lập tức nở nụ cười dịu dàng, vươn tay tới muốn ôm lấy bờ vai bé nhỏ của nó. Nó bất giác lùi về phía sau hai bước. Bàn tay Kiệt dừng lại giữa không trung, rồi chua xót hạ xuống. Giọng cậu trầm trầm cất lên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta tìm một nơi nào đó nói chuyện.

- Anh muốn em nói ngay tại đây, nói ngay lập tức. Rốt cuộc đã có chuyện gì?

Ngữ khí của Kiệt đã bắt đầu giận dữ. Nó cắn cắn môi, hồi lâu mới trả lời:

- Em đã gặp Lâm...

- Rồi sao?

- Bọn em... đã làm hòa... – Nó cúi đầu, vẻ mặt đau thương vô hạn, không biết tiếp theo nên nói thế nào.

- Vậy nên... em muốn bỏ rơi anh... để quay về bên cậu ta? – Kiệt cười lạnh, hỏi. - Em...

- Em coi anh là cái gì vậy? Hả? Trong lòng em, anh rốt cuộc là cái gì? – Kiệt gần như đã hét lên, nỗi đau chua xót gặm nhấm trái tim cậu... từng chút một...

- Trong lòng em, anh là người đối tốt với em nhất, là người bạn mà em yêu quý nhất, là...

- Chỉ là một người bạn thôi sao? – Nụ cười đau đớn hiện lên trên gương mặt Kiệt, đôi mắt ưu thương của cậu xoáy sâu vào đôi mắt to tròn đã ngấn nước của nó. – Với em, anh chỉ là như vậy. Em chưa từng yêu anh, đúng không?

- Kiệt! – Đôi bàn tay bé nhỏ của nó nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt đau nhói, nhưng vẫn không thể nào bằng nỗi đau trong lòng nó lúc này. – Em đã cố mở rộng trái tim mình với anh, nhưng... em xin lỗi! Em không làm được, em thực sự không thể. Em không có cách nào yêu anh, lại càng không có cách nào xóa bỏ tên anh ấy ra khỏi trái tim mình. Em đã cố hàng ngàn lần, nhưng em vẫn luôn thất bại thảm hại.

- Anh hiểu rồi! Em vốn dĩ chưa từng yêu anh, đối với anh ân cần chỉ là vì lòng biết ơn thôi, đúng không? Ha! Thật nực cười, vậy mà anh đã từng ôm hi vọng em sẽ thực lòng yêu anh, ôm hi vọng về một mái nhà hạnh phúc. Cuối cùng thì, anh vẫn chỉ là một kẻ ngốc. Một thằng ngốc yêu em điên cuồng, một thằng ngốc yêu mà không hề được đáp lại. Anh đúng là kẻ ngu ngốc nhất thế gian mà!

- Kiệt!

Nó chua xót muốn vươn bàn tay ôm lấy Kiệt, nhưng lại bị Kiệt mạnh mẽ gạt ra, giọng nói tràn ngập tức giận:

- Xin em... đừng có dùng những hành động đó làm cảm động trái tim anh nữa. Anh thực sự đã quá mệt mỏi vì em rồi! Em đi đi, rời khỏi nơi này ngay lập tức!

- Em...

Nó cắn chặt môi, muốn nói điều gì đó nhưng lời nói đến miệng lại không cách nào thoát ra. Kiệt cười lạnh, nhìn nó, nói:

- Em không đi đúng không? Vậy được, anh đi! Đôi chân Kiệt mau chóng rảo bước, bỏ mặc nó chết lặng đứng đó. Nó cũng đau lòng, cậu hiểu, nhưng nỗi đau đó so với trái tim đang rỉ máu của cậu lại chẳng là gì. Vì sao... hết lần này đến lần khác nó vẫn làm tổn thương cậu. Tại sao... cậu đã dùng hết trái tim yêu nó, đến cuối cùng kết quả vẫn là như vậy? Nó đứng lặng nhìn theo bóng dáng cô độc của Kiệt rời đi. Tội lỗi trào dâng trong lòng. Nó quỳ sụp trên mặt đất, để mặc dòng nước mắt nuốt trọn gương mặt mình. Xin lỗi anh, có lẽ... suốt kiếp này... em chỉ làm cho anh đau khổ!

Nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nước mắt rơi vào đêm tối nhạt nhòa...

Nước mắt rơi vào trái tim đau đớn... Nước mắt rơi vào tội lỗi tình yêu...

Tình yêu của Kiệt, nó hiểu. Dù cho có là con cóc, nó cũng vẫn dễ dàng nhận ra. Nó cũng biết, tình yêu đó của cậu rất sâu đậm, hiểu tầm quan trọng của bản thân mình trong lòng Kiệt. Nó cũng muốn yêu cậu, nhưng chỉ là... không cách nào đáp lại. Tình yêu là thứ không thể miễn cưỡng, lại càng không thể lăm lăm cảm kích của mình là tình yêu được. Làm như vậy chỉ khiến tất cả thêm đau khổ. Lựa chọn buông tay lúc này, Kiệt sẽ đau, nhưng rồi tất cả cũng sẽ kết thúc. Cố chấp mà giữ lấy, cuối cùng cũng chẳng được gì, ngược lại, còn khiến chính mình chịu thêm nhiều thương tổn.

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên vai nó. Nó quay đầu, nhìn thấy gương mặt của người đằng sau, bèn cố nở nụ cười gượng. Nhưng quả thực, nó khóc lúc này so với cười còn dễ coi hơn.

- Tao không sao! - Cứ khóc đi! Mà không cần cố tỏ ra mạnh mẽ làm gì. Khóc đi! Như vậy sẽ thoải mái hơn. My ngồi xuống bên cạnh nó, rút chiếc khăn tay của mình, lau gương mặt đầm nước cho cô bạn thân.

- Có muốn khóc một chút cho nhẹ lòng không? Tao sẵn sàng ày mượn vai đấy! Tao không sợ mang tiếng là less đâu.

Nó cười nhẹ, rồi tự đầu lên vai My, bắt đầu khóc cho thỏa thích. My ngồi im lặng, để mặc cho nó khóc. Nhỏ biết, lúc này nó chỉ cần như vậy. Chỉ có như vậy, may ra nó mới thoải mái được đôi chút.

- Mà đã trông thấy hết rồi?

Khóc một hồi, nó mới ngẩng đầu dậy, hỏi. My gật đầu:

- Ừ!

- Mà thấy tao làm thế có phải quá tàn nhẫn? - Nó cười buồn. - Không đâu! - My lắc đầu, từ tốn đáp. - Việc này sớm hay muộn cũng đến. Chỉ bằng đến sớm một chút. Như vậy cũng tốt cho cả mày và Kiệt.

- Nhưng tao cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Giọng nó rất nhỏ, tựa như nói với chính bản thân mình vậy. Nhưng do khoảng cách gần, My vẫn nghe ra nó nói gì. Nhỏ thở dài một tiếng, nói:

- Đúng là mày cũng có lỗi. Nếu như mày phân định tình cảm rõ ràng một chút, biết đâu đã không có những chuyện này.

Nó cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

- Nhưng mọi chuyện cũng đã lỡ rồi. Đừng ở đó tự trách mình nữa. Cái gì đã qua thì hãy cứ để nó qua đi. Cứ coi như mày và Kiệt không có duyên. Cậu ấy sẽ tìm được ình một người khác thôi. - Ừ! Tao hiểu! Nhưng mà...

- Không nhưng mà gì nữa. Chúng ta vào thôi! Buổi biểu diễn của Minh mà tất cả lại đi thế này. Thật tình!

- A! Tao cũng quên mất!

- Vậy bây giờ vào được chưa? Mau lên, sắp đến lúc kết thúc rồi.

- Ừ!

Cả hai lại vào bên trong, len qua lối đi, tìm về vị trí ghế của mình. Vé của cả ba người đều là vé vip, do Minh bố trí sắp xếp nên vị trí ngồi ở ngay hàng đầu tiên. Vừa nhìn thấy hai cô gái trở lại chỗ ngồi, Minh đang đứng trên sân khấu cũng khẽ mỉm cười, hướng My gật đầu. My cười đáp lại, tay đồng thời kéo nó ngồi xuống ghế. - Cuối chương trình, tôi xin dành tặng một bài hát cho người mà tôi yêu thương nhất! - Minh đứng trên sân khấu, nở nụ cười hướng phía khán đài nói.

Khán giả ngồi dưới xôn xao, có người tò mò, cũng có người ghen tị, lại cũng có người thất vọng. Nó nhìn nhìn My, khóe miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười vô cùng gian xảo. My đỏ mặt, quát khẽ:

- Mày nhìn cái gì thế?
- Người đó là mày?
- Tao làm gì có điểm phúc đó!
- Còn không? Sao phải giấu. Bạn bè với nhau mà sao mày kệt sĩ quá. Nói một chút cũng không được.

Nó bĩu môi, cười cười nhìn My. My cười khẽ, cúi đầu xuống, nhưng trong lòng có một chút gì đó chua xót. Thực ra, người mà Minh muốn nói tới... chính là nó.

Giai điệu nhẹ nhàng vang lên. Minh ngồi trước đàn dương cầm, bàn tay nhẹ nhàng lướt trên những phím đàn mềm mại.

“Trong câu chuyện xưa rất xưa Có một chuyện tình ngọt ngào ấm áp

Gió yêu lá, một tình yêu thầm lặng

Gió chờ lá, dù biết chỉ là mơ.

Vì lá đó, lá có hiểu không?

Tại lá đó, lá có biết chăng?

Vì khi yêu dù biết là cay đắng

Gió vẫn yêu dù chỉ mãi lặng thầm.

Lá bên cây cùng tình yêu cổ tích

Gió sẽ mãi lặng thầm, gió sẽ mãi đợi chờ

Vì cây là cả cuộc đời lá

Còn gió chỉ là thoáng qua thôi

Lá bên cây cùng nguyện ước yêu thương

Gió sẽ mãi bước đi, gió sẽ không trở lại

Vì cây là cả cuộc đời lá

Còn gió chỉ là đến rồi ra đi”.

My im lặng. Nụ cười dù đã cố gắng nhưng cũng không thể xuất hiện trên khóe môi. Bài hát này là dành riêng cho nó, là lời tỏ tình với nó. Nhưng ngày hôm nay, Minh đã quyết định buông tay, thế nên, chỉ còn bài hát dành tặng. Còn lời tỏ tình mãi mãi không thể nói ra. Nó dường như cũng nhận ra điều gì đó bất ổn, liền quay sang My. Chỉ thấy đôi mắt nhỏ hướng về sân khấu, trong đôi mắt ánh lên những giọt pha lê trong suốt. Nó vội quay mặt đi, cắn chặt môi, dường như đã hiểu mọi chuyện. * * * Buổi biểu diễn đã kết thúc, mọi người cũng đã ra về, chỉ còn lại nó và My ngồi trên hàng ghế khán giả, trầm mặc không nói nửa lời.

- Sao im lặng thế?

Minh xuất hiện trước mặt hai người, vẫn là đôi mắt trầm ấm và nụ cười ôn nhu.

- Chúng ta đi ăn mừng chút nhé. Buổi biểu diễn cũng đã thành công tốt đẹp.

Minh cười, nói với hai cô gái. My cũng mỉm cười, đứng dậy.

- Du, chúng ta đi!

- Hai người cứ đi! – Nó lắc đầu. – Tao về đây. Chào thầy, em về! - Sao thế? Đi một lát cũng được mà, thầy đã hứa sẽ đi tất cả.

- Em cảm thấy mệt, em về nghỉ trước. Hai người cứ tự nhiên! Nó mỉm cười, cúi chào rồi rời đi. Tâm trạng của nó không tốt, hơn nữa vì bài hát vừa rồi, nó cũng không tiện ở lại.

My im lặng nhìn theo bóng nó rời đi. Một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng:

- Có lẽ cậu ấy đã nhận ra rồi. - Cảm ơn em! – Minh đột nhiên nói một câu không ăn nhập với chủ đề.

- Vì đã giả làm bạn gái của anh? – My mỉm cười.

- Không! Minh đột nhiên bước tới. Vòng tay anh ôm trọn bờ vai bé nhỏ của My. My sững sờ, đôi mắt mở to không hiểu nổi. Giọng nói trầm ấm của Minh vang lên:

- Cảm ơn vì đã yêu anh. Anh biết, bây giờ mình chưa thể quên Du, nhưng... hãy giúp anh nhé!

Giọt pha lên trong suốt lằn trên đôi má hồng của My. Nhỏ tựa đầu trên bờ vai Minh, mỉm cười, khẽ thì thầm:

- Em sẽ cố!

Hạnh phúc đang tiến đến gần, những sợi chỉ duyên phận cũng dần được gỡ rối. Mọi thứ bắt đầu đi vào quỹ đạo của nó, một quỹ đạo bình yên.

- Em nói với cậu ấy rồi?

Hắn thở dài một tiếng, hỏi. Nó dùng ống hút dầm dầm mấy hạt trân châu trong cốc trà sữa, đôi môi nhỏ mím chặt, chậm rãi gặm đầu. - Em nói rồi.

- Vậy... cậu ấy sao rồi? - Em không biết.

Nó cúi thấp đầu, giọng nói có chút ghen ngào. Hắn mân mê tách cà phê, rồi khẽ mỉm cười, đứng dậy, tiến tới bên cạnh nó, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thân hình bé nhỏ.

- Tất cả là lỗi của anh!

Nó lắc đầu cắt lức, cố gắng nở một nụ cười. - Không! Là do em! Là vì em đã không chịu phân định rõ ràng tình cảm của mình. Nếu không, cũng sẽ không để mọi việc trở nên như vậy.

Ngừng một lát, nó thở dài nói tiếp: - Có phải anh thấy em mang rất nhiều tội lỗi?

- Không đâu! Em không có lỗi.

- Đừng en ỉ em! – Nó đẩy nhẹ tay hắn, cười buồn, bàn tay nhỏ nhắn tiếp tục khoắc cốc trà sữa. – Nếu không phải vì em, đã không có nhiều người tổn thương như vậy.

Hắn cau mày một chút, quay trở lại ghế ngồi của mình. Đôi mắt nâu trầm ấm nhìn nó chăm chú. Một hồi lâu mới khẽ nói: - Em thay đổi rồi!

- Như thế nào? – Nó nhướn mày.

- Trưởng thành hơn. – Hắn mỉm cười.

- Con người mà. Đến cuối cùng cũng phải trưởng thành thôi.

Bó nhẹ nhàng đáp. Bản thân nó cũng cảm thấy chính mình đã thay đổi, thay đổi nhiều là đáng khác. Bản tính ngây thơ hình như đã không còn nữa. Có lẽ cũng là do có quá nhiều sự việc đã xảy ra. Suy nghĩ của nó đã trưởng thành hơn rồi. - Ba mẹ anh về rồi! – Hắn đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. – Họ muốn gặp em.

Đôi mắt hắn nhìn nó chăm chú, chờ đợi. Nó suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Được! Vậy... họ có nói bao giờ hẹn gặp không?

- Nếu em muốn thì có thể đến ngay bây giờ. – Hắn mỉm cười.

- Bây giờ? – Mặt nó bỗng đỏ rực, trong đầu tự dưng nghĩ đến viễn cảnh con dâu tương lai gặp cha mẹ chồng trong mấy bộ phim đã xem. – Nhưng mà... em vẫn chưa có chuẩn bị gì cả. Đi như vậy...

- Không cần đâu! – Hắn tựa lưng vào thành ghế, khoé miệng cong lên. – Em như vậy là ổn rồi.

- Nhưng mà...

Nó vẫn còn chú chân chừ, nhìn lại người mình một chút, chỉnh đốn lại quần áo đầu tóc cho thật gọn gàng. Hấn nhìn mà phì cười.

- Em đâu cần nghiêm trọng thế chứ. Gặp mặt thôi mà.

- Lần đầu gặp mặt, phải để hai bác có ấn tượng tốt một chút. – Nó bĩu môi, vẻ nghịch ngợm.

- Thôi được thôi được. Vậy rốt cuộc bây giờ có đi được không? Nếu không thì để sau cũng được.

- Ừm... bây giờ đi cũng được. Dù sao cũng nên qua chào hỏi hai bác.

Hấn cười một tiếng, bước tới, đỡ nó đứng dậy. Cánh tay phải vòng qua, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của người yêu. Ghé sát tai nó, hấn thì thầm:

- Gọi là ba mẹ.

Nó đỏ mặt, xấu hổ đẩy hấn ra. Hấn lại cười, vẻ không để ý, tiếp tục ôm eo nó, ra quầy thanh toán.

* * *

30. Chương 11 Phần 2

Biệt thự rộng lớn hiện ra trước mặt. Hấn dừng xe trước cửa, xuống xe, định kêu người mở cổng, nó lập tức nín lấy tay áo hấn. - Ba mẹ anh... có khó tính không?

Hấn ngạc nhiên giây lát nhìn nó. Khi nhìn thấy gương mặt lo lắng của cô gái nhỏ, hấn khẽ cười, bỗng nảy ra ý trêu đùa một chút:

- Bình thường thì không, nhưng mà việc chọn con dâu thì vô cùng kĩ tính.

Để ý thấy nét mặt nó thêm vài phần lo lắng, hấn cười thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ lấy vẻ bình thản.

- Đừng lo! Có gì anh sẽ bảo vệ cho em.

Nó bĩu môi, cũng không nói gì thêm. Hấn bước tới, gọi người ra mở cửa qua chiếc màn hình nhỏ gắn bên cạnh cổng. Chỉ tầm ba phút sau, một người đàn ông trung niên hốt hải chạy lại, mở cổng cho hai người.

Lái xe vào gara để. Sau đó hấn ra khỏi xe. Nó cũng nhanh chóng tháo dây an toàn rồi ra ngoài. Hấn tiến tới, ôm lấy eo nó, kéo nó ép sát vào người mình. Nó trừng mắt, muốn đẩy ra nhưng cái người mặt dày không sợ trời không sợ đất kia vẫn làm ra vẻ tỉnh bơ, không thêm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

- Chuẩn bị tốt tinh thần chưa em yêu? Hấn cười cười, hỏi người bên cạnh. Nó trừng mắt: - Ai là em yêu của anh?

- Còn có thể là ai vào đây nữa? - Hừ! Liệu ba mẹ anh có phải kĩ tính lắm không?

- Có thể lắm!

Hấn nhún nhún vai, cười cười. Nó lại càng thêm phần lo lắng. Chân bước đi cũng có chút run rẩy.

“Cộc cộc cộc”. Hấn dừng lại trước cửa một căn phòng, đưa tay lên gõ cửa.

- Mẹ, con đã về! - Vào đi!

Một giọng nói phụ nữ ấm áp vang lên. Hấn rất tự nhiên, quay sang nhìn người bên cạnh, mỉm cười một cái như để trấn an, rồi đẩy cửa vào. Bên trong căn phòng rộng rãi, trên chiếc giường trải ga trắng muốt, một người phụ nữ đang ngồi, tựa đầu lên chiếc gối dựa vào thành giường. Mái tóc bà đã điểm bạc, nụ cười có vẻ yếu ớt nhưng vẫn không làm mất đi vẻ quý phái. Những đường nét trên gương mặt cho thấy, thời trẻ bà cũng là một cô gái rất xinh đẹp. Có lẽ giờ thì nó đã hiểu, vì sao hấn lại có vẻ đẹp trai như thế.

- Mẹ!

Hắn cúi đầu. Nó cũng vội vã gặp người xuống:

- Con chào bác!

Mẹ hắn cười hiền hậu, vẫy tay ý bảo nó và hắn ngồi xuống giường. Hắn bèn lập tức kéo nó tới, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình: - Con là Du? - Dạ!

Nó vẫn có chút bối rối, đầu hơi cúi. Mẹ hắn thấy vậy, nhẹ nhàng bảo:

- Không cần căng thẳng. Sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà. Con không cần lo lắng như thế.

- Dạ con... - Nó vẫn có chút không thoải mái. Lại nghe tới chữ “người một nhà” nên gương mặt trắng hồng trong phút chốc đỏ lựng lên.

- Cứ tự nhiên như ở nhà con. Không cần kiêng dè bác đâu. - Mẹ hắn vẫn giữ nụ cười hiền hậu. - Con đâu có! - Nó vội vã ngẩng đầu lên, đáp.

Mẹ hắn lại cười, quay sang hắn, nói:

- Lâm, con ra ngoài một lát. Mẹ muốn nói chuyện riêng với Du.

Hắn gật đầu, đáp một tiếng rồi buông tay nó. Nhận thấy ánh mắt lo lắng của nó, hắn cười nhẹ, đưa tay vuốt tóc nó một cái trấn an, rồi rời khỏi phòng, khép cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại nó và mẹ hắn. Hoàng phu nhân nhìn cô con dâu tương lai một hồi rồi thở dài, nói:

- Bác biết trước đây hai bác đã có lỗi với hai đứa. Nhưng một lát, bà tiếp tục:

- Bác biết là vì bác nên hai đứa mới phải xa cách như vậy. - Bác... - Nhưng hãy hiểu cho bác. Bác chỉ vì muốn bảo vệ sự nghiệp của gia đình mình. Vì quãng thời gian đó, sức khỏe bác trai không được tốt. Những cổ đông khác bắt đầu có hành động khác thường, muốn đoạt lấy công ty. Vậy nên mới phải bắt Lâm trở về nắm quyền. Thằng bé cũng rất giỏi, nhờ có nó mà công ty đã ổn định. Nó rất giống ba nó, có khả năng lãnh đạo rất tốt.

Nói đến đây, bà lại nhìn nó. Nó đang rất chăm chú lắng nghe, đôi mắt đen to tròn nhìn bà không chớp. Bàn tay bà khẽ nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô gái trước mặt. Nó giật mình, ngạc nhiên nhìn bà, nhưng cũng không tránh né gì cả.

- Nhưng con biết không, quãng thời gian đó là quãng thời gian nó đau khổ nhiều nhất. Bác đã không tí lần thấy nó trầm tư, yên lặng ngắm nhìn bức ảnh của con. Nó đã cố gắng vùi đầu vào công việc để quên đi nỗi nhớ. Bác thực sự cảm thấy rất đau lòng. Vì thế, khi nó muốn chuyển tổng công ty về nơi này, bác đã lập tức đồng ý. Nó hơi cúi đầu. Nó biết hắn vẫn luôn yêu nó, vậy mà có một quãng thời gian, nó đã hận hắn, thậm chí là quên đi cả bóng hình của hắn.

- Bác muốn hỏi con một điều... - Hoàng phu nhân ngập ngừng trong giây lát. - Con có thể tha thứ cho bác chứ?

Nó ngạc nhiên, mở to mắt. Vội vã đáp: - Con làm sao có thể hận bác được? Con biết, bác cũng là vì sự nghiệp của gia đình, vì tương lai của Lâm. Có lí do gì để con không tha thứ cho bác?

- Cảm ơn con! - Mẹ hắn lại cười, nụ cười của bà hiền hậu, nhẹ nhàng như trút bỏ được nỗi lo lắng. - Con nói vậy bác yên tâm rồi. - Dạ!

Nó cũng khẽ cười, nụ cười dịu dàng, trong sáng như tỏa nắng ấm áp. Mẹ hắn buông tay nó, tựa đầu vào gối, thở dài, nói:

- Thời gian của bác cũng không còn lâu nữa rồi. Hi vọng đến lúc nhắm mắt xuôi tay, chuyện của hai đứa đã thành rồi.

- Bác... Bác đừng nói thế. Bà nhất định phải sống thật lâu để chờ... chờ... cháu nội bác ra đời. Nói câu này nó thật muốn kiếm cái lỗ nào đó để chui xuống. Cũng không hiểu vì sao nó lại nói thế. Có lẽ bởi vì, nó nghĩ rằng, tâm lí người già thường muốn có cháu bé chăng?

- Ha ha, cô bé ngoan. Vậy con cùng Lâm sẽ làm đám cưới sớm chứ?

- Dạ?

Nó đỏ mặt, xấu hổ cúi gầm mặt xuống, ngượng ngịu không biết nói gì.

“Forgive me , I’m sorry

Ko biết phải nói bao nhiêu Dù em biết , thời gian sẽ

Lặng trôi và 2 ta sẽ quên...”

(Về đâu – Bobbie ft. Phương Kul ft. Gizmo ft. My) Một hồi chuông điện thoại vang lên. Nó vội vã lôi máy ra. Một số lạ! Nó cau mày một chút, nhìn về phía mẹ hấn. Mẹ hấn gật đầu, tỏ ý nó cứ nghe tự nhiên. Nó bèn mở máy:

- Alo!

- Lâm tiểu thư! Thiếu gia có ở chỗ tiểu thư không?

- Thiếu gia?

- À... là Kiệt thiếu gia. Tôi là Phong đây, tiểu thư nhớ chứ?

- A! Tôi nhớ rồi. Có chuyện gì vậy?

- Thiếu gia mất tích mấy ngày nay rồi. Lão gia đang cho người đi tìm... Nếu cô có tin tức gì về cậu ấy, làm phiền báo cho tôi. Alo, Lâm tiểu thư! Cô còn ở đó không? Lâm tiểu thư...

Chiếc điện thoại theo cánh tay buông thông xuống. Một dự cảm chẳng lành nổi lên trong lòng nó. Mất tích?

- Có chuyện gì sao?

Hoàng phu nhân ngồi trên giường, nhìn nét mặt lo lắng của cô con dâu tương lai, liền quan tâm hỏi. Nó giật mình, vội mỉm cười:

- Không có gì đâu bác! Chỉ là có một chuyện cần giải quyết một chút. Con xin lỗi! Để khi khác con đến thăm bác vậy.

- Ủ không sao! Nếu con cần thì cứ đi đi.

- Dạ! Nó cúi gập người tỏ ý chào, rồi vội vã ra khỏi phòng. Trên chiếc bàn bên ngoài bên ngoài hành lang, gần vị trí cầu thang, hấn đang ngồi chờ đợi. Nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của nó, hấn cau mày:

- Em làm gì chạy như ma đuổi thế? - Có chuyện rồi! - Nó run run nắm lấy tay hấn, tâm trạng lo lắng cực độ.

- Đã xảy ra chuyện gì? Hấn cũng bị thái độ của nó làm lo lắng theo, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, hỏi. Nó hít một hơi thật sâu, cố bình ổn tâm trạng của mình.

- Kiệt... cậu ấy... mất tích rồi! - Cái gì?

Hấn nuốt chút nữa hét lên, nhưng chợt nhớ mẹ mình còn trong phòng nên cố đè nén thanh âm xuống.

- Ai nói với em?

- Là một người thân cận của Kiệt.

- Được rồi! Bây giờ em phải bình tĩnh. Nghĩ đi! Nơi nào cậu ấy có thể đến. - Em... em... không biết!

- Cố lên! Em nghĩ đi! Phải bình tĩnh. Gắng sức nghĩ xem nào. Trước đây em và cậu ta có hay đến nơi nào không?

Nó sững lại một chút, trong đầu chợt hiện lên một khung cảnh. Có thể...

- Có một nơi!

* * *

Nắng nhẹ rải đều trên những ngọn cỏ xanh mơn mẫm. Đàn bướm trắng xinh đẹp bay lượn trong khu vườn tràn ngập mùi hương hoa hồng lãng mạn. Những đóa hồng trắng vươn mình trong nắng, xòe rộng từng cánh hoa đón lấy những tia nắng ấm áp. Bên cạnh khu vườn, ngôi nhà gỗ trắng nằm nổi bật giữa nền cỏ xanh. Chàng trai mang gương mặt buồn bã ngồi trên chiếc bàn gỗ sơn trắng, nhâm nhi tách trà một mình. Gương mặt đẹp nhưng ẩn chứa đầy đau thương nổi bật lên giữa khung cảnh nên thơ. Đường như, khung cảnh ấy chỉ để làm nền cho cậu.

Trà đã nguội. Nhưng có vẻ, chàng trai cũng không có ý định thưởng thức nó nữa. Cậu ngả người trên ghế, đôi mắt nhắm nghiền, thả lòng tâm hồn, như đang muốn bỏ mặc tất cả những gì diễn ra trên thế gian, như mọi việc diễn ra xung quanh đều không liên quan đến cậu vậy. Gió thổi nhẹ nhẹ, mơn man trên mái tóc nâu mềm mại. Gió dường như cũng muốn đánh thức chàng trai kia. Nhưng nó không thành công. Gió thất vọng thổi đi, lại tiếp tục đùa giỡn với những cánh hồng trắng muốt, với những đàn bướm đẹp nên thơ. - Em biết là có thể tìm thấy anh ở đây mà!

Giọng nói trong trẻo vang lên. Chàng trai mở mắt, nhìn lướt qua người con gái đứng ở đó, rồi lập tức nhắm mắt lại.

- Sao em lại tới đây?

Nó không trả lời, mỉm cười bước tới, ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Rất tự nhiên rót ỉnh một tách trà, nhấp một ngụm rồi đáp lời: - Còn không phải vì anh sao?

- Vì anh? Kiệt cười nhạt, nhồm dầy. Đôi mắt cậu nhìn thẳng vào mắt nó. Nó bối rối quay đầu đi. - Sao thế? Không dám nhìn anh sao?

- Em... - Nó cắn môi. Cuối cùng cũng không trả lời câu hỏi đó, chỉ buồn bã mở miệng. - Mọi người đang tìm anh.

- Vậy thì sao?

- Anh nên về. Ba anh sẽ rất lo lắng cho anh.

- Vậy còn em?

Nó cúi đầu, nhỏ giọng trả lời:

- Em cũng rất lo lắng cho anh!

- Như với một người bạn sao?

Nó gật đầu. Kiệt khẽ cười, nhắc tách trà lên.

- Trong lòng em giờ chỉ còn cậu ấy.

- Em xin lỗi...

Xin lỗi vì đã không thể chấp nhận tình cảm của anh. Xin lỗi vì đã khiến anh đau khổ. Xin lỗi vì đã rời xa anh. Nó chỉ có thể nói với Kiệt như thế. Đến cuối cùng, cả hai vẫn là kết thúc chia lìa. Duyên phận của hai người là hai đường thẳng cắt nhau. Cứ tưởng rằng, cả hai đang ngày càng gần lại, cứ tưởng rằng sẽ chung con đường phía trước. Nhưng thực ra, cả hai chỉ có thể gặp nhau tại một giao điểm, rồi lại vội vã quay đi, vội vã rời xa nhau, xa dần, xa mãi, cho đến khi không còn nhìn thấy nhau nữa.

- Xin lỗi? Đó là tất cả những gì em có thể nói? - Kiệt, em biết là em đã sai, là em khiến anh đau khổ. Nhưng xin anh, đừng như thế nữa được không? Chúng ta không có duyên, anh hiểu mà. Người con gái thuộc về anh... biết đâu một ngày gần nhất sẽ xuất hiện. Anh đừng vẫn vương quá khứ mãi. Dù sao tất cả cũng đã qua rồi.

- Qua rồi? Chỉ có em có thể cho qua nó. Còn anh không làm được. Anh không thể chấp nhận thực tại. Vì thế chỉ có thể sống trong quá khứ.

- Kiệt...

- Em không cần để tâm đến anh. Cứ vui vẻ sống bên người em yêu đi.

- Em làm sao có thể sống vui vẻ khi mà thấy anh như thế này?

Kiệt trầm mặc một hồi. Giọng nói ưu thương cất lên.

- Nếu như anh nói... anh không thể buông tay thì sao? Nếu như anh nói, bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải mang em trở lại bên anh? - Kiệt... – Đôi mắt to tròn cũng đã ngấn nước. – Anh đừng cố chấp như vậy.

- Nhưng anh lại không có cách nào từ bỏ cái tính cố chấp này của mình.

Kiệt nở một nụ cười dịu dàng. Cậu đứng lên, bước tới bên khu vườn, nhẹ nhàng ngắt một đóa hồng trắng muốt, tặng cho nó. Nó ngơ ngác nhận lấy, có đôi chút ngạc nhiên. Kiệt lại trở về chỗ ngồi của mình, nhấp ngụm trà, cười, nói:

- Vườn hồng này... là do mẹ anh trồng. Nó có chút bối rối, bất giác nhìn xuống cành hồng trên tay. Đóa hồng trắng tinh khiết không một chút tì vết. Mẹ của Kiệt là người phụ nữ như thế nào? Thanh cao hay mơ mộng? Nhưng có một điều, nó biết, mẹ cậu đã không còn nữa.

- Anh đã từng nói với mẹ, nơi này, sẽ chỉ để người con gái anh yêu đặt chân tới. Nhưng đóa hồng đó cũng chỉ để cô ấy chạm vào. Ngày một lát, Kiệt tiếp:

- Em tới đây cũng đã không ít lần rồi nhỉ? Nó gật đầu.

- Nhưng anh chưa từng kể cho em nghe về quá khứ của anh. Giờ tự dưng muốn tâm sự một chút, em muốn nghe chứ?

Nó lại gật đầu. Kiệt mỉm cười, bắt đầu thả hồn trôi dạt theo những kí ức ngày xưa.

Ánh nắng vàng chói lóa trong phút chốc chợt như dịu đi. Gió dường như cũng thổi nhẹ hơn. Không gian im lặng. Dòng thời gian hồi hã như chậm lại. Tất cả cùng chia sẻ với quá khứ của Kiệt, hoặc cũng có thể, đang chăm chú lắng nghe.

- Anh đã từng nói với em về mẹ anh, phải không?

Nó sững người giây lát. Rồi như nhớ ra cái gì đó, nó gật đầu.. Kiệt chăm chú nhìn nó, khẽ mỉm cười:

- Em rất giống bà ấy. - Em sao? Đôi mắt to tròn tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Kiệt chỉ cười, đôi mắt ấm áp trìu mến nhìn nó. Nó bối rối quay đi, tránh ánh mắt cậu. Một hồi lâu, giọng Kiệt mới tiếp tục vang lên:

- Anh được nghe ba kể rằng, ngày bằng tuổi em bây giờ, bà cũng là một cô nữ sinh trong sáng, ngây thơ, rất xinh xắn. Cũng vì lẽ đó, ba anh đã bị mẹ anh cuốn hút ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Giọng Kiệt trầm xuống đôi chút. Cậu dường như đang nhớ lại hình ảnh mẹ mình, hình ảnh ấm áp nhất trong kí ức của cậu.

- Bà thích nấu ăn, rất thích. – Kiệt tiếp tục, giọng đượm chút màu sắc u buồn. – Bà đã từng mơ ước trở thành một đầu bếp nổi tiếng, hoặc sáng chế ra một món ăn gì đó được mọi người yêu thích. Vì khéo tay lại thông minh nên mẹ anh học rất tốt, đặc biệt là về môn nấu ăn. Bà tham gia rất nhiều khóa học, cũng đã đạt được không ít các loại bằng, chứng chỉ ôn học này. Nhưng đến cuối cùng, bà vẫn phải từ bỏ ước mơ.

- Vì sao?

- Vì... bà đã chọn ba anh. Nó có chút mơ hồ, không hiểu nổi lí do này. Việc này và việc Kiệt vừa nói liệu có liên quan sao? Kiệt dường như đọc được suy nghĩ trong đầu nó, cậu nhẹ giọng nói: - Đừng nghĩ rằng hai việc này không liên quan sao? Mọi sự việc diễn ra trong cuộc đời mỗi người chúng ta đều có một sợi dây gắn kết vô hình. Chúng là nguyên nhân, là kết quả của nhau hay đại loại như thế.

Nó gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

- Em biết ba anh là xã hội đen chứ?

Nó lại gật đầu.

- Trong thế giới đó, việc truy sát nhau là hết sức bình thường, thậm chí là thường xuyên bắt gặp. Thế giới ấy có qua nhiều điều đáng sợ, nhiều người có lẽ không thể tưởng tượng nổi đâu. Khi mẹ anh quyết định yêu ba anh, bà đã biết cuộc sống của bà sẽ bị xáo trộn, nhất là khi ngày đó, thực lực của ba anh chưa đủ mạnh. Ông có quá nhiều kẻ thù. Nhưng, mẹ anh vẫn theo ông. Và như thế, bà đã từ một cô gái ngây thơ, trong sáng, thánh thiện không vướng bụi trần, bước chân vào vùng bùn lầy, bước vào thế giới đầy tội lỗi, thế giới đã cướp đi mạng sống của bà.

Nói đến đây, Kiệt chợt dừng lại. Cổ họng như có cái gì đó chặn ngang, nghẹn đắng. Sống mũi cay cay nhưng cậu không khóc. Không hẳn vì không muốn khóc, mà là vì... không khóc được. Cậu đã từng thề, lần khóc tiễn đưa mẹ ra đi sẽ là lần cuối cùng cậu khóc. Sau này, cậu sẽ mạnh mẽ, sẽ là một đáng nam nhi đội trời đạp đất, tuyệt không rơi lệ. Lớp vỏ bọc bao lấy cậu dần được hình thành. Cậu dần dần khép mình lại, dần dần tách mình khỏi mọi người, dần dần đánh mất cảm xúc thực sự, đánh mất chính mình.

Bàn tay nó nhẹ nhàng đặt lên đôi vai của Kiệt. Nó cảm nhận được, cơ thể cậu đang run rẩy. Một cảm giác đau xót trào dâng trong lòng nó. Nhưng nó cũng không thể làm gì hơn, chỉ có thể an ủi cậu như vậy. Vài phút đồng hồ trôi qua như thế, Kiệt dần bình tâm trở lại. Cậu ngước lên, mỉm cười:

- Được rồi, không cần an ủi anh nữa đâu!

Nó khẽ cười, rút đôi bàn tay nhỏ nhắn trở về.

- Ngày đó, mẹ anh vẫn cho rằng, có thể tiếp tục ước mơ của mình sau khi lấy ba anh. Nhưng sau đó, bà mới biết là không thể. Lúc đầu, mẹ anh vẫn đi học các khóa học nấu ăn như bình thường, vẫn tìm kiếm công việc bà yêu thích trong các khách sạn, nhà hàng. Nhưng, có một vài việc đã xảy ra, khiến bà phải quyết định từ bỏ tất cả.

- Là vì sự truy sát. Những thế lực đối đầu không thể làm gì ba anh. Vì thế, học bắt đầu chuyển mục tiêu sang mẹ anh. Ba anh đã phải cử vệ sĩ theo bà mỗi khi bà ra ngoài, nhưng bà vẫn gặp phải không ít nguy hiểm. Truy sát, bắt cóc. Đến cuối cùng, để an toàn, ba anh đã quyết định không để bà ra ngoài nữa. Nhưng ông không biết rằng, kể cả như vậy, mọi thứ cũng không thể yên bình.

Kiệt ngẩng đầu, đôi mắt ưu thương nhìn thẳng vào mắt nó. Lòng nó chợt trùng xuống. Nó cảm nhận được, quá khứ của Kiệt đã diễn ra những việc đáng sợ, một quá khứ không mấy niềm vui.

- Anh không bao giờ quên cái ngày đó. Cũng chưa từng quên ánh mắt bà khi ấy, cả nụ cười đó nữa. Nụ cười của bà, ánh mắt của bà, tiếc nuối, đầy đau thương, nhưng cũng có chút gì đó thanh thản. Đến phút cuối cùng, bà đã nói với anh, đừng bao giờ đi theo con đường này. - Ngày hôm đó, có lẽ là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời anh. Ánh lửa tràn ngập trong căn biệt thự, bóng người dẫm đạp lên nhau mà chạy. Khi đó, anh mới 8 tuổi. Chỉ biết sợ hãi ôm lấy mẹ. Bà rất dịu dàng trấn an anh, tìm cách thoát khỏi biển lửa ấy. Hai mẹ con anh bị vây trong gian phòng rộng đó. Dù bà có gọi khản cổ, cũng không có ai tới giúp. Lửa vây kín căn phòng, không có một lối thoát. Cảm giác càng lúc càng khó thở, anh tưởng chừng đã lịm đi. Nhưng trong lúc mơ màng, anh vẫn nhận ra, mẹ anh đã hô hấp cho anh. Bà không quan tâm đến mình, dùng chút khí oxy cuối cùng để cho anh. Bà dùng thân thể của mình che cho anh, rồi tìm cách vượt qua biển lửa đó ra ngoài. Thế nên, sau vụ hỏa hoạn đó, anh chỉ bị bỏng nhẹ, cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Nhưng mẹ anh... bà bị bỏng nặng, lại hít vào quá nhiều khí độc, nên... bà đã mất ngay sau đó.

Nó trầm tư, không nói gì, hay chính xác hơn là không biết nói gì. Nó hiểu cảm giác của Kiệt, nhưng lại không cách nào an ủi cậu. Một đứa trẻ phải chứng kiến mẹ mình chết, lại là chết vì bảo vệ mình, hẳn là sẽ đau lòng, sẽ day dứt và ân hận vô cùng.

- Cho đến bây giờ, anh vẫn không sao quên được nụ cười của bà lúc ra đi. Khi cận kề cái chết, bà vẫn cười. Bà đã nói với anh, từ bỏ con đường này, đừng bao giờ theo con đường của cha anh. Thời gian sau đó, anh rất hận cha anh. Cho đến bây giờ, dù rằng không còn hận ông như vậy, nhưng nếu muốn anh tha thứ cho ông vì cái chết của mẹ anh, muốn anh hòa thuận với cha như những ngày còn mẹ anh, thì không thể được. Mặc dù biết rằng lỗi này không hoàn toàn do ông, nhưng nếu không có ông... thì mọi chuyện cũng sẽ không như vậy.

Im lặng, mọi thứ dường như đang chia sẻ nỗi buồn cùng Kiệt. Không biết từ lúc nào, nắng đã nhạt dần, gió cũng đã ngừng thổi. Đàn bướm không còn bay lượn nữa. Mọi thứ tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng

thở của hai người. - Tự đừng nói với em những chuyện này, làm em buồn theo anh rồi! Một hồi lâu, Kiệt mới cất tiếng, nụ cười cũng đã trở lại trên môi cậu. Nó cười, đáp:

- Không có gì! Em sẵn sàng nghe, nếu anh cần một người để tâm sự. - Thực ra, anh kể cho em những chuyện này, không phải vì sự thương cảm của em. Chỉ là muốn tìm một nơi trút bầu tâm sự. Khi em nói muốn rời bỏ anh, anh cảm thấy rất đau, cảm giác như nghẹt thở. Cảm giác ấy cũng giống như ngày mẹ anh ra đi. Hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh... đều đã rời bỏ anh đi rồi.

Kiệt cười buồn, lắc lắc đầu, rót một tách trà đã nguội, uống một hơi. Nó cúi đầu, giọng nói rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để Kiệt nghe thấy: - Em xin lỗi!

Kiệt lắc đầu, nhẹ nhàng xoa đầu nó: - Đừng xin lỗi! Không phải lỗi của em. Việc tình cảm vốn không thể nói được gì là đúng hay sai, là ai có lỗi. Cứ coi như chúng ta không có duyên đi. Nhưng, anh không buông đâu, ít nhất là đến bây giờ, hay một thời gian nữa.

Ngừng một lát, Kiệt nhìn ra phía ngoài, mỉm cười:

- Cậu ấy đang đợi em đúng không? Ra đi! Cũng muộn rồi! Đừng lo cho anh. Anh không sao! À, nếu ba anh hỏi em, hãy bảo ông không cần tìm anh. Anh sẽ tự trở về. Sớm thôi.

Nó gật đầu.

- Đi đi, cậu ấy chắc đang sốt ruột đấy.

- Anh nhớ về nhà sớm. Đừng làm ba anh lo lắng!

- Anh biết rồi!

Nó cười, làm động tác chào tạm biệt rồi ra ngoài, để lại không gian ột mình Kiệt. Kiệt mỉm cười nhìn theo bóng dáng nó. Nụ cười dần tắt theo bước chân nó rời đi.

Anh không thể buông, tí nhất là cho đến bây giờ...

- Hoặc đến khi anh hết yêu em...

Giọng nói rất nhỏ cất lên. Người con gái đứng trước không thể nghe, cũng không thể biết. Không thể cảm nhận được, đôi mắt cậu một người vẫn đang dõi theo mình.

31. Chương 12 Phần 1

Chương cuối ^^: Thử thách cuối cùng

Nắng nhạt rải đều trên thảm cỏ xanh mượt như nhung. Từng đóa hoa đại rung rinh trước gió, như thì thầm một điều gì đó bí mật. Góc cây cổ thụ to mọc giữa đồng cỏ xanh, xòe những tán lá rộng che phủ một khoảng đất. Tựa người vào gốc cây, chàng trai trẻ đôi mắt nhắm hờ, dường như không quan tâm tới bất kì thứ gì trên thế gian. Mái tóc đỏ rực như một ngọn lửa rực rỡ cùng với gương mặt đẹp rạng ngời khiến mặt trời dường như cũng phải nhường bộ ba phần. Một chân chàng trai chống vào thân cây, chân kia chống xuống đất, nhìn có vẻ gì đó phong lưu, lãng tử lại cả bất tri.

- Này! Anh ngủ đấy à?

Nó rón rén đi tới bên cạnh hắn rồi bất ngờ đập hai tay vào vai hắn. Hắn mở mắt, khẽ cười:

- Ngủ? Em nghĩ anh là ngựa hay sao mà ngủ đứng?

- Cũng có thể lắm. Con ngựa bất kham!

Hắn cười vẻ dung túng. Đôi tay rắn chắc vòng qua vòng eo thon nhỏ của nó, kéo lại về phía mình.

- Sao rồi! Nói chuyện với cậu ấy chưa?

- Tất nhiên là rồi! Không lẽ em vào đó ngắm cảnh? – Nó khịt khịt mũi, lè lưỡi.
- Vậy cậu ấy có chịu về không?
- Anh ấy nói sẽ trở về sớm thôi, không cần lo.
- Ủ, vậy thì chúng ta không cần lo nữa. Đi về thôi! Hấn cười cười, vuốt chóp mũi nó, kéo đi. Nó ôm lấy cánh tay hắn, ghì lại: - Anh vội vã như thế làm gì? Ở lại thêm một lát đi.
- Làm gì vậy? Không phải em lưu luyến cậu ấy rồi đấy chứ? Anh sẽ ghen đấy nhá! - Lưu luyến cái gì chứ?
- Nó cười một tiếng, đánh nhẹ vào bờ vai hắn. – Em đang lưu luyến vẻ đẹp của nơi này thôi. Ai, lâu lắm mới lại có dịp đến đây. Đi vội như vậy thì thật đáng tiếc.
- Vậy là em thích nơi này?

Nó gật đầu. Hấn cười, quan sát xung quanh một lượt rồi ghé tai nó, nói:

- Vợ yêu, sau này anh sẽ tặng em một nơi hết như thế này? Được chưa?

Nó đỏ mặt bởi hai tiếng “vợ yêu” từ miệng hắn thốt ra. Đôi tay bé nhỏ ngại ngần đẩy hắn ra nhưng vô ích. Ngược lại lại còn bị hắn xiết chặt thêm. Nó bất lực, không thềm so đo với hắn nữa, lại chuyển ánh mắt về phía căn nhà gỗ trắng, rồi khẽ lắc đầu: - Em thích quang cảnh nơi này, nhưng cũng không cần phải có một nơi như thế này. – Khẽ thở dài, nó tiếp. – Nơi này khiến em nhớ đến Kiệt, lại có chút cảm giác tội lỗi.

Nhìn gương mặt trong phút chốc trở nên buồn bã của nó, hấn cười, vòng tay lại ôm chặt hơn một chút, tựa đầu lên đôi vai nhỏ nhắn của người yêu.

- Đừng buồn nữa! Mọi chuyện rồi cũng qua thôi. Cậu ấy sẽ sớm tìm được hạnh phúc của mình.
- Em cũng mong là vậy.
- Còn bây giờ phải giải quyết nốt việc của chúng ta đã! – Đôi môi hắn nhếch lên, tạo thành một nụ cười gian xảo.
- Chúng ta có việc gì cần giải quyết? – Nó có chút mơ hồ, quay đầu hỏi. - Chúng ta... Bây giờ em phải về gặp mẹ anh. Lát bỏ đi như thế là không được. Có cô con dâu nào như em không hả? – Hấn cưng chiều véo véo chiếc mũi dọc dừa xinh xắn của nó rồi ghé sát tai nó, thì thầm. – Thứ hai là... anh muốn đến gặp ba mẹ vợ tương lai.
- Cái gì chứ? Ai là ba mẹ vợ tương lai của anh?

Nó đỏ mặt, thò tay lên, dử dần bẹo má hắn, khiến hắn phải la lên. Nó thỏa mãn cười cười:

- Cho da mặt anh mỏng bớt đi một chút. - Da mặt anh vốn đã mỏng rồi mà. Với lại, những gì anh nói đều là sự thực.

“Bộp”. Hấn bất ngờ, la khẽ một tiếng. Nhìn sang con mèo nhỏ bên cạnh đang cười rất đắc ý, lại nhìn xuống bàn chân tội nghiệp vừa bị đôi giày cao gót kia dẫm vào, hấn cười một tiếng, nói: - Rồi em sẽ phải hối hận!

Nó hét lên một tiếng, đẩy hắn ra. Đôi chân nhỏ bé chạy thoăn thoắt. Hấn cười, lập tức vọt theo. Cuộc rượt đuổi bắt đầu diễn ra trên cánh đồng cỏ xanh mềm. Những tiếng cười cao vút bay lên không trung. Khung cảnh tràn ngập vui vẻ. Cả hai như đang trở lại thời trung học, trở lại một thời áo trắng.

* * *

- Tổng giám đốc! Anh đã đi đâu vậy? Em đã gọi cho anh nhưng...
- Liên quan đến cô sao? – Hấn không thèm liếc nhìn Ella lấy một cái, ngồi phịch xuống ghế, chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ. - Dạ không nhưng mà... – Ella ngập ngừng. - Có việc gì quan trọng không?
- Có một vài văn kiện cần anh kí.
- Đưa đây cho tôi! Ella đặt xấp văn kiện, hồ sơ lên bàn, liếc nhìn gương mặt của hắn. Có vẻ như tâm trạng của hắn khá là tốt. Nụ cười không rõ ràng nhưng nếu tinh ý vẫn có thể nhận ra. Ella cắn môi. Không cần hỏi cũng có thể đoán ra, hấn đã đi với ai.

- Ella! Mấy ngày nữa tôi phải sang Nga, giải quyết chút vấn đề còn lại bên đó.

- Em có cần đi cùng không? - Không cần, tôi đi nhanh thôi. Một, hai ngày gì đó. Trong thời gian đó, cô cùng với hai phó tổng thay tôi quản lý công ty. - Vâng! Em hiểu!

- Được rồi! Ra ngoài đi! Đến lúc đi tôi sẽ giao nhiệm vụ cho cô sau.

Ella cúi đầu tỏ ý chào. Không thấy hấn ngẩng đầu lên nhìn, cũng không đáp lại câu nào, cô có chút thất vọng rời đi.

- Cô là Ella? Dẫn sau lưng Ella, một giọng nữ trầm thấp vang lên. Cô quay đầu. Cô gái trẻ trong bộ đồng phục nhân viên của công ty đang mỉm cười nhìn cô. Gương mặt cô gái khá xinh đẹp, nhưng lại có một vết gò đỏ mờ mờ, giống như một vết sẹo đã bị tẩy một phần. Ella cau mày:

- Cô là nhân viên phòng nào? Đang trong giờ làm việc, cô lên đây làm gì? Tầng này đâu phải của những nhân viên bình thường.

Cô gái dường như không để ý tới lời nói của Ella, vẫn tiếp tục mỉm cười:

- Cô thích Tổng giám đốc? - Cô...

Ella giật mình, không nghĩ tới cô gái này dám hỏi vấn đề này. Cô lo lắng nhìn cánh cửa sau lưng, sợ hấn nghe được. Nhưng chợt nhớ ra, cánh cửa và tường phòng hấn có cách âm nên an tâm phần nào, vội vã kéo cô gái kia tới bàn làm việc của mình, nói nhỏ:

- Ý cô là sao?

- Cô không cần tỏ vẻ nghiêm trọng đến thế. Tôi chỉ muốn hợp tác cùng cô. - Cô gái chìa tay ra, tỏ ý muốn bắt tay Ella. - Tôi là Hà Yên!

- Ella! Tôi nói cả phê đen, không phải là trà!

Hấn cau mày nhìn cô thư kí tóc vàng đang thơ thẩn suy nghĩ cái gì đó. Dáng vẻ mất tập trung khác hẳn thường ngày. Ella bị tiếng quát của hấn làm giật mình, vội vã nhìn tách trà trên bàn. Rõ ràng cô biết sắp không thích trà, chỉ dùng cà phê đen, nhưng lại để xảy ra sơ suất thế này. Rõ ràng là tinh thần không tập trung chút nào.

- Xin lỗi!

Ella vội vàng nhắc tách trà lên, định đem đi đổi.

- Việc riêng tư nên tự mình giải quyết cho triệt để. - Hấn nhàn nhạt lên tiếng, tay vẫn không rời khỏi tập hồ sơ. - Đừng để việc riêng ảnh hưởng đến công việc!

- Em biết rồi! - Ella cắn cắn môi. - Nếu cần thiết... - Hấn ngẩng đầu nhìn Ella, nhưng vẫn là ánh mắt đó, ánh mắt lạnh như băng. - ... có thể xin nghỉ vài ngày. Đợi tinh thần rồi đi làm trở lại.

- Không cần đâu! Em biết mình phải làm gì!

Ella, cúi đầu, tỏ ý chào. Hấn không nói gì, tiếp tục cúi đầu xuống bộ hồ sơ trong tay. Ella cũng lặng lẽ rời khỏi phòng.

“Cạch”. Cánh cửa phòng đóng lại. Đôi bàn tay mềm mại rời khỏi tay nắm cửa. Một tiếng thở dài nặng nề vang lên. Ella liếc nhìn cánh cửa sau lưng, khẽ cau mày, trở về bàn làm việc của mình.

“Cô thực sự có thể bỏ qua như vậy? Thực sự cam lòng?”

Lời nói của Hà Yên lại một lần nữa vang lên bên tai Ella. Đúng vậy! Cô thực sự không cam lòng. Nhưng cô có tư cách gì cơ chứ? Cô mới chỉ quen hấn 3 tháng, đâu thể bằng người ta. Hơn nữa, cô chẳng là gì của hấn cả. Kể cả bạn bè cũng không phải. Đơn thuần chỉ là cấp trên và cấp dưới, thế thôi. Vậy thì có tư cách gì đây?

“Cô là một cô gái thông minh. Cũng vô cùng xinh đẹp. Cô không cảm thấy cô có khả năng đứng bên cạnh anh ta sao? Chỉ vì sự xuất hiện của con bé đó, anh ta mới lạnh lùng với tất cả. Không phải sao?”

Cô chưa từng nghĩ tới điều này. Nếu như không có nó, cô có cơ hội hay không? Bản thân cô có đủ khả năng đứng bên cạnh hắn?

“Cô không cần trực tiếp ra tay làm gì cả. Chỉ cần giúp tôi. Tôi sẽ xử lý tất cả mọi việc gọn ghẽ, tuyệt sẽ không liên lụy gì đến cô. Tôi chỉ muốn đẩy con bé đó đi xa một thời gian. Sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng xảy ra đâu.”

Nụ cười đầy vẻ yếu ớt nở trên môi Hà Yên. Chính là nụ cười đó, đã khiến Ella do dự, khiến Ella buông lỏng cảnh giác. Cô dường như đã hoàn toàn tin vào những lời nói đó của Hà Yên. Hơn nữa, tình yêu ấp ủ bao lâu đột nhiên bùng lên ngọn lửa dữ dội, khiến cô bắt đầu mất đi lí trí bản thân. Cũng không để ý tới, mục đích thực sự của Hà Yên.

- Thế nào? Suy nghĩ kĩ chưa?

Chủ nhân của giọng nói vừa vang lên trong đầu Ella không biết từ lúc nào, đã đứng trước mặt cô, lại là nụ cười vô hại đó. Ella cau mày: - Cô là nhân viên công ty. Có thể đi lại tùy tiện như vậy sao? - Tại sao không chứ? - Hà Yên mỉm cười. - Chẳng lẽ nhân viên trong công ty không được phép rời khỏi bàn làm việc?

- Tôi không có ý đó! Nhưng đây là tầng trên cùng, là các văn phòng làm việc của những lãnh đạo cao nhất công ty. - Tôi biết! Nhưng cũng chẳng có vấn đề gì. Điều đó thì liên quan gì đến việc tôi tìm cô?

- Tôi... Nhỡ tổng giám đốc nhìn thấy...

Hà Yên bỗng cười lớn một tiếng, nhìn Ella, giọng nói đầy vẻ mỉa mai:

- Xem cô kìa! Đúng là có tật giật mình! Cô nói chúng ta là bạn, không được sao? Gặp nhau thì có vấn đề gì chứ? Ai biết được chúng ta nói với nhau cái gì? Cô như vậy e là sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu. Có khi chưa ai khảo mà mình đã xưng rồi.

- Tôi...

- Đừng lo! Tôi cũng đâu có gây ra việc gì to tát. Tôi và cô ấy là bạn cũ. Tôi chỉ muốn kiếm cô ấy làm rõ một số chuyện, sau đó nhờ cô ấy giải quyết một chút. Vậy thôi! Cùng lắm là đem cô ấy đi một thời gian. Cũng không làm gì động đến cô ấy đâu. Sẽ sớm trở về thôi. Trong thời gian đó thì... - Hà Yên nở một nụ cười gian xảo, ghé sát vào tai Ella, thì thầm - ... chẳng phải là cô có cơ hội sao?

Ella chột sững người. Hà Yên khẽ mỉm cười. Xem chừng con cá đã cắn câu.

Ella trầm tư suy nghĩ trong giây lát. Tuy rằng, cho dù không có nó, cô cũng khó có cơ hội. Nhưng mà... dù sao việc này cũng do nó là chủ yếu. Hơn nữa, không thử thì làm sao biết được?

Ella ngẩng đầu, giọng nói quả quyết: - Được, tôi giúp cô!

* * *

- Chào chị! Cho em hỏi, văn phòng tổng giám đốc nằm ở đâu ạ?

Dưới quây lễ tân, một cô gái xinh xắn, gương mặt đáng yêu với đôi mắt to tròn, long lanh như một con búp bê xinh đẹp, mỉm cười hỏi một cô nhân viên lễ tân. Cô gái trẻ mặc trên người một bộ váy trắng muốt, dài tới đầu gối, ôm sát ngực, chít eo. Phần bả vai trắng nõn ẩn bên trong lớp vải voan trắng mỏng. Phần váy bên dưới xếp li, xòe rộng, phủ bên ngoài cũng là lớp vải voan trắng mỏng. Eo bên phải đính một bông hoa hồng trắng to, bên cạnh là ba bông hồng nữa, nhỏ hơn, kích cỡ chỉ bằng độ một phần tư bông hồng lớn. Mái tóc cô gái dài tới ngang lưng, dày và sóng, tựa như một dải lụa mềm, nhẹ nhàng và thanh thoát.

Cô nhân viên đứng ngây ra một lúc. Trông cô gái trước mặt không khá gì một thiên thần hạ phàm. Đẹp mê hồn người. Toàn thân lại khoác một màu trang phục trắng, càng khiến vẻ đẹp của cô ấy trở nên rực rỡ, tựa như thiên thần xinh đẹp tỏa ra ánh hào quang chói lóa, khiến người khác vừa ghen tị lại vừa ngưỡng mộ.

- Cô có hẹn trước không ạ?

Qua mắt mấy giây, cô nhân viên mới lấy lại tinh thần, nở nụ cười, hỏi. Nó chột ngây ra, nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Dạ, em không có!

- Vậy... cô tên gì?

- Em là Lâm Ngọc Du.

- Lâm Ngọc Du? Cô nhân viên kinh ngạc hét lên một tiếng. Mọi người trong đại sảnh tò mò và khó chịu nhìn về phía hai người. Cô nhân viên xấu hổ, ho một tiếng, nở một nụ cười tươi nhất có thể, đáp một cách rất nhiệt tình:

- Vậy mời cô lên thẳng tầng trên cùng, đi tới cuối hành lang. Phòng của tổng giám đốc ở đó. Cô có cần dẫn đường không? Nếu có, tôi có thể giúp cô.

- Dạ không cần đâu. Em tự đi được. Cảm ơn chị! Nó mỉm cười nói lời cảm ơn khách sáo rồi lập tức rời khỏi quầy lễ tân, tiến về phía thang máy. Cô nhân viên đứng sau nhìn thấy bóng nó đi khuất, liền quay sang cười với cô bạn đang ngồi yên lặng bên dưới:

- Cô ấy chính là vị hôn thê của tổng giám đốc đấy! Trời ơi! Thực sự là đẹp chết người. Chẳng trách tổng giám đốc lạnh lùng với tất cả các cô gái. Chắc chắn là vì cô ấy. Đẹp quá đi mất. Thật ngưỡng mộ cô ấy quá đi! Nhưng có vẻ trông cô ấy hơi trẻ con nhỉ!

Cô gái ngồi bên trong quầy lễ tân khẽ quay quay chiếc bút trên tay. Một tay bất giác đưa lên sờ vết sẹo chỉ còn là một vết mờ dài trên gương mặt. Đáp lại vẻ hào hứng của cô bạn, cô gái chỉ khẽ cười, lạnh nhạt đáp:

- Ủ! Tôi biết rồi! Ngẩng đầu. Nhìn về phía nơi nó vừa đi khuất, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười, một nụ cười nguy hiểm. Rón rén...

Rón rén...

- Òa!

- Á á á!!!

Một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên, tiếp sau đó là một tràng cười không ngớt. Và khung cảnh trong văn phòng là thế này. Nó đang ngồi dưới đất, tay đưa lên vuốt vuốt ngực, mắt thì nhìn hẩn với vẻ thù hằn thấy rõ. Còn hẩn thì ngồi trên ghế, cười như nắc nẻ, không khác gì... bị ma làm ==

- Em sao thế? Có ghế không ngồi, muốn ngồi đất à?

Hẩn cười cười, đưa tay về muốn đỡ nó lên. Nó uất ức hất mạnh tay hẩn ra.

- Còn không phải tại anh à? Em đang định òa anh. Sao anh òa em chứ?

Nó chun mũi, lừ mắt nhìn hẩn. Trước vẻ mặt đáng yêu đó, hẩn không kìm được cười một tiếng, đưa tay véo mũi nó.

- Anh thích. Không được sao?

- Không!

Nó phồng mồm, đôi mắt lườm hẩn về vô cùng bất mãn. Hẩn cười, ôm lấy cô gái bé nhỏ trước mặt vào lòng. Đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nó:

- Được rồi! Vậy muốn anh đền cái gì nào?

- Để em nghĩ chút đã! – Nó vuốt vuốt cằm, ra chiều suy nghĩ. - Một nụ hôn nhé! Hẩn cười ranh mãnh, nói nhỏ vào tai nó. Nó vẫn đang trong trạng thái suy nghĩ, căn bản không để ý hẩn nói gì. - Cũng được, nhưng mà... Á! Cái gì? Anh...

Lời còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị hẩn nuốt trọn. Đôi môi nóng bỏng áp chặt vào đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Nó mở trừng trừng mắt, căn bản không nghĩ tới hẩn lại hành động thế này.

- Nhắm mắt vào!

Hẩn thì thầm bên tai nó, khoe miệng cong lên, tạo thành một nụ cười hoàn hảo. Nó còn đang ngây ra, môi hẩn lại áp tới đôi môi nhỏ nhắn của nó. Nó bắt đầu thả lỏng, đôi mắt to tròn dần nhắm lại, dần dần đáp trả nụ hôn của hẩn.

“Cạch”

- A! Xin lỗi! Hai người cứ tiếp tục đi!

Một giọng nói trong trẻo vang lên, kèm theo ý cười ranh mãnh. Nó giật mình, xấu hổ, vội vã đẩy hẳn ra.

- Sao vậy sao vậy? Cứ tự nhiên như bình thường đi. Coi như tớ là người vô hình cũng được.

Nhiên ngồi phịch xuống ghế, cười ranh mãnh, nhìn gương mặt ai đó sa sầm xuống. Hẳn cau có nhìn Nhiên, miệng mấp máy nói thầm: “làm hỏng chuyện tốt của bốn thiếu gia”. Nhiên suýt nữa phì cười, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt bình thản, đáp lại cái nhìn của hắn, đôi mắt hiện lên vẻ trêu ngươi: “Bản tiểu thư chính là muốn phá như vậy đó”.

“Cậu nhớ đó. Thù này nhất định phải trả”.

“Cứ tự nhiên!”

Hai người liên tục trao đổi ánh mắt, vẻ trêu ngươi hiện lên trên gương mặt Nhiên thấy rõ, còn gương mặt hắn thì tràn đầy tức giận. Chỉ có một người ở giữa là vẫn ngây ngô không biết gì, hay chính xác hơn là không để ý cái gì cả =.=”.

- Cậu đến có việc gì không? – Hẳn cau mày mở miệng.

- Phải có việc mới được đến sao?

- Tất nhiên là không! – Hẳn nhún vai.

- Thực ra đúng là đến có việc, nhưng mà cũng là do tiện đường thôi.

Hẳn cau mày. - Đùng có nhìn tớ với ánh mắt đó. Tớ chỉ tới đưa thiệp mời cho cậu thôi mà.

- Thiệp mời?

- Cậu không nhớ gì sao? – Nhiên lắc lắc đầu.- Haizzz, có bạn yêu đương đến mức độ nào cũng không thể quên hết việc khác như vậy chứ.

Nó và hẳn cùng đỏ mặt. Nhiên cười một tiếng, rồi rút từ trong túi xách ra một tấm giấy mời đỏ.

- Này cầm đi! Hôm nay là ngày khai trương khách sạn của bác tớ. Chẳng phải đã nói với cậu rồi sao? Thật là...

- Vậy sao?

Hẳn hắng giọng một tiếng, che đi sự xấu hổ vì sự đãng trí lần này của mình.

- Tối mai à?

- Ủ! Nhớ đến đó. À, Du nữa! Giấy mời của cậu này!

- Cả tớ nữa sao? – Nó đón lấy tờ giấy mời, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Tất nhiên, cậu là bạn tớ mà.

Nhiên nháy mắt. Nó cười, cất tờ tấm giấy mời vào túi xách.

- Thế thôi! Tớ còn phải đi phân phát một số giấy mời nữa. Hai người cứ tự nhiên.

Tiếp theo đó là một tiếng cười ranh mãnh. Bóng dáng mảnh mai của Nhiên khuất dần. Bên ngoài cửa, một gương mặt xanh đẹp khê nhoẽn miệng cười. Đôi mắt màu xanh lam ánh lên một tia nguy hiểm.

* * *

- Ella! Những gì tôi yêu cầu cô chuẩn bị đã xong chưa?

- Xong rồi, thưa tổng giám đốc!

- Được! Hối ngắn gọn, đáng cũng ngắn gọn, không một câu thừa thãi. Ella đứng bên cạnh bàn làm việc của hắn, tay ôm một tập hồ sơ, đặt lên bàn. - Tổng giám đốc, vậy việc bên Nga, bao giờ anh định đi giải quyết?

Ella đưa ánh mắt dò xét nhìn hắn. Hắn không ngẩng đầu, vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt, đáp: - Sáng mai tôi sẽ đi sớm.

- Vậy buổi tiệc tối nay... anh không cần đi cũng được. Em sẽ giúp anh gửi quà. Anh nên đi ngủ sớm, nếu không đi chuyến bay ngày mai sẽ rất mệt.

- Không cần! Tôi sẽ không sao! Cũng lắm thì về sớm một chút là được.

- Vâng, em biết rồi!

Ella gật đầu, sau đó không nói gì thêm, lặng lẽ sắp xếp chồng hồ sơ trên bàn. Xong việc, cô im lặng ra khỏi phòng.

- Thế nào?

Trên bàn làm việc của Ella, một cô gái xinh đẹp đang ngồi nhàm chán lật lật đồng hồ sơ, chân vắt lên bàn.

- Tối nay sẽ có buổi tiệc. Cô ta cũng đi. - Ồ, vậy sao? - Hà Yên hất đồng hồ sơ sang một bên, mỉm cười. - Có vẻ ổn đấy. Kế hoạch của chúng ta tiến hành vào tối nay đi. Cô có thông tin gì có lợi nữa không?

- Có! - Ella gật đầu. - Sáng mai tổng giám đốc sẽ bay tới Nga sớm. Thế nên, tối nay tôi có thể lợi dụng lí do này, cộng với một số vấn đề, nói anh ấy về sớm.

- Tốt! Cứ quyết định vậy đi! - Hà Yên mỉm cười. - Tiến hành như tôi đã nói. Cố gắng thuyết phục anh ta một chút. Nếu cần... tôi sẽ ra tay giúp cô.

- Được, tôi biết rồi!

- Thôi được rồi. Tạm thời là thế đã. Có vấn đề gì, tôi sẽ nói với cô sau.

Hà Yên đứng dậy khỏi chiếc ghế, vẫy tay chào Ella, sau đó lập tức rời khỏi. Trên môi dần dần xuất hiện một nụ cười. Ngu ngốc! Cô còn tưởng cô gái này khó đối phó, nhưng xem ra cũng chẳng có gì phải bận tâm. Một con cờ như thế này, kể ra cũng làm cô cảm thấy nhàm chán, nhưng dù sao cũng có lợi cho cô, chẳng tội gì lại không lợi dụng cô ả. Mọi chuyện xem chừng đơn giản hơn cô nghĩ.

Còn về phía Ella, cô không hề biết rằng, bản thân đã trở thành quân cờ trong tay Hà Yên. Cô cũng không hề biết mục đích của Hà Yên là gì, và thực ra là, cũng chẳng mấy để tâm.

- Anh đợi em nửa tiếng rồi đó!

Hắn thở dài, nhìn nó chăm chú. Nó bĩu môi, không nói gì, leo thẳng lên chiếc ghế bên cạnh hắn.

- Anh không biết con gái trang điểm là phải kĩ lưỡng như thế nào à?

- Biết! Nhưng không nghĩ là em cũng như thế!

Hắn lại thở dài, vẻ bất đắc dĩ. Nó cười khúc khích đưa tay vuốt vuốt mũi hắn:

- Thì giờ anh biết rồi đấy. Tập dần đi nha. 30 phút là còn ít lắm đó.

Nụ cười trên mặt hắn rơi vào trạng thái... đông cứng. 30 phút là còn ít? Vậy sau này hắn đúng là khổ rồi).

- Vậy giờ chúng ta đi được chưa? - Hắn thở dài một tiếng, nói.

- Được. Đi thôi!

Chiếc xe từ từ lăn bánh. Nhìn gương mặt hắn có phần bất đắc dĩ, nó khúc khích cười. Ai biết được vị tổng giám đốc lạnh lùng thường ngày cũng có những lúc nhìn dễ thương như thế này chứ. Thật là... yêu quá đi mất ^^.

* * *

32. Chương 12 Phần 2

- Tổng giám đốc!

Hắn vừa bước xuống xe, Ella đã tới bên cạnh, tay cầm theo mấy hộp quà nhỏ. Hắn gật đầu, đón lấy, vòng sang bên kia, mở cửa xe giúp nó.

Ella chợt thất thần. Nắm lấy bàn tay hắn, nó bước ra từ trong xe, đẹp rạng rỡ như một tiên nữ giáng trần. Mái tóc đen được nhuộm một màu nâu đỏ, uốn xoăn nhẹ nửa bên dưới. Phần trên được cặp lên cao bằng một chiếc cặp phê lê đính thêm đá quý lấp lánh. Phần dưới buông thõng xuống đôi vai trần thanh mảnh. Chiếc váy trắng muốt, dài đến ngang đầu gối, phần vạt phía sau dài chạm đất khoảng một mét. Phần eo váy đính những viên kim cương màu hồng phấn, xếp thành hình những nụ hoa e ấp, ngượng ngùng không dám nở rộ. Đường viền bên dưới cuff chiếc váy là những bông hồng lớn, nở rộ bằng vải voan màu bạc. Dưới chân nó, đôi giày cao gót đính kim cương càng tôn thêm vẻ đẹp trời phú của chủ nhân cùng sự rực rỡ của chiếc váy tuyệt đẹp.

- Chào chị!

Nó gật đầu, tỏ ý chào Ella. Ella lúc này mới hoàn hồn, khẽ gật đầu, cười đáp lại, coi như một lời chào. Hắn không nói gì, chống tay lên, mỉm cười nhìn nó. Nó hiểu ý, đưa cánh tay vòng qua tay hắn, mỉm cười. Người khoác tay nhau đi vào địa sảnh trước những con mắt ngưỡng mộ cùng ghen tị của mọi người. Trong đó có Ella.

* * * - Oa! Trông cậu đẹp quá đi mất!

Nhiên cười rạng rỡ, vẻ ngạc nhiên nhìn nó không chớp. Sau đó khẽ nở nụ cười ranh mãnh, vờ thờ dài, nói:

- A, cậu không nên chơi xấu tớ như vậy chứ? Tớ đã tốn công trang điểm để trở thành người nổi bật nhất tối nay. Vậy mà...

- Vậy thì cậu làm người thứ hai đi. – Hắn cười, cắt ngang lời Nhiên.

- A! Lâm! Cậu thật đáng ghét Tớ đang muốn đùa với Du một chút, cậu không cần bảo vệ người yêu tới mức đó chứ? Nó đỏ mặt, bối rối cúi đầu xuống. Còn hắn lại nở một nụ cười rất vui vẻ, vẻ mặt hiện tại rất cần được ăn đánh “=”.

- Hai người hôm nay trông rất đẹp đôi!

Một giọng nói trầm ấm khiến nó giật mình, móng tay bất giác bấm vào da thịt, đau nhói. Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bàn tay, trấn an nó.

- Cảm ơn cậu!

Hắn nở nụ cười lịch thiệp, tỏ ý cảm ơn Kiệt. Kiệt cũng cười, nâng ly rượu, hướng về phía hai người. Đôi mắt cậu dừng lại ở cánh tay nó đang khoác vào cánh tay hắn. Một tia ưu thương vụt qua, rồi rất nhanh biến mất. Cậu lấy lại nụ cười, nâng ly cùng mọi người.

- Nhiên! Bác cậu bao giờ mới ra thế?

Hắn sốt ruột nhìn đồng hồ, hỏi.

- Sao thế? Cậu có việc à?

- Ngày mai tớ phải đi Nga sớm, giải quyết nốt một số việc còn tồn lại bên đó. Hành lí còn chưa chuẩn bị.

- Ồ, nếu thế thì lát cậu về trước cũng được. Tớ sẽ giúp cậu bảo vệ cô người yêu bé nhỏ cho. Nhiên cười ranh mãnh, lập tức bị hắn lườm ột cái sém tóc “=.”. Nhưng nhỏ chỉ nhún vai, vẻ không để ý, ánh mắt còn có chút gì đó trên người.

- Được rồi, chuẩn bị bắt đầu rồi đây! Mấy đứa đừng đứng đó mà cãi nhau nữa.

Minh không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh bốn người kia. My đứng bên phải Minh. Hôm nay trông nhỏ cũng vô cùng xinh đẹp. Chiếc váy màu tím nhạt toát lên vẻ dịu dàng cũng quyến rũ khó tả. Hai người

khoác tay nhau rất tình tứ. Nó ngẩng đầu lên, nhìn thấy vậy, bèn nháy mắt, cười gian với My. My cười ngượng ngùng, gương mặt chợt đỏ bừng lên.

- Chúng ta qua chúc mừng bác tổ một chút nào.

Nhiên cười, dẫn mọi người vòng qua đám người đông đúc đến trước mặt một người đàn ông trung niên nhìn rất đôn hậu. Đó chính là bác Nhiên, chủ nhân của khách sạn mới khai trương này. Mọi người lần lượt đưa quà, chúc mừng, nói những lời khách sáo, miệng không ngừng mỉm cười. Hấn cũng đưa quà chúc mừng, sau đó kéo nó tới một chiếc bàn, ngồi xuống, mắt liếc nhìn đồng hồ. - Sao thế? Anh bận à? Nếu bận thì anh cứ về trước đi. Lát em bắt taxi cũng được mà. - Không có gì đâu? Anh về muộn chút cũng được. Cùng lắm là thức khuya thêm chút thôi mà.

Hấn nhấp một chút rượu champagne trong tay, mỉm cười. Ella đứng đàng xa nhìn, tay giữ chặt lấy chiếc điện thoại di động. Cảm nhận được nó đang rung, cô vội vàng nhấn nút nghe.

“Công ty đang xảy ra vụ xô xát. Có một số người khách nhất quyết đòi gặp tổng giám đốc. Cô biết phải nói gì với anh ta rồi đây.”

Một giọng nữ trầm thấp vang lên ở đầu dây bên kia. Ella mím môi, nhìn hai người đàng xa, khẽ trả lời: - Được! Tôi biết rồi.

Cúp máy, Ella nhanh chóng đi tới bên hấn, cúi người, thì thầm vào tai hấn điều gì đó. Hấn khẽ cau mày, lạnh nhạt nói:

- Việc này bọn họ không tự giải quyết được sao? Gọi bảo vệ đi. Nếu không thì tôi thuê họ làm cái gì chứ?

- Tổng giám đốc... cái này... Nhưng những người khách đó lớn tiếng đòi gặp tổng giám đốc. Tôi sợ công ty chúng ta có sai sót gì. Hơn nữa, tổng giám đốc, hôm nay là ngày nghỉ, chỉ có một vài người ở lại trực. Vả lại, hình như đó lại là khách hàng quan trọng của công ty. - Thật phiền phức!

Hấn cau mày một tiếng, một hơi uống cạn ly rượu trong tay. Ella nhìn về phía nó, sau đó mỉm cười, nói:

- Tổng giám đốc! Hay là anh về giải quyết vụ này đi. Tôi chưa từng gặp những vụ thế này bao giờ, sợ không giải quyết được. Lâm tiểu thư cứ để tôi đưa về. Anh cũng nên về nghỉ ngơi sớm đi.

- Anh cứ về trước đi. Em đi cùng Ella cũng được. Không cần phiền anh đâu.

Nó mỉm cười, nghiêng đầu nói với hấn. Hấn thở dài một tiếng.

- Thôi được! Vậy Ella, cô giúp tôi đưa cô ấy về nhà. Nếu có sai sót gì, tôi sẽ xử lý cô.

- Em hiểu rồi!

Ella mỉm cười. Hấn đưa tay vuốt nhẹ tóc nó, chào tạm biệt rồi rời khỏi bữa tiệc náo nhiệt. Đợi hấn đi khuất, Ella bước tới bên nó, mỉm cười, nói:

- Lâm tiểu thư, tôi có chút chuyện riêng cần nói với cô. Cô có thể đi cùng tôi không?

- Tôi? - Nó ngạc nhiên chỉ vào mình.

- Đúng thế! Một lát thôi, sẽ không lâu đâu.

Trước nụ cười dịu dàng của Ella, nó cũng không chút cảnh giác, gật đầu đồng ý.

* * *

- Lâm tiểu thư, vừa rồi cô chưa kịp ăn gì đúng không? Thật ngại quá, lôi cô ra ngoài vội quá.

Nó cười, lắc đầu, tỏ ý không sao. Ella với tay lấy chiếc bình giữa nhiệt đưa cho nó:

- Cô uống chút trà trước đi.

- Cảm ơn! Nó đón lấy chiếc bình giữa nhiệt, rót trà ra, chậm rãi nhấp nháp. Ella nhovn miệng cười, nhưng nụ cười bị che giấu sau xuống thực đơn nên nó không để ý, không hay phát hiện. “Bộp”. Chưa đầy năm phút, nó đã rơi vào trạng thái mê man, ngã người xuống bàn ăn.

- Thuốc mê mạnh thật!

Ella nở nụ cười quỷ dị, gấp quyển thực đơn lại, tiện tay vứt xuống, sau đó gọi người phục vụ tới, thanh toán tiền, rồi nhờ anh ta đưa nó ra xe của cô ả.

- Phần thức ăn tôi gọi lúc nãy không cần mang lên nữa đâu. Đây là tiền thanh toán cho số món ăn đó. À! Bạn tôi lúc nãy uống hơi nhiều. Anh giúp tôi đưa cô ả ra xe được không?

Anh chàng phục vụ mỉm cười đồng ý, giúp cô ả đưa nó ra xe. - Cảm ơn anh! Ella dúi vào tay anh chàng phục vụ số tiền bo, sau đó mở cửa xem ngồi vào ghế tài xế.

“Day after day Time passed away

And I jus can’t get you of my mind...”

(If I let you go – Weslife)

- Alo!

“Chỉ có chút việc như vậy đâu cần đến tôi giả quyết”. Giọng nói đầu dây bên kia có chút giận dữ.

- Có người thông báo với em như vậy, em đâu có biết... – Giọng Ella có phần run run. “Thôi được rồi. Cô ả đâu?”. Giọng hần hạ thấp xuống đôi chút.

- Cô ả... – Ella liếc nhìn người con gái bên cạnh đang say giấc ngủ, khóe môi cong lên. – Em đã đưa cô ả về rồi. Đầu dây bên kia, hần đã cúp máy. Tính gọi cho nó nhưng sau đó lại thôi. Nhìn chồng vẫn kiên trên bàn cùng với đồng quần áo, hần thở dài ngao ngán, quyết định ném điện thoại qua một bên, xếp một, hai bộ quần áo vào vali kèm theo một vài đồ dùng cần thiết. Sau đó ngồi xuống bên bàn, lật giở mấy tập hồ sơ, xem xét và kí duyệt.

Từng trang giấy trắng lật qua lật lại. Khuôn mặt tuần tú như tỏa ra thứ ánh sáng rạng ngời dưới ánh đèn. Người ta nói, khi người đàn ông tập trung làm việc sẽ tạo ra một thứ sức hút kì lạ, quả không sai. Hần thực sự tập trung tinh thần cao độ, không gì có thể tác động tới. Hàng lông mày chốc chốc lại nhú lại, đắm chiêu suy nghĩ. Công việc hôm nay cũng không tính là nhiều, nhưng cũng không ít. Mà nói cho cùng thì đâu có hôm nào hần ít việc. Công việc trong công ti, ngoại trừ những việc vụn vặt, thì hầu như cái gì cũng đến tay hần. Xin cấp vốn, cũng cần đến hần xét duyệt. Kế hoạch thi công các hạng mục công trình cũng vậy. Thành ra hần cũng khó kiếm được một ngày nghỉ ngơi an nhàn.

Chăm chú làm việc đến khi xem xét xong chồng hồ sơ, nhìn lên cũng đã là hơn 10 giờ. Hần đoán giờ này nó đã ngủ, cũng không gọi điện nữa. Sắp xếp lại mọi thứ, hần mới an tâm đi ngủ.

Hần không hay biết, có chuyện gì động trời đang xảy ra...

* * *

“Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed But you when smile at the ground it aint hard to tell...”

(What makes you beautiful – One Direction)

Hần khẽ cau mày, nhìn đồng hồ. Bây giờ mới có 12 giờ đêm, còn chưa tới sáng. Dụi dụi mắt một chút, phát hiện đây không phải là tiếng chuông báo thức, hần mới vội vã nhấc máy. Còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói thẳng thốt. - Lâm! Dậy mau! Du... Du... mất tích rồi!

- cái gì?

Câu nói của Nhiên khiến hần tỉnh táo ngay lập tức. Bật dậy như một cái lò xo, hần nhanh chóng thay trang phục, lấy chìa khóa xe. Tốc độ của hần nhanh tới mức gần như không thể nhìn thấy hành động của cánh tay.

Lái xe như bay đến nhà nó, phát hiện còn có cả Nhiên, My và Minh, cả cha mẹ nó nữa. Nói tóm lại là ngoại trừ Kiệt thì mọi người đều ở đây cả.

Hắn vội vàng chạy vào phòng khách nhà nó, nói nhanh như thể nếu chậm một giây sẽ không có khả năng nói tiếp:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Du không về sao?

Mọi người lắc đầu. Nhiên lo lắng nói:

- Ngay khi cậu đi được một lúc, thì lập tức không thấy Du đâu. Bọn mình nghĩ chắc cậu ấy mệt, muốn về trước nên cũng không hỏi. Gần 12 giờ, bác gái gọi điện cho My, hỏi cậu ấy về chưa, bọn mình mới đi tìm cậu ấy. Nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy cậu ấy ở đâu.

- Gọi cho cô ấy chưa?

- Gọi rồi nhưng hết chuông cũng không có ai bắt máy. Mọi người đã liên lạc với sở cảnh sát, họ đang tiến hành truy tìm. Ngoài ra... – Nhiên ngập ngừng một lát, không muốn nói vì cảm thấy, điều này chắc không thể. Không phải trùng hợp như thế chứ? Hơn nữa, nhỏ cũng không hi vọng là trường hợp này xảy ra.

- Còn gì cậu mau nói đi! – Hắn sốt ruột thúc giục.

- Ngoài ra, cảnh sát còn nói, vừa rồi ở đoạn đường gần đây xảy ra một vụ cướp. Nạn nhân là hai cô gái, ngồi trên xe ô tô. Kính xe bị vỡ, xây sát và bị đập nhiều chỗ. Hai nạn nhân, một người bị thương ở đầu, đã đưa vào bệnh viện cấp cứu, người còn lại... đã mất tích. Cảnh sát suy đoán có thể cô ấy bị bắt cóc.

Hắn chợt sững người, cảm thấy một sự lo sợ tột độ len lõi trong từng tế bào. Hai cô gái? – Họ... đi xe gì? – Giọng hắn đã có chút run rẩy. – Xe Camry đen. – Nhiên cảm thấy hắn có phần kì lạ nhưng vẫn trả lời. – Kiệt đã tới đồn cảnh sát và bệnh viện xem xét.

“Ầm”. Một tiếng nổ lớn vang lên bên tai hắn. Hắn vội vàng lấy điện thoại, tìm một cái tên trong danh bạ, nhấn nút nghe. Chuông vang lên mấy hồi, đầu dây bên kia mới có người bắt máy. Là một giọng nữ, nhẹ nhàng nhưng lạ hoắc:

- Alo!

- Cho tôi hỏi, cô Ella có ở đó không? - Anh là người nhà của nạn nhân Ella Ivanov?

- Cho hỏi cô là...

- Tôi là y tá của bệnh viện Tâm Từ. Cô Ella bị thương ở đầu, chúng tôi đang tiến hành xử lý vết thương. Nếu anh là người nhà của nạn nhân thì...

“Cộp”. Chiếc điện thoại rơi xuống mặt đất. Xe Camry đen, vụ tai nạn, hai cô gái, Ella bị thương. Trong đầu hắn, các sự việc lần lượt xâu chuỗi lại với nhau. Vậy thì khẳng định, nó và Ella đã bị cướp, và người mất tích trong vụ cướp đó... chính là nó.

“Bộp bộp”. Tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài vọng vào. Kiệt xuất hiện trước cửa, thở không ra hơi:

- Cô gái... bị tai nạn... trong vụ... vừa rồi là... Ella Ivanov.

Nhiên lập tức tròn mắt ngạc nhiên, nhìn sang phía hắn, phát hiện hắn đang trầm mặc, cúi thấp đầu, hai bàn tay đã xiết lại thành nắm đấm, nhỏ lập tức hiểu ra vấn đề.

- Nói vậy... cô gái bị bắt cóc kia... chính là Du.

- Ella đã đi cùng với Du? – Kiệt nhìn hắn, cau mày hỏi.

- Phải!

Hắn nặng nề gật đầu. My nghe thấy thế, lập tức không nhịn được, lên tiếng: - Chết tiệt! Cái quái gì thế? Tại sao chỉ có mình Du bị bắt? Còn cô ả Ella chết tiệt gì đó vẫn bình an là thế nào? - Ella cũng đâu phải bình yên vô sự. – Nhiên từ tốn nói. Lúc này đã xác định rõ mọi việc, nhỏ cũng trở nên bình tĩnh hơn. – Cô ấy chẳng phải bị thương ở đầu sao? Có thể vì lí do đó mà bọn bắt cóc không làm gì cô ấy. Cũng không loại trừ khả năng, bọn chúng chủ tâm bắt Du.

- Khả năng này có thể xảy ra. – Minh chống tay lên cằm, cau mày suy nghĩ. – Nếu thật như vậy thì có khả năng, bọn chúng là bọn bắt cóc tổng tiền. Thân phận của Du cũng không phải là nhỏ. Bắt cóc tổng tiền cũng được một món khá. Nếu là như thế thì chắc chắn chúng sẽ tìm cách liên lạc với chúng ta.

Nói tới đây, mọi người đều im lặng nhìn về phía chiếc điện thoại bàn đang nằm yên lặng và cha mẹ nó. Lâm phu nhân có vẻ đang rất hoảng loạn. Sắc mặt bà tái xanh, hai bàn tay xiết lại thành nắm đấm, môi cắn chặt đến mức sắp bật máu. Bà nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bàn, tâm trạng lo lắng tới mức không thể thốt ra nổi một lời. Chủ tịch Lâm có vẻ bình tĩnh hơn. Ông ngồi im trên ghế, tay chống lên cằm, nghĩ ngợi điều đó rất chăm chú, nhưng thật ra thì, trong lòng ông cũng chẳng khác gì mọi người, nóng như lửa đốt.

- Bác, bác đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Du phúc lớn mệnh lớn, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

My bước tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm phu nhân, giọng nói dịu dàng an ủi. Lâm phu nhân nắm lấy bàn tay My, cố gắng nở nụ cười nhưng không làm được. Ngược lại, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống không ngừng. Mọi người đều trầm mặc. Không gian trong phút chốc bỗng yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng rơi của một cây kim. - Tôi đi tìm Ella, xem có thể tra ra cái gì không?

Im lặng một hồi lâu, hần lên tiếng, giọng nói đã bình tĩnh hơn rất nhiều. - Cô ta còn chưa tỉnh, cậu đi làm gì? – Kiệt lên tiếng. – Tôi vừa tới đó, cô ta còn đang hôn mê. Hơn nữa, cô ta là nhân chứng quan trọng của vụ việc này, cảnh sát đang ở đó bảo vệ cô ta. Dù cô ta có tỉnh, cậu cũng không chắc đã gặp được. Hần im lặng một lúc, cuối cùng vẫn quay gót tiến về phía cửa, nói vọng lại: - Dù kết quả thế nào, tôi cũng phải thử.

Dù bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải cứu được em trở về

- Xin lỗi! Cậu không thể vào!

Hần vừa bước tới cửa phòng bệnh, lập tức bị hai người cảnh sát chặn lại. Hần tức tối đẩy tay bọn họ:

- Tôi có chuyện quan trọng muốn hỏi cô ta.

- Cô ấy chưa tỉnh. – Người cảnh sát từ tốn đáp. – Hơn nữa, cô ấy là nhân chứng quan trọng của vụ việc vừa xảy ra. Anh không thể gặp riêng cô ấy lúc này. Việc lấy lời khai là của chúng tôi. - Tránh!

Đôi mắt như rực cháy dữ dội, giọng nói của hần đầy băng lãnh, lại mang theo một sức ép nặng nề, khiến hai người cảnh sát trước mặt không lạnh mà run. Nhưng có thể nào họ cũng không thể để hần vào. Đây là nhân chứng quan trọng, nếu có vấn đề gì xảy ra họ biết ăn nói ra sao với cấp trên?

- Lâm?

Một giọng nam rất trong mang theo chút ngạc nhiên gọi tên hần. Hần cau mày, cảm thấy giọng nói này có phần quen thuộc. Còn chưa kịp quay đầu, một bàn tay đã đập mạnh lên vai hần, giọng nói của người trước mặt đầy vẻ kích động: - Ha ha! Đúng là cậu rồi! Lâu quá rồi không gặp, trông cậu vẫn đẹp trai như ngày nào.

- ...

Hần nhìn không chớp mắt khuôn mặt người trước mắt, cảm thấy rất quen nhưng lại không tài nào nhớ ra đã gặp ở đâu. Người kia thấy vậy, thở dài một tiếng, nói: - Đúng nói với tôi là cậu quên tôi rồi đó.

Hần chỉ còn biết cười trừ. Người kia lại thở dài, lắc lắc đầu nói:

- Cậu dạo này cũng thật nhiều việc, đến cả bạn thân trước kia cậu cũng quên luôn rồi.

Bạn thân trước kia? Hần nhìn kĩ lại khuôn mặt người này một chút, sau đó vội thốt lên cái tên vừa hiện lên trong đầu:

- Vũ Phương Nam? - Ha ha! Cuối cùng cũng nhớ ra tớ rồi hả? Tớ còn tưởng cậu quên luôn rồi chứ.

Hần lại cười trừ lần nữa.

- Xin lỗi! Tại lâu quá rồi không gặp. Hơn nữa nhìn cậu cũng thay đổi nhiều quá.

- Vậy sao? Là đẹp trai lên hay xấu đi vậy? - Xấu đi. – Hấn không chút do dự, nhếch mép cười, đáp.

Người trước mặt lập tức giơ chân đá hấn một phát. Hấn nhanh nhẹn né được. Nam chỉ còn cách cầu nhàu khó chịu:

- Thằng quỷ!

Hấn cười cười, nhìn lại thằng bạn thân trước kia của mình một chút. Phát hiện cậu ta đang mặc quân phục cảnh sát, bèn lập tức hỏi:

- Cậu làm cảnh sát à?

- Ủ, tớ vẫn thích cái nghề này hơn. Sau này có lẽ công ti giao cho em gái cùng chồng nó quản thì hơn.

Hấn gật đầu, hai mắt lập tức sáng lên.

- Có thể giúp tớ gặp người tổng đó không?

- Gặp người trong đó? – Nam cau mày. – Cô ta là nhân chứng quan trọng của vụ việc vừa xảy ra. Chuyện này...

- Tớ muốn hỏi cô ta một số chuyện.

- Có thể hỏi lúc khác được không?

- Không được. Việc này liên quan tới vụ việc vừa rồi. Việc rất gấp!

33. Chương 12 Phần 3

Nam cau mày, chống tay lên cằm, nghĩ một chút rồi hỏi hấn:

- Cô gái đó là gì của cậu?

- Cô ta là thư kí của tớ. Nhưng... người bị bắt cóc trong vụ cướp vừa rồi là... – Hấn thoáng suy nghĩ đôi chút rồi nói tiếp. – ... vợ chưa cưới của tớ.

Cậu bạn trước mặt lập tức tròn mắt về hết sức ngạc nhiên, sau đó cười nhẹ, vỗ vỗ vai bạn thân: - Hiểu rồi. Cậu lo cho bạn gái hả? Nhưng cũng không thể cứ xông vào như vậy được. Nếu cậu muốn biết tình hình, có thể cùng tớ vào lấy lời khai của cô gái trong kia.

- Được!

Nam lập tức đẩy cửa bước vào, hấn nhanh chóng theo sau. Cô y tá đang ngồi bên trong chăm sóc bệnh nhân thấy vậy lập tức lùi ra mấy bước. Hấn đoán cô ta chính là người vừa nghe điện thoại lúc nãy.

- Cô ấy tỉnh chưa vậy? – Nam quay ra, hỏi cô y tá.

- Cô ấy vừa tỉnh. – Cô y tá từ tốn đáp.

- Vậy được, cảm ơn cô! Cô có thể ra ngoài. Cô y tá không nói thêm một lời, lặng lẽ ra khỏi phòng. Nam ngồi xuống ghế, nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, hàng mi khẽ lay động, hiển nhiên là đã tỉnh nhưng cố ý giả vờ ngủ. Anh liền cười, cất giọng:

- Tôi biết cô không ngủ, mau dậy đi!

Ella chậm chậm mở mắt, phát hiện đằng sau vị cảnh sát kia chính là hấn, bàn tay lập tức vô thức nắm chặt lại. Nam lật giở cuốn sổ trên tay, hỏi: - Cô có thể cung cấp một số thông tin cho vụ việc vừa rồi? - Tôi... Ella còn có chút chần chừ, do dự. Hấn lập tức quát mắt nhìn cô ả. Ánh mắt sắc lạnh khiến cô ả giật mình, vội vàng cụp mắt xuống.

- Thế nào? Cô làm sao? – Nam khẽ cau mày.

- Tôi thực sự không rõ... chuyện gì đã xảy ra. – Ella lấy giọng bình tĩnh, đáp. – Lúc đó, tôi đang đưa Lâm tiểu thư trở về, không ngờ giữa đường bị chặn lại. Sau đó, một đám người xông tới, dùng búa đập cửa kính và cửa xe tôi. Tôi bị chúng đập một nhát vào đầu, sau đó lập tức ngất đi, không biết gì nữa. Nam nhú mày, hiển nhiên là không hài lòng với số thông tin thu được. Nhưng cũng không có cách nào khác, bèn quay đầu ra hiệu cho hắn rời khỏi phòng.

- Cô nói thật chứ? – Giọng nói lạnh lùng của hắn cất lên.

Ella cup mắt, mím môi một lát, rồi khẽ nở nụ cười yếu ớt:

- Em chỉ biết có như vậy. Biết sao em nói vậy thôi. Em đã bị thương thế này, không lẽ anh nghi ngờ em dựng chuyện?

Hắn không nói gì, chỉ hừ lạnh, cùng vị cảnh sát trẻ tuổi kia ra ngoài.

Đợi khi hai người đi được một lát, Ella mới chậm rãi lấy điện thoại ra, bấm một dãy số dài:

“Mọi việc thế nào?”. Đầu dây bên kia là một giọng nữ. - Ổn! Tôi đã làm theo lời cô nói. – Ella một hồi đáp lời.

“Vậy thì tốt. Những gì thu được lần này tôi nhất định sẽ chia cho cô. À! Xin lỗi vì vết thương đó. Cô thế nào rồi?”

- Tôi không sao, cũng ổn rồi.

- Được rồi! Vậy cô nghỉ ngơi đi. Hãy nhớ, cô phải nhập vai một nạn nhân cho tốt. Chúng ta giờ đang ở trên cùng một con thuyền. Nếu cô dám phản bội thì... chính cô cũng sẽ chết”

- Tôi hiểu mà! Ella cup máy, thở dài một tiếng. Một cảm giác tội lỗi trào dâng trong lòng. Cô xóa danh sách cuộc gọi, đặt điện thoại lên bàn, nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi đôi chút.

Đầu dây bên kia, Hà Yên cũng đã cup máy. Bờ môi cô ả vè nên một nụ cười đầy thỏa mãn.

- Em cũng thật tốt bụng, muốn giúp cô ta thật sao?

Một người đàn ông tuổi tầm trên hai mươi cười lạnh một tiếng, vòng tay qua eo Hà Yên. Hà Yên mỉm cười, tựa đầu vào lồng ngực người đàn ông đó.

- Ý anh là sao?

- Chẳng phải em để cô ta đóng vai một nạn nhân sao? Gần như là đã thoát li khỏi vụ này rồi.

- Em làm thế vì không muốn cô ta đi theo làm hồng kế hoạch. Cô ả này quá ngu ngốc, em sợ cô ta hành động khinh suất. Để cô ta ở lại đó, khiến bọn họ không nghi ngờ cô ta. Cô ta không bị phát hiện thì chúng ta cũng an toàn.

- Tùy em thôi!

Hà Yên không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn cô gái đang nằm trên chiếc ghế sofa gần đó. Mái tóc buông thõng theo đường nét của gương mặt bầu bĩnh đó. Hà Yên khẽ mỉm cười. Đến lúc rồi!

Hàng mi dài khẽ chớp động, nó cau mày một chút, điều chỉnh lại tư thế nằm, rồi mới từ từ mở mắt. Đôi mắt to tròn chớp chớp một chút mới bắt đầu cảm thấy tỉnh táo. Nơi này... là đâu thế?

- Tỉnh rồi sao? Nó ngẩng đầu. Ngồi trên chiếc ghế đối diện, một gương mặt xinh đẹp vô cùng quen thuộc đang mỉm cười nhìn nó. Nó khẽ tựa mình, mới phát hiện ra tay và chân mình đều đã bị trói, rất chặt. Chỉ cần khẽ động một chút, dây thừng lập tức thít vào, rất đau.

- Hà Yên? Cô bắt tôi tới đây?

- Bắt cô? – Hà Yên mỉm cười. – Mới cô đến chơi thôi mà. - Vậy cô đối xử với khách mà mình mời đến thế này sao?

- Ồ, thật xin lỗi! Đó là thói quen của tôi.

Nó trầm mặc một lúc, cúi đầu suy nghĩ cái gì đó.

- Cô muốn gì?

Im lặng một hồi, nó mới ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi. Hà Yên cười lạnh một tiếng, đứng dậy, tiến về phía nó, dùng tay nâng chiếc cằm nhỏ nhấc lên. - Tôi muốn gì à? Tất nhiên là trả thù rồi.

- Trả thù? Tôi có thù gì với cô? Chẳng phải từ đầu tới cuối chỉ có mình cô hết lần này đến lần khác muốn hại tôi sao? Tôi còn chưa có làm gì cô. - Đúng! Không sai. Là tôi luôn tìm cách trừ khử cô. Có phải cô cảm thấy bản thân mình quá nhiều lần dính vào mấy vụ tai nạn xe?

- Là cô bày trò?

- Ha ha! Cũng thông minh đấy!

- Tại sao cô lại thù hận tôi đến mức đó. Cô thực sự muốn giết tôi sao?

- Phải! Thực sự muốn giết cô.

- Vì sao? Tôi đã làm gì? - Cô chẳng làm gì cả. - Hà Yên hơi dùng sức, bóp mạnh cằm nó, trong đôi mắt ánh lên tia căm giận. - Nhưng người yêu cô thì có đấy.

- Người yêu tôi?

- À không, chính xác hơn là người yêu cũ mới phải. - Hà Yên cười lạnh, thả tay ra, trở về chiếc ghế phía bên kia. - Là tên Trần Vũ Kiệt đó.

- Kiệt sao? - Nó khế nhứ mày. - Anh ấy... đã làm gì? - Còn hỏi tôi sao? Không lẽ cô không biết? Được, nếu vậy tôi sẽ hảo tâm nói cho cô biết.

Ngừng một lát, Hà Yên chậm rãi nói tiếp. - Cô còn nhớ lần trước, cậu ta bắt tôi tới, trả thù cho cô?

Nó gật nhẹ đầu.

- Hôm đó cậu ta để lại trên gương mặt tôi một vết sẹo, tôi không thể xóa bỏ nó hoàn toàn. Biết vì sao không? Vì cậu ta ngăn cản tôi. Cậu ta dùng thể lực của mình khiến tôi sống không có đất dung thân. Ha, cậu ta cũng thật tốt với cô đấy nhỉ. Gia đình tôi phá sản cũng vì cậu ta.

Nó ngạc nhiên. Chưa từng nghe Kiệt nói gì về chuyện này. Nó tưởng rằng cậu đã bỏ qua cho Hà Yên, không truy cứu nữa, không ngờ...

- Cậu ta tạo ra một cái bẫy, khiến cha tôi dành hết tiền đầu tư vào hạng mục đó. Cuối cùng... cái ông thu lại được, chỉ là một món nợ khổng lồ, khiến công ti của cha tôi phá sản. Còn mẹ tôi, bà bị đuổi khỏi trường không rõ nguyên do. Nếu không phải là cậu ta thì còn có ai có thể làm chuyện này? Thể lực của gia đình cậu ta trong thế giới ngầm vô cùng hùng mạnh, tôi thực sự đầu không lại. - Hà Yên đột nhiên nở một nụ cười xảo quyệt. - Nhưng... dùng cô đối phó với cậu ta cũng không tồi.

Nó im lặng. Trong lòng cũng hiểu phần nào kế hoạch của Hà Yên. Cô ả cười lạnh một tiếng, thoải mái tựa đầu vào thành ghế.

- Hủy hoại người con gái cậu ta yêu, không biết cậu ta sẽ thế nào nhỉ? Như vậy có lẽ... sẽ còn đau khổ hơn là chính cậu ta bị hủy hoại.

Đôi môi Hà Yên nhếch lên. Đứng sau lưng cô ả như mọc lên một đôi cánh đen của ác quỷ. Nó im lặng, nhắm mắt. Nó biết, lần này rơi vào tay Hà Yên, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

* * *

Lúc này, ở nhà nó, mọi người vẫn đang đứng ngồi không yên. Ai nấy cũng đều trong trạng thái lo lắng, căng thẳng tột cùng.

- Cô ta thực sự không biết gì sao?

My cau mày hỏi hần. Hần gật đầu, thở dài, nói:

- Có lẽ vậy. Cô ta không nói được thêm bất kì điều gì.

- Vậy chúng ta phải làm sao đây chứ?

Giọng nói của My hết sức gắt gỏng, tâm trạng nhỏ hiện tại giống như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Những người khác cũng không khác gì, nhưng mọi người chỉ yên lặng, suy nghĩ và chờ đợi. Hy vọng sẽ có được một thông tin gì đó có ích.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên. Nhanh như cắt, Lâm phu nhân chụp lấy ống nghe, đầy vẻ hi vọng. Máy người cảnh sát ngồi cạnh cũng vội vàng bật hệ thống định vị, bắt đầu chờ đợi.

- Alo!

Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm phu nhân vang lên. Đầu dây bên kia cũng truyền tới một giọng nam rất lạ.

“Chào Lâm phu nhân!” - Cậu là ai?

“Bà không cần biết tôi là ai. Chỉ cần biết rằng, con gái bà nằm trong tay tôi”.

- Hãy cố kéo dài thời gian! – Vị cảnh sát ngồi bên cạnh Lâm phu nhân khẽ thì thầm với bà. Bà hiểu ý, gạt nhẹ đầu. “Lâm phu nhân, tôi khuyên bà không nên giở trò”. Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười lạnh. “Nếu không thì đợi nhặt xác con gái đi”.

Tín hiệu lập tức bị ngắt. Lâm phu nhân còn chưa kịp nói gì, vị cảnh sát cũng chưa kịp xác định vị trí của đối tượng. Lâm phu nhân cúp máy, vẻ mặt hiện lên sự lo lắng rõ rệt. “Reng... reng...” Chuông điện thoại lại reo lần nữa. Lâm phu nhân bắt máy. Lại là một giọng nam, nhưng chắc chắn không phải người vừa rồi.

“Lâm Phu nhân, bà nghe cho rõ. Chúng tôi cần 3 triệu đô. Giao ở nhà hàng Lam Viên. Chuẩn bị tiền đi, chúng tôi sẽ liên lạc với bà sau”.

Chúng lại nhanh chóng cúp máy. Cảnh sát không thể tra ra vị trí của chúng. Có lẽ chúng cũng đoán được cảnh sát sẽ dùng cách này nên cố tình nói rất ngắn gọn, căn bản không để cảnh sát có thời gian xác định vị trí.

- Không có kết quả gì sao?

Chủ tịch Lâm lo lắng hỏi người cảnh sát. Anh chàng lắc đầu, đáp:

- Bọn chúng nói nhanh qua, xác định không kịp.

Mọi người lại rơi vào trầm mặc. Xem ra bọn bắt cóc lần này khá khó đối phó. Liệu bọn chúng nhận tiền rồi có thả người?

- Không còn cách nào khác. Chúng ta đi chuẩn bị tiền.

Chủ tịch Lâm thở dài, đứng dậy. Những người còn lại vẫn ngồi yên, không ai nói một câu. Tất cả đều cùng chung một tâm trạng lo lắng đến cực điểm, lại có một linh cảm xấu. Hi vọng bọn bắt cóc này thực sự chỉ là bắt cóc tống tiền. Nếu không thì..

đứng trước cửa nhà hàng Viên Lam, Lâm phu nhân lòng nóng như lửa đốt, chốc chốc lại cúi xuống nhìn đồng hồ, sau đó xem xét điện thoại. Vẫn chưa có cuộc gọi nào cả...

Bà thở dài, cất điện thoại. Đúng lúc đó, một tiếng chuông vang lên, tiếng chuông bà đã mong đợi bấy giờ.

- Lâm phu nhân, bà đã tới?

Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm thấp. Là người đã gọi điện lúc nãy. - Tôi đã mang tiền tới rồi, các người mau thả người/.

- Ha ha, lâm phu nhân, mặc dù tôi không nói nhưng bà cũng phải biết rằng, không được phép dẫn theo cảnh sát tới chứ!

- Tôi...

Lâm phu nhân nhất thời không biết nói gì, lặng lẽ đưa mắt nhìn chiếc xe taxi của hai đồng chí cảnh sát cách đó không xa.

Hai người cảnh sát đang tiến về phía cửa chiếc xe tải đột nhiên đứng sững lại, có chút không dám tin vào mắt mình. Trước mặt họ, chàng trai đi trên chiếc Yamaha YZF-R1 này giờ vẫn bám phía sau đột nhiên rồ ga, lao lên, dùng chiếc taxi của họ làm tấm ván và... thực hiện một màn motor bay, bay vọt qua đỉnh chiếc xe tải.

Những người đứng xung quanh, bao gồm cả hai người cảnh sát có chút bất ngờ, đứng ngây ra, há hốc mồm không dám tin. Những màn như thế này trước giờ chỉ thấy trên phim, nhưng hôm nay... thực sự đã diễn ra trước mắt bọn họ. Trời ơi...

Hắn không để tâm tới bất kể điều gì xung quanh, chỉ tập trung toàn lực vào chiếc xe trước mặt, một giây cũng không rời mắt. Chiếc xe phía trước đột ngột tăng tốc, cơ hồ muốn vọt lên, bỏ lại hắn phai sau. Hắn cười lạnh, cũng lập tức tăng tốc, theo sát nút chiếc xe đó.

Trên đường phố, hai chiếc xe vẫn không ngừng rượt đuổi. Họ dần dần vượt ra khỏi khu phồn hoa đô thị đó, đi vào một con đường dài ngoằn ngoèo. Khúc cua phía trước khiến hắn nhăn mày. Bọn bắt cóc này cũng thật thông minh. Chọn con đường như vậy, không thông thạo thì e rằng cũng không thể đuổi theo được. Đáng tiếc! Hắn là ai chứ? Một thiên tài chỉ số IQ cao chót vót, có gì làm khó được hắn? Huống hồ, hắn cũng đã từng tham gia không ít vụ đua xe như thế này.

“Retttttttttttt” Chiếc xe nghiêng hẳn đi một góc lớn, tưởng chừng như đã sắp đổ xuống đất. Hắn lập tức lấy chân chống xuống, sau đó lấy lại thăng bằng, tiếp tục đuổi theo. Chiếc ô tô đằng trước điệu nghệ lướt qua từng khúc cua một cách nhẹ nhàng. Dám chắc là kẻ lái chiếc xe đó đã đi con đường này không ít lần rồi. Còn hắn, mặc dù có thể vượt qua nhưng hết sức nhọc nhằn. Địa hình ở đây thực sự vô cùng khó đi. Vừa ngoằn ngoèo lại vừa nhấp nhô, quá nhiều dốc cao nhá. Chật vật bao nhiêu lâu, hắn mới dần quen được một chút địa hình ở đây, vẫn chuyên tâm nhìn chiếc xe phía trước, không một phút lơ là.

“Kéttttttttttttttt”

Đằng trước vang lên một tiếng phanh xe kéo dài. Hắn cũng vội vàng dừng lại. Trước mặt hắn là một căn biệt thự sang trọng, rất lớn, nhưng lại ở một nơi quá mức vắng vẻ thế này.

“Bộp bộp”.

Người đàn ông từ trên xe bước xuống, vỗ tay, mỉm cười tỏ ý khen ngợi:

- Khá lắm!

- Quá khen!

Hắn nhếch mép, nụ cười lạnh lùng mà ngạo nghễ vô cùng. “Cạch”. Một tiếng động nhỏ vang lên bên tai. Hắn biết đó là tiếng lên đạn. Khẩu súng nhỏ tổng phút chốc đã kề sát đầu hắn. Người đàn ông phai trước mỉm cười, bước tới gần:

- Chàng trai trẻ, cậu cũng quá liều mình. Một mình lại dám xông vào địa bàn của ta? - Tôi đã dám tới đây tất đã xác định lành ít dữ nhiều, tất nhiên là không sợ. - Nụ cười trên gương mặt hắn vẫn ngạo mạn như vậy. - Tốt! Một chàng trai rất khá. Chúng ta đi. Tôi sẽ xử lý cậu sau.

Người đàn ông ra hiệu cho thuộc hạ lôi hắn cùng Lâm phu nhân đi. Hắn lặng lẽ nhìn tòa biệt thự trước mặt, môi mím chặt. Nó có lẽ đang ở bên trong.

Hãy chờ anh! Dù bằng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ cứu em..

- Hai vị khách quý, mời ngồi!

Người đàn ông ra hiệu cho đám đàn em lui xuống. Hắn và Lâm phu nhân bước tới, ngồi trên chiếc ghế đối diện người đàn ông áo đen.

- Con gái tôi ở đâu?

Lâm phu nhân cau mày, vô cùng sốt ruột, không một chút bình tĩnh nào nữa. Hắn vẫn im lặng, chỉ đưa mắt thăm dò người đàn ông cùng căn biệt thự này.

- Lâm phu nhân không cần nóng vội. – Người đàn ông lại nở nụ cười bình thản. – Lâm tiểu thư vẫn rất an toàn. Đợi một chút người của tôi sẽ dẫn cô ấy tới đây.

34. Chương 12 Phần 4

Lâm phu nhân ôm chặt chiếc vali trong tay, vẻ mặt bà hiện lên sự căng thẳng hiếm thấy. Bình thường tính bà rất thoải mái, lại có phần giống trẻ con, thật chẳng mấy khi bắt gặp nét lo lắng trên gương mặt bà như thế này.

- Chàng trai trẻ! – Người đàn ông đột nhiên nhìn về phía hắn, mỉm cười lên tiếng. Thấy hắn nhướn mày, anh ta nói tiếp. – Có thể tự giới thiệu về mình chút không?

- Hoàng Thiên Lâm. Phu ra ba chữ ngắn gọn, hắn lại im lặng, tuyệt không nói thêm một tiếng. Người đàn ông nhíu mày đôi chút, hỏi:

- Cậu có quan hệ gì với nhà họ Hoàng của tập đoàn Denka không?

- Anh hỏi làm gì? Liên quan gì đến anh không? – Tò mò thôi mà. – Người đàn ông mỉm cười. – Cảm thấy cậu rất có phong thái cao quý, nên cho rằng thân thế cậu không bình thường.

- Vậy thì sao? – Hắn bình thản hỏi.

- Không có gì! Vậy cô gái trong kia là thế nào với cậu? Vì sao phải mạo hiểm cứu cô ấy thế?

Hắn khẽ mỉm cười, mái tóc đỏ rực khẽ nghiêng nghiêng.

- Vợ chưa cưới.

Lại là ba chữ ngắn gọn, không chút thừa thãi. Người đàn ông cũng không hỏi gì nữa, im lặng thưởng thức tách trà trước mặt. Hắn cũng không có vẻ gì lo sợ khi ở trong tay địch, ngược lại còn rất ung dung, bình tĩnh. Hắn đang đánh giá ngôi nhà này, tính kế để lát chạy trốn. Nhiều khả năng bọn bắt cóc sẽ không để ba người trở về.

- Mẹ...

Một giọng nói run rẩy kèm theo sự kích động vang lên. Lâm phu nhân sững người, cánh tay ôm vali của bà lập tức thả lỏng. Bà run run quay người lại. Khi hình ảnh của cô gái đằng sau vừa lọt vào tầm mắt bà, bà lập tức lao tới, ôm chầm lấy con gái.

- Du...

- Mẹ...

Nó cũng ôm chầm lấy mẹ, đôi môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ. Hắn vẫn ngồi yên trên ghế, nhưng đôi mắt luôn nhìn nó, mỉm cười ấm áp. Nó cũng nhìn hắn, đôi mắt ánh lên chút hạnh phúc ngọt ngào.

- Con không sao chứ? Lâm phu nhân nhìn con gái từ trên xuống dưới, còn xoay nó mấy vòng. Nó cười một cách gượng gạo:

- Con không sao mà.

- Không đúng!

Lâm phu nhân đột nhiên au mày, kéo con gái lại gần. Chiếc váy trắng của nó đã lấm lem, bẩn một cách thảm hại. Mái tóc vốn được cặp gọn gàng, uốn xoắn một cách cẩn thận giờ cũng rối tung lên, trông chẳng ra hình thù gì. Lâm phu nhân cau mày đẩy bàn tay của nó đang cố nắm giữ cánh tay phải ra. – Mẹ...

Nó thốt lên một tiếng khe khẽ, nhưng vẫn bị Lâm phu nhân gạt tay ra. Trên cánh tay phải của nó là những vết dao còn mới, máu vẫn còn đang chảy. Lâm phu nhân đau xót ôm con gái vào lòng, quắc mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế:

- Thế này là thế nào? Các người chẳng phải đã nói con gái tôi được an toàn.

Người đàn ông có vẻ cũng bất ngờ, cau mày một chút. sau đó quay sang nói với một tên đàn em:

- Gọi tiểu thư tới đây!

Tên đàn em “dạ” một tiếng rồi vội vã chạy đi. Người đàn ông tiến lại gần, định xem xét vết thương của nó.

- Tránh!

Hắn đứng chắn trước mặt anh ta, giọng nói lạnh lùng, sắc bén khiến những người xung quanh không lạnh mà run. - Các người không biết chữ tín viết như thế nào sao? – Hắn nhíu mày, vẫn là giọng nói lạnh lùng đó.

- Tôi thực sự không hề biết chuyện này. – Người đàn ông tỏ ý xin lỗi. – Trước giờ chúng tôi làm việc luôn lấy chữ tín làm trọng, chưa từng thất hứa với ai. Lần này là tôi sơ suất, thật xin lỗi.

- Nếu đã như thế... Các người nhận tiền rồi để chúng tôi đi.

- Được! – Người đàn ông gật đầu. – Kiểm tra số tiền đó.

Ấy tên đàn em lập tức bước tới lấy chiếc vali Lâm phu nhân đặt trên ghế. Xong xuôi, bọn chúng quay lại báo cho người đàn ông. Anh ta gật đầu, nói với hắn:

- Các người có thể đi!

Hắn nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt. Không đơn giản thế chứ?

- Tôi là người luôn giữ chữ tín. – Người đàn ông mỉm cười. – Thực sự lần này chỉ là muốn báo chút thù cho em gái. Nhưng đối tượng báo thù chính cũng không phải là cô gái bé nhỏ này.

Người đàn ông nhìn sang nó. Hắn không nói gì, lặng lẽ bước tới, ôm lấy nó, dìu ra ngoài.

- Khoan!

Một cô gái đứng chắn trước mặt ba người. Hắn ngẩng đầu, cảm thấy gương mặt này có chút quen thuộc nhưng không thể nhớ ra là ai.

- Em muốn làm gì nữa?

Người đàn ông đi tới bên cạnh cô gái đó, nhíu mày hỏi. Cô gái nhếch mép cười, nhìn chằm chằm vào nó:

- Gia đình chúng ta bị như ngày hôm nay tất cả là do nó. Có thể để yên cho nó như thế sao? Mới chỉ gây cho nó vài vết thương, thật sự chẳng đáng gì.

- Hà Yên! – Người đàn ông quát. – Việc này cũng không phải do cô ấy làm. Hơn nữa, nguyên nhân cũng bắt đầu từ em mà ra, không phải sao? Chúng ta nhận tiền rồi cũng nên thả người. Cả gia đình chúng ta ra nước ngoài gây dựng lại. Đừng gây thêm phiền phức nữa!

- Không! – Hà Yên vẫn nhìn nó chằm chằm. – Vì nó mà ra, vì nó mà em từ một tiểu thư trở thành một con bé bình dân. Em không cam lòng! Gia đình chúng ta cũng vì nó mà mắc khoản nợ lớn như vậy, chật vật như vậy. Em không thể bỏ qua!

- Hà Yên! Đừng gây thêm rắc rối nữa! Số tiền này đủ để trả nợ rồi. Em nghe lời chút đi. Hà Yên, em...

Hà Yên nhanh như cắt rút ra khẩu súng lục đen từ thắt lưng. Mọi người còn chưa kịp phản ứng gì thì...

“Đoàng”. Một tiếng súng nổ vang lên. Viên đạn xé gió lao về phía nó. Tất cả diễn ra rất nhanh, chỉ trong vòng vài giây. Viên đạn vẫn bay với tốc độ cao, nhắm thẳng hướng tim nó mà tới.

- Á!

Nó hét lên một tiếng, đôi mắt to tròn lúc này càng mở to hơn. Là hắn... hắn... đang chắn trước mặt nó. Viên đạn ghim vào lưng hắn. Máu trong phút chốc đã chảy ra. Hắn đau đớn ngã khụy xuống. Nó hốt hoảng cúi người xuống ôm lấy hắn. Nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm được.

Hắn cười. Vô cùng đau đớn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, hắn đưa tay vuốt nhẹ gương mặt nó, dịu dàng lau đi dòng nước mắt của người con gái mình yêu thương:

- Du, đừng khóc! Xin em... đừng khóc!

Đôi bàn tay run run nắm chặt lấy tay hắn, nó nói không nên lời. Từ vết thương của hắn, một thứ chất lỏng ấm nóng bắt đầu chảy ra, trượt dần trên đôi bàn tay bé nhỏ của nó. Hắn vẫn cười, nụ cười rạng ngời và bình thản, tựa như người bị thương không phải là hắn vậy. Cánh tay vẫn dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt nó:

- Đừng khóc... nào! Trông em... khóc... thực sự là... rất xấu.

- Anh... hức... còn không phải.. hức... tại anh sao... hức...?

- Được rồi! Là tại anh... được chưa?

Nó cúi đầu nhìn hắn, rồi vòng tay ôm ghì lấy hắn. Ôm rất chặt. Giống như một đứa trẻ cố gắng níu lấy mẹ khi lần đầu đến một nơi xa lạ vậy.

- Mau điu cậu ấy dậy! Đưa cậu ấy đến bệnh viện!

Người đàn ông áo đen bước tới, cố gắng kéo hắn dậy. Nó cũng vội vàng đứng dậy, gạt nước mắt, hỗ trợ người đàn ông dìu hắn đi. Gương mặt hắn lúc này đã trắng bệch, nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng với nó. Nó cắn chặt răng, vẻ đau xót hiện rõ trên mặt. Máu trên lưng hắn càng lúc càng chảy nhiều. Nó vội vã dùng chiếc khăn ren của mình bịt chặt lại.

- Không sao... Em đừng lo... Sẽ... ổn thôi!

Hắn vẫn cười, trấn an nó. Nó nhẹ nhàng gạt đầu, mắt vẫn không dám rời khỏi vết thương của hắn. Hắn chắc chắn đang rất đau, nhưng tại sao vẫn cười như thế? Muốn để nó không lo lắng sao? Đồ ngốc! Anh đúng là đồ ngốc! Chỉ cần anh bị thương, em có thể không lo hay sao? Cần gì phải nén đau để trấn an em? Ba người nhanh chóng đặt hắn lên xe. Người đàn ông áo đen ngồi vào vị trí tài xế. Nó cùng mẹ ngồi ghế sau, giữ hắn. Chiếc xe khởi động một cách vội vã rồi lập tức lao đi với tốc độ gió. Nó cẩn thận điều chỉnh tư thế nằm thoải mái cho hắn, để đầu hắn tựa lên vai mình, nhẹ nhàng lau vết máu cho hắn, cố gắng giữ chặt hắn tránh khỏi ảnh hưởng chuyển động của chiếc xe qua những khúc cua. Hắn ngồi yên, vẫn cố nén đau, gương mặt trắng bệch nhưng tuyệt đối không kêu một tiếng nào. Nhưng cũng không còn đủ sức để nói một câu nào nữa, thậm chí không thể nở nụ cười an ủi nó như vừa rồi. Nó đau xót nhìn hắn, thầm cầu mong... mọi việc rồi sẽ ổn.

“Kéttttt”.

Chiếc xe đỗ lại trước cổng bệnh viện. Người đàn ông lập tức mở cửa xe, xông ra ngoài, mở cửa xe bên nó, dìu hắn xuống. Nó đỡ lấy một bên vai hắn. Nhìn hắn khó nhọc bước từng bước một, nó có cảm giác trái tim mình đau nhói, tựa như có ai đó cầm dao đâm thẳng vào ngực mình. Nước mắt nó lại không tự chủ trào ra ngoài, liền bị nó vội vã gạt đi. Bình tĩnh nào! Khóc cái gì chứ? Đã có chuyện gì đâu. Không được phép yếu đuối như vậy!

Bước chân hắn càng lúc càng yếu dần, tựa hồ sắp gục xuống. Nó phải dùng hết sức bình sinh mới có thể giữ cho hắn đứng thẳng. Người đàn ông hét to, thu hút mọi sự chú ý:

- Bác sĩ! Cứu người!

Một đội ngũ bác sĩ cùng y tá vội vàng chạy tới, chuyển hắn lên xe đẩy, đưa vào phòng cấp cứu. - Xin mọi người hãy ở ngoài!

Một vị bác sĩ đưa tay chặn ba người ở lại phía bên ngoài. Đôi bàn tay nó vẫn nắm chặt lấy tay hắn, không hề có ý định buông ra.

- Đừng lo! Anh.. sẽ ổn thôi!

Hắn mỉm cười, đôi môi đã trắng bệch nhưng nụ cười vẫn rất dịu dàng. Nó chậm rãi buông tay, ánh mắt vẫn nhìn theo gương mặt hắn cho tới khi cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại.

- Con đừng lo! Cậu ấy phúc lớn mệnh lớn, sẽ ổn thôi!

Lâm phu nhân dịu dàng nắm tay con gái, mỉm cười an ủi. Nó khẽ gượng cười, giọng nói nhẹ tựa làn gió thoảng qua:

- Con cũng hi vọng như vậy...

Thời gian chậm chậm trôi qua. Ba người lặng im ngồi trên chiếc ghế chờ ngoài phòng cấp cứu. Thế giới xung quanh trở nên an tĩnh lạ thường, chỉ còn tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ treo trên tường.

Kim đồng hồ quay đều...

Thời gian đều đều trôi đi...

“Tinh”.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, cánh cửa phòng cấp cứu vốn đang đóng chặt bỗng “tinh” một tiếng mở ra. Cả ba người đang ngồi bất động kia đột nhiên như bừng tỉnh, vội vã đứng dậy.

- Mọi việc đã ổn, không còn nguy hiểm gì nữa! Mọi người chỉ cần chú ý chăm sóc cậu ấy vài ba tuần là ổn.
- Vị bác sĩ mỉm cười thông báo.

Cả ba người thở phào như trút được gánh nặng. Nụ cười rạng rỡ cuối cùng cũng đã nở trên đôi môi nó. Hắn được đẩy ra ngoài, vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Nó vội vàng bước tới, cùng y tá đẩy hắn đến phòng bệnh.

- Lâm phu nhân! – Người đàn ông áo đen lên tiếng.

Lâm phu nhân mỉm cười quay đầu.

- Có chuyện gì sao?

- Thật xin lỗi! – Người đàn ông cúi thấp đầu. – Vốn dĩ lần này tôi chỉ muốn trả chút thù cho em gái cùng gia đình, không nghĩ tới con bé lại quá quắt như thế. Viện phí lần này của cậu ấy xin hãy để tôi chi trả. Còn nữa, tôi muốn thỉnh cầu bà một chuyện. – Tôi biết cậu định nói gì. – Lâm phu nhân cắt ngang lời người đàn ông. – Việc viện phí cậu không cần lo. Gia đình của chàng trai đó là gia tộc họ Hoàng của Denka, không thiếu tiền để chi trả cho việc này. Còn việc cậu muốn thỉnh cầu, tôi cũng đã đoán ra. Nếu tôi đoán không lầm, cậu muốn chúng tôi tha cho Hà Yên?

- Đúng thế! – Người đàn ông không cần suy nghĩ, lập tức gật đầu trả lời.

- Cậu là anh trai cô ta?

- Phải, tôi là Võ Hà Lập, anh trai Hà Yên.

- Cậu và em gái cậu rất khác biệt. – Lâm phu nhân mỉm cười dịu dàng. – Mặc dù cậu đã bắt cóc con gái tôi, nhưng xét cho cùng cũng chỉ vì muốn trút giận cho em gái, hơn nữa cũng đã đồng ý thả chúng tôi. Cậu là người rất giữ chữ tín, lại giúp Lâm đến bệnh viện. Việc này tôi sẽ coi như không có gì, bỏ qua cho cậu. Nhưng... – Lâm phu nhân trong phút chốc bỗng trở nên nghiêm nghị. – ... em gái cậu thì không được.

- Lâm phu nhân...

- Đừng nói nhiều. Nếu không tôi sẽ đổi ý đấy. Em gái cậu làm nhiều việc hại con gái tôi, tôi đều đã biết. Lần này thực sự là quá lắm rồi. Chúng tôi đã cố gắng nhẫn nhịn, bỏ qua cho cô ta bao nhiêu lần. Nhưng sự việc lần này giống như một giọt nước làm tràn li, đã quá sức chịu đựng của chúng tôi. Tôi không thể bỏ qua nữa. Nếu để yên cho cô ta, người không được yên chính là con gái của tôi.

Lâm phu nhân lạnh lùng bỏ đi. Hà Lập thở dài, nhưng cũng không nói thêm lời nào nữa, chỉ lặng lẽ đứng nhìn Lâm phu nhân bỏ đi.

- Anh không tự ăn được, bón cho anh đi!

Lâm phu nhân vừa bước chân vào phòng đã nghe thấy giọng nói tinh nghịch của hắn vang lên. Không biết hắn đã tỉnh từ lúc nào. Chỉ thấy nó ngồi bên cạnh giường bệnh, tay cầm một cặp lồng cháo cùng với chiếc thìa nhỏ, có lẽ vừa mua về.

- Anh tự ăn đi! Đừng có lợi dụng bị thương mà bắt nạt em!

- Anh là bị thương vì em mà. – Hấn cười khở. – Bảo em bón cho anh ăn một chút cũng không được sao? Nó ra vẻ miễn cưỡng, múc một thìa cháo bón cho hấn.

- A! Nóng! Em không thể thổi trước khi bón cho anh sao?

Nó bắt mỡn lờm hấn. Nhưng vẫn ngoan ngoãn thổi từng thìa cháo bón cho hấn. Mẹ nó đứng bên ngoài cửa mỉm cười nhìn cảnh tượng này, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp. Con gái bà đã có nơi có chốn, bà cũng cảm thấy an tâm rồi.

- Hai đứa định bao giờ sẽ làm đám cưới?

Lâm phu nhân mỉm cười ngồi xuống bên cạnh nó. Nó đỏ mặt không nói gì. Còn hấn lại cười nhả nhỏ:

- Con dự định sau khi con ra viện, bọn con sẽ lập tức tổ chức.

- Gì chứ?

Nó trợn mắt nhìn hấn. Hấn tự mình quyết định không hỏi ý kiến nó một tiếng sao. Đáp lại cái nhìn của nó, hấn chỉ nhún nhún vai, cười cười.

- Vậy được! mẹ đã hỏi bác sĩ rồi. Hai tuần nữa là Lâm có thể xuất viện. Mẹ sẽ cùng gia đình thông gia bàn bạc, chuẩn bị mọi thứ. Hai đứa chỉ cần vào vai cô dâu và chú rể là được rồi.

- Dạ! Cảm ơn mẹ! – Hấn vẫn hết sức nhả nhỏ.

- Ai là mẹ anh? – Nó trợn mắt. – Đẳng nào cũng phải gọi vậy mà. – Hấn nhún nhún vai, vẻ bất đắc dĩ. – Gọi dần cho quen cũng được chứ sao? Nó không nói gì, lập tức đặt cặp lồng cháo xuống:

- Anh tự ăn đi!

- A! Em nỡ bỏ lại anh như vậy sao?

Nó không thèm ngoảnh đầu nhìn hấn, lập tức bỏ đi. Nhưng thực ra, trên đôi môi anh đào đó, nụ cười rạng rỡ như tỏa nắng đang mang một thứ hương vị lan tỏa dần, hương vị của hạnh phúc...

* * *

- Oa! cậu thực sự là đẹp quá đi mất!

My hét toáng lên, đem ánh mắt ngưỡng mộ hướng về phía nó. Nó mỉm cười ngẩng mình trong gương. Một cô dâu xinh đẹp mặc chiếc váy bông trắng muốt đang nở nụ cười hạnh phúc trên môi.

- Không biết bao giờ tớ mới có thể được như cậu? My xịu mặt xuống, hăm mộ nhìn nó. Nhiên mỉm cười, bước tới vừa giúp nó chỉnh lại khăn cưới, vừa nói với My: - Vậy thì cậu mau mau bảo Minh cưới đi!

- Gì chứ? Tớ... tớ...

My đỏ bừng mặt, muốn cãi lại cái gì đó nhưng lại chẳng biết nói gì.

- Được rồi! Sắp đến giờ rồi. Cô dâu xinh đẹp, chuẩn bị ra ngoài thôi. À còn cái này! – Nhiên chìa trước mặt nó một lá thư. – Là... Kiệt gửi cho cậu.

Nó đón lấy lá thư, nhìn Nhiên với vẻ mặt khó hiểu. Nhiên vẫn trầm tĩnh đón lấy ánh mắt đó. Nó cầm lá thư, xé phong bì, chậm chậm mở ra. “Du thân mến!

Có lẽ giờ này em đang rất hạnh phúc, phải không? Cuối cùng thì hai người cũng đã thành đôi rồi. Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, hai người nhất định phải hạnh phúc nhé!

Anh rất tiếc vì không thể ở bên em, chia sẻ niềm vui với em! Không phải anh không muốn thế. Mà ngược lại, anh rất muốn có thể chứng kiến em được đón nhận hạnh phúc của mình. Nhưng mà, anh không thể. Anh xin lỗi! Anh đã cố gắng, nhưng lại phát hiện ra, anh không có cách nào bình thản đối mặt với em và cậu ấy. Lại càng không có cách nào thản nhiên nhìn em bước lên lễ đường kết hôn cùng người khác, không

thể nào thực lòng chúc phúc cho em được. Nhìn thấy cảnh tượng đó, anh chỉ có thể cảm thấy đau lòng, rất đau lòng, giống như bị ai đó xé tan trái tim vậy.

Vì thế, anh phải đi. Em đừng lo, anh sẽ không đi lâu đâu. Anh sẽ đi tìm ình một nửa thực sự, anh sẽ tìm kiếm ình một niềm hạnh phúc thực sự. Đến một lúc nào đó, khi anh tìm được cô ấy, và khi anh có thể bình thần đối diện cùng em, anh sẽ trở về.

Em hãy hạnh phúc nhé! Hạnh phúc của em là do bao nhiêu người xây đắp nên. Trong đó cũng có phần của anh. Thế nên, nếu em không sống hạnh phúc là có lỗi với anh đấy. Đừng buồn khi anh ra đi. Hãy mừng cho anh, vì anh đã có thể quyết tâm chấm dứt thứ tình cảm tuyệt vọng này. Anh sẽ đem trái tim mình trao tặng ột người con gái khác, một nửa thực sự của anh.

Chúc em hạnh phúc! Yêu em ngàn lần,

Kiệt.”

Đôi bàn tay nó nắm chặt lấy lá thư. Gương mặt không biết từ lúc nào đã ướt đầm nước.

- Du! My lo lắng bước tới, liền bị Nhiên cản lại.

- Đừng lo! Cậu ấy không sao đâu.

My nghi hoặc nhìn Nhiên, nhưng cũng không tiến thêm nữa. Tuy nhiên, chỉ vài phút sau đó, nó đã lại nở nụ cười rạng rỡ:

- Chúng ta đi thôi!

Nhiên mỉm cười, gạt đầu, giúp nó nâng chiếc khăn cưới, đầu khăn cưới bên kia do My phụ trách.

Trước cửa nhà thờ, ba nó nở nụ cười dịu dàng, đưa tay lên. Nó cũng khẽ mỉm cười, đặt bàn tay bé nhỏ lên tay ba. Tiếng nhạc hôn lễ vang lên trong nhà thờ đông người. Nhìn hấn với nụ cười hạnh phúc ở phía trước, nó cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Kiệt! Em nhất định sẽ hạnh phúc! Hi vọng anh cũng như vậy! Dù anh ở nơi đâu, em vẫn sẽ mãi cầu chúc cho anh! Cảm ơn anh, người con trai từng đi qua cuộc đời em!

The end

35. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Một khởi đầu mới (Kể theo lời của Kiệt ^^)

Ánh nắng hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống bờ biển tạo thành một vẻ đẹp thật nên thơ. Những tiếng sóng vỗ rì rào êm ái tựa như những lời thì thầm của biển cả. Mặt trời dần buông mình xuống mặt nước biển, chỉ còn lại một nửa vòng tròn nhô lên trên mặt nước, tỏa ra thứ ánh sáng đỏ hồng đầy lãng mạn.

- Á! Cẩn thận! “Cốp”.

Kèm theo một tiếng thét vang trời là một tiếng va đập mạnh. Ai da, cái gì thế này?

Tôi lồm cồm bò dậy, nhìn “thủ phạm” gây ra thương tích ình. Một quả bóng? - Hi hi! Em xin lỗi! Anh có sao không?

Bên tai vang lên một giọng nói trong trẻo. Tôi cau mày, ngẩng đầu nhìn lên. Cô gái có gương mặt tròn, bầu bĩnh, một đôi mắt to, trong veo, làn da trắng ngần, mái tóc đen óng, cắt theo kiểu tóc vic, ôm trọn lấy gương mặt. Cô gái này... khụ khụ.. thực sự là rất giống cô ấy. Có điều, thực ra mà nói thì, còn có vẻ ngây thơ hơn cả cô ấy.

- Anh có sao không thế?

Thấy tôi không nói gì, cô gái lo lắng hỏi lại. Tôi vốn định nổi nóng, nhưng nhìn gương mặt đó nên lại thôi. Tôi vốn dĩ là người nóng tính, người duy nhất khiến tôi cư xử dịu dàng chắc chỉ có Du, nhưng mà... khụ khụ... dù sao tôi cũng không... đánh con gái >.<>

- Không sao!

Tôi đứng dậy, phủi phủi chiếc áo cùng chiếc quần đã lấm lem cát. Cô gái vẫn có vẻ áy náy, xấu hổ nói:

- Thật xin lỗi! Tôi không phải là cố ý. Chỉ tại... lỡ tay... nên quả bóng mới bay về phía anh. - ...

Tôi biết là cô lỡ tay rồi, đâu cần giải thích. - Hay tôi mời anh ăn tối nhé ^__^! Coi như lời xin lỗi. Có vẻ như sự im lặng của tôi khiến cô ta nghĩ rằng tôi đang giận. Thật rắc rối! Nhưng cô ta có thể dễ dàng mời người khác ăn tối vậy sao?

- Không cần đâu!

- Đi cùng tôi cho vui đi! – Cô gái vẫn cố sức năn nỉ. – Hôm nay... có một mình tôi ăn tối thôi. Buồn chết đi được!

Nhìn vẻ mặt ỉu xìu đó, tôi thực sự không đành lòng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cô ta cũng là người lạ, tôi chưa từng gặp bao giờ...

- Xin lỗi! Tôi bận!

Đút hai tay vào túi quần, tôi đi thẳng, không hề nhìn mặt cô gái đó một lần nào nữa. Thực ra là, bởi vì, gương mặt đó quá giống cô ấy, cóp quá nhiều nét tương đồng, khiến tôi không thể không nhớ đến cô ấy.

Bước chân tôi chợt chậm lại, ánh mắt lại hướng về phía biển hoàng hôn ảm áp. Đã một tháng nay rồi, tôi tìm cách lãng quên cô ấy, nhưng... càng cố quên thì hình ảnh cô ấy lại càng khắc sâu hơn. Du, biết đến bao giờ anh sẽ quên được em? * * *

- Thăng kia! Va vào tao mà không nói một lời xin lỗi à?

Tôi cau mày nhìn tên cao to trước mặt. Gương mặt dữ tợn khiến người bình thường nhìn vào cũng phải kiêng dè. Nhưng mà, tôi không phải là người bình thường. Tôi sinh ra và lớn lên trong thế giới cầu xã hội đen, lớn lên trong máu và chém giết, còn cái gì có thể khiến tôi sợ cơ chứ?

- Xin lỗi!

Lạnh lùng phun ra hai chữ đó, tôi ném ánh mắt khinh thường về phía tên côn đồ trước mặt rồi tiếp tục bước.

- Đứng lại! Mày dùng thái độ đó với tao là sao hả?

Tên côn đồ không chịu buông tha, dùng giọng hách dịch hỏi tôi. Bất chợt, hắn sững lại giây lát:

- Mày là Trần Vũ Kiệt?

- Phải, thì sao? – Tôi cau mày.

- Con trai ông trùm Trần Vũ Nhật?

Tôi nhướn mày nhìn hắn, không trả lời.

- Ha ha! Xem ra đúng rồi! Tốt lắm! Mày chắc không còn nhớ tao nhỉ? Để tao nói ày biết, lần trước mày phá địa bàn của tao, lần này tao phải tính sổ với mày. Tôi còn chưa kịp có phản ứng, hắn đã lao lên. Tôi theo phản xạ lùi ra sau hai bước, bắt đầu đánh trả bọn chúng.

“Bụp”.

Bọn chúng hất vào mặt tôi một thứ bột màu trắng. Tôi vội vàng nhắm mắt. Khoan đã, mùi này... Thuốc mê! Tôi vội vã lùi lại, xua xua đám bột đó đi. Nhưng... không ổn rồi! - Bắt lấy nó!

Tên côn đồ hét lên. Đám đàn em đứng đằng sau lập tức xông về phía tôi. Tôi chặt vật chống đỡ. Chết tiệt! Thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

- Dừng tay!

Một tiếng hét vang lên, tiếp sau đó là một thân hình mảnh mai lao về phía tôi. - Sao lại là cô? Ngồi này chẳng phải cô gái trên bãi biển lúc nãy sao?

- Là anh à? - Cô gái cũng có vẻ ngạc nhiên, sau đó lập tức cười rất tươi. - Chúng ta cũng thật có duyên.

- Con ranh! Tránh ra!

Tên côn đồ nhìn cô gái trước mặt tôi, lớn tiếng quát. Cô gái không chút run sợ, héch mặt lên:

- Không tránh! Sao nào? Các người ỷ đông hiếp yếu, không biết xấu hổ!

- Mày...

- Đi đi! Việc này không liên quan đến cô! Tôi đẩy cô gái sang một bên, nhưng cô ta không chịu bỏ đi.

- Để tôi giúp anh!

- Bắt lấy cả hai đứa!

Đám côn đồ lại xông lên. Cô gái đứng bên cạnh tôi lập tức cầm chiếc túi trên tay ném về phía bọn chúng.

- Á! Cái gì thế?

- Cái quái gì vậy? Khó chịu quá!

...

Đám côn đồ đột nhiên đứng khựng lại, không ngừng dụi mắt. Cô gái bên cạnh tôi chợt nở nụ cười đắc chí rồi nắm lấy tay tôi:

- Chạy thôi!

Tôi theo phản xạ, liền chạy cùng cô gái đó. Cả hai chạy như bay, không hề ngoảnh đầu lại. Tôi cố gắng khắc chế thuốc mê, tránh để gục ngã lúc này.

- Vừa rồi... là cái gì thế?

Chạy được một quãng khá xa, cả hai mới dừng lại. Tôi vừa thở dốc vừa hỏi cô gái kia. Cô gái cũng tựa lưng vào một bức tường, thở gấp, sau đó mỉm cười quay sang tôi: - Thứ tôi tung ra hả? Ồt bốt!

- ... Tôi quả thực không còn gì để nói. Nhưng cô gái này... cũng thông minh đấy chứ.

- A... Tôi đưa tay ôm lấy đầu, cảm giác rất choáng váng. Không ổn rồi, thuốc mê đã thực sự phát huy tác dụng. Lần này thì...

* * * - Anh tỉnh rồi? Tôi từ từ mở mắt, lông mày hơi nhíu lại, cố thích ứng dần với ánh sáng. Đây là đâu? Một căn phòng khá rộng, trông có vẻ giống phòng khách sạn.

Tôi đặt tay lên trán, suy nghĩ một chút. Các sự việc vừa rồi dần hiện lên trong đầu tôi. Vậy đây là... Tôi quay sang bên cạnh. Quả nhiên là cô ấy. Cô gái đó đang ngồi bên cạnh giường, mỉm cười nhìn tôi. Tôi chậm rãi ngồi dậy, gật đầu với cô ấy: - Cảm ơn!

- Không có gì! - Cô gái nheo nheo mắt, cười rất tươi, nụ cười rạng rỡ như một thiên thần xinh đẹp.- Anh bị trúng thuốc mê phải không? Cũng may là anh gặp được tôi đấy. Thật tình, anh nặng chết đi được. Khó khăn lắm mới lôi được anh lên taxi, lại còn phải nhờ người ta lôi anh lên phòng khách sạn của tôi. Tôi còn phải chi tiền để nhờ anh ta nữa chứ. Rắc rối chết đi được! Trả tiền cho tôi! Nhìn cô gái phùng mồm kể lại mọi việc, tôi không kìm được bật cười trước dáng vẻ đáng yêu đó. Cô gái thấy vậy bèn xấu hổ đỏ mặt, quát khê:

- Anh cười cái gì?

- Không có gì! Có lẽ tôi có đôi chút nhầm lẫn chăng? Ban đầu cho rằng cô gái này còn ngây thơ, dịu dàng hơn cả cô ấy, nhưng rõ ràng là một con mèo hoang có móng vuốt sắc mà. Tuy nhiên suy cho cùng thì... cũng rất thú vị.

Phát hiện ánh mắt mình này giờ vẫn nhìn cô ấy chăm chăm, khiến đôi má trắng ngần trong phút chốc đã trở nên đỏ hồng, tôi xấu hổ đằng hắng một tiếng. Sau đó dịu giọng hỏi:

- Cô tên gì? - Giang Vân Nguyệt. Còn anh?

- Trần Vũ Kiệt. – Tôi mỉm cười. – Được rồi! Để cảm ơn sự giúp đỡ của cô, mai tôi mời cô đi ăn, được chứ?

- Được, chấp nhận liền!

Cô gái nở nụ cười thiên sứ tỏa nắng ấm áp, khiến tôi ngây người trong phút chốc. Sau đó cũng khẽ mỉm cười. Du, anh từng nói, khi nào tìm được hạnh phúc thực sự của mình, khi nào có thể bình thản đối mặt với em, anh sẽ trở về. Xem ra, ngày đó... không còn xa nữa rồi.

Xem ra, một khởi đầu mới... đã bắt đầu...

36. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Nắng ấm yêu thương

(Kể theo lời của Nhiên ^^)

Lễ đường kết hôn tràn ngập hoa hồng trắng. Những nụ cười hạnh phúc nở rộ trên môi mọi người. Khẽ nâng chiếc khăn voan trắng, tôi cũng nhẹ mỉm cười.

Cuối cùng họ cũng về bên nhau rồi. Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, tình cảm của họ càng lúc càng sâu nặng.

Lâm đứng phía trên, nở nụ cười hạnh phúc, chào đón cô dâu trong lòng cậu ấy.

Tôi chậm chậm bước theo bước chân Du. Tuy không nhìn thấy gương mặt cô ấy lúc này, nhưng tôi dám khẳng định, cô ấy đang cười, cười rất rạng rỡ. Có lẽ, cô ấy đã mong ngày này từ lâu rồi, bọn họ đã chờ từ rất lâu rồi. Cuối cùng cũng có thể đợi được đến ngày hôm nay. Tầm thẳm đồ trải dài từ ngoài cửa vào, rải đầy hoa hồng đỏ, lãng mạn đầy yêu thương. Bước trên tấm thảm êm ái, tôi chợt có một mong ước, một ngày nào đó lại có thể bước trên tấm thảm như thế này, trong một lễ đường như thế này, nhưng không phải là một phù dâu, mà là trong vai trò của nhân vật nữ chính, trung tâm của buổi lễ – một cô dâu.

Tôi đã từng mong, người đứng đón tôi trong lễ đường kết hôn là cậu ấy – Lâm. Nhưng giờ phút này, tôi đã hoàn toàn từ bỏ mong ước đó. Bởi vì tôi biết, hai người này thuộc về nhau, họ là định mệnh của nhau. Còn tôi, vĩnh viễn là người thừa trong cuộc tình đó. Hơn nữa, tình cảm của tôi dành cho Lâm đã sớm phai nhòa, không hẳn là kết thúc, nhưng trái tim đã sớm bỏ cuộc từ lâu rồi. - Á!

Mãi suy nghĩ, tôi dần phải thứ gì đó, và lập tức thuận đà ngã xuống.

- Cẩn thận!

Một cánh tay rắn chắc nhanh như cắt chụp lấy eo tôi. Người tôi xoay nhẹ về phía người đó...

“Thình thịch...”

Khoảng cách này... gần quá. Tôi có thể nhìn thấy rõ những sợi lông mi dài dài trên đôi mắt sâu hút hồn ấy.

Hơi thở ấm nóng lan tỏa trên gương mặt tôi...

- Oa! Cảnh này đẹp quá! Thật là lãng mạn! Tôi giật mình, đẩy vội người kia ra. Sau đó liếc xéo cái người không biết điều vừa hét lên kia.

My nhìn tôi cười cười, lè lưỡi rồi chuyển ánh mắt qua chàng trai vừa đỡ tôi.

- Ủa ủa... Anh?

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên đến suýt há hốc miệng của My, tôi cũng ngạc nhiên nhìn sang. Chàng trai vừa rồi gãi gãi đầu, cười, lấy tay xoa đầu My:

- Gặp anh trai vui mừng quá hay sao thế? - Anh về khi nào vậy? - My cau mày, vẻ mặt rõ ràng là không vui.

- Mấy tuần rồi.

- Vậy sao không về nhà?

- Haizzz, tại dạo này anh còn rất nhiều việc cần xử lí, không tiện về nhà.

- Đừng có kiêu có. Em biết anh ngại gặp cha mẹ. - My liếc xéo chàng trai kia.

- Ha ha, chỉ có em gái là hiểu anh nhất. - Nhưng mà... anh cũng nên về nhà đi. Cha mẹ cũng không phản đối việc anh ngành cảnh sát nữa.

- Anh biết... nhưng mà... ài... thôi được rồi, để giải quyết xong mấy vụ rắc rối cho xong đã, sau đó anh sẽ về.

- Chờ một chút! - Tôi rút cuộc không chịu nổi mà phải xen ngang. - Hai người là...

- Anh em! - My cười đáp.

Tôi chớp chớp mắt, hết nhìn My lại nhìn sang anh chàng kia.

- Tôi là Vũ Phương Nam!

Chàng trai cười, nói. My cũng gật đầu nhìn tôi. Ài, cũng thật trùng hợp nha!

- Mau lên phía trên đi! Hai người đến phân trao nhẫn rồi kìa!

Tôi còn chưa kịp có phản ứng đã bị My kéo đi.

Đứng bên cạnh vị linh mục, hai nhân vật chính của buổi lễ ngày hôm nay đang tiến hành phân trao nhẫn. Chiếc nhẫn trên tay Du thật đẹp. Ở giữa là một bông tử la lan to bằng kim cương, xung quanh là cảnh lá bằng bạc uốn lượn một cách mềm mại. Chiếc nhẫn sáng lấp lánh, khiến người khác nhìn mà ngưỡng mộ không thôi.

- Đẹp quá! - Dường như My cũng cùng suy nghĩ với tôi, hâm mộ nhìn chiếc nhẫn trên tay Du. - Tổ cũng muốn có chiếc nhẫn như vậy.

- Tổ cũng thế! Tôi gật đầu tán thành. Đứng bên cạnh Du, nhìn bông tử la lan được chế tác tinh xảo ấy, tôi thực sự muốn được tặng một chiếc nhẫn như vậy. Haizzz. Lâm tặng Du chiếc nhẫn này là có ý gì? Muốn cô ấy luôn nhớ về cậu ấy chăng. Hoa tử la lan vốn là biểu tượng cầu sự nhớ nhung mà. Hay là muốn nói rằng, cậu ấy luôn nhớ về cô ấy?

Thế nào cũng được, nói tóm lại là chiếc nhẫn này vô cùng ý nghĩa. Thật ngưỡng mộ! Nếu như ai đó cũng tặng tôi một chiếc nhẫn như vậy thì hay quá.

- Chú rể có thể hôn cô dâu rồi! Vị linh mục cười hiền từ, gật đầu nói. Du đỏ mặt, cúi đầu xuống. Còn Lâm thì cười rất nhẹ nhàng, nâng cằm Du lên, đặt lên đôi môi anh đào một nụ hôn dịu dàng. Cả lễ đường im lặng, dường như muốn dành cho hai người đó một không gian riêng tư.

Nụ hôn kết thúc, gương mặt cả hai người đỏ bừng. Còn My cười khúc khích vẻ tình quái:

- Hai người này... hình như không cần thử nha!

- Khụ khụ... Mày bớt xàm ngôn đi! - Du liếc xéo My.

My nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- À, đúng rồi! Du, mày tung hoa đi chứ. - Ừ ha! Du cười, nâng váy, bước lên phía trên. Các cô gái có vẻ háo hức, dường như đây là màn họ mong đợi nhất. Mọi người thi nhau chen lấn, xô đẩy, muốn dành vị trí phía trên. Chẳng mấy chốc, tôi đã bị đẩy lùi ra sau. Thi thoảng còn có người dẫm phải chân tôi.

Tôi không có mấy hứng thú với trò này, nên cũng tự mình lùi ra phía ngoài. Người ta bảo, cô gái nào bắt được hoa thì sẽ là người tiếp theo kết hôn. Vậy thì tốt nhất, bó hoa đó nên dành cho những cô gái đang yêu. Tôi không có đôi có cặp, bắt được hoa thì làm gì chứ?

“Viu”...

Bó hoa màu hồng phớt trong tay Du bay vút lên không trung. Cô ấy nhìn về phía tôi, khẽ nháy mắt. Tôi còn đang ngơ ngác thì...

“Bụp”.

Bó hoa nằm gọn tỏng bàn tay tôi. Tôi chớp chớp mắt, nhìn về phía Du. Chỉ thấy cô ấy cười tinh quái. Dám khẳng định là cô ấy cố tình. Hừ, thế là ý gì? Biết rõ tôi chưa có người yêu mà còn... Không lẽ định chọc tức bản cô nương.

- Oa! Nhiên! Là cậu bắt được hoa à? – My chạy xộc tới, háo hức cầm bó hoa trong tay lên. – Ha ha, có khi nào cậu là người làm đám cưới tiếp theo không nhỉ? Nhưng mà cậu chưa có người yêu. Ê, hay là... hê hê... cậu có người yêu bí mật không đó.

- Nói nhảm cái gì vậy?- Tôi thực sự muốn đập cho cái mặt gian trá kia một cái.

- Ha ha... Không có thì thôi. Làm gì dữ vậy? À này, hay tớ giới thiệu người yêu cho cậu nhé. Anh trai tớ cũng không tệ đâu nha. Hai người vừa gặp nhau rồi đó. Có khi nào lại làm nên một chuyện tình từ cái nhìn đầu tiên không nhỉ?

- Bớt mơ mộng đi! Tôi lạnh lùng quay gót đi thẳng, cũng không thèm chú ý tới cái kẻ vẫn lải nhải không ngớt kia nữa.

- Ê ê.. tớ còn chưa nói xong mà...

Coi như không nghe thấy, tôi bước thẳng ra khỏi cửa nhà thờ.

Ra đến bên ngoài, nhìn đường phố tấp nập người qua lại, tôi khẽ thở dài. Thực tình, tôi cũng muốn tìm ỉn một bờ vai để dựa dẫm, con gái mà. Nhưng, tôi vẫn chưa cảm thấy ai thích hợp cả. Lại càng không cảm thấy rung động trước ai hết.

- Sao lại ra đây?

Tôi quay đầu. Nhận ra người đằng sau mình, tôi khẽ mỉm cười:

- Không chịu nổi cảm giác cô đơn thôi. Ài, nhìn người ta có đôi có cặp, em thực sự thấy mình lạc lõng quá.

- Em chưa có người yêu sao? – Nam có vẻ ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên đến thế sao? – Tôi cười.

- Ủ! – Nam cũng mỉm cười theo. – Nhìn em xinh đẹp như vậy, không có người yêu thì đúng là hơi lạ. Có phải yêu cầu của em cao quá không?

- Cũng có thể lắm! – Tôi cười, không khẳng định cũng chẳng phủ định. – Còn anh thì sao? - Anh cũng chưa có. - Ồ! Vậy ư? Nhưng nhìn anh cũng không tệ mà. - Chỉ là không tệ thôi sao? Anh rất đẹp trai đấy nhá!

- Thôi đi!

- Đó là sự thực mà.

Tôi cười, không nói gì nữa. Ánh nắng ấm áp rải đều trên mặt đất, phủ lên người chúng tôi. Nắng hoàng hôn đỏ rực thật lãng mạn. Nam cũng im lặng, ngồi bên cạnh tôi, ngắm mặt trời đang lặn dần nơi phía chân trời kia.

- Khụ khụ... hai người... thật lãng mạn nha!

Giọng nói tinh quái vang lên phía sau tôi. Tôi quay lại. Quả nhiên là con bé My chết tiệt. - Ai da, ngắm mặt trời lặn à? Lãng mạn quá nha! Không phiền cho “kẻ thứ ba” này ngồi ngắm cùng chứ.

- Tự nhiên! – Hai chúng tôi cùng đồng thanh.

- Thật tâm đầu ý hợp. – Con bé này lại cười gian.

Tôi không nói gì, vì thừa biết, càng nói sẽ càng bị trêu già, thà không nói gì còn hơn.

- Ê, tuần tới Mỹ Quyên về nước. Cô ấy mở một buổi tiệc, mời chúng ta đến dự. – My quay sang Nam. -
Vậy sao? – Nam có vẻ khả hồ hững. - Anh... cô ấy nói anh nhất định phải tới.

- Liên quan gì tới anh chứ?

- Người ta để ý anh từ lâu rồi. Ai cũng nhận thấy, không lẽ anh không thấy.

- Anh không thích cô ấy. – Nam lạnh lùng nói.

- Anh... nếu không thích thì cũng nên nói rõ cho người ta khỏi phải ôm lấy hi vọng chứ.

- Anh đã nói hàng trăm lần rồi. Nhưng cô ấy đâu có để tâm. Cô ấy nói... – Nam thở dài. – ... chỉ cần anh chưa có bạn gái thì sẽ không bỏ cuộc.

- Ài, cô ấy cũng thật là dũng cảm. – My cũng thở dài theo. Bất chợt nhìn lướt qua tôi, nhỏ khẽ nở nụ cười quỳ quệ. – Anh... em có ý này!

- Gì vậy? - Nhờ một người đóng giả bạn gái anh đến là xong.

- Đóng giả? Biết nhờ ai đây? Những người bạn của anh thì hầu như cô ấy đều biết, hơn nữa e là bọn họ cũng không biết diễn kịch. Với lại...

Nam chợt ngừng nói, khi thấy ánh mắt tinh quái của My nhìn về phía tôi.

- Diễn viên thiên tài đó. Cô ấy diễn cũng không tồi đâu.

- Cái này...

Nam có vẻ bối rối, không biết nói gì. Tôi cũng im lặng. Híc, con bé này, mặc dù ta có khả năng diễn tạm ổn, nhưng mà... đóng giả làm bạn gái? Vai diễn này nghe hơi...

- Nhiên, được không? Coi như giúp tớ một lần đi!

- Ác, cái này... Tôi nhìn về phía Nam. Anh cũng nhìn tôi, mỉm cười:

- Giúp anh được không? Dù sao thì... đóng với em anh cũng cảm thấy ổn hơn người khác. Em rất đặc biệt!

Tôi đã hoàn toàn đông cứng trong nụ cười của anh ấy, bất giác gật đầu đồng ý lúc nào cũng không hay...

* * * Tôi đã nhận lời nên dù sao cũng phải thực hiện bằng được, không thể thất hứa với người khác được. Vì thế, tôi theo Nam tới dự bữa tiệc của cô bạn tên Mỹ Quyên gì đó, người mà tôi vốn chẳng quen biết.

- Nam! Anh đến rồi sao?

Chúng tôi vừa đặt chân vào phòng khách của căn biệt thự đã nghe thấy một tiếng gọi Nam. Một cô gái xinh xắn có mái tóc nâu đỏ, uốn xoắn mềm mại, mặc một chiếc váy màu hồng phấn, giống như một nàng công chúa vậy. Cô ấy bước về phía chúng tôi, mỉm cười hỏi Nam:

- Đây là ai thế?

Nam nhìn tôi. Tôi mỉm cười, gật nhẹ đầu. - Cô ấy là bạn gái anh! Cô gái có vẻ bất ngờ. Sững lại trong vài giây rồi rất nhanh lấy lại nụ cười, chìa tay về phía tôi:

- Rất vui được gặp cô. Tôi là Lê Mỹ Quyên.

Hóa ra cô ta chính là Mỹ Quyên. Không tệ! Nhìn có vẻ gì đó rất dịu dàng, nhưng đồng thời gương mặt lại mang nét khá là cá tính. Tôi cũng cười nắm lấy tay cô ấy: - Tôi là Triệu Tình Nhiên.

- Ô! Anh Nam, em nhớ là trước giờ anh chưa từng nhắc đến cô ấy với em!

- Ha ha, xin lỗi em! Thực ra bọn anh quen nhau cũng chưa lâu lắm, đợi một thời gian nữa sẽ nói với mọi người sau. - Một thời gian nữa là đến bao giờ? – Một giọng nói khác chen vào. Là một cô gái nữa.

- A! Nam! Sao cậu đến muộn thế hả? – Một tên con trai cười, khoác tay qua vai Nam. - Anh Nam, đến muộn là phải phạt đó! – Một cô gái mặc váy đỏ lắc lắc ly rượu vang rước mặt Nam.

- Phải rồi, phải phạt.

- Đúng thế! Phạt đi!

...

Mọi người thi nhau hét, tất cả đều yêu cầu phạt Nam vì đã đến muộn.

- Mọi người yên lặng! – Mỹ Quyên im lặng này giờ bây giờ mới lên tiếng. Cô ấy quay về phía Nam, lấy ly rượu vang trên bàn đưa cho anh? – Luật cũ. Anh phải uống số ly rượu bằng số người có mặt ở đây hôm nay.

- Được! – Nam không chút do dự đón lấy ly rượu.

- Đếm hộ tôi xem có bao nhiêu người. – Mỹ Quyên quay đầu nói với mấy cô bạn phía sau. - 1... 2... 3... – Mấy cô bạn bắt đầu điểm mặt từng người, điểm không chút thiếu sót. – ... 64... 65... 66... 67. Có 67 người.

- Tốt! Vậy 67 ly rượu, được không? – Mỹ Quyên xếp mấy chiếc ly lên bàn, nháy mắt với Nam.

67 ly? Đùa à? Như vậy dù tử lượng có tốt cũng chưa chắc đã trụ được. – Tôi có ý kiến! – Tôi đột ngột lên tiếng. Mọi người ngạc nhiên nhìn tôi. – Thực ra... Nam đến muộn là vì phải đợi tôi trang điểm. Mọi người cũng biết con gái trang điểm thì lâu thế nào rồi mà. Thế nên, tôi có thể uống một nửa số rượu giúp anh ấy không?

Mọi người ngạc nhiên nhìn tôi, như nhìn một sinh vật lạ. Hồi lâu sau mới có tiếng của một cô gái:

- Cô ấy là ai thế? - Là bạn gái anh!

Nam mỉm cười, vòng tay qua eo tôi. Mọi người lập tức “ồ” lên một tiếng. Mỹ Quyên sa sầm mặt.

- Hay quá hay quá! Mỹ nhân cứu anh hùng kìa!

- Anh Nam thật quá đáng, có bạn gái cũng không thông báo cho bọn em một tiếng. - Oa, bạn gái anh thật là xinh đẹp nha!

...

- Uống hộ không tính. Chúng ta phạt kiểu khác đi! Mọi người lập tức im bật, nhìn về phía tiếng nói vừa phát ra. Chỉ thấy một cô gái trong tay cầm ly rượu vang trắng, lắc lắc đưa đến trước mặt Nam:

- Có bạn ái anh ở đây, anh say bí tỉ thì cũng không hay. Nhưng không thể có trò uống hộ đó được. Chi bằng đổi hình phạt. – Cô gái đột nhiên nhìn qua tôi. – Hai người... cùng yếu rượu... qua nụ hôn.

Tôi trợn mắt ngạc nhiên. Mọi người dường như cũng vậy. Nhưng chỉ sau mấy giây, tất cả đã hưởng ứng quyết liệt: - Hay lắm! Hôn đi!

- Oa, hay quá đi mất!

- Thật là lãng mạn nha! Yến Vũ, hình phạt của cậu tớ nhiệt liệt tán thành.

Tôi khỏ sở nhìn Nam. Thấy anh cũng đang giữ vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Có thể... đổi hình phạt khác được không? - Không thể! – Yến Vũ kiên quyết lắc đầu. – Hay hai người không phải là người yêu thật... nên không dám?

Nói đến đây, Yến Vũ liếc mắt nhìn sang bên Mỹ Quyên. Chỉ thấy cô ta đang lẳng lặng uống rượu.

Ồ, tôi hiểu rồi! Bọn họ là muốn thử chúng tôi thôi mà. Mỹ Quyên có lẽ nghi ngờ tôi không phải là bạn gái của Nam, nên tìm cách lật tẩy. Không tệ! Cũng thật khôn ngoan.

- Được!

Tôi còn chưa kịp có phản ứng gì, Nam đã ôm lấy eo tôi, nhấp một ngụm rượu rồi đặt môi anh lên môi tôi. Tôi trợn mắt. Mùi thơm, cay nồng của rượu hòa cùng một mùi vị ngọt ngào của thứ gì đó tôi cũng không rõ.

Tôi nghe thấy tiếng mọi người xung quanh reo hò đầy phấn khích. Mặt tôi càng lúc càng đỏ bừng.

- Xin lỗi! Anh làm vậy để họ không nghi ngờ thôi!

Tôi gật gật đầu, mặt cúi gằm xuống. Sắc đỏ hình như đã lan đến tận mang tai. Cả gương mặt tôi nóng rực.

Nhưng Mỹ Quyên cùng cô bạn Yến Vũ kia cũng không gây khó dễ gì cho chúng tôi nữa. Mọi việc diễn ra như một buổi tiệc bình thường cho đến khi kết thúc.

Nam đưa tôi về nhà. Tôi đã uống chút rượu nên cảm thấy có chút mệt mỏi, tựa đầu vào cửa kính xe, mắt nhắm nghiền.

- Vừa nãy... khụ khụ... anh xin lỗi về nụ hôn đó! Mai em rảnh không? Anh đưa em đi chơi! Coi như là lời tạ tội với em! - Dạ được...

Giọng nói của tôi rất nhỏ, nhưng tôi nghĩ anh vẫn sẽ nghe được. Tôi vẫn nhắm mắt. Đầu cảm thấy hơi đau nhức.

Chiếc xe dần chuyển động. Tôi dần dần chìm vào giấc ngủ theo chuyển động nhẹ nhàng của chiếc xe...

* * * Tôi và Nam có vẻ ngày càng thân thiết hơn. Chỉ mới sau vài ngày quen biết mà gần như đã trở thành những người bạn thân thiết lâu năm rồi. Nguyên do cũng là từ con bé My mà ra cả, lúc nào cũng tìm cách để hai chúng tôi bên nhau. Xem chừng con nhỏ này muốn ghép đôi rồi. Nhưng mà... cũng không phải là không tốt. Tôi phát hiện ra, Nam và tôi có khá nhiều điểm chung, nói chuyện cũng rất hợp. Thêm một người bạn thân như vậy cũng tốt.

- Chị ơi, mua hoa giúp em đi!

Một đứa bé gái nín lấy vạt áo tôi, chìa giỏ hoa ra. Nhìn những bông hoa hồng trắng tinh khôi trong chiếc giỏ bé nhỏ, lại nhìn gương mặt gầy gò của đứa bé, tôi bỗng thấy chạnh lòng, bèn rút mấy bông hoa ra, sau đó lục túi, lấy một tờ tiền đưa cho đứa bé.

- Chị lấy mấy bông này nhé!

- Chị ơi! Không cần nhiều tiền thế đâu. - Đứa bé giúi lại tờ tiền vào tay tôi. Mấy bông hoa này cùng lắm chỉ đáng mười mấy nghìn thôi.

- Không sao, chị tặng em, em gái dễ thương! - Tôi đưa lại tờ tiền cho đứa bé. - Em cứ nhận đi!

- Em... - Cô bé còn có vẻ ngần ngại.

- Chị ấy đưa thì em cứ nhận đi. - Nam ngồi xuống bên cạnh đứa bé, mỉm cười. - À, anh lấy thêm mấy bông nữa nhé! - Dạ, em tặng anh chị!

Đứa bé thấy chúng tôi kiên quyết như vậy, cũng không từ chối nữa, nó đưa cả giỏ hoa cho Nam. Nam mỉm cười đón lấy:

- Cảm ơn em!

Đứa bé mỉm cười, vẫy chào chúng tôi. Đôi chân bé nhỏ lon ton chạy đi. Tôi cũng khẽ mỉm cười, nhìn theo bóng dáng đứa bé xa dần.

- Cho em này!

Nam đưa giỏ hoa cho tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

- Hoa hồng trắng, rất phù hợp với em. Thanh bạch và thuần khiết. À, vừa rồi... - Nam hắng giọng, gương mặt bất chợt đỏ bừng. - ... em cười rất đẹp.

Tôi hơi bất ngờ, lại có chút ngượng ngùng, đưa tay đón lấy giỏ hoa trong tay Nam. Anh cười, một nụ cười rạng rỡ, tựa như những tia nắng ấm áp của ánh mặt trời. Tôi bất giác nghĩ đến nụ hôn trong buổi tiệc tối hôm qua. Gương mặt trong phút chốc đỏ bừng lên.

Mặt trời về chiều tỏa ánh nắng nhàn nhạt, dịu dàng và ấm áp. Nắng ấm yêu thương...

37. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Hạnh phúc trong tim

- Phạm nhân số 02074, ra có người gặp!

Cô gái có mái tóc nâu xoăn nhẹ khẽ cau mày. Là ai muốn đến tìm cô? Anh trai sao? Nhưng anh ấy vừa tới hôm qua.

“Cạch”.

Cánh cửa căn phòng bật mở. Một cô gái mặc chiếc váy trắng muốt ngồi quay lưng về phía cửa, không nhìn rõ mặt nhưng Hà Yên có thể đoán được đó là ai. Hà Yên đứng lặng một lúc ở cửa, đôi bàn tay hết chặt rồi lại thả ra. Cuối cùng mới quyết định bước vào.

- Đến để cười nhạo tôi sao?

Hà Yên thả người xuống ghế, nhìn nó, cười khẩy. Nó ngẩng đầu, chăm chú quan sát rồi khẽ mỉm cười:

- Trông cô có vẻ gầy đi đấy!

- Cô đang thương hại tôi?

Hà Yên trừng mắt. Nó chậm rãi lắc đầu:

- Cô nên nhớ tôi là người năm lần bảy lượt bị cô hại. Tôi có thể thương hại cô sao?

Hà Yên cúi đầu. Đôi môi mỏng mím chặt, không nói lời nào. Nó tiếp tục:

- Tôi chỉ đơn giản là muốn đến thăm cô thôi. Thực lòng mà nói, tôi đã từng rất hận cô, nhất là khi Lâm bị thương. Tôi đã từng muốn cô phải trả giá thật đắt. Nhưng mà đến bây giờ, tôi cũng hoàn toàn tha thứ cho cô rồi. Năm đó, Kiệt làm cũng có phần hơi quá. Tôi cũng có phần cảm thông với những hành động của cô. Bây giờ cô phải vào nơi này, cũng coi như đã trả nợ với tôi. Tôi chỉ muốn nói với cô rằng, tôi không còn oán trách gì cô nữa.

Hà Yên vẫn im lặng. Không gian yên ắng không một tiếng động.. Nó cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Hà Yên.

Hồi lâu sau, Hà Yên mới ngẩng đầu.

- Chuyện ngày đó... tôi muốn... xin lỗi cô! – Giọng Hà Yên chợt dịu lại. – Ngày đó là tôi đã sai. Tôi biết bây giờ nói lời xin lỗi cũng đã quá muộn rồi. Tôi cũng không hi vọng cô tha thứ cho tôi, tôi chỉ muốn nói ra cho nhẹ lòng mà thôi. Thời gian qua ở trong tù, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tất cả đều là do tôi tự làm tự chịu, có kết cục như ngày hôm nay cũng là quả báo. Ngày đó... tôi thực sự quá bùng bột. Nếu như chịu suy nghĩ chín chắn một chút, sẽ không tự hại mình thế này, cũng sẽ không gây rắc rối ọi người.

- Cô nghĩ thông là tốt rồi. – Nó mỉm cười. – Con người ai cũng có những phút sai lầm mà. Chuyện ngày đó coi như chưa từng xảy ra. Chúng ta không ai nợ ai nữa. Hi vọng cô sẽ sớm được trở về. - Cảm ơn cô!

Hà Yên mỉm cười dịu dàng, trong lòng cũng thành坦然 không ít. Con người chúng ta không phải là một chiếc máy luôn luôn sống theo quy luật. Kể cả có chính xác, đều đặn như một chiếc đồng hồ thì chẳng phải vẫn có lúc sai lầm hay sao. Chúng ta lại càng không thể không có lúc sai lầm. Chỉ có điều, bạn có dám nhìn lại hay không mà thôi. Bạn có dám chấp nhận lỗi lầm của bản thân hay không mà thôi.

Nó mỉm cười chìa bàn tay trước mặt Hà Yên. Cô hơi bất ngờ giây lát rồi cũng mỉm cười, nắm lấy bàn tay nó.

Mọi thứ ân oán trước đây dường như đã xóa sạch trong cái bắt tay kia. Mọi thứ có đôi khi rất đơn giản. Chỉ cần một người nhận ra lỗi lầm, chỉ cần một người chấp nhận tha thứ, tất cả mọi oán hận đều sẽ tan biến, mọi nợ nần đều sẽ không còn gì cả.

Học cách sống đơn giản một chút, bản thân có lẽ sẽ bình yên hơn.

* * * - Em làm gì lâu thế? Mau lên, chúng ta sắp muộn rồi! Hấn cau mày nhìn nó lững thững đi ra.

Nhìn thấy hấn, nó có vẻ hơi ngạc nhiên:

- Anh... sao lại đến đây thế? Em bắt taxi về cũng được mà. Không phải hôm nay anh có cuộc họp sao? - Hôm nay à? - Hấn cười, vòng tay qua eo nó. - Anh hủy rồi. Hôm nay là đám cưới của bạn, anh có thể không tới sao? Như vậy thật chẳng ra sao cả. Vừa rồi đến công ti để giải quyết nốt mấy hồ sơ thôi. Cô thư kí mới này hậu đậu quá. Giống hệt em vậy.

- Em hậu đậu bao giờ hả? - Nó trừng mắt với hấn, tay giơ giơ lên đe dọa. - Anh nói linh tinh em sẽ đánh anh đó.

Hấn cười vang, đôi mắt nánh lên vẻ tinh nghịch: - Sao? Anh nói có chỗ nào không đúng hả? Em mà không hậu đậu sao? Vậy ai nấu cơm mà để sống nhăn, rán cá mà quên đánh vảy, nấu canh quên cho gia vị, nấu cháo lại quên cho nước hầm.

- Cái đó... cái đó... - Nó đỏ bừng mặt, xấu hổ cúi đầu, lí nhí. - Nhưng giờ em tiến bộ rồi mà.

- Ủ, tiến bộ. - Hấn lại cười. - Cơm đã chuyển từ sống nhăn sang cháy khét.

- Không nói chuyện với anh nữa!

Mặt nó đã đỏ rực rỡ, nóng đến mức tưởng chừng có thể làm chín một quả trứng gà. Nó đẩy mạnh hấn ra, xấu hổ chui tuột vào tổng xe, không nhìn hấn thêm cái nào.

Hấn cười cười, cũng đẩy cửa xe ngồi vào trong.

- Anh cười cái gì chứ? - Thấy hấn vẫn cười nãy giờ, nó không chịu nổi lườm xéo một cái. - Còn không mau đi nữa là sẽ muộn giờ đó. - Được rồi được rồi! Chúng ta đi!

Hấn muộn cười nhưng thấy vẻ xấu hổ của nó nên đành cố gắng kìm nén, nhẩn nhẩn đến mức muốn nội thương. Nó vẫn cúi đầu, sắc mặt vẫn đỏ rực rỡ.

Trên cả đường đi cả hai đều im lặng, không nói câu nào. Hấn thì vẫn đang cố gắng nhịn cười, lại có chút khổ sở khi nghĩ đến mấy bữa cơm đầu tay của cô vợ bé nhỏ. Còn nó thì vẫn xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống ngay lập tức.

“Kéttttt...”

Chiếc xe phanh kít lại dừng đằng sau ba chiếc xe hoa vừa đỗ lại trước cổng nhà thờ. Nó vội vã đẩy cửa xe, bước ra ngoài. Từ ba chiếc xe hoa, ba chú rể với gương mặt rạng rỡ nụ cười hạnh phúc cẩn thận dắt tay ba cô dâu mặc váy bông trắng xinh đẹp bước xuống xe. Nó hớn hớn chạy lại.

- Oa! My, không nghĩ mày cũng đẹp thế nha!

- Bình thường tao đâu có xấu. - My liếc xéo nó. Nó lè lưỡi rồi quay qua Nhiên, trầm trồ;

- Nhiên, nhìn cậu hôm nay thực rực rỡ nha! Đẹp chết người rồi. Nếu tớ mà là con trai thì nhất định phải tiến hành cướp dâu mới được.

- Em cứ thử cướp xem. - Nam khẽ cười.

- Thôi em chả dám. Không khéo anh gô cổ em tống vô tù ấy chứ.

Nó lắc đầu. Nhiên chỉ mỉm cười nhìn hai người, trông gương mặt dịu dàng tựa một thiên sứ xinh đẹp vậy.

- Không định chúc mừng anh sao? Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng bên nó, cạnh cậu là cô dâu xinh đẹp đang nắm chặt tay cậu, vẻ ngượng ngùng. Nó lập tức nhảy đến bên cô dâu:

- Hi hi, Nguyệt, sao mặt em đỏ quá vậy? Không phải là chuyên viên trang điểm đánh phấn đậm quá đấy chứ? Tệ quá đi, để chị tẩy bớt giúp em.

- Chị... đừng có trêu em mà!

- Ha ha, Nguyệt, em thật đáng yêu quá! Chẳng trách Kiệt yêu em như vậy nha. Đừng đỏ mặt nữa nào. Hôm nay là ngày cưới của em, có gì phải ngại ngùng chứ? Tí nữa hai người còn hôn nhau nữa cơ mà. A! Anh làm cái gì vậy? Ừm...

Vừa nghe nhắc đến chữ “hôn”, mặt Vân Nguyệt càng đỏ hơn, xấu hổ đến mức cúi gầm mặt xuống. Hấn thấy thế lập tức tiến tới bịt chặt miệng cô vợ bé nhỏ của mình.

- Ha ha, em đừng để ý đến cô ấy. Tâm trạng cô ấy hôm nay tốt nên ăn nói hơi bị... quá khích ấy mà!

- Dạ... em... Vân Nguyệt vẫn cúi đầu, mặt đỏ bừng bừng. Kiệt mỉm cười, nắm chặt tay cô hơn.

- Không sao đâu! Có anh ở đây rồi!

Vân Nguyệt gật nhẹ đầu.

- Được rồi, đến giờ rồi đó! Chúng ta mau vào trong thôi!

Hấn nhìn đồng hồ, lên tiếng. Ba chú rể nghe vậy lập tức nắm lấy tay cô dâu của mình, bước vào nhà thờ. Nó và hấn đi đằng sau cùng trong vai trò phù dâu và phù rể.

Lễ đường hôn lễ tràn ngập hoa hồng trắng thuần khiết. Trên chiếc thảm đỏ tràn ngập những cánh hồng tình yêu đỏ sẫm, ngọt ngào. Ba cặp đôi dắt tay nhau đi trên thảm, tiến về phía vị linh mục.

Tiếng nhạc hôn lễ vang lên. Hai đứa trẻ xinh xắn, một gái một trai đi bên cạnh ba cặp đôi không ngừng tung lên những cánh hồng đỏ thắm. Không gian tràn ngập một màu sắc hạnh phúc, yêu thương.

Nó nắm chặt tay hấn, nở nụ cười mãn nguyện. Hấn cũng khẽ mỉm cười.

Hạnh phúc cuối cùng cũng đã đến cho tất cả mọi người. Mọi thứ cuối cùng cũng đã đi vào quỹ đạo yên bình của nó.

Có một câu chuyện kể rằng: Từ xa xưa, có một loài yêu tinh tìm cách giấu hạn phúc của con người. Chúng muốn giấu trên núi cao, nhưng con người lại có tính chinh phục. Chúng muốn giấu dưới đáy biển, nhưng con người lại có tính tò mò. Chúng định giấu ở một hành tinh khác, nhưng con người lại rất thông minh, rồi cũng sẽ tìm ra. Vì thế, chúng quyết định giấu hạnh phúc nơi tâm hồn con người, ở nơi sâu thẳm trái tim. Về sau này, rất nhiều người bỏ biết bao thời gian và công sức đi tìm kiếm hạnh phúc của mình, nhưng họ không hay biết rằng, hạnh phúc luôn ở bên cạnh họ, hạnh phúc bắt nguồn từ những yêu thương nơi trái tim.

Ngày hôm nay, mọi người đều đã tìm thấy hạnh phúc của mình, hạnh phúc tình yêu, một hạnh phúc ngọt ngào, một hạnh phúc bắt nguồn từ trái tim.

- The end -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-quay-noi-loan>